SARAH PINBOROUGH

Autoarea bestsellerului *PRIN OCHII EI*

PRIETENA MEA DE SUFLET

virtual-project.eu

LITERA

buzz BOOKS

SARAH PINBOROUGH

PRIETENA MEA DE SUFLET

Original: *Cross Her Heart* (2018)

Traducere din limba engleză şi note:
CĂLIN-ANDREI POPA

virtual-project.eu

— 2020 —

Lui Irvine, îţi mulţumesc pentru încredere!

1. DUPĂ

— EL —

Târfa.

Apucă marginea hârtiei atât de strâns încât rândurile ordonate de cuvinte scrise îngrijit se răsucesc într-o suită ciudată de zigzaguri care mănâncă unele fraze, în timp ce pe altele le scot în evidenţă, ca şi cum ar vrea să-şi bată joc de el.

Nu mai pot să fac faţă.

Eşti prea furios.

Mă sperii atunci când mă răneşti.

Nu te mai iubesc.

Pământul se clatină, iar respiraţia îi e din ce în ce mai sacadată pe măsură ce se apropie de sfârşit.

Nu veni după mine. Nu încerca să dai de mine. Nu încerca să ne găseşti pe niciuna din noi.

Citeşte scrisoarea de trei ori până să priceapă. Ea a plecat. Ele au plecat. Ştie că acesta e adevărul – simte noua pustietate din casă –, dar tot se grăbeşte să caute prin camere, deschizând dulapuri şi sertare. Nu e nici urmă de ea; nici paşaport sau carnet de conducere, niciunul dintre lucrurile acelea importante care-i definesc viaţa.

Nu încerca să ne găseşti pe niciuna din noi.

Revine la masa din bucătărie şi mototoleşte scrisoarea, sufocându-i cuvintele în pumnul său încleştat. Are dreptate. E nervos. Mai mult decât nervos. E furios. Simte un fel de căldură glacială înăuntrul său. Se uită pe fereastră afară, cu ghemotocul de hârtie umedă mototolită în palma transpirată. Votcă. Are nevoie de nişte votcă.

În timp ce bea, un plan germinează în solul întunecat al minţii lui şi începe să crească.

Nu are niciun drept să îi facă aşa ceva. Nu după toate greutăţile prin care au trecut împreună.

O s-o distrugă pentru asta.

PARTEA ÎNTÂI

2. ACUM

— LISA —

— La mulţi ani, scumpa mea, îi zic din uşă.

E abia ora şase şi jumătate şi sunt încă ameţită de somn, dar bucătăria mea zumzăie de exuberanţă adolescentină. E ca un val învolburat care mă loveşte în faţă. Nu-mi amintesc să fi avut *vreodată* foarte multă energie. E un sentiment plăcut. Plin de speranţă şi încredere.

— Nu trebuia să te trezeşti, mamă. Tocmai plecam.

Îmi zâmbeşte în timp ce se apropie ca să mă sărute pe obraz, învăluindu-mă într-un nor de miros de şampon de măr şi deodorant cu aromă fructată, dar pare cam obosită. Poate că se străduieşte prea mult. Se apropie examenele pentru GCSE[1], iar cu antrenamentele de înot de dimineaţa şi seara de câteva ori pe săptămână, timpul petrecut cu fetele şi mersul la şcoală, abia dacă mai reuşesc să o văd. Ceea ce, îmi tot spun, e exact cum ar trebui să fie. Se maturizează. Rupe cordonul ombilical. Trebuie să învăţ să-i dau drumul. Dar e greu. Foarte mult timp am fost noi două împotriva întregii lumi. Iar acum lumea se află aproape la îndemâna ei.

— Doar nu în fiecare zi fetiţa mea împlineşte şaisprezece ani, îi zic în timp ce umplu ceainicul şi îi fac cu ochiul.

Îşi dă ochii peste cap s-o vadă Angela şi Lizzie, dar ştiu că e fericită că mă trezesc în continuare să o pregătesc pentru şcoală. A crescut, dar încă e copilaşul meu.

— Şi oricum, adaug eu, azi am prezentarea aceea importantă la serviciu, aşa că trebuie să plec devreme.

Sună un telefon. Toate cele trei capete se apleacă spre ecrane, iar eu mă întorc din nou la ceainic. Ştiu că există un băiat pe nume Courtney în viaţa Avei. Încă nu mi-a spus nimic despre el, dar am văzut un mesaj atunci când şi-a lăsat telefonul pe masa din bucătărie săptămâna trecută,

[1] General Certificate of Secondary Education – Certificat general de învăţământ secundar.

un lucru extrem de rar. Obişnuiam să-i mai verific telefonul din când în când, atunci când puteam, dar acum foloseşte o parolă şi oricât de mult mă doare să admit, are dreptul la o viaţă privată. Trebuie să învăţ să am încredere că mintea strălucitoare a fiicei mele o s-o ferească de belele.

— Vrei să primeşti cadourile acum sau diseară la Pizza Express? o întreb.

Ava ţine strâns nişte punguţe de cadou din care ies bucăţi de hârtie colorate, dar nu-mi spune ce i-au dat prietenele ei. Poate mai târziu o s-o facă. Acum câţiva ani ar fi *alergat* ca să-mi arate. Dar nu şi acum. Timpul trece. Am aproape patruzeci de ani, iar Ava are şaisprezece. În curând o să zboare din cuibul meu.

— Jodie e afară, zice Angela, ridicându-şi privirea din iPhone. Ar trebui să mergem.

— Diseară e bine, răspunde Ava. N-am timp acum.

Îmi zâmbeşte, iar mie îmi trece prin minte că într-o zi o să fie foarte frumoasă. Pentru o clipă, mi se strânge brusc inima în piept la gândul că o s-o pierd, aşa că mă concentrez asupra amestecatului în ceai, după care verific printurile pentru prezentare de pe masă în timp ce fetele îşi iau gecile, echipamentele pentru înot şi ghiozdanele.

— Ne vedem diseară, mamă, îmi strigă Ava peste umăr în timp ce dispare în hol, iar eu simt o pală de aer umed venind de afară.

Dintr-un capriciu, mă duc după geantă şi scot o bancnotă de douăzeci de lire şi ies după ele, lăsând uşa din faţă închisă doar cu zăvorul.

— Ava, aşteaptă! Sunt doar în cămaşa de noapte subţire, dar mă duc după ea pe alee, fluturând bancnota. Pentru tine şi pentru fete. Înainte de şcoală, duceţi-vă să mâncaţi ceva bun la micul dejun.

— Mulţumesc!

Cuvântul rostit de Ava este numaidecât urmat de ecoul vocilor celorlalte care se înghesuie în maşina lui Jodie, blonda minionă de la volan, iar eu rămân în poarta deschisă a casei noastre. Abia dacă reuşesc să urce toate înainte ca Jodie să pornească, iar eu tremur aproape imperceptibil în

timp ce le fac cu mâna. Conduce cu viteză şi nu cred că a avut timp să-şi verifice oglinzile. Oare Ava şi-a pus centura? *Griji, griji*. Asta sunt eu. Nu-şi dau seama cât de importantă e viaţa. Cât de importante sunt ele. Cum ar putea? Atât de tinere şi cu vieţi atât de fericite.

E vară, dar cerul e cenuşiu şi ameninţă cu alte ploi, făcând să se simtă răcoarea. Mă uit după ele până când Jodie ia colţul şi tocmai dau să mă întorc în căldura casei, când văd o maşină parcată pe strada noastră liniştită, chiar în spatele meu. Simt furnicături pe piele. Străină. Bleumarin. Nu e o maşină pe care s-o mai fi văzut până acum. Le ştiu pe toate de pe strada noastră. A devenit un fel de obicei să observ astfel de lucruri. Maşina aceasta e nouă.

Inima îmi bate cu putere în piept, ca o pasăre care se izbeşte într-un geam. Rămân nemişcată; nu e luptă sau fugi, ci groază. Motorul maşinii e oprit şi cineva se află în spatele volanului. Destul de masiv. E mult prea departe ca să îi văd faţa. Oare mă priveşte? În capul meu e un zumzet ca de muşte şi încerc să-mi recapăt suflul. În timp ce panica ameninţă să mă copleşească, un bărbat, încă îmbrăcându-se cu un sacou în timp ce încearcă să-i facă semn cu mâna şoferului, iese de pe aleea sa de acces. Motorul porneşte. Numai atunci când se pune în mişcare observ o bandă subţire pe una dintre părţi. *EezyCabs*.

Valul de uşurare aproape mă face să izbucnesc în râs. Aproape.

„Eşti în siguranţă”, spun când taxiul trece prin faţa mea fără ca nimeni dinăuntru să se uite în direcţia mea. „Eşti în siguranţă, la fel şi Ava. Trebuie să te relaxezi.”

Evident, este mai uşor de zis decât de făcut. Am învăţat asta odată cu trecerea anilor. Frica nu trece niciodată cu adevărat. Am mai avut momente de linişte în care aproape că puteam să uit trecutul, dar apoi o ocazie aleatorie declanşează un atac de panică şi îmi dau seama că, de fapt, fusese întotdeauna acolo, ca o pojghiţă de smoală încinsă lipită de mucoasa stomacului. Recent, am început să am acest sentiment, o nelinişte care mă tulbură, ca şi

cum ar trebui să ştiu că ceva este în neregulă, deşi nu reuşesc să-mi dau seama exact ce. Poate că eu sunt de vină. Vârsta. Hormonii. Ava care se maturizează. Poate că nu e nimic cu adevărat. Şi totuşi…

— La ce te gândeşti?

Icnesc şi tresar, apoi râd în felul acela în care o face oricine când e speriat pe la spate, chiar dacă sperietura nu e ceva amuzant. Cu mâna la piept, chiar deasupra inimii, mă întorc către doamna Goldman care stă în dreptul uşii de la intrarea casei sale.

— Eşti bine? mă întreabă. Nu am vrut să te sperii.

— Da, scuze, îi răspund. Mă gândeam la ce am azi de făcut. Ştiţi cum e.

Mă îndrept spre uşa mea. Nu sunt convinsă că doamna Goldman *ştie* cum e. Pare foarte grijulie când se apleacă să ridice sticla de lapte de pe treapta de la intrare şi o văd cum tresare. Oare ce urmează să-i ofere această zi? Programele de zi de la televizor? *Countdown? Pointless?* Nici fiii ei nu au mai vizitat-o de ceva timp.

— Cred că o să fie furtună mai târziu. Vreţi să vă iau ceva de la magazin? Oricum trebuie să cumpăr pâine şi încă nişte lucruri. Dar nu o să mă întorc prea devreme, fiindcă după serviciu o să merg cu Ava să mâncăm pizza. E ziua ei de naştere.

Nu am nevoie de pâine, dar nici nu-mi place ideea că doamna Goldman trebuie să iasă afară pe ploaie. Are probleme cu şoldurile şi trotuarele sunt destul de alunecoase.

— Ah, dacă nu te deranjează prea tare, îmi răspunde ea, şi aud cum răsuflă uşurată. Eşti o drăguţă.

— Nu e nicio problemă.

Îi zâmbesc şi simt o durere groaznică pe care nu reuşesc să o înţeleg complet. Un fel de empatie faţă de fragilitatea cuiva. Faţă de tot ceea ce oamenii adună lăuntric. Oricum, ceva de genul acesta. O ascult în timp ce-mi înşiră micuţa ei listă cu produse. Cam tot ce îi e necesar unui om. O să adaug şi o prăjitură Battenberg. Un mic cadou. Ar fi frumos să încerc să mă duc pe la ea să bem o ceaşcă de ceai în

weekend. Zilele trebuie să treacă greu pentru ea şi e atât de uşor ca oameni singuri din lumea asta să nu fie băgaţi în seamă. Ar trebui să ştiu asta. Am fost singură mult timp. Într-un fel, încă sunt. Mă străduiesc să fiu amabilă cu oamenii singuri. Am învăţat că bunătatea e importantă. Oricum, ce altceva mai este?

De când PKR a deschis o sucursală nouă, am fost mutaţi într-un birou mai mic, dar mai stilat, şi, deşi mai durează puţin până să vină Simon Manning, când ajung acolo la opt, aproape îmi vine să vomit de emoţie şi mâinile îmi tremură. Îmi spun că e din cauza prezentării, dar e o prostie. Are legătură şi cu Simon Manning. Acesta se mişcă într-o zonă ciudată, chiar incertă, dintre un potenţial client nou pentru companie şi ceva *complet diferit*. Un flirt. O atracţie. Felul în care mă priveşte s-a schimbat. Nu ştiu cum să reacţionez. E un zumzet de frecvenţă joasă în capul meu.

— Asta e pentru tine.

Îmi ridic privirea din paginile cu prezentarea şi o văd pe Marilyn cu o cutie de Ferrero Rocher din aceea cu trei bomboane.

— Ca să-ţi poarte noroc. Iar asta – scoate cealaltă mână de la spate ca să-mi arate o sticlă mică de şampanie – este pentru după ce-i faci praf cu prezentarea.

Zâmbesc, copleşită de afecţiune. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru Marilyn.

— *Dacă* o să fie aşa. Ştiu că a mai vorbit şi cu alţi agenţi de recrutare.

— Eh, nu-ţi face griji, am şi nişte votcă în sertar, în caz că o dai în bară.

— Super, mersi.

— Păi, pentru ce sunt prietenele cele mai bune?

Chestia cea mai faină în legătură cu acest nou birou necompartimentat e că masa mea de lucru şi a lui Marilyn sunt faţă în faţă, ca un fel de insuliţă pentru două persoane. Marilyn a gândit întreaga dispunere şi funcţionează perfect. Are ochiul format pentru utilizarea cât mai bună a spaţiilor. Poate i se trage de la faptul că e măritată de atâta timp cu

un constructor.

— Uită-te la Toby, îmi spune ea şi îmi face semn din cap spre cealaltă parte a încăperii. E în elementul lui cu fetele astea noi.

Are dreptate. Ne sprijinim de masa ei şi ne uităm cum se umflă în pene. Fetele noi par să aibă sub douăzeci şi cinci de ani, iar Toby, la treizeci, pesemne că li se pare un bărbat mai în vârstă, sofisticat. Cu siguranţă, el marşează. Chicote nervoase se aud atunci când le spune, evident, ceva teribil de amuzant în timp ce le arată cum se foloseşte fotocopiatorul.

— O să înveţe ele cu timpul, zic eu.

Oricum, pentru o vreme, o să ne distreze. E bine să fiu din nou la serviciu, sub lumina strălucitoare a tuburilor de neon, cu dispunerea uniformă a meselor de lucru, cu scaunele roşii şi ţinuta la patru ace. Toate astea fac ca neliniştea mea de moment să dispară precum reminiscenţele unui vis urât.

La nouă, Penny, glorioasa noastră şefă, PK din numele firmei PK Recruitment, ne cheamă pe toţi. Ne adunăm în semicerc în jurul uşii biroului ei, însă eu şi Marilyn rămânem puţin mai în spate, ca nişte păstori sau ca nişte dădace. Îmi place de Penny. E energică, eficientă şi nu simte nevoia să se comporte prea familiar cu angajaţii ei. Lucrez aici de peste zece ani şi nu cred că am discutat vreodată personal cu ea. Lui Marilyn chestia asta i se pare ciudată, dar nu şi mie. Chiar dacă Penny e cam de vârsta mea, e totuşi şefa mea. Nu vreau să încerce să fie prietena mea. M-ar face să mă simt inconfortabil.

— Mă bucur că în sfârşit pot să le urez bun venit noilor membre ale echipei noastre, începe ea. E minunat că Emily, Julia şi Stacey ni s-au alăturat şi sper că o să le placă să lucreze cu noi aici.

Cele trei tinerele, bronzate şi complet machiate, se uită radiind la ea, apoi fac schimb de priviri fericite. Sper să rămână la fel de prietenoase una cu alta aşa cum sunt astăzi. Am cunoscut-o pe Marilyn în prima mea zi de lucru aici, şi acum nu-mi pot imagina viaţa fără ea. Deopotrivă

colegă şi cea mai bună prietenă. Mă face să nu mai fiu singură.

— De asemenea, le mulţumesc mult lui Toby, Marilyn şi Lisa pentru că au avut grijă de această cetate în perioada asta de tranziţie. Marilyn şi Lisa sunt angajate cu vechime. Dacă aveţi vreo problemă, nu ezitaţi să le cereţi ajutorul – probabil ştiu mai multe decât mine despre cum merg treburile în această agenţie în fiecare zi.

Marilyn zâmbeşte când ochi curioşi se fixează asupra noastră, în timp ce eu îmi cobor privirea în podea şi sper să nu se mai uite nimeni la mine. Măcar dacă aş fi avut postura şi siguranţa ei. Ea face totul fără efort.

— Oricum, mai târziu o să fie prăjituri în bucătărie şi băuturi la restaurantul Green Man de lângă colţ după terminarea programului pentru cine doreşte – iar eu sper că toată lumea o să facă asta.

Apoi, dispare în biroul ei şi micuţa adunare se risipeşte. Arunc o privire la ceas. Mai este până când Simon o să ajungă aici şi importanţa acestei întâlniri începe să se facă simţită, toate gândurile ridicole despre atracţia dintre noi se evaporă. Încă simt un gol în stomac, aşa că trag de câteva ori adânc aer în piept. Pot să fac asta, îmi spun, doar pe jumătate convinsă. Trebuie să fac asta. Şi-apoi comisionul compensează pentru toată această anxietate şi sunt sigură că o să primesc o primă anuală mai substanţială dacă reuşesc. Poate şi o mărire de salariu. Trebuie să pun deoparte pentru eventuala plecare a Avei la facultate. Nu vreau să-şi înceapă viaţa de adult cu datorii şi sunt hotărâtă să o ajut. O s-o protejez de lume cât de mult pot.

Trebuie. Ştiu cât de îngrozitor poate să fie în lumea largă.

3.

— AVA —

Cantina seamănă cu cabina de schimb de la piscină, înăuntru e cald şi umezeală, iar ferestrele sunt aburite de la ploaia de vară care loveşte geamurile pe dinafară. Pe mine nu mă deranjează prea tare ploaia. Pe Ange, da, fiindcă părul ei îndreptat cu grijă începe să se onduleze de îndată ce cade prima picătură, dar oricum prefer să iau masa de prânz înăuntru dacă soarele nu arde prea tare. Aşa era înainte, când obişnuiam să umblu cu Caz şi Melanie, ceea ce mi se pare că s-a întâmplat acum o veşnicie. E singurul lucru de care îmi e dor când vine vorba despre ele. Angela e mai mult genul de tipă căreia îi place să stea afară, aşa că de obicei luăm prânzul împreună pe câte o bancă. Nu când sunt potopuri ca acesta. Astăzi sunt în siguranţă înăuntru, împreună cu toţi ceilalţi.

— Deci cum ţi se pare? mă întreabă ea. Pentru sâmbătă? Să rămânem la Jodie peste noapte? Putem să mergem la pub înainte şi apoi să facem un punci sau ceva de genul ăsta. Să vedem dacă mai e cineva pe acolo?

O sprânceană neagră şi groasă, conturată cu dermatograf, se răsuceşte ca un limax pe faţa ei măslinie în timp ce ea încercă să o ridice sugestiv. Dacă şi eu mi-aş face sprâncenele la fel, aş sfârşi cu toată faţa mânjită de maro. Angela se pricepe mult mai bine decât mine la machiaj şi la haine. Când se aranjează din cap până în picioare, arată de vreo douăzeci de ani. Pe când eu arăt de o sută douăzeci de kilograme. Din acest grup, eu sunt răţuşca cea urâtă, ştiu asta. Te rog, Doamne, fă ca într-o zi să mă transform în lebădă.

— Da, sună bine, îi răspund. Dacă mai reuşesc să ajungă şi alţii.

Degetele Angelei zboară pe deasupra butoanelor telefonului şi îmi dau seama că al meu o să sune în curând, de îndată ce ea termină de trimis mesajul în grupul de

WhatsApp numit *Gagicile mele*. Numele a fost ideea lui Lizzie. Toate *suntem* gagici care se supun celorlalte membre din grup, aşa ne-a zis ea, şi noi am început să râdem. Avea dreptate. Nici nu-mi vine să cred că sunt în echipa de înot Larkrise Swimmers doar de un an. Le cunosc pe fetele astea numai de zece luni. Însă e ca şi cum am fi prietene dintotdeauna. Mă rog, se poate spune că o cunoşteam pe Angela de dinainte pentru că am fost la aceeaşi şcoală, cu toate că nu am făcut parte din vreun grup, aşa că era doar o faţă dintr-o mulţime, la fel ca mine. Dar uită-te acum la noi. *Gagicile mele*. Încă mă amuză. Cu toate că prefer *Cele patru magnifice*, aşa cum ne spune antrenorul nostru. Suntem campioanele lui. Deşi intrăm în competiţii de înot individual, ne motivăm una pe cealaltă să fim cele mai bune. Ne-am înţeles din prima clipă, din prima dimineaţă, ca nişte piese dintr-un puzzle care se leagă între ele, potrivindu-se pentru a crea un tablou extraordinar şi a pune echipa Larkrise pe harta competitivă.

Suntem de vârste diferite şi, într-un fel, asta e mai bine. Avem mai multe subiecte despre care să discutăm. Eu şi Ange suntem singurele de la şcoala King Edward, Lizzie urmează cursurile liceale la Academia Harris, *Academia Curului* după cum este cunoscută, şcoala de rahat din centrul oraşului, iar Jodi e în primul an la Universitatea Allerton. Are aproape douăzeci şi doi de ani, concurează la seniori, dar este cu adevărat una dintre noi şi pare că nu-i pasă deloc că suntem mai mici decât ea. Se antrenează cu noi deoarece cursurile ei se suprapun cu antrenamentele de la seniori şi, din câte zice, oricum preferă să facă asta dimineaţa. Nu stă la cămin, ci în casa mamei sale din Elleston, aşa că nu prea duce o viaţă de studentă. Ne ajută la tehnicile de înot şi e destul de mişto. Nu mă face niciodată să mă simt mai mică decât ea. Nu că cinci ani ar fi *foarte* mult, dar cei din clasele terminale de liceu de la KEGS[2] se comportă ca şi cum ar avea peste treizeci de ani şi se uită mereu de sus la tine.

— A intrat Lizzie, mormăie Ange, concentrată asupra

[2] Şcoala Kind Edward VI din Chemsford, Essex.

telefonului ei, ca şi cum nu aş putea să-mi citesc mesajele piuitoare. Jodie spune că mama ei nu o să se întoarcă în acest weekend. O să mai verifice, dar e destul de sigură.

Alt bonus pe care îl primeşti când ai o prietenă studentă la universitate – părinţi mult mai relaxaţi. Mama lui Jodie e designer de interior sau cam aşa ceva pentru case mari şi luxoase şi are un iubit în Paris, unde locuieşte în prezent, cât timp lucrează la nu ştiu ce proiect. Pare minunat, dar, mai important, asta înseamnă că nu e mai niciodată acasă. Nu am cunoscut-o şi, în majoritatea timpului, Jodie este singură.

— Mişto, îi răspund.

Vreau să-mi verific Facebook-ul, dar mi-am promis că nu o să fac asta până când nu se termină prânzul. În schimb, îmi decojesc cartoful copt. Umerii mă dor de la stilul fluture de înot de azi-dimineaţă – nu cel mai bun procedeu al meu – şi de la exerciţiile de aseară de la sală. Tragem tare, deşi în ultimul timp eu m-am cam lăsat pe tânjală şi mă resimt. Trebuie să mă pun pe treabă, sau o să înceapă să observe şi ceilalţi, sau, mai rău, o să încep să-i dezamăgesc pe cei de la club. Dintotdeauna a trebuit să lucrez mai mult decât alte fete ca să rămân în formă. Lizzie are un trup tonifiat de la natură şi aleargă ca o gazelă. Jodie are doar un metru şaizeci, dar e numai muşchi, subţire, agilă, băieţoasă în costumul ei de baie, iar Ange are toate rotunjimile necesare. „Flotoarele ei personale”, cum le-ar spune Lizzie. Nu e ca şi cum sânii ar împiedica-o să taie cu repeziciune apa. Toată feminitatea ei se dizolvă de îndată ce plonjează în bazin. Nu sunt prea sigură cum mă potrivesc eu în grup. „Mai mult cur decât ţâţe”, l-am auzit odată pe idiotul de Jack Marshall spunând despre mine semestrul trecut – încă mă doare tare – şi e posibil să fi avut dreptate. Am moştenit corpul în formă de pară al mamei. Orice greutate în plus mi se pune direct pe coapse şi oricum sunt destul de mari chiar şi atunci când nu mănânc aproape nimic.

S-ar putea să-i spun lui mami că mama lui Jodie se întoarce în weekend, doar ca să nu-şi mai facă griji. Simt o urmă de vinovăţie. Dintre toţi membrii familiilor noastre,

mami e cea mai protectoare dintre toţi. Nu am observat asta înainte. Întotdeauna am fost doar noi două – şi mătuşica Marilyn – şi îmi dau seama că mă iubeşte mai mult decât orice pe lume, evident şi eu o iubesc, dar acum am şaisprezece ani şi trebuie să am şi eu spaţiul meu, la fel ca toate prietenele mele. „Dă-mi un mesaj când ajungi acolo. Dă-mi un mesaj când pleci. Vin eu să te iau, nu, sincer, chiar nu e nicio problemă.” Ştiu că are intenţii bune, dar niciuna dintre celelalte mame nu procedează aşa şi nu are cum să nu-mi fie jenă. Mă face să mă simt ca un copil, şi nu mai sunt. Ca să fiu sinceră, sunt aproape femeie. Am secretele mele acum.

Telefoanele noastre sună din nou şi începem să râdem la unison când vedem mesajul trimis de Lizzie. Un gif scârbos cu un penis ejaculând.

— Deci ai de gând?

Întotdeauna Ange încearcă un accent ciudat, pe jumătate american, când vine vorba despre sex. Rupe o bucată de gogoaşă pe care o îndeasă în gură, dar privirea ei ascuţită mă ţintuieşte în timp ce mestecă.

Ridic nonşalant din umeri, însă inima îmi bate mai tare. Oare am de gând? Am spus că o s-o fac când împlinesc şaisprezece ani şi o parte din mine vrea asta – cel puţin voia –, chiar dacă acum nu înţeleg de ce e atât de *important* să o fac imediat. Dar Courtney arată bine, e complet diferit faţă de ceilalţi şi, mai presus de orice, e mişto. Tipii mişto nu m-au prea plăcut înainte şi într-un fel simt că îi datorez asta acum. Probabil nu e obişnuit să aştepte, cu toate că se poate spune că abia dacă ne-am întâlnit de câteva ori în două luni.

— Probabil, îi zic, iar Ange rânjeşte entuziasmată.

— Ah, Dumnezeule, pun pariu că are multă experienţă. Cu atât mai bine pentru tine prima oară.

— S-a purtat destul de bine până acum.

Scot limba la ea, mişcând-o vulgar, şi îi fac cu ochiul.

De data asta chicoteşte suficient de tare ca nişte fete de la mesele vecine să se întoarcă şi să se holbeze la noi.

Mi-e uşor să iau lucrurile în râs şi ştiu că probabil *o s-o*

fac cu el în weekendul care vine, măcar ca să scap odată de treaba *asta*. Oricum, nu e ca şi cum nu am fi făcut majoritatea celorlalte chestii, în afară de *asta*, dar nu mai simt ce simţeam pentru el înainte. Nu mă mai simt atât de copleşită de el ca la început. Nu de când… ei bine… nu de când au început mesajele. Acum am un secret. Unul pe care nu l-am împărtăşit nici măcar cu fetele. Nu am putut. E ceva ce îmi aparţine numai mie şi care-l face pe Courtney şi tot şarmul lui să pară o porcărie adolescentină.

Noul meu prieten de pe Facebook. Cineva cu care pot comunica *de-adevăratelea*.

Clopoţelul sună să ne anunţe sfârşitul pauzei de masă. Inima începe să-mi bată mai repede. Am reuşit să rezist o oră fără să mă uit pe Messenger. Nu-mi place să îmi verific mesajele de faţă cu Ange sau cu celelalte, aşa că am oprit sunetul pentru notificări. Toate avem ochi ageri pe lângă muşchi puternici. Toate vrem să aflăm totul despre celelalte. Dacă ar fi bipuit, ar fi trebuit să le spun. Suntem una.

În timp ce Ange dispare către ora de geografie, curăţ tăvile înainte să merg şi eu la ora de recapitulare la engleză. După aceea, apăs pe iconiţa pentru mesaje de la Facebook. Inima îmi bubuie în piept, dar mă dezumflu repede. Niciun mesaj nou. Nu-mi vine să cred cât de dezamăgită mă simt. E ziua mea de naştere, când împlinesc şaisprezece ani. E ceva foarte important. Am crezut că îi *pasă*.

Poate mai târziu, îmi spun în timp ce îmi bag telefonul în buzunar, hotărâtă să nu fiu prea supărată. Ar trebui să am încredere în el aşa cum mi-a cerut el. O să apară un mesaj mai târziu.

4.

— LISA —

A mers mult mai bine decât mă aşteptam, iar la două ore după şedinţă, contractul este semnat. Încă tremur, dar de data asta de mândrie, emoţie şi uşurare că nu am dat-o în bară. Merg cu capul sus în timp ce-l conduc pe Simon spre biroul lui Penny şi toate capetele se întorc după noi, chiar şi cel al lui Marilyn. Nu doar pentru că eu am negociat contractul, şi încă unul mare, ci şi fiindcă Simon Manning e un bărbat pe care nu ai cum să-l ignori. Nu e chipeş în stilul ferchezuit al unui agent imobiliar ca Toby, tot numai produse pentru păr şi aftershave cu miros puternic, dar emană ceva atrăgător. Probabil „chipeş” nu e chiar cuvântul potrivit. Are nasul puţin strâmb ca şi cum l-ar fi avut rupt de câteva ori; pe lângă asta, mai are şi corpul masiv al cuiva care a jucat cândva rugby, dar acum nu prea o mai face. Arată bine fizic, dar fără să se străduiască. Are câteva fire de păr alb în zona tâmplelor şi afişează o încredere care îl face fermecător şi prietenos. Păi, *are* de ce să fie încrezător, îmi spun în timp ce-i strâng mâna şi îmi iau la revedere pentru moment, încercând să nu mă bucur de strânsoarea lui puternică, şi îl las cu Penny. Tocmai urmează să-şi deschidă al cincilea hotel şi club de fitness. Nu pare să aibă cu mult peste patruzeci de ani şi deja îşi construieşte un imperiu.

Închid uşa de la biroul lui Penny, lăsându-i să discute singuri. Îmi simt pielea dogorind şi sunt conştientă că m-am îmbujorat. Nu-mi vine să cred cât de bine a mers. Are nevoie de angajaţi pentru curăţenie, catering, de personal hotelier şi e fericit să lase agenţia PKR – pe *mine* – să se ocupe de toate astea. Dacă aş fi ştiut de la început cât de mulţi oameni avea de gând să angajeze, aş fi mers direct la Penny să se ocupe ea; e compania ei şi e o afacere mare, poate unul dintre cele mai mari contracte pe care le-a avut firma vreodată. Mă bucur atât de mult că nu am ştiut nimic

despre asta. Am fost destul de agitată şi numai gândindumă că are nevoie de vreo treizeci de angajaţi, aşa că, dacă aş fi ştiut numărul real, aş fi avut o cădere nervoasă. Dar s-a terminat. Chiar foarte bine. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc atunci când întrerup discuţiile din birou.

— Ah, întotdeauna încerc să merg şi să mă întorc pe jos de la serviciu, oriunde aş fi, spune Julia, colega brunetă nouă, cu tunsoare bob. Mă menţine în formă.

— A ieşit bine? mă întreabă Toby uitându-se la mine, fără să-l mai intereseze conversaţia purtată de fete.

Remarc o urmă de invidie în ochii lui. E atât de disperat să se descurce şi să aibă succes. Îi plac clienţii spilcuiţi din IT, cei care vor graficieni sau programatori web pentru contracte pe un an şi care plătesc cincizeci sau şaizeci de mii de lire, şi, da, cred că primeşte comisioane mai mari atunci când plasează pe cineva, oricum astfel de slujbe nu apar în fiecare lună. Întotdeauna mi-a plăcut cealaltă faţă a pieţei muncii. Să-i ajut pe cei care îşi *doresc* cu adevărat o slujbă, oricare ar fi aceea. Genul acela de oameni care au nevoie de stima de sine care vine odată cu cecul săptămânal. Ştiu cum se simt. Am fost şi eu asemenea lor cândva.

— De fapt, mai mult decât bine. O să fie un contract destul de mare. Cel puţin pentru o sută cincizeci de persoane.

A sunat ca şi cum m-aş fi lăudat – şi chiar aşa e, nu m-am putut abţine. Mândria şi entuziasmul mă copleşesc, dar îmi îngădui să mă bucur de acest moment.

— Uau, bravo!

E una dintre fetele noi. Stacey. Păr blond lung, manichiură cu acril. Replica ei ar fi putut să pară condescendentă, dar nu e. Dând la o parte straturile de machiaj şi bronz, îmi dau seama că e nervoasă şi vrea cu disperare să se facă plăcută, să se integreze şi să se descurce la noua ei slujbă.

— Mulţumesc.

— Cu siguranţă o să ne faci cinste diseară.

Tot Julia.

— Din păcate, nu o să ajung diseară. Nu prea beau de obicei şi, pe lângă asta, mai e şi ziua de naştere a fiicei mele, împlineşte şaisprezece ani. O scot în oraş.

— Ce drăguţ, răspunde ea. În mod normal, la şaisprezece ani tot ce-şi doresc e să fie cu prietenii lor, am dreptate? Eu sigur asta-mi doream.

E ceva tăios în felul în care vorbeşte şi eu îi răspund cu un oftat. E puţin cam îngâmfată pentru cineva care e în prima zi de lucru.

O privesc mai cu luare-aminte. Nu e atât de tânără cum am crezut la început, oricât de mult s-ar strădui să pară altfel. Cu siguranţă, are peste treizeci de ani. Mă gândesc că e de la Botox.

— Suntem foarte apropiate.

Zâmbeşte, cuburi de zahăr înmuiate în cianură, dezvelindu-şi dinţii perfect albi care îmi amintesc de cei ai unui rechin. Mă face să mă simt inconfortabil şi asta mă deranjează.

— Eu nu o să am niciodată copii, zice ea. Sunt concentrată prea mult pe carieră. Oricum, nici n-aş putea să mă descurc ca mamă singură. Jos pălăria pentru tine.

Este o insultă camuflată într-un compliment, aşa că Stacey face ochii mari văzând tupeul Juliei, iar Toby – cel care în mod clar vorbise despre mine – are bunul-simţ să-şi păstreze privirea fixată pe ecranul computerului, ca şi cum ar fi citit un e-mail extrem de important.

— Din fericire, Lisa este o superfemeie care se poate descurca în orice situaţie şi chiar mai mult de atât. De-am fi şi noi, celelalte, la fel de capabile.

Marilyn şi-a făcut apariţia lângă mine. Zâmbetul de rechin întâlneşte zâmbetul de rechin, şi, de data asta, Julia se face mică în scaunul ei.

— Pauză de prânz? încheie Marilyn discuţia.

Întrebarea mi-e adresată mie, ca şi cum restul nici nu ar fi acolo; muşte pe care deja a reuşit să le dea la o parte.

— Întotdeauna există cineva, mormăie ea în timp ce ne luăm genţile şi jachetele. În orice adunătură de femei. Întotdeauna e una de care trebuie să te fereşti. Măcar acum

ştim despre cine e vorba.

Îi aruncă o privire întunecată Juliei. *De ce trebuie să fie întotdeauna cineva aşa?* mă întreb. *De ce oare nu poate să fie totul plăcut?*

— Tipul arată splendid.

Marilyn vine cu băuturile, două pahare de Prosecco, iar eu ţin strâns tacâmurile în timp ce ocupăm o masă în colţ.

— În genul acela neşlefuit. Şi e atât de evident că te place. Toate şedinţele alea inutile, felul cum se uita la tine când mergea în spatele tău prin birou.

— Ei, taci din gură, îi zic.

— Nu înţeleg de ce nu vrei să vezi ce iese.

— Ah, ţi-ai putea imagina reacţia lui Penny? Să amesteci munca şi plăcerea. Şi oricum… nu.

Se uită gânditoare la mine. Faptul că nu am un bărbat în viaţa mea revine cel puţin o dată pe an într-o discuţie destul de *serioasă* şi mai aduce vorba despre asta din când în când pe toată durata celorlalte luni. Mă întreb dacă o să urmeze o predică la fel de insistentă. Din fericire, nu. În schimb, ridică paharul.

— Noroc şi felicitări!

Ciocnim paharele şi sorbim băutura acidulată. Îmi place felul cum fâsâie pe limbă. Prefer să beau la ora prânzului pentru că oricum nu este niciodată mai mult de un pahar.

— Ah, înainte să uit – se apleacă şi începe să caute prin geanta ei imensă –, am ceva pentru Ava. Scoate un mic cadou împachetat. Din partea mea şi a lui Richard. Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred că deja are şaisprezece ani. Oare cum au trecut toţi anii aceştia? Dacă ea are şaisprezece, noi cât om mai avea?

— Suntem nişte babe, îi zic, dar zâmbesc în timp ce mai beau o gură.

Iau cadoul şi îl îndes în geantă. Nu numai eu sunt norocoasă că o am pe Marilyn. Şi Ava este.

Am sărit peste micul dejun pentru că eram prea agitată şi, deşi abia dacă am băut jumătate de pahar, vinul mi se urcă la cap. Încordarea din umeri începe să dispară. Atunci îi văd faţa lui Marilyn şi îmi dau seama ce urmează. M-am

grăbit să cred că nu o să-şi bage nasul şi astăzi.

— Nimic de la tatăl Avei?

— Nimic, răspund iritată, cu toate că mă întreabă cu tact.

Încet. Ştie cum reacţionez la asta. Alt subiect care apare mai des decât mi-ar plăcea mie.

— Şi oricum nu aştept nimic de la el.

Trebuie să schimb vorba.

— Deci ce mai faci *tu?* Păreai puţin cam tăcută ieri. Parcă nu erai în apele tale. E totul în regulă?

— M-a durut capul. Nimic serios. Ştii că mi se mai întâmplă din când în când.

Se uită la ospătăriţa care se îndreaptă spre noi cu mâncarea. Oare încearcă să-mi evite privirea? Nu e prima oară când are dureri de cap în ultimele luni.

— Poate că ar trebui să mergi la un doctor.

— Şi poate că tu ar trebui să mergi la o întâlnire cu domnul Manning.

Mă uit urât la ea.

— Bine, bine, îmi pare rău. Numai că Ava e aproape matură. Trebuie să mai ieşi în lume.

— Nu putem să trecem peste asta şi să ne concentrăm pe cât de sclipitoare sunt?

Încerc să destind atmosfera şi sunt mai mult decât uşurată când chelneriţa vine cu sendvişurile şi cu chipsurile noastre, distrăgându-ne atenţia cu mâncarea. Oare cum aş putea să-i spun lui Marilyn ceva? Ştie că nu a fost o aventură de o noapte, aşa cum i-am spus Avei, dar nu ştie adevărul. *Întregul* adevăr. Nici nu cred că ar înţelege. Marilyn, cu viaţa ei fermecătoare, cu soţul minunat, casa frumoasă, slujba bună – fericita, minunata de Marilyn. Dacă i-aş spune, şi-ar schimba părerea despre mine. Nu vreau să fiu înţeleasă greşit. Îmi doresc din tot sufletul să-i spun. Chiar am visat că făceam asta. Câteodată vorbele îmi stau pe limbă, vrând parcă să se reverse, numai că ştiu că trebuie să mi le înghit. Nu pot s-o fac. Nu pot.

Ştiu cum se duce vorba. Ia foc şi trece de la o persoană la alta şi tot aşa.

Nu pot risca să fiu găsită.

5.

— AVA —

Aproape nu mai plouă când ajungem acasă, dar haina mi-e udă de la răpăiala de mai devreme când am alergat la maşină şi mă mişc de pe un picior pe altul pe trotuar, prefăcându-mă că mi-e mai frig decât îmi e în realitate ca să-mi ascund nerăbdarea.

— Putem să ne uităm la un film dacă vrei, zice mama după ce, în sfârşit, coboară din maşină. E încă devreme.

— Trebuie să repet.

E abia şapte şi nu am de gând să mă culc cel puţin până la miezul nopţii, dar vreau să ajung în intimitatea camerei mele. Pare dezamăgită, însă ea e cea care mă tot bate la cap cu examenele. Asta nu înseamnă că nu mă simt vinovată. Obişnuiam să stăm sub pătură pe canapea, uitându-ne la filme şi mâncând floricele făcute la microunde. Adoram aceste momente. *Încă* le ador. Numai că viaţa e mult mai complicată acum. El mă aşteaptă. *Trebuie* să vorbesc cu el. Câteodată simt că aş muri dacă nu aş face-o.

— Ah, la naiba, zice mama dintr-odată cu un geamăt. Am uitat de cumpărăturile pentru doamna Goldman. Trebuie să mă reped până la Sainsbury. Te descurci singură? O să lipsesc doar zece minute. Sau poţi să vii cu mine.

Starea mea de iritare se amplifică şi pot spune că o prefer sentimentului amar de vinovăţie care aduce fisuri în relaţia noastră. De fiecare dată când iese şi mă lasă singură, mă întreabă exact acelaşi lucru. *De fiecare dată*. Oare ce-şi închipuie că s-ar putea întâmpla? O să-mi înfig degetele într-o priză pentru că nu e aici?

— Am şaisprezece ani, nu reuşesc să mă mai abţin. Trebuie să încetezi să mă mai tratezi ca şi cum aş fi încă un copil.

— Scuze, scuze.

Se grăbeşte prea tare ca să se mai simtă ofensată,

chestie care îmi convine. Nu vreau cu adevărat să o supăr. Nu-mi place s-o supăr, dar acum, că nu mai poate să controleze tot ce fac ca atunci când eram mică, a devenit atât de jalnică. Pizza pe care am mâncat-o n-a fost aşa de îngrozitoare, ştiu că a încercat să facă să ne simţim bine, cu toate că întrebările ei au fost aşa de penibile, sâcâitoare şi nepotrivite. Vrea să ştie totul despre mine tot timpul şi într-un fel ştiu că acum nu pot să-i spun. *Nu vreau* să-i spun. De fiecare dată când mă gândesc să vorbesc cu ea despre ceva – bunăoară, despre Courtney şi despre sex –, cuvintele îmi rămân pe limbă şi mă indispun. Totul se schimbă. Am nevoie de intimitate. Acum mai mult ca niciodată.

Totuşi, mi-a făcut nişte cadouri mişto de ziua mea. Un iPad mini şi un MP3 player rezistent la apă, mult mai scump decât cel pe care mi-l doream. Ador şi colierul de la Marilyn – spirale groase din argint cu un medalion din sticlă mov-închis. E butucănos şi marfă şi perfect pentru mine. Câteodată îmi doresc ca mama să semene puţin mai mult cu Marilyn. E atât de relaxată şi amuzantă. Dacă mama nu ar mai lua toate lucrurile în serios, poate că *aş vrea* să vorbesc mai mult cu ea despre toate cele. Nu chiar despre orice, îmi zic în timp ce străbat aleea care duce către casă. Dar despre unele lucruri. Nu aş putea să discut cu ea despre *asta*. Ar lua-o razna.

Ai chef să stăm de vorbă în seara asta, sărbătorito? O să fiu online cam o oră în caz că nu petreci pe undeva!

Am primit mesajul pe Facebook în timp ce-mi verificam telefonul la baie chiar înainte să vină budincile. I-am răspuns că o să ajung acasă cât pot de repede şi că-l rog să aştepte. Nu mi-am dat seama cât de jalnică trebuie să-i fi *părut*, însă chiar am părut un pic disperată, şi asta mă face să mă îngrijorez că mă transform în mama. Dumnezeule, oare de ce oamenii nu-şi pot instala Messenger pe telefon? De parcă datele personale ale tuturor nu sunt deja acolo cum-necum. Oricine are sub douăzeci şi cinci de ani s-a împăcat deja cu asta. Numai adulţii cred că-i pasă cuiva. Care-i scopul de a avea un serviciu de mesagerie dacă îl foloseşti doar de pe calculator?

Un alt fel de intimitate.

Gândul acesta îşi face loc în mintea mea. E genul de intimitate de care ai nevoie atunci când ai secrete faţă de persoanele cele mai apropiate. Poate faţă de o soţie? Oricare ar fi motivele *lui*, e genul acela de intimitate care m-a făcut să opresc alertele pentru notificări.

Cu toţii avem secrete.

Încep să-mi dau seama că secretele sunt ceva extraordinar.

Încerc să nu par dezamăgită când cobor să beau ceva, douăzeci de minute mai târziu. Conversaţia noastră a fost scurtă, iar răspunsurile lui, concise. Era distras şi nu răspundea propriu-zis întrebărilor mele. Nu vreau să fiu supărată – cel puţin am petrecut puţin timp împreună –, dar aş zice că sunt mai mult frustrată. Courtney e peste tot pe WhatsApp *acum.* Dar ştiu ce vrea de fapt. Ciudat cum mă calcă pe nervi cu treaba asta. În urmă cu câteva săptămâni aş fi fost aşa de fericită să mă curteze şi să mă facă să mă simt frumoasă şi sexy. Acum e doar un alt motiv de nemulţumire.

Cobor încet scările în şosete, iar când iau colţul ca să mă îndrept spre bucătărie, mă opresc. Mama e acolo. Stă în picioare lângă masă, privind în gol, şi are un aer încordat care nu e deloc în regulă. Întreaga scenă pare ciudată şi nu-mi dau seama de ce, dar inima îmi bate cu putere şi stomacul mi se întoarce pe dos. După o clipă, începe să caute prin geanta ei după sticluţa de Prosecco pe care a primit-o de la Marilyn, apoi îi desface dopul şi bea direct din sticlă.

Rămân ţintuită locului, nedumerită, alarmată. E oare vina mea? E din cauză că m-am purtat aşa urât? Plutesc până în hol, fără să ştiu ce să fac. Oare să o întreb ce are? Mă simt din nou mică. Dau să fac un pas înainte, dar ezit. E ceva în postura ei – acea încremenire – care mă face să mă simt ca şi cum aş privi ceva personal. Ceva ce nu ar trebui. Oare fisurile din relaţia noastră apar şi cauza ei? Oare are secrete pe care nu vrea să le împărtăşească? Mi-e greu să

cred. Mama e o carte deschisă.

Totuşi, e îngrijorător. Acele sticluţe conţin cam un pahar, dar cine nu-şi toarnă vinul înainte să-l bea? Ce te-ar putea face să-l bei dintr-o singură înghiţitură? În fine, cu stomacul numai noduri, mă furişez înapoi în sus pe scări. Pot să trăiesc şi fără o cană de ceai.

6.

— LISA —

Afară e întuneric beznă, nicio urmă din cenuşiul prăfos reconfortant al zorilor, dar eu continui să stau, complet trează, cu bărbia rezemată pe genunchi, şi să privesc noaptea mohorâtă cu noduri groaznice în stomac. Nu era Peter Rabbit. Ştiu asta. Peter Rabbit a dispărut de mult. Ar fi fost imposibil să fie el, *acel* Peter Rabbit, însă aş vrea să dau o fugă până la pubelele de reciclat din capătul străzii şi să scormon acolo până mă asigur. Trag adânc aer în piept. Nu este Peter Rabbit. E doar o coincidenţă.

Când am văzut jucăria de pluş în ploaie, zăcând lângă poarta doamnei Goldman, aproape mi s-a oprit inima. Era murdară şi îmbibată cu apă, aruncată poate cu câteva ore în urmă, iar pantalonii albaştri ieşeau în evidenţă pe lângă blana alb-cenuşie. Nu era acelaşi iepuraş, asta mi-a fost clar când l-am ridicat cu mâinile tremurând şi cu un ţipăt înăbuşit, dar semăna. Semăna atât de mult. Îmi venea să-l strâng la piept şi să plâng, dar uşa de la intrare s-a deschis, şi doamna Goldman a apărut în cadrul ei, iar eu m-am silit să afişez un aer de curiozitate neinteresată în timp ce o întrebam dacă avea idee al cui era. Evident, nu avea. De ce ar fi avut? Nu prea mai aude bine, iar majoritatea zilelor şi le petrece în faţa televizorului, nu uitându-se pe fereastră.

I-am dat sacoşa de cumpărături şi am încercat să zâmbesc şi să fac conversaţie, însă iepuraşul era greu şi umed în mâna mea, iar blana moale îi era rece. Singurul lucru la care mă gândeam era cum de salopeta albastră avea aceeaşi nuanţă şi acelaşi stil cu *acea* salopetă, *salopetă* care fusese cusută de mână. Capul a început să mi se învârtă şi am simţit că mi se face greaţă. De îndată ce doamna Goldman a intrat în casă, m-am forţat să merg cu pas sigur până la capătul aleii şi atunci, fără să pot fi văzută din casa ei sau din a mea, am strâns în sfârşit jucăria la piept, de parcă ar fi fost un animal mort pe care

căldura trupului meu ar fi putut cumva să-l readucă la viaţă.

Am tras adânc de câteva ori aer în piept, anii de terapie insuflându-mi tehnica de parcă dozele constante de oxigen puteau face ca totul să fie mai bine, când în majoritatea timpului îmi doream să nu mai respir deloc, apoi am mers încet până la pubelele de la capătul drumului şi l-am aruncat înăuntru. Încă simţeam pe pielea degetelor atingerea spectrală a blănii îmbibate de apă şi nu eram deloc sigură că picioarele o să mă poată duce până acasă fără să mă prăbuşesc.

În bucătărie, pentru prima oară recunoscătoare că fiica mea devenea în sfârşit genul acela ursuz de adolescentă care se ascunde în camera ei, am scos din geantă sticluţa de Prosecco de la Marilyn, i-am deschis capacul şi am golit-o din două înghiţituri. Bulele au făcut să mă ardă pieptul şi să mă usture ochii, dar nu mi-a păsat. Orice era mai bine decât durerea şi spaima groaznică din străfundul inimii, în locul în care mă străduiesc din greu să mă prefac că cel mai bine e să fie pustiu, până când ceva de genul acesta se întâmplă, şi coaja subţire se rupe şi toată suferinţa cumplită, atât de cumplită, înghesuită înăuntru, iese din nou la iveală, iar eu nu-mi mai doresc decât să mă ghemuiesc şi să mor.

Am gemut şi m-am înecat în timp ce sorbeam ultima gură din vin, rezemându-mă de barul pentru micul dejun şi folosindu-mă de disconfortul fizic pentru a mă calma. Zumzetul din timpane a început să dispară treptat. A fost o coincidenţă, asta trebuie să fi fost. Mulţi copii au iepuraşi din pluş. Poate că un biet ţânc plânge după cel pe care l-am aruncat cu atâta cruzime în tomberonul din capătul străzii. Şi ce dacă era îmbrăcat cu o salopetă albastră? Există probabil mii de jucării de pluş îmbrăcate la fel. *Nu era* Peter Rabbit.

Îmi tot repetam această propoziţie, bucuroasă că aruncasem iepuraşul în pubelele comunale, şi nu în cele din curtea noastră, prea departe ca să dau fuga până acolo şi să mă uit fără să atrag atenţia asupra mea. *Nu era* Peter

Rabbit. Da, chestia mă tulburase, dar nu fusese ceva făcut dinadins. Îmi era mult mai greu să mă împac cu cea de-a doua idee. Nu era o afirmaţie sau un fapt. Cu toate că era improbabil să fi fost lăsat acolo dinadins, nu puteam să ştiu cu certitudine aşa cum partea raţională a creierului meu *ştie* că acela nu era Peter Rabbit.

Este nervozitatea pe care am simţit-o în ultimul timp. Sentimentul că ceva nu e tocmai în regulă. Dar dacă e mai mult decât paranoia mea obişnuită? Dacă este greşit să nu-i dau importanţă? Mă ridic de pe scaun şi merg tiptil pe coridor până la camera Avei. Luminile sunt toate stinse şi în casă domneşte o linişte totală, aşa că răsucesc mânerul cât mai grijuliu şi mai încet pot, fiindcă nu vreau să fac niciun zgomot.

Mă uit la ea din pragul uşii, fetiţa mea perfectă. Stă pe o parte, cu spatele la mine, ghemuită, exact aşa cum dormea când era mititică. O adevărată comoară. Atât de minunată, iar faptul că o privesc mă relaxează şi îmi aminteşte că trebuie să rămân în viaţă, că trebuie să continui să respir. Pentru *ea*. Ea mi-a redat dorinţa de a trăi şi am de gând să o protejez mereu. Nu o să afle niciodată ce ascund eu în mine. Nu dacă reuşesc să fac asta. Vreau să fie complet liberă. Trebuie să fie extraordinar să fii complet liber.

Mai zăbovesc câteva minute, să o văd pe Ava îmi face mult mai bine decât orice tehnică de respiraţie yoga, şi apoi, fără nicio tragere de inimă, o las să doarmă. S-a făcut aproape trei dimineaţa. Nu e o idee bună să iau somnifere acum, dar la fel este şi să dau piept zilei fără niciun strop de odihnă, aşa că ajung la compromisul de a înghiţi o singură pastilă, în loc de cele două de care am nevoie atunci când mă cuprind aceste stări de anxietate şi tristeţe. O să mă simt ca naiba toată dimineaţa, dar în acest moment cred că două sau trei ore de uitare sunt tot ce am nevoie. *Nu pot* să mă tot las cuprinsă de spirala de frică şi suferinţă. O să înnebunesc până dimineaţă dacă fac asta, sunt sigură. Sentimentul neplăcut e doar anxietate. Iepuraşul nu era Peter Rabbit. În timp ce mă strecor sub aşternuturi, cuvintele îmi bubuie în cap, încercând să mă

facă să fiu raţională.

Vreau să uit, visez în schimb. E *visul*, în culori splendide, intense, şi, cât timp sunt în mrejele lui, e minunat.

În vis, îl ţin pe Daniel de mână. E atât de fină, atât de micuţă, atât de caldă, şi degetele lui mă strâng tare, aşa cum fac copiii mici, când îşi ridică privirea către mine şi îmi zâmbeşte. Inima îmi izbucneşte în curcubeie de fericire şi mă aplec să-l sărut. Obrăjorii lui grăsuni sunt atât de moi, pielea lui e catifelată, rozalie de la aerul de afară, şi el gângureşte surprins când buzele mele se lipesc cu zgomot de faţa lui, dar ochii i se luminează de dragoste. Au aceeaşi culoare ca ai mei, albastru cu mici pete gri şi verzi, şi în ei văd că eu sunt *totul* pentru el.

Cu Peter Rabbit în cealaltă mânuţă, parcă îl strânge puţin mai tare decât mă strânge pe mine. Nici nu-şi poate imagina ca eu să nu fiu acolo, cu toate că nu este acelaşi lucru când vine vorba despre iepuraş. O dată a fost uitat în autobuz, dar ne-am adus aminte de el la ţanc. Altă dată, pe tejgheaua magazinului din colţ. Daniel trăia cu teama că s-ar putea ca Peter Rabbit să *nu mai fie într-o zi* şi numai acest gând era îndeajuns să-l facă să plângă. Are doi ani şi jumătate, iar Peter Rabbit este cel mai bun prieten al lui.

Simţeam cum ceva lovea în subconştientul meu, un adevăr întunecat care nu accepta să fie ignorat, nici măcar într-un vis – *Nu, Peter Rabbit nu va mai fi cândva lângă el. Această mânuţă pe care o ţin va fi rece şi nemişcată, şi niciodată nu se va mai întinde către mine* –, dar dau la o parte gândul şi merg cu Daniel în părculeţul cu leagăne uzate şi cu caruselul de pe care vopseaua e atât de jupuită, încât metalul ruginit de dedesubt pătează hainele într-o zi umedă, dar el chiuie de bucurie de cum îl vede. Are doi ani şi jumătate şi nu vede rugina, nici degradarea, nici ceva neplăcut. Vede doar lucrurile bune. *El* este acel ceva bun.

Mâna lui nu mai este în a mea, împreună cu Peter o ia la fugă către leagăne. Eu pornesc după el, dar rămân puţin mai în spate fiindcă îmi place să văd cum trupul lui micuţ se mişcă, atât de drăgălaş şi de neîndemânatic, încorsetat în strânsoarea hăinuţei. Se uită peste umăr la mine, şi eu îmi

doresc să pot păstra pentru totdeauna această imagine a drăgălăşeniei ca să-mi pot aminti atunci când se face băiat mare şi mai apoi bărbat în toată firea, numai că acest *totul* a dispărut de mult.

Este un vis perfect. O după-amiază în parc. Dragostea mă copleşeşte. E pură. E atât de intensă, încât aproape mă sufocă şi-mi iese prin toţi porii. Este de nestăvilit. Nu există nicio barieră. Nu există nimic rău în lume în acel moment şi mă gândesc că, dacă aş lăsa dragostea să mă învăluie, o să mă transform într-o rază pură de lumină care străluceşte deasupra lui Daniel.

Mă trezesc, încercând să-mi înec suspinele de durere în pernă şi agăţându-mă de frânturile de imagini care pălesc ale visului, sperând în zadar că aş putea să rămân măcar cu *una* cu care să mă întorc în trecut şi să-l ţin mereu de mâna lui micuţă. Întotdeauna se întâmplă acelaşi lucru după ce se termină visul. Doare aşa de tare, încât îmi doresc să mor, nevoia chinuitoare de a mă întoarce şi de a-l *salva*. Încerc să mă gândesc la Ava, la fetiţa mea perfectă, la copilaşul care a venit *după*, neştiutoare, liberă şi minunată, nepătată de această lume. Ea este aici, este în viaţă şi o iubesc cu tot ceea ce a mai rămas din inima mea.

Poate că dragostea mea pentru Ava face totul să fie şi mai rău, asta, dacă e posibil. Mă gândesc la iepuraşul din pubelă. *Nu* este Peter Rabbit. Ştiu asta. Ştiu unde e Peter Rabbit.

Peter Rabbit a fost îngropat împreună cu Daniel.

7.

— AVA —

Nu-mi dau seama exact ce e în acest punci, dar mi se pare un amestec aiurea de tot felul de prostii. Suc de fructe, limonadă, votca adusă de Ange şi o sticlă de Bacardi pe care Jodie a luat-o din barul mamei sale. Jodie zice că nu o să-i ducă lipsa, dar eu nu sunt aşa de convinsă. Avea o privire înverşunată atunci când a turnat băutura şi asta mă face să cred că mama ei *cu siguranţă* o să-şi dea seama că lipseşte atunci când se va întoarce din Franţa. Ca şi cum Jodie ar fi vrut să aibă necazuri. Extrem de ciudat felul în care mamele noastre sunt aşa de diferite. A ei nu e niciodată aici, şi a mea devine din ce în ce mai sufocantă. Clubul mamelor ciudate ai putea să-l numeşti. Nu le-am spus celorlalte. Nici nu cred că ar putea înţelege.

Capul îmi vuieşte. Mai devreme am băut nişte cidru în pub şi acesta e al doilea pahar de punci. Sunt deja pe cale să mă îmbăt criţă, probabil cel mai bun lucru pentru ce am de gând să fac. Să-mi pierd virginitatea.

Mă las pe spate în pat, pe jumătate întinsă, cu capul sprijinit de perete. Mama ar înnebuni dacă m-ar vedea acum, pe patul prietenei mele, lângă aşa-zisul meu prieten. Deja mi-a trimis un mesaj ca să verifice că suntem toate aici. Mi-am dat telefonul pe silenţios. Nu-mi pot imagina cum ar fi dacă ar suna chiar în mijloc. Măcar a ieşit în oraş în seara asta. Nu prea iese, ceea ce mă face să mă simt şi mai vinovată fiindcă doresc să am viaţa mea, dar de vreun an tot smucesc de cordonul ombilical şi vreau să mă desprind, chiar dacă simt că încearcă în mod constant să mă tragă înapoi.

Încă sunt puţin speriată după seara trecută. Partea ciudată cu băutul în bucătărie a fost îndeajuns de neplăcută, dar apoi a venit în camera mea la miezul nopţii şi s-a uitat la mine în timp ce mă prefăceam că dorm. Oare de ce? M-a făcut să mă simt inconfortabil, ca şi cum mi-ar

fugi brusc pământul de sub picioare.

Iau o duşcă zdravănă de punci în timp ce, undeva pe coridor, se trage apa la toaletă. Inima începe să-mi bată puţin mai tare. La dracu'! Chiar urmează să mă fut. Pentru o clipă, simt o nevoie iraţională de a fi lângă mama. Asta mă face să mai beau puţin. E *ultima* persoană de care am nevoie acum. Nu mai sunt copil. Sunt femeie. Asta îmi tot spune *el*.

— Te simţi bine? întreabă Courtney când se întoarce în camera de oaspeţi a lui Jodie şi începe să caute nişte muzică pe telefon.

Îi zâmbesc, încuviinţez din cap şi mai beau puţin. E prea dulce, dar nu-mi pasă. Vreau să nu mai ştiu de mine, iar alcoolul şi lipsa de mâncare mă ajută. Mă întreb dacă are emoţii. Probabil că nu. Dacă poveştile sunt adevărate, Courtney a făcut asta de multe ori.

Nu sunt atât de agitată pe cât aş fi crezut. A fost o zi aglomerată, sunt obosită şi mi-am plăcea să mă ghemuiesc şi să adorm. Am început devreme la sală azi-dimineaţă, apoi, când picioarele şi umerii îmi tremurau şi mă dureau, m-am forţat să înot o oră. După aceea m-am întâlnit cu Ange la zece ca să îşi cumpere ceva nou de îmbrăcat. Evident, ceva mulat. Angela a lucrat prin puburi de când avea vreo doişpe ani. Cu sânii ei şi aranjată, de multe ori arată mai mare decât Jodie.

Gura lui Courtney e fierbinte şi umedă pe gâtul meu, iar mâna lui îmi coboară până pe şold. Acum urmează. Mă simt detaşată, ca şi cum aş fi şi nu aş fi aici. Trupul meu e prezent, dar nu şi mintea, de parcă m-aş urmări de deasupra şi mi-aş zice: „Hai, termină odată cu treaba asta". Aud cum respiraţia îmi devine din ce în ce mai sacadată, cu toate că nu sunt propriu-zis excitată. E o reacţie mecanică. Faptul că sunt acum cu Courtney mă face să mă gândesc la *el*. Nu am primit nicio veste astăzi. Mi-a spus că o să fie ocupat, dar, cu siguranţă, oricine are timp să trimită un mic „salut". Ceva care să-mi dea de înţeles că se gândeşte la mine.

Gura lui se întâlneşte cu a mea şi întredeschid buzele ca

să las limbile noastre să se exploreze în voie. Sărută foarte bine în comparaţie cu ceilalţi băieţi cu care am mai ieşit, dar în seara asta mi se pare o încălcare a intimităţii.

De ce nu mi-a trimis niciun mesaj?

Se freacă de pulpa mea. Trebuie să o fac. Nu am de ales – toată lumea se aşteaptă la asta. Râd, vorbesc sau dansează la parter, dar sunt sigură că se întreabă dacă am făcut-o deja. Oare o să doară? O să mă simt diferit *după?*

Mă gândisem să dau înapoi cumva, dar, în pub, o femeie mi-a dat jos geanta de pe masă şi lucrurile mi-au zburat care-ncotro. Fetele au văzut prezervativele, şi Ange a făcut o vreme pe americanca. După ce râsetele şi tachinările s-au potolit, mi-a spus că băieţii de culoare nu folosesc prezervative şi toate i-am spus că e rasistă, dar ea a insistat că e adevărat până când Lizzie i-a zis că nu doar băieţii de culoare fac asta, ci mai degrabă toţi ar face asta dacă ar putea să scape basma curată, motiv pentru care ea ia anticoncepţionale. Am râs şi eu, dar cred că Jodie a observat cât de stânjenită mă simţeam, pentru că, atunci când ne-am dus la toaletă, mi-a şoptit că oricum sunt doar câteva zile pe lună când poţi să rămâi gravidă şi că nu am de ce să-mi fac griji.

— Te simţi în regulă cu treaba asta?

Courtney mi-a ridicat sutienul peste sâni, ochii îi arată tare amuzant şi cuvintele îi sunt gâfâite. *Disperat*.

Încuviinţez, chiar dacă *nu* mai sunt în regulă cu asta. Deja îmi ridică fusta. Totul este stângaci. Nu cum mi-am imaginat eu.

Ce ar crede el *dacă ar şti ce urmează să fac? Oare ar fi gelos?*

Prezervativul este încă în geanta mea în cealaltă parte a camerei. La un continent depărtare. Cum ar fi trebuit să aduc vorba despre asta? Ar fi trebuit să-i zic înainte. Blugii lui sunt descheiaţi la şliţ şi lăsaţi în jos, iar el mă apucă de mână şi mi-o trage spre vintre. Geme când îl ating, şi mâinile lui tremurătoare îmi smucesc chiloţii, dar ne încurcăm şi dinţii ni se izbesc. Preiau controlul şi îmi dau jos chiloţii, în timp ce fac asta, se uită în ochii mei.

— Ştii că te plac foarte mult, nu-i aşa? îmi zice. Nu am mai ieşit până acum cu o fată ca tine.

Mă face să mă simt puţin mai bine, aşa că profit de moment ca să-mi dau bluza jos. Poate că el nu e complet dezbrăcat, dar eu sunt. Dacă am de gând să fac asta, nu vreau să mă simt sufocată de sutien.

— Eşti frumoasă.

De data asta, când mă sărută, încerc să trăiesc clipa, chiar dacă „frumoasă” este cuvântul pe care-l foloseşte *el*, nu Courtney. În mod obişnuit, acesta îmi spune că sunt „bună”, chiar dacă nu e adevărat. Nu în totalitate. Mă gândesc din nou la prezervativ, dar e mult prea târziu acum. Împinge, împunge, înghionteşte, încearcă să o bage *înăuntru*, iar eu îmi dau seama că nu are nici el aşa de multă experienţă.

Şi o facem. Sau mai bine zis, Courtney o face. Eu doar zac acolo şi încerc să nu mă gândesc cât de diferit ar fi fost cu *el*.

8.

— LISA —

— Atenţie, oameni buni! Zâmbiţi!

E Emily, cu faţa strălucitoare, cu un telefon mobil ţinut în aer, deasupra noastră. Mă întorc din reflex, acoperindu-mi faţa cu mâna.

— Fără poze, îi zic.

— Era doar pentru Facebook, răspunde ea jignită. Ca prietenul şi familia mea să vadă cu cine lucrez.

E foarte drăguţă, dar foarte tânără.

— Nici eu nu vreau să am poze pe pagina ta de Facebook, zice Julia.

Vocea îi e ascuţită, ca o lamă necruţătoare care nu are de gând să ia prizonieri. A întârziat, abia cu câteva clipe în urmă şi-a făcut apariţia, şi mă întreb dacă e nervoasă, fiindcă arată mai degrabă agitată, şi nu calmă ca de obicei, dar tot sunt mirată – şi uşurată – de intervenţia ei. Marilyn ştie că-mi displace să mi se facă poze, dar de data asta am fost scutită de obligaţia de a da explicaţii în faţa colegilor noi. Poate că eu şi Julia avem ceva în comun până la urmă.

— Şi, oricum, continuă ea, nu prea e profesional să faci selfie-uri la o petrecere cu colegii. Aici nu e vreun club din acela de fiţe.

— E mai mult o sărbătorire decât o petrecere cu colegii, intervine Marilyn, văzând cât de afectată e Emily.

Biata fată arată de parcă i-ar veni să plângă.

— Dar s-ar putea să ai dreptate. Nu tot ce faci trebuie să apară pe Facebook sau Instagram.

Spune toate astea atât pentru mine, cât şi pentru oricine altcineva. Nu am cont pe niciunul dintre site-urile de socializare, chiar dacă Marilyn jură că poţi să-ţi faci profil privat. Tot n-aş avea încredere, pe cine aş putea să am acolo? Probabil numai pe Marilyn, şi pe ea o văd oricum în majoritatea zilelor.

— Ah, căcat, chiar vorbesc ca o bătrână, mormăie

teatral, ridicând starea de spirit cum numai ea reuşeşte. Haide, Lisa, să mergem şi să mai luăm câte un pahar de vin înainte să se termine.

Ne despărţim de ceilalţi, lăsându-l pe Toby să continue s-o curteze pe Stacey, şi ne îndreptăm spre bar. Nu am vrut să vin astă-seară. Oricât de mult am încercat să scap de acel sentiment, stomacul mi-a fost ca o albie de râu plină de ţipari mişcători de când am găsit iepuraşul, iar trecutul se ţine de mine scai, frângându-mi inima din nou. A fost nevoie să-mi adun toată voinţa ca să nu-mi petrec timpul urmărind-o pe Ava ca să fiu sigură că nu păţeşte nimic, şi mi-a fost cu atât mai greu acum, când are mai multă libertate. Încercarea de a ascunde ceea ce simt mă epuizează şi dacă aş fi avut de ales să nu vin la petrecere, aş fi făcut asta, dar nu a existat nicio cale să mă eschivez. Acesta este evenimentul anual cu băuturi şi aperitive al lui Penny pentru angajaţii şi clienţii companiei, iar acum, cu noul personal, deschiderea celei de-a doua sucursale, la care se adaugă şi noul meu contract, şefa nu ar fi fost încântată să lipsesc.

În această privinţă, Julia a avut dreptate. Poate că suntem într-un club de salsa, dar nu e nicidecum o noapte a fetelor. Într-un fel, chiar e ceva legat de serviciu. Cu toate astea, în timp ce mă reazem de bar lângă Marilyn, descopăr cu uimire că mă simt mult mai bine decât aş fi crezut. Muzica e plină de viaţă, iar cuvintele sunt într-o altă limbă, aşa că nu am cum să mă las afectată de versuri despre iubire sau suferinţă.

— Dumnezeule, aş bea un shot de tequila, zice Marilyn, iar eu nu mă pot abţine să nu râd surprinsă.

Marilyn bea mai mult decât mine – toată lumea face asta. Ştiu ce le poate face oamenilor prea mult alcool şi nimic nu e bun. Nu pot să fiu vigilentă când beau, iar eu trebuie să o protejez pe Ava. Cu toate astea, Marilyn nu e o mare *băutoare*. Nu-mi amintesc ultima dată când a băut shoturi. Ochii îi sclipesc puţin cam prea intens acum. Oare câte pahare de vin o fi băut?

— Eşti bine?

Nu îmi răspunde.

— Ia te uită, zice ea în timp ce se uită peste umărul meu. Uite cine şi-a făcut apariţia, Domnul Milionar însuşi.

Arunc o privire înapoi. Simon Manning stă în pragul uşii, îmbrăcat în blugi negri şi cu un tricou în anchior. Dintr-odată, paharul e prea mare şi alunecos în mâna mea, pe lângă asta, petrecerea parcă se opreşte pentru o clipă. Se întâmplă foarte rar ca un client atât de important să participe la genul acesta de evenimente. Penny îi invită mereu, dar în general vin doar angajaţii firmei – acum îndeajuns de mulţi pentru două filiale – şi unii dintre angajaţii temporari care colaborează cu noi de mult timp. Penny organizează o cină separată pentru clienţii cei mai importanţi.

Încăperea este destul de întunecată şi probabil nu-şi dă seama că „îşi face intrarea” în timp ce stă acolo, cu lumina venindu-i din spate şi uitându-se în jur ca să vadă pe cineva cunoscut. În sfârşit, se urneşte din loc. Îmi ţin respiraţia.

— Ce surpriză, zice Marilyn. Vine încoace.

Îmi întorc privirea, aşteptându-mă să o văd pe Penny pe-aproape, dar stă la mesele de pe margine unde Julia vorbeşte cu James.

— Lisa!

Nu am de ales decât să mă uit la el. E aproape de mine, la doar vreo treizeci de centimetri, sunt bulversată şi mă simt ciudat când aftershave-ul şi căldura trupului său umplu spaţiul dintre noi. Nu prea mă pricep eu la aftershave-uri, dar miroase bine. Proaspăt, cu aromă de citrice, dar nu strident. Mă urăsc că am observat.

— Bună, Simon.

Marilyn se întinde să dea mâna cu el, salvând situaţia ca de obicei, în timp ce eu mă fâstâcesc. Profit de ocazie ca să mă adun. Nu trebuie să mă mai port ca o adolescentă prostuţă.

— Bine ai venit la bord, aud.

Mi-aş dori să pot discuta şi eu aşa de natural cu oamenii. Marilyn are atât de multă încredere în ea. Prietenoasă, fără să cocheteze. O carte deschisă. Eu *nu* pot să fiu aşa. Nu

cred că am fost vreodată aşa.

— Ei bine, Lisa s-a descurcat atât de bine, încât nu am putut să refuz, răspunde el.

Amândoi se uită la mine şi aşteaptă să răspund. Nu pot să rămân la nesfârşit tăcută. Unde e Penny?

— O să mai trimit câteva cifre luni.

Asta e tot ce mi-a trecut prin minte şi sună atât de anost, încât mă crispez şi eu.

— E sâmbătă seara.

Ia paharul de vin pe care Marilyn l-a făcut cumva să apară.

— Hai să nu ne mai gândim la muncă. Ştii salsa? Eu dansez îngrozitor, dar aş face o încercare dacă vrei şi tu.

Dintr-odată, îmi simt picioarele lipite de podea. Sunt câţiva oameni care profită de profesionistul de pe ringul de dans, dar nu mulţi. Nu îndeajuns cât să nu devenim centrul atenţiei dacă ne alăturăm. Panicată, deschid gura şi apoi o închid, ca un peşte care se îneacă, încercând să găsesc o modalitate de a refuza fără să par nepoliticoasă, deşi o parte din mine crede că ar fi plăcut să mă pierd în muzică, dacă aş fi o altă persoană. Dacă aş fi Marilyn sau Stacey sau Julia. Dar nu sunt. Sunt eu şi nu vreau ca el să dorească să danseze cu mine. Şi totuşi, chiar în timp ce-mi spun acest lucru, ştiu că e o minciună. Urăsc acel şarpe din burta mea care doreşte toate bucuriile vieţii.

— Simon!

Iat-o, Penny, trecând ca o briză printre noi. Aş putea plânge de bucurie în timp ce mă dau puţin în spate, ca să-i fac ei loc.

— Ce mă bucur că ai venit!

Marilyn zâmbeşte şi ridică spre el din umeri, ca o elevă când vine profesorul, dar eu deja mă îndepărtez cu pas tremurător.

— Ţi-am zis că te place! îmi zice ea după ce mă prinde din urmă.

— Las-o baltă.

Rostesc cuvintele mai tăios decât am intenţionat, iar ea nu mă însoţeşte la masa din capătul încăperii, unde ne-am

lăsat lucrurile, ci se duce lângă Eleanor, care obişnuia să stea la biroul din faţa noastră înainte să se mute la noua sucursală.

Ar trebui să-mi cer scuze. Totuşi, nu o fac. Vreau să-i trimit un mesaj Avei. Să văd dacă e bine. Vreau să rămân aici, ascunsă în spate, în întuneric. Vreau ca pământul să se deschidă şi să mă înghită cu totul. Să mă îngroape în frig şi umezeală. Să fiu cu Daniel şi cu Peter Rabbit sub pământ.

Mă aşez până nu-mi cedează picioarele de tot şi încep să respir adânc. Nu pot să-i tot trimit mesaje Avei. Deja i-am trimis trei. Trebuie să o las să se bucure de libertate şi de tinereţe. *Trebuie*. Dar mi-e atât de greu. Sunt epuizată de spaima care refuză să mă părăsească.

În timp ce respir încet, mă concentrez asupra prezentului. Marilyn şi Eleanor râd de vreo glumă. Toby a târât-o pe Stacey pe ringul de dans. Ambii sunt dansatori buni, dar ea menţine o anumită distanţă între trupurile lor şi simt ceva ce ar putea să fie un fel de mândrie maternă. Poate că nu e ea cea mai răsărită din grădină, dar ştie să nu fie doar o altă crestătură pe tăblia patului său.

Devin mai calmă, ştiind că sunt pierdută în umbre. Nimeni nu mă caută. De unde stau, nu-i văd pe Penny şi pe Simon, dar ştiu că o să rămână lângă el tot restul serii. Alung amintirea căldurii trupului şi a aftershave-ului său, cu toate că încearcă să se agaţe de mine.

O licărire metalică din partea dreaptă îmi atrage atenţia. Cineva se lăsase pe vine lângă mesele de pe margine. Julia? Da. Scotocind prin geanta ei. Mă încrunt, instinctul îmi spune că ceva nu este în regulă. Aceea nu e geanta ei. E a lui Penny. Clema aurie Dolce & Gabbana străluceşte de la luminile de pe ringul de dans. Geanta Juliei e mai mică, abia încap un portofel, telefon, chei, poate şi un ruj în ea. Nu e o poşetă scumpă şi practică pentru o femeie de vârstă mijlocie. Nu-mi amintesc motivul pentru care ştiu toate aceste lucruri, dar le ştiu. Întotdeauna reţin astfel de detalii despre o persoană. Aşa funcţionează creierul meu.

Cu siguranţă, e geanta lui Penny.

Nu văd ce face Julia, aşa că mă îndrept spre partea aceea

a sălii. Se ridică şi se uită în jur, fără să ştie că o privesc, înainte să pornească încrezătoare spre bar. O urmez, iuţind pasul ca să o ajung şi, când sunt foarte aproape de ea, văd bancnota mototolită de douăzeci de lire în mâna ei. Inima îmi bubuie, urlându-mi adevărul în faţă. „Bani furaţi din geanta lui Penny.” Nu pot să cred aşa ceva. E imposibil. Vreau să pun la îndoială înclinaţia naturală pe care o am pentru detalii şi necazuri. Nu vreau să ştiu acest adevăr putred pe dinăuntru care o să mă roadă în fiecare zi la serviciu. Dar dacă ar fi banii Juliei, de ce i-a scos deja? Are poşeta cu ea – cu portofelul înăuntru –, de ce-ar ţine în mână o bancnotă de douăzeci de lire?

Penny şi Simon încă discută la bar şi, cu toate că el îi zâmbeşte şi râde, ochii lui se mută de la ea de îndată ce îi apar în câmpul vizual. Nici nu mă uit în direcţia lui. Nu am timp de el acum. Sunt complet absorbită de încrederea cu care Julia flutură bancnota prin faţa barmanului şi comandă o sticlă de Pinot Grigio.

— E pentru doamna de acolo, arată ea spre Penny. Poţi să-i spui că este în semn de mulţumire pentru marea şansă pe care mi-a dat-o cu slujba? De la Julia? Nu vreau să-i deranjez.

Stau lângă ea şi mă observă, dar nu se oferă să-mi cumpere ceva. Oricum nu ar putea. Vinul pe care l-a ales costă exact douăzeci de lire.

— O cola dietetică, mormăi eu către barman în timp ce Julia se îndepărtează ca să se alăture lui Marilyn şi Eleanor lângă ringul de dans, destul de departe ca Penny să fie nevoită să o caute ca să-i mulţumească şi, de asemenea, chiar mai important poate, în cealaltă parte a încăperii faţă de locul unde se află geanta Dolce & Gabbana în care tocmai scormonise. O privesc cum se integrează ca şi cum ele ar fi invitat-o să li se alăture şi nu ştiu ce-ar trebui să fac. Ar fi bine să-i spun ceva lui Penny. Dar ce? „*Cred* că Julia ţi-a furat nişte bani ca să-ţi cumpere ceva de băut?” E întuneric. Nici nu am fost prea aproape. E o acuzaţie destul de gravă.

Penny pleacă de la bar şi se repede să-i mulţumească

Juliei, care se preface jenată. Totuşi, pe mine nu mă fraiereşte. Dacă nu ar fi vrut să facă tam-tam, atunci nu ar fi trebuit să facă un astfel de gest într-un loc atât de public. Eu sunt expertă în treburi de genul acesta. Nici măcar nu aş fi oferit vreun cadou. Dacă o să spun ceva, oare oamenii o să creadă că sunt geloasă pe noua angajată? Julia *îşi face simţită prezenţa*. Eu nu. Poate că nu am văzut bine. Poate că fac o prezumţie extrem de eronată. Mi se face greaţă.

În dreapta mea, Simon Manning îmi face semne cu mâna, dar sunt salvată din nou de Marilyn care a fugit de lângă Eleanor, acum, că Julia e acolo.

— Dumnezeule, ce prefăcută! zice ea.

Nici pe ea nu a păcălit-o.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Cu privire la Simon.

Poate că Ava este totul pentru mine, dar Marilyn este cea pe care mă pot baza întotdeauna. Ar trebui să-i spun ce mi se pare că am văzut. Nu, nu ce mi se pare. Ce *am văzut*. Nu s-ar îndoi de mine şi ar şti mai bine decât mine ce e de făcut. Am băut două pahare de vin şi mă simt mai curajoasă decât de obicei. Dar tot nu sunt în stare să vorbesc. Marilyn *ar face* ceva în privinţa asta şi ar urma o confruntare, şi cine ştie unde ar duce aşa ceva? Julia e o pacoste. Simt asta.

Din fericire, Marilyn se uită la ecranul telefonului ei.

— Nu mi-am dat seama cât e ceasul, zice ea. Richard e afară dacă vrei să te conducem acasă.

Nu-mi vine să cred cât de uşurată mă simt.

— Da, te rog. Am terminat. Hai să ne furişăm afară. Nu am putere să trec pe la fiecare să-mi iau la revedere.

Încerc să nu par prea nerăbdătoare, deşi abia aştept să ies de aici, departe de Simon Manning şi de Julia şi de tot acest zgomot.

— Mi se pare o idee foarte bună.

Nu mă relaxez complet decât după ce mă văd pe bancheta din spate a Saabului lui Richard şi îmi pun centura de siguranţă.

— A fost o noapte frumoasă, doamnelor? întreabă el.

— Da, mulţumesc, răspund.

— A fost OK. Marilyn e mai puţin entuziastă. Muzica a fost prea tare şi, ştii cum e, colegii de serviciu.

Îşi dă ochii peste cap şi zâmbeşte.

— Sper că nu e vorba şi despre cei de faţă, zic, şi toţi începem să râdem în felul politicos în care o facem când auzim o glumă răsuflată.

După ce pornim, mă uit pe geam în noapte, fără să fiu atentă la întrebările pe care le pune Richard în timp ce discută cu ea. E plăcut să fii în compania lor. Banii. Julia. Nu vreau să mă mai gândesc la astea.

Când ajung acasă, nu mă pot abţine şi îi trimit Avei un ultim mesaj.

M-am întors de la petrecere, dar sunt sigură că voi încă vă distraţi! Salută-le pe fete din partea mea şi ne vedem mâine

xx

Chiar în timp ce trimit mesajul îmi dau seama cât de disperat e sub toată voioşia lui şi îmi doresc să nu o fi făcut. Mă îndoiesc că mamele celelalte trimit la fel de multe mesaje ca mine. Dar ele nu sunt eu. Ele nu au trăit viaţa mea. Când aud bip în căşti, sunt atât de sigură că e Ava care se răţoieşte la mine – *dar măcar ştiu că e teafără* –, încât am nevoie de un moment până să-mi dau seama că mă holbez la un număr necunoscut. Mi se face rău. Iepuraşul. Un număr necunoscut. Trecutul vine peste mine, şi eu tremur în timp ce deschid mesajul.

Bună, Lisa, sunt Simon. Ştiu că e întru totul nepotrivit şi pot să mă prefac oricând că e ceva legat de muncă, dar mă întrebam dacă nu ai vrea să iei cina cu mine săptămâna viitoare. Oricum, nu e nevoie să-mi răspunzi chiar acum. Gândeşte-te la asta. (înainte să spui da; -)).

Un sfârşit de săptămână minunat. S

Am trecut de la anxietate la calm şi din nou la anxietate

şi nu prea ştiu cum ar trebui să procesez treaba asta. Amintirea mirosului citric atât de plăcut îmi umple din nou capul.

Nu. Nu pot. Nu pot să las alt bărbat să intre în viaţa mea. Nu pot.

Şterg mesajul, apoi urc scările pe întuneric.

9.

— MARILYN —

Aşteptăm, ca întotdeauna, până când Lisa intră în casă, apoi îi facem cu mâna în semn de la revedere înainte ca Richard să o ia din loc.

— Scuze dacă ai cam pierdut vremea din cauza noastră, îi zic. Nu mi-am dat seama cât era ceasul.

— A fost o seară plăcută?

— A, nu.

Mă uit la el cu o expresie comică de plictiseală pe faţă.

— O seară în oraş à la Penny. Îţi poţi imagina. Numai discuţii despre muncă şi prefăcându-te că te distrezi. Aş fi preferat să fiu acasă. A fost cât pe ce să te sun să vii mai devreme, dar nu am vrut s-o fac şi pe Lisa să plece.

Mă pierd în prea multe explicaţii, în ciuda încercării mele de a fi amuzantă. Richard a lucrat întotdeauna doar pentru el. Nu înţelege cum funcţionează toată politica de birou, chiar dacă am slujba asta de mulţi ani. Crede că e un fel de huzur social care ţine toată ziua.

— Nu o să fie ziua Lisei în curând? întrebă el cu privirea la drum. Marele patru-zero?

— Peste vreo două luni, mi se pare.

— Ar trebui să facem ceva pentru ea. Să organizăm o petrecere. Ai putea să-i inviţi pe toţi colegii de serviciu. Şi alţi prieteni de-ai ei.

Mă încordez. Să invit colegii de serviciu în viaţa mea de acasă? Nici nu mă pot gândi la ceva mai neplăcut.

— Nu e genul de persoană petrecăreaţă.

Afară, noaptea trece pe lângă noi. Unde am ţine petrecerea? Într-un loc scump? Într-un loc somptuos? Dând la o parte tot ce-mi spune că e o idee rea, oricum nu ne permitem să organizăm o petrecere.

— Poate ai dreptate, deşi cred că s-a mai schimbat de-a lungul anilor. Nu mai e acel şoricel fricos care era atunci când aţi început să lucraţi împreună.

Are dreptate, nu mai este. Încă se mai simte câteodată neliniştea aceea care emana din ea, dar nu în fiecare zi. Acum umblă cu spatele drept şi râde cu uşurinţă. La început m-am împrietenit cu ea fiindcă îmi era puţin milă, nu că i-aş spune vreodată asta, dar apoi am văzut persoana inteligentă şi cumsecade din spatele acelei timidităţi, chiar rigidităţi, şi din acel moment lucrurile s-au schimbat. Am devenit cele mai bune prietene. Suntem acolo una pentru cealaltă. O iubesc. E foarte simplu şi îmi place încrederea în sine nou-dobândită. E unul dintre motivele pentru care nu-i spun secretul meu. Nu are nevoie de alte porcării în viaţa ei. A avut parte de destule în trecutul ei. În plus, dacă îi spun, atunci trebuie să-l recunosc şi eu. Nu pot face faţă încă.

— Ne-am schimbat cu toţii, îi zic, cuvintele sună greu, iar el aruncă o privire în direcţia mea, aşa că adaug: Au trecut zece ani. Coapsele mele, *cu siguranţă,* s-au schimbat.

— Coapsele tale sunt absolut superbe. Îşi întoarce privirea la drum. Numai că împlineşte patruzeci de ani o singură dată şi nu are pe altcineva care să organizeze ceva pentru ea. Ava nu o s-o facă. Nu poate să-şi organizeze singură petrecerea, iar noi suntem prietenii ei cei mai buni.

E un gând frumos, câteodată e aşa de drăguţ, şi cuvintele îmi scapă prea repede, sunt mai vorbăreaţă decât ar trebui după câteva pahare de vin.

— Până atunci s-ar putea să aibă un iubit cu care să petreacă.

— Ah?

Acum mă priveşte direct pentru că şoseaua e goală.

— Haide. Zi-mi până la capăt.

Îmi zâmbeşte, iar dinţii lui albi strălucesc în întuneric.

Mă simt prost. Nu ar fi trebuit să spun nimic. Nu e treaba lui. Nu e nici treaba mea. Lisei nu i-ar plăcea să discut despre asta.

— Ei, nimic. Doar cineva de la serviciu.

— E un tip nou şi atrăgător la birou? Nu mi-ai zis nimic.

Scaunul e fierbinte sub mine.

— Nu e din echipă. E un client de-al ei. Deţine un lanţ

hotelier sau ceva de genul.

Par să nu fiu prea interesată. Poate *prea* dezinteresată. E cam greu să găseşti echilibrul.

— Deschide unul nou în oraş.

— Un nou iubit atrăgător pentru Lisa? Pare minunat. A fost singură prea mult timp. Era şi timpul să se întâmple asta.

— Nu arată aşa de bine.

Casele trec una după alta, unele cu luminile aprinse încă, şi mă gândesc la vieţile celor de dinăuntru, la toate adevărurile pe care oamenii le ascund după acei pereţi.

— Dar se plac.

Chiar *se plac*, oricât de retrasă a fost Lisa în seara aceasta. Era emoţionată şi jenată fiindcă nu ştia cum să se descurce în situaţia respectivă. Aş dori să-i spun că ar trebui să se relaxeze. Merită să fie fericită. Sau să se distreze puţin. A fost drăguţ să o văd în acel dans delicat de tatonare care apare la începutul unei relaţii. Strălucirea pe care o emană după şedinţele lor, acele şedinţe nesfârşite de care niciun client nu are nevoie în număr aşa de mare, zâmbetul pe care-l afişează fără să-şi dea seama. Mă bucur enorm pentru ea. Simon are potenţialul pentru un „fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

— Poate că ar trebui să ieşim la cină cu ei, zice Richard în timp ce intră pe aleea noastră. Ar putea avea şi ceva de lucru pentru mine.

— Ar fi plăcut, îi răspund.

Nu am de gând să organizez o cină pentru patru persoane cu Lisa şi Simon. Nici măcar nu au avut o întâlnire până acum, iar Richard ar insista pentru un loc de muncă, sunt convinsă că ar face asta, şi atunci Simon fie i-ar oferi ceva de milă, fie ar ignora toate aluziile. În ambele cazuri ar fi la fel de îngrozitor.

— Dar hai să vedem mai întâi dacă ies împreună, da?

— Bine. E drăguţ felul în care ai tu grijă de ea.

Mă sărută pe frunte înainte să descuie uşa de la intrare.

Mă uit cum intră înaintea mea şi mai trag o ultimă gură din aerul curat al nopţii. De multe ori am fost tentată să-i

spun Lisei ce se întâmplă, dar mă bucur că nu am făcut-o. Are nevoie de speranţă acum. A avut parte de ceva groaznic în trecut, acest lucru e evident, chiar dacă se închide în ea atunci când o iscodesc. Nu am de ce să o mai încarc şi cu problemele mele. Poate că o să fie mai bine. Poate că totul o să fie din nou ca la început. Toţi avem nevoie de speranţă, chiar şi eu.

Richard nu mai zice nimic despre asta până nu ne pregătim de culcare. Mă demachiez, epuizată dintr-odată, când îl observ uitându-se la mine în reflexia din oglindă.

— Ce-i? întreb cu o dungă de cremă pe fiecare obraz.

— Ce-ai vrut să spui atunci când ai zis că nu arată aşa de bine?

Şi astfel începe.

10.

— AVA —

Îmi pare bine că nu a rămas peste noapte. Tot ce voiam era să-l curăţ de pe mine. Nu la el mă gândesc tot timpul. Primul lucru pe care l-am făcut *după* a fost să-mi verific telefonul ca să văd dacă am vreun mesaj pe Facebook, dar nu era nimic. Îmi venea să plâng.

Când am coborât la parter, toată lumea era beată şi Ange se mozolea cu Darryl în bucătărie, dar după vreo zece minute, Jodie le-a spus băieţilor că era timpul să plece. Mi s-a părut cinic. „Aţi terminat ce aţi avut de făcut aici, acum valea.” Nu m-am opus. Mi-a convenit că au plecat, numai că imediat după aceea a început interogatoriul fetelor, care voiau să afle fiecare detaliu. *A durut? Pe mine m-a durut prima oară. A reuşit să o bage cum trebuie? Ah, Dumnezeule, cât de mare era? Cum s-a purtat după?* Am încercat să par încântată, dar mă simţeam tristă şi pustie. Prima mea dată nu trebuia să fie aşa. Atât de nesemnificativă. Nici măcar nu a curs puţin sânge pe cearşaf.

În dimineaţa asta mă simt ca şi cum ar fi fost ceva ce s-a întâmplat într-un vis, dar disconfortul uşor dintre coapse îmi aminteşte că a fost real. Pot să-l părăsesc acum? Nu. Aş părea o uşuratică, iar el s-ar supăra şi cine ştie ce-ar face, ce-ar spune, ce tweet-uri ar trimite sau altceva. Să spună că sunt grasă, urâtă şi alte porcării. Îmi amintesc toată mizeria aceea de pe Snapchat cu Meg atunci când în clasa a zecea i-a trimis lui Christian poze cu sânii ei. Măcar nu am fost niciodată atât de proastă cu Courtney. Oricum, îmi place de el. Nu vreau să-l fac să sufere. Totul e un dezastru.

Mă sprijin de cadrul uşii în timp ce pufăi din ţigară. Nu fumăm prea mult sau prea des – e nasol pentru capacitatea noastră pulmonară –, dar mai apar ocazii. Iar aceasta este una dintre ele. Se pare că mama lui Jodie, Amelia, fumează ocazional, iar Jodie i-a găsit pachetul aseară, după care

Lizzie a insistat să fumăm ca să sărbătorim pierderea virginităţii mele şi că încă o fată e la adăpost noaptea de vampiri. Un punci ciudat şi o ţigară. Ce mai sărbătoare! Cred că mi-am petrecut mare parte din timp la toaletă – *cred că mi-a spart vezica cu penisul lui imens* – ca să-mi verific mesajele, ieşind apoi cu un rânjet fals pe buze în încercarea de a-mi ascunde dezamăgirea că nu primisem nimic.

Tutunul are un gust îngrozitor acum, că sunt trează, şi nu trag fumul în piept. Numai Jodie şi cu Lizzie o fac. Oare el fumează? Nu l-am întrebat. Adaug în gând şi asta pe lista lucrurilor pe care vreau să le ştiu despre el. Dacă îmi va mai trimite vreodată un mesaj. Oare făcea sex aseară? Oare se gândea la mine?

— Trebuie să fac un duş înainte să plec, zic în timp ce briza aduce fumul înapoi în faţa mea. Dacă mama o să simtă mirosul, o să-şi piardă complet minţile.

— Spune-i că mama a fost aici şi a fumat.

— Nu merită să mă complic. Ştii şi tu cum e ea. Câteodată uită că nu mai sunt copil.

Celelalte au plecat. Ange a trebuit să meargă acasă pentru nu ştiu ce prânz în familie, iar mama lui Lizzie a luat-o acum jumătate de oră. S-a oferit să mă ducă acasă, dar încă nu sunt pregătită să mă întâlnesc cu mama. O să vrea să vorbim, să-i povestesc totul despre cum mi-am petrecut noaptea, iar eu o să trebuiască să zic ceva ca să o liniştesc sau doar să alerg în camera mea şi să mă ascund sub pilotă, adică singurul lucru pe care aş vrea să-l fac cu adevărat. Mă face să fiu plină de toane, şi apoi faptul că am toane o răneşte. Oricum, încă nu s-a făcut zece şi jumătate. Dacă Angela nu ar fi trebuit să se trezească, toate am fi lenevit încă în pat.

— N-a fumat niciodată? întreabă Jodie.

— Nup. Nici măcar nu prea bea cine ştie ce. Probabil că era o ratată când avea vârsta mea.

Nu este deloc corect din partea mea, dar mă face să par mai interesantă când, în realitate, eu sunt şoricelul acestui grup – cea mai *normală* dintre toate. Poate că asta mă

deranjează. Poate că eu şi mama semănăm prea mult. Amândouă îngrozitor de *obişnuite*.

— Măcar e acolo pentru tine.

Jodie nu se uită la mine, ci se holbează la grădină înainte să-şi arunce mucul de ţigară pe cărare. Îmi indică din cap să fac la fel.

— Curăţ eu mai târziu.

Face nişte căni imense de cafea cu lapte, apoi mergem în salon şi ne trântim pe canapele. Locuinţa ei pare să fie o casă de expoziţie – frumoasă, dar impersonală. Chestia asta mă surprinde de fiecare dată.

— Nu ştiu de ce ne-am mutat aici, zice Jodie, făcându-şi comod trupul minion în fotoliu. Nu era chiar aşa de rău în vechea casă, dar acum e mereu la Paris. Vine o dată pe lună pentru o noapte, asta, dacă am noroc, şi sunt sigură că vine doar ca să verifice dacă nu am stricat ceva. Nici nu ar fi trebuit să cumpere o casă.

Mie mi se pare minunat, dar apoi îi văd faţa lui Jodie şi îmi dau seama că poate nu e chiar aşa.

Jodie ridică din umeri.

— Ştii că nu l-am cunoscut pe noul ei iubit? Se opreşte o clipă. Obişnuia ca măcar în weekend să fie acasă, dar acum nu se mai deranjează. Se pare că trebuie să stea în Franţa ca să se vadă cu el. Doamne fereşte să vrea să mă vadă pe mine. Nu e ca şi cum o vreau cu adevărat aici, dar îmi doresc ca ea să *vrea*, dacă înţelegi ce spun.

Numai cu mine vorbeşte despre asta. Ne-am îndepărtat puţin de celelalte. Ea este mai mare şi, de curând, am început şi eu să mă simt aşa. Datorită lui.

— Dar întotdeauna a fost mai ciudată, continuă ea. De parcă nu aş fi cu adevărat aici. De parcă nu aş fi o fiinţă umană. Mai degrabă un animal de companie. Se asigură că nu-mi lipseşte nimic, dar la asta se rezumă totul. Nu pot să zic că ştiu prea multe despre ea. M-a născut când era foarte tânără, oare ţi-am spus asta? Nu am locuit cu ea mult timp. Până pe la vreo opt ani. I-a plătit pe nişte oameni să aibă grijă de mine, nu ţi se pare ceva greşit? Călătorea, sau muncea, sau le făcea pe amândouă.

— Te vezi des cu tatăl tău?

Tot ce ştiu este că tatăl ei nu e prin preajmă. Înot, haine, muzică, sex, văicăreală, băutură, astea sunt lucrurile despre care noi patru, Cele Patru Magnifice, vorbim în general.

— Nu mă văd deloc, răspunde ea. A plecat când m-am născut eu. Mama mi-a arătat odată o fotografie cu el ca să văd cum arată, dar, ştii ce, nici măcar nu sunt convinsă că era el.

Ne-am apropiat mult odată cu trecerea timpului, dar, dintr-odată, simt o legătură adevărată cu ea. Ca şi cum avem aceeaşi fundaţie sub noi. Asta e ceva din care celelalte nu pot fi parte.

— Nu-mi pasă cine e tatăl meu. Îţi spun asta foarte sincer. Fac o pauză. Cu ceva timp în urmă, cineva la şcoală a zis că poate tatăl meu a fost un violator. Ştii, ca şi cum a violat-o pe mama şi ea nu a făcut avort. Şi de aceea nu a avut niciodată un iubit sau ceva de genul.

— Uau! Face ochii mari. Asta e ceva nasol de tot.

— Da. Adică nu cred aşa ceva, cu toate că a fost singura dată când mi-a păsat vreodată cine e. În rest, nu prea. E greu să-ţi fie dor de o fantomă. Nici măcar nu am o fotografie.

— I-ai spus mamei tale despre treaba cu violatorul?

— Da. A fost îngrozită. Se tot agita pe lângă mine ca să mă liniştească, râd eu. Cât de aiurea e să fii asigurată că tatăl tău e doar un tip cu care maică-ta şi-a făcut de cap în spatele unui pub după ce a băut prea mult? Îi cercetez expresia. Exagerez. Nu a fost în spatele unui pub, dar mi-a spus că a fost o aventură de o noapte la beţie.

— Măcar nu are ce să-ţi reproşeze atunci când vine vorba despre sex.

Râd din nou, dar mă gândesc la seara trecută. Prima dată. Singura dată când am făcut sex. Sex de căcat. Nu-mi pot imagina că aş putea să am aventuri de o noapte.

— Nu i-am spus încă despre Courtney.

— Sunteţi un cuplu acum?

Mă holbez la ceaşca de cafea care se răceşte.

— El vrea să fim. Eu nu sunt aşa de sigură.

— Credeam că eşti înnebunită după el. E din cauza sexului? Prima oară e întotdeauna neplăcut, aşa că nu-l judeca. Asta, dacă nu ai fost tu cea care a dat rateu.

Arunc o pernă în ea.

— Taci din gură. Nu e asta. E complicat.

— E vorba de altcineva?

Se aşază mai drept, curioasă acum, iar eu îmi dau seama că ar fi trebuit să mint şi să-i spun că totul e în regulă. Trebuie să opresc cumva chestia asta.

— Poate.

Tot ce spun are potenţialul să înrăutăţească lucrurile. Îmi doresc să nu fi deschis gura. Dacă Jodie îi zice lui Ange că îmi place de altcineva, aceasta din urmă o să presupună că e cineva de la şcoală şi o să mă bată la cap să afle cine e. O să fiu nevoită să mint. Să aleg un băiat la întâmplare. Nici nu-mi trece vreunul prin minte.

— Doar îmi place de el. Mă înroşesc de îngrijorare. Nu *o să se ajungă* la nimic.

— Nu-ţi face griji. Nu o să-i spun nimic lui Ange, zice Jodie ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. O iubesc, dar are gura mare şi nici eu n-aş vrea să-mi ştie secretele, dacă aş avea vreunul.

— Nici celorlalte? întreb. Nu vreau să facă mare tam-tam. Sunt convinsă că eu şi Courtney o să fim bine.

— Promit, zice. Secretul tău e în siguranţă. Dar dacă se întâmplă ceva, trebuie să-mi spui mie prima. De acord?

— De acord.

Preţ de o clipă am fost tentată să-i povestesc totul. Să-i spun ce nu mi-a plăcut la Courtney. Să-i spun despre cererea de prietenie. Despre mesaje. Despre tot ce are legătură cu *el*. Dar, dintr-odată, s-a ridicat în picioare şi mi-a spus că ar fi bine să folosesc duşul de lângă camera de oaspeţi, iar ea o să-l folosească pe cel de lângă dormitorul ei, după care ar cam trebui să plecăm.

— La naiba, îi zic în timp ce mă conduce acasă, iar eu răscolesc prin geantă. Mi-am pierdut cheile.

— Caută pe jos. Jodie se apleacă spre mine. Întotdeauna găsesc chestii pe acolo.

Bâjbâi pe sub scaun, dar nu le găsesc. Cheia de la casă, cheia de la vestiarul de la bazinul de înot şi cheia de la dulapul de la şcoală, toate pe acelaşi inel de la un breloc cu buzele roşii ale lui Mick Jagger. Toate dispărute.

— Nimic. La naiba! Unde ar putea să fie?

Jodie caută şi ea, dar nu găseşte, şi atunci mă luminez.

— Proasta aia din pub care mi-a răsturnat geanta.

— Ce-i cu ea?

— Nu-mi amintesc ca eu să fi luat şi cheile de jos.

— Nu cred că nu le-ai luat. Se uită în geanta mea ca şi cum eu n-aş vedea bine. Te-a ajutat să ridici lucrurile de jos. Poate că le-a pus într-un buzunar lateral.

O las să caute, deşi am verificat peste tot.

— Mama ta e acasă, nu? întreabă ea.

— Da, dar o să fiu nevoită să le iau pe cele de rezervă de jos. Apoi o să vrea să schimbăm yalele dacă o să-şi dea seama că le-am pierdut pe ale mele, chiar dacă nu apare vreo adresă sau ceva pe ele. Ştii cum e ea.

— Oricum, nu trebuie să-mi explici mie asta. Clubul mamelor ciudate, asta suntem noi.

Îi zâmbesc şi aş vrea să-i spun o mie de chestii, numai că îmi dau seama că s-ar putea să par fraieră.

— Te aud, surioară, îi zic şi cobor din maşină. Ne vedem luni la antrenament. Dar trimite-mi mesaje, pipiţo.

— Spor la învăţat! strigă ea, iar eu oftez.

Trei examene săptămâna asta şi mi se rupe de toate trei.

Claxonează în timp ce se îndepărtează de alee, iar eu mă grăbesc să intru pe poarta din spate şi ridic cărămida desprinsă din perete ca să iau cheia lipită sub ea. Ştiu că mama trebuie să fi auzit maşina. O să mă aştepte.

11.

— LISA —

Este o ploaie torenţială de vară, dar mă bucur că o pot duce din nou pe Ava la şcoală. Asta făcea parte din rutina noastră zilnică până în clasa a opta, când i s-a părut mai mişto să ia autobuzul. E minunat că fiica mea este atât de independentă şi ocupată, dar încă mai simt o plăcere ascunsă atunci când are nevoie să o duc, chiar dacă asta mă face să merg în cealaltă parte a oraşului faţă de serviciul meu prin traficul de la ora de vârf.

Nu are antrenament în dimineaţa asta – şi mă bucur, fiindcă azi Ava are două examene –, şi pe o vreme ca asta e de preferat să te conducă mama decât să aştepţi autobuzul. Cu toată condiţia ei fizică, Avei nu i-a plăcut niciodată vremea urâtă. E foarte friguroasă şi la asta se adaugă şi grija pentru cum o să-i afecteze înfăţişarea. Toate mă fac să zâmbesc puţin, toate grijile astea ale tinereţii. Îmi place că e preocupată de astfel de lucruri, pentru că asta înseamnă că viaţa ei este în mare parte lipsită de probleme. Am făcut o treabă bună în privinţa asta. Nu mă mândresc cu multe, dar cred, în felul meu, că sunt o mamă bună.

Radioul este pe acelaşi post ca de obicei. Cel local care difuzează în general muzică din anii optzeci şi nouăzeci, dar Ava nu se plânge. Are capul aplecat asupra telefonului, scriind mesaje sau făcând ceea ce or face ele ca să comunice.

— Totul în regulă? întreb în timp ce degetele ei zboară pe tastatura telefonului.

Menţin un ton neutru. E periculos să arăt interes pentru viaţa ei în perioada aceasta. Dacă este într-o dispoziţie proastă – lucru care se întâmplă destul de des în ultimul timp –, mă repede de nu mă văd. Am văzut destule emisiuni TV în care apar copii ursuzi ca să-mi dau seama că am avut noroc până acum, dar încă mă doare atunci când

se întâmplă.

— Dap. Emoţii de ultim moment şi chestii de genul. Îşi ridică privirea către mine. E în regulă dacă vin fetele pe la noi după examenul de după-amiază?

Aproape că refuz, mai e o săptămână până la GCSE, dar mă gândesc că după cele două lucrări de astăzi probabil că are nevoie să se relaxeze. M-am uitat cu atenţie pe orarul ei şi nu are decât lecţii de recapitulare mâine, aşa că nu au cum să strice câteva ore petrecute cu prietenele ei. În plus – şi mă urăsc pentru că gândesc asta –, dacă sunt în casă, atunci ştiu şi unde este ea.

— Sigur. Au şi ele examene?

— Lizzie are la geografie. Ange are, ca şi mine, la istorie după-amiază, dar nu are şi la ştiinţe în dimineaţa asta. Jodie a terminat cu toate. Semestrul ei e aproape gata.

Telefonul ei nu mai scoate niciun sunet, şi îşi întoarce privirea spre geamul umed prin care se văd farurile dansând în dimineaţa înăbuşitoare.

— Mama ei a plecat din nou la Paris, zice ea. Are şi un iubit nou acolo. La început mi s-a părut mişto că mama ei e tot timpul plecată, dar cred că o deranjează puţin pe Jodie. Trebuie să fie ciudat să stea tot timpul singură într-o casă aşa de mare şi să aibă grijă de ea, în locul mamei sale, când ar putea să se distreze de minune la cămin.

Nu o cunosc pe mama lui Jodie. Am întâlnit-o pe mama Angelei de câteva ori la şedinţele cu părinţii şi cred că am văzut-o şi pe a lui Lizzie o dată, de la distanţă, la o competiţie de înot, dar Jodie e mai mare şi mama ei clar are o viaţă plină. Fetele noastre sunt prea mari ca noi să se împrietenim prin intermediul lor, dar toate ştim câte ceva una despre cealaltă. Mă întreb ce-or şti ele despre mine. *Genul îngrijorat. Nu iese prea des. Nu are iubit*.

— Nici măcar nu a locuit cu ea până nu a împlinit opt ani. Nu e normal. Cât de ciudată e chestia asta? Tot timpul e plecată. Are o menajeră care se ocupă de curăţenie şi e tot timpul o grămadă de mâncare uşor de pregătit în frigider şi congelator, dar cred că e plictisitor să trăieşti numai cu pizza scumpă şi mâncăruri la microunde.

Ava e nonşalantă, dar nu mă păcăleşte. Simt o senzaţie plăcută în corp. E aproape un compliment. Poate că nu o spune direct, dar mi se pare că fiica mea îşi dă seama că nu este aşa de rău să ai o mamă care e mereu acolo pentru tine. Nu zic nimic, dar bat cu degetele ritmic pe volan, pe ultimele acorduri din melodia de la Salt-N-Pepa „Push It”, în timp ce ea se întoarce la mesajele ei.

Ştergătoarele se mişcă pe parbriz în ritmul cântecului, o chestie destul de relaxantă. Se pare că vremea asta îngrozitoare va dura numai câteva zile, apoi o să ne scăldăm în razele minunate ale soarelui de vară. Finalul perfect după perioada de examene. Poate că ar trebui să-i propun să mergem undeva pentru un weekend după ce se termină toate. Doar noi două, aşa cum obişnuiam să facem. Poate chiar la Paris.

— Iar acum, o dedicaţie!

Nu ştiu cine este acest DJ, dar nu are vocea suficient de bună ca a celor de la posturile naţionale. Nici uşurinţa cu care vorbesc ei.

— Nu am mai făcut asta de ceva timp, dar propunerea asta chiar mi s-a părut fainã. Cel care a sunat a vrut să rămână anonim – evident o persoană timidă…

— Sau căsătorit, Steve.

Coprezentatorul glumeţ. Fiecare emisiune are câte unul.

— Eh, eşti un cinic, Bob. Eu rămân la ideea de timiditate. Oricum, nu numai că a vrut să rămână anonim, dar nici nu a vrut să ne spună numele persoanei căreia îi e dedicată această melodie! Tot ce a zis a fost că persoana în cauză o să ştie singură. A fost cântecul lor. Iar doi oameni nu uită niciodată melodia lor.

Ne apropiem de sensul giratoriu şi semnalizez spre dreapta aşteptându-mi rândul.

— Din moment ce nu avem niciun nume, dedic melodia asta tuturor. Deci, tuturor celor care ne ascultă, mai ales dacă sunteţi prinşi în trafic pe ploaie, aceasta este pentru voi.

Pornesc odată cu traficul şi, pe jumătate zâmbind datorită replicilor siropoase ale DJ-ului, întind mâna să dau

volumul mai tare.

— O piesă clasică din 1988. Frankie Vein şi „Hai cu mine, iubito”.

Mâna îmi îngheaţă şi mă holbez la radioul din care se aude acea melodie atât de familiară, una pe care nu am mai ascultat-o de ani de zile, până îmi dau seama despre ce este vorba. Mi se face greaţă.

Hai cu mine, iubito, chiar în această noapte,
Doar tu şi cu mine, furişându-ne în noapte.
E-un pact, e-un pact? Poate c-o să ne fie bine.
Mai departe cu mine, iubito, zburând, tot mai departe.

Cuvintele mă asaltează.

Eu. Pentru mine e. Era cântecul nostru.

Un ascultător anonim. Iepuraşul de pluş. Sentimentul ciudat că ceva nu e chiar în regulă, că cineva mă urmăreşte, şi acum cântecul, *cântecul nostru*, cerut în secret, iar eu am senzaţia că îmi plesneşte inima în piept de frică. Vocea răguşită a lui Frankie Vein umple maşina, îmi umple capul, iar anii dispar şi fiecare vers este un cuţit înfipt direct în creierul meu.

— La dracu’, mamă!

Tresar brusc în timp ce Ava se ţine strâns cu mâinile de bord, iar de afară, un loc îndepărtat şi întunecat care aparţine oamenilor indiferenţi la spaimele mele, se aude scârţâit de roţi şi vuiet de claxoane. Maşina încremeneşte când opresc prea repede, picioarele se desprind de pedale şi respir sacadat în încercarea de a mă reîntoarce în prezent cât de bine pot.

Lângă mine, Ava are ochii larg deschişi.

— Ce faci?

Am ajuns să opresc la jumătatea ieşirii din sensul giratoriu şi, în zăpăceala mea, tot ce văd este furia de pe chipurile contorsionate de ură ale şoferilor care trec pe lângă noi.

— Nu erai atentă? strigă la mine Ava.

— Nu… nu am… am crezut că era liber.

Frankie Vein cântă încă şi îmi face capul să zvâcnească. Vreau să opresc radioul, dar nu pot permite ca Ava să observe că îmi tremură mâinile.

— Ar fi trebuit să iau nenorocitul ăla de autobuz, mormăie ea.

Iat-o, adolescenta mea ursuză. Dispreţul ei mă face să-mi revin, aşa că mă forţez să învârt din nou cheia şi să merg mai departe, extrem de atentă acum la fiecare semn de ieşire, bucuroasă într-un fel că suntem atât de aproape de şcoală. Melodia se termină în sfârşit.

— Minunată melodie, se aude vocea imaterială a lui Steve. Oare ce s-o fi întâmplat cu Frankie Vein? întreabă el. Ce-o mai face ea zilele astea?

Nu sunt în stare să-l opresc la timp. „Ce-o mai face ea zilele astea?” Întrebarea mă face să-mi simt faţa fierbinte şi mă las în scaun de parcă aş putea să mă ascund în materialul acestuia.

— Multă baftă, îi zic, rostind răguşit cuvintele când Ava se dă jos din maşină.

Se uită la mine şi mă aştept la un reproş, în schimb, pare îngrijorată.

— Condu cu grijă, da?

Încuviinţez şi îi zâmbesc slab. Fetiţa mea e îngrijorată pentru mine. Îngrijorată sau temătoare? Oare am speriat-o? Evident că da. Aproape că am făcut un accident de maşină. Cu toate spaimele mele secrete, eu aş fi putut să fiu cea care să o rănească. De îndată ce închide portiera, demarez, încercând să nu trec prea rapid peste limitatorul de viteză. Virez la intersecţie şi continui să merg până când mă îndepărtez de privirile curioase ale celorlalţi părinţi, apoi opresc. Mă aplec lângă portieră şi vomit violent în timp ce ploaia mă udă. Ce iese din mine e fierbinte şi îmi arde pieptul când dau afară micul dejun, cafeaua şi acidul gastric, apoi aştept până când mă simt complet goală înainte să mă urc la loc în maşină.

Întreg corpul mă doare şi îmi tremură. Am eliminat tot, dar e o senzaţie falsă de goliciune. Nu pot să scot frica din mine prin vomă. Groaza nu o să mă părăsească niciodată.

Nici durerea pe care o ţin ascunsă ca pe o piatră preţioasă, un diamant dur din carbonul negru al inimii mele arse.

Iepuraşul de pluş.

Cântecul.

Sentimentul pe care l-am tot avut că ceva nu este chiar în regulă.

Cât de mult poate fi coincidenţă? Oare sunt evenimente aleatorii? Nimic din astea? Toate? Oare înnebunesc?

Mă uit pe fereastră la lumea normală şi mă întreb cât de mult machiaj mi s-a scurs pe faţă. Trebuie să arăt prezentabil la serviciu. Am o jachetă pe mine, aşa că bluza îmi e destul de uscată, iar părul meu nu are destul volum încât să se strice de la ploaie. Pot întotdeauna să-l ţin sub uscătorul de mâini de la birou şi apoi să-l strâng în coc.

Într-un final reuşesc să dau la o parte toate gândurile despre trecut – nu *definitiv*, niciodată nu pot – şi mă privesc în oglinda retrovizoare. Nu e aşa de rău pe cât credeam. Nu o să fiu nevoită să mă întorc acasă ca să mă aranjez.

Măcar nu sunt o plângăcioasă, îmi spun în timp ce pornesc maşina. Niciodată nu am fost. În linişte, versurile cântecului îmi răsună în cap şi ştiu că o să rămână acolo toată ziua. Abia aştept să ajung la serviciu. Nu-mi pasă de Julia şi de bani. Nu-mi pasă de Simon Manning. Vreau doar să ajung într-un loc în care să mă simt în siguranţă.

12.

— AVA —

Camera mea e mai mult o garsonieră. Am un pat dublu, biroul sub care se află un frigider mic pentru răcoritoare şi chiar şi o canapea lipită de perete – una dintre cele rabatabile pe care poţi lenevi în faţa televizorului. Totul a venit odată cu renovarea de anul trecut. Doar camera mea a fost refăcută, nu şi a mamei. Mi-a spus că ei îi place camera ei şi nu vrea să schimbe nimic, dar că eu am crescut şi am nevoie de ceva diferit. Eram mică şi am crezut-o. Acum îmi dau seama că şi-a permis să renoveze doar o cameră şi, făcându-mi-o pe a mea aşa de fainã, îşi dorea să petrec mai mult timp acasă. Era cam în perioada în care începeam să ies mai des singură. Să fiu o adolescentă în adevăratul sens al cuvântului. Dar acest lucru s-a întors împotriva ei, fiindcă în ultimul timp eu şi fetele ne petrecem majoritatea timpului la Jodie, şi nu aici.

— Slavă Domnului că nu am examene mâine.

Lizzie este întinsă pe canapea, Ange e tolănită pe pat lângă mine, toată numai şolduri şi forme, iar Jodie stă pe vechitura aia de fotoliu din puf pe care îl am de când eram mică. Cutii de cola şi pungi de chipsuri sunt peste tot pe măsuţa de cafea.

— Dar aproape am terminat, zic eu. Apoi, libertatea.

Nu mă aşteaptă doar zilele lungi de vară fierbinte de data asta, ci şi un viitor nou. Chiar dacă eu şi Ange rămânem la KEGS încă un an, tot o să fie ca şi cum ne-am duce într-un alt loc. Cu reguli diferite şi alt tip de libertate. O să fim *deasupra* tuturor celorlalţi. Intrăm pe un teren necunoscut. Încă un pas spre lumea adulţilor. Mă face să mă gândesc la seara de sâmbătă. Am intrat pe un teren necunoscut atunci. Într-un fel, faptul că rămânem la KEGS e destul de naşpa, dar facultatea e prea departe şi rata de promovare la şcoala noastră este destul de mare.

— Înot mâine? întreabă Ange. Ar trebui să ne antrenăm

chiar dacă nu sunt concursuri în viitorul apropiat.

— E aşa naşpa că nu ne lasă să ne antrenăm în perioada examenelor.

Telefonul îmi bipuieşte. Courtney. Din nou. Vrea să ne întâlnim în seara asta?

— Iar el? întreabă Lizzie, iar eu încuviinţez şi îmi muşc buza de jos în timp ce mă gândesc ce să-i răspund.

Letargia grupului se evaporă şi sunt aproape sigură că Angela a început să toarcă. Toate suntem în călduri. Sexul pluteşte pretutindeni vara şi suntem ca nişte căţele care se trezesc şi-l amuşină în aer. Suntem aproape mature. Sexul face parte din asta. E ceea *ce înseamnă* să fii adult. Nu am vrut s-o fac cu Courtney sâmbătă, dar am vrut *să o fac* şi simt un fior ciudat atunci când îmi amintesc senzaţia de a-l avea în mine şi zgomotele pe care le-a scos când şi-a dat drumul, toată chestia a fost extrem de diferită faţă de tot ceea ce am experimentat până atunci, chiar dacă mi-au plăcut mai mult celelalte lucruri. Petrec foarte mult timp gândindu-mă la sex. Numai că nu cu Courtney. Ci cu *el*.

— Te iubeşte, vrea să te sărute… îşi bate joc Ange.

— Ei, taci din gură.

— Când o s-o faci din nou? întreabă fără menajamente Lizzie. Întotdeauna e atât de directă. E mult mai bine a doua oară.

— De parcă ai şti, zice Ange.

— Mai bine decât tine oricum.

Probabil e adevărat. Lizzie e cu un an mai mare şi ia anticoncepţionale. Ange crede că e doar pentru a-i regla menstruaţia, dar cam pe la Crăciun, când Lizzie ieşea de câteva luni cu Chris sau cum l-o fi chemat, a jurat pe roşu că au făcut-o. Mi-a dat nişte detalii destul de explicite, iar Lizzie nu este o mincinoasă. Poate că ar trebui să discut cu ea despre pastilele pe care le ia. Pentru orice eventualitate. Nu că mi-aş face griji. O să-mi vină curând ciclul şi sânii încep să mă doară ca de obicei, aşa că sunt sigură că totul e în regulă.

— Nu pot să mă văd cu el diseară. Mama nu mă lasă să ies în perioada examenelor.

— Mama ta nu te lasă să ieşi după ora opt, zice Ange. Ca în clasele primare.

— Nu mai e chiar aşa, îi răspund.

E adevărat, chiar s-a schimbat. Şi oricât de mult m-ar înnebuni mama, încă am momente de loialitate faţă de ea. Întotdeauna am fost noi două şi acum, că nu mai sunt un copil, încep să mă îndepărtez de ea. Nu mă deranjează să o critic când mă bate la cap, dar nu suport să facă asta Ange.

— *Ava!*

Vocea se aude înfundat prin uşă, dar este uşor de recunoscut.

— Dumnezeule, ce naiba, are puteri telepatice? zice Jodie şi îmi zâmbeşte.

Nu e maliţioasă cum a fost Ange. Ştie cum stă treaba. Clubul mamelor ciudate.

— Ava! Poţi să vii puţin până jos?

Mormăi şi îmi dau ochii peste cap ca şi cum ar fi cea mai mare bătaie de cap, dar, de fapt, sunt fericită să scap de discuţia despre Courtney. Ştiu că nu mă port cum se aşteaptă ele, aşa că încerc să-mi acopăr urmele. I-am spus ceva lui Ange la prânz despre cât de disperat e el, aşa că în timp ce lipsesc din cameră poate să le spună şi celorlalte. Suntem cele mai bune prietene. Putem să vorbim *una despre cealaltă* cât de mult vrem. *Gagicile mele*. Câteodată numele de WhatsApp ni se potriveşte perfect. Grupul este ca un *hub*, dar uneori ne mai împărţim în bisericuţe ca să discutăm despre lucrurile pe care una dintre noi spune că o calcă pe nervi.

În timp ce mă târăsc pe scări în jos, mă întreb dacă prieteniile dintre băieţi sunt la fel precum cele dintre fete. Oare lor le pasă de fleacuri – o privire, o replică sau un kilogram în plus –, de chestiile care ne obsedează pe noi şi după care ne judecăm una pe cealaltă? Nu prea cred. Nu cred că au aceleaşi aşteptări înalte pe care noi, fetele, le avem una de la cealaltă. Noi *cerem* totul de la cealaltă şi chestia asta este imposibil de obţinut.

Oricum, când vine vorba să ne impunem punctul de vedere e posibil să fim uneori rele, dar ştim şi să avem grijă

una de cealaltă.

— Tu ai dat asta jos?

Stă lângă masa din hol cu o ramă în mână – o poză cu noi două din urmă cu câţiva ani. La turnurile Alton? Cred că Marilyn a făcut-o. Sticla este crăpată.

— Nup.

Uitasem că era acolo.

— Atunci cum rămâne cu cealaltă?

Pare supărată, cu faţa ei palidă, delicată – crispată şi încordată, şi intru brusc în defensivă. Niciodată nu se enervează. Dezamăgită şi rănită, da, dar rareori nervoasă. Loialitatea pe care o simţeam în urmă cu câteva clipe dispare complet.

— Mai aveam încă o poză aici. Cu tine. Prima ta zi din clasa a opta. A dispărut.

— Probabil că ai mutat-o.

Nu înţeleg care e marea problemă. Sunt doar nişte fotografii vechi.

— Nu.

— Păi, nu are nimic de-a face cu mine! mă răţoiesc şi eu; nu e nevoie de foarte mult ca să aprindă focul între noi două.

— Cum rămâne cu prietenele tale atunci? E posibil ca ele să fi făcut asta? Accidental? Poate chiar să o arunce undeva?

— Nu. Ar fi zis ceva. Nu sunt nişte proaste.

Se uită la feţele noastre mai tinere din spatele sticlei sparte ca şi cum ar fi cine ştie ce mare scofală.

— Pot să plec acum?

Sunt arţăgoasă. Vinovăţia, sexul, *el* – toate clocotesc în mine. El îmi tot spune că ea e prea protectoare. Că ar trebui să-mi lase mai multă libertate. Are dreptate. El mă înţelege perfect. Mama vrea să rămân întotdeauna o fetiţă neajutorată.

— Dacă tu ai făcut-o, spune-mi doar. Nu o să mă supăr.

Şi uite. Tonul plângăreţ împreună cu expresia jalnică a feţei care fac ca toate ridurile fine de pe frunte şi din jurul gurii să se încreţească şi să se adâncească.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodez, de parcă m-ar fi acuzat că aş fi furat sau ceva de genul ăsta. Maxilarul mi se încordează pe măsură ce furia mă copleşeşte. Degetele mi se răsucesc în gheare. Încep să mă simt mai mult ca o fiară sălbatică decât ca o fiinţă umană. Ţi-am spus deja! NU! Oricum, sunt doar nişte poze vechi şi stupide, cui îi pasă! Poate e vreo stafie sau ceva de genul! Nu mai aştept să-mi răspundă, mă întorc cu spatele şi mă năpustesc pe scări în sus. Ah, şi examenele au mers foarte bine – mersi de întrebare!

Îi arunc aceste cuvinte cu îndeajuns de mult venin încât să le transforme în săgeţi otrăvite care să-i străpungă inima şi să rămână acolo, agăţate de acea ramă veche. Poate de aceea sunt aşa de furioasă. Ea încă duce dorul acelor zile, ştiu că aşa e. Chiar şi mie îmi lipsesc. Viaţa era mai simplă atunci, dar nu am cum să nu mă maturizez – *vreau* să fac asta –, iar ea trebuie să mă lase să-mi văd de viaţă.

— Totul în regulă? mă întreabă Ange după ce închid cu zgomot uşa de la dormitor.

— Da. Chestii despre examene. Ştii cum e.

Mă forţez să zâmbesc. E o minciună şi am senzaţia că Jodie ştie asta, fiindcă, atunci când trec pe lângă ea, îmi aruncă o privire plină de compasiune pe care celelalte nu o pot vedea. Clubul mamelor ciudate. Asta sau poate toate m-au auzit ţipând.

— Jodie tocmai ne spunea că ei îi plac bărbaţii în vârstă, mă anunţă Ange de îndată ce mă arunc pe pat. Cât de dezgustător!

— Am spus *mai în vârstă*, nu în vârstă.

— Nu cred că e dezgustător, încerc eu să par indiferentă. O mulţime de tipi mai în vârstă arată bine.

— Nu cred că se referea la cei de treizeci de ani.

— Nici eu. Brad Pitt are cincizeci şi ceva şi încă arată bine.

— Nu-mi pasă ce crezi, zice Jodie fără să ia în seamă dezgustul lor prefăcut. E adevărat. Bărbaţii mai în vârstă au ceva.

— Experienţă, zice Lizzie şi chicoteşte. Şi bani.

— Tatăl tău arată destul de bine, Lizzie. Jodie se apleacă puţin, bucurându-se de conversaţie. Câţi ani are? Patruzeci şi patru? Patruzeci şi cinci?

— Dumnezeule, eşti dezgustătoare! ţipă Lizzie.

— Totuşi, e destul de în formă. Jodie ridică din sprâncene. Pun pariu că arată bine dezbrăcat!

Lizzie arată aşa de îngrozită încât ne dezlănţuim şi încercăm să ne întrecem în detalii despre cum Jodie ar putea să facă sex cu tatăl ei, până când ne dor burţile de râs şi ne curg lacrimile şi abia mai putem să respirăm. Râdem aşa de tare, încât am uitat să-i răspund lui Courtney şi nici că-mi mai pasă. Nu am nevoie de altcineva în afară de fetele astea. *Gagicile mele*. Cele patru fantastice.

13.

— LISA —

Aceasta nu a fost ziua mea.

Gândul e aşa de amuzant, încât pufnesc într-un râs isteric. E genul de chestie pe care eu cea de demult ar spune-o. Înainte de tot ce s-a întâmplat. Înainte de Daniel. Pe vremea când eram nostimă. Râsul se transformă într-un fel de plâns gâtuit şi cu toate că afară e încă destul de cald, îmi trag pilota până la bărbie ca un copil speriat în noapte.

Doar tu şi cu mine, furişându-ne în noapte.
E-un pact, e-un pact? Poate c-o să ne fie bine.

La nesfârşit în mintea mea, pe tot parcursul zilei.

Nu am avut niciun moment de răgaz la serviciu. Marilyn nu a venit pentru că avea migrenă şi nici nu mi-a răspuns la mesajul în care o întrebam cum se simte, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai neliniştită – ceva se întâmplă cu ea şi nu vrea să-mi spună –, pe lângă asta, Julia a fost plecată în după-amiaza asta la prima ei întâlnire de afaceri cu un client şi s-a întors mulţumită, îmbujorată şi cu prăjituri pentru toată lumea. M-a făcut să mă gândesc din nou la banii aceia şi să-i simt lipsa lui Marilyn.

Apoi am avut o întâlnire cu Simon ca să finalizăm anumite aspecte legate de contract şi m-am trezit acceptând să iau cina cu el după ce Ava termină cu examenele, pentru că am fost prea slabă – îmi tremurau genunchii – ca să-l refuz. A fost mai simplu să fiu de acord. Am scăpat de un conflict. Asta e ceea ce mi-am spus. Că a fost *mai simplu*. Dar nu este adevărat. I-am spus da pentru că aşa am vrut. Pentru că sunt singură. Pentru că îmi face inima să bată într-un fel pe care am crezut că l-am uitat. Pentru că atunci când sunt lângă el e ca şi cum ai da la o parte straturi delicate de hârtie creponată înfăşurate în jurul unei comori pe care ai pus-o undeva s-o păstrezi în

siguranţă şi apoi ai uitat de ea.

Vie. Mă face să mă simt din nou vie.

Dar am ajuns acasă şi am dat peste rama cu geamul spart şi poza lipsă şi primul meu gând a fost „Asta o să mă înveţe minte să mai încerc vreodată să fiu fericită”, iar stomacul mi s-a strâns aşa cum se întâmpla *atunci.* O durere ascuţită, acidă, ca şi cum pereţii stomacului mi-ar fi fost lipiţi unul de celălalt şi cineva încerca să îi separe din nou. A trebuit să aştept cinci minute, îndoită de durere, înainte de a fi în stare s-o chem pe Ava, pentru că abia puteam să respir, darămite să vorbesc.

Deasupra mea, în cenuşiul nopţii, tavanul se învârte asemenea bulboanelor periculoase dintr-un râu. Vreau să mă înghită, să mă înece în tumultul lor şi să mă frângă până nu mai rămâne nimic din mine.

Nu Ava sau prietenele ei au spart sticla de la ramă şi nu ele au luat cealaltă poză. După ce am confruntat-o, şi ea s-a năpustit ca o furtună în sus pe scări, am căutat cu înfrigurare prin toate genţile pe care fetele le aruncaseră în bucătărie, fără îndoială în timp ce cotrobăiseră prin dulapuri după ceva de ronţăit. Nu era niciun ciob, nicio ramă, nimic. Nici în coşul de gunoi de la bucătărie nu am găsit nimic, nici în cele mai mari din curtea din spate. Chiar m-am forţat să verific şi în pubela de reciclare unde-l aruncasem pe falsul Peter Rabbit. Deşi ştiam că fusese golită de câteva zile, tot m-am aşteptat să văd jucăria îmbibată de apă, murdară, uitându-se răutăcios la mine. Nu era acolo. Nici altă dovadă, ascunsă în grabă, de sticlă spartă sau poze furate.

Mai departe cu mine, iubito, zburând, tot mai departe.

Poate că încep să înnebunesc.

Când fetele se pregăteau să plece – toate în haine mulate, nimic care să poată fi ascuns acolo –, am întrebat-o pe Jodie dacă nu vrea să rămână la ceai. Pe ea o cunosc cel mai puţin şi chiar dacă e mai mare, îmi displăcea ideea că avea să se întoarcă într-o casă pustie şi să mănânce ceva pregătit la microunde. În plus, nu mai voiam să mă mai cert

cu Ava. M-am gândit că poate starea mea de nervozitate o făcea să fie aşa de prost dispusă şi dacă eram amabilă cu prietenele ei, atunci poate s-ar calma. Dar Jodie s-a grăbit să iasă, cu fruntea în jos, şi m-am simţit şi mai rău închipuindu-mi ce le spusese probabil Ava despre mine.

Am pregătit cina pentru noi două, cu mâinile pe pilot automat şi cu mintea amorţită, dar privirea îmi tot aluneca în direcţia coridorului la locurile rămase goale de pe măsuţa din hol, unde fuseseră pozele, aşa că am stat într-o tăcere aproape mormântală, ea încă supărată pe acuzaţiile mele, iar eu în ghearele unei frici paranoice. A fost o uşurare când Ava şi-a luat farfuria şi s-a dus în sufragerie să se uite la ceva pe MTV, iar eu am rămas holbându-mă la reflexia mea în geamurile de la bucătărie.

O poză lipsea, iar cealaltă fusese spartă. Oare cea spartă a fost lăsată ca să atragă atenţia asupra celei lipsă? Era oare un mesaj de vreun fel? O poză cu fetiţa mea luată, iar cealaltă, cu amândouă fericite, distrusă. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce înseamnă acest lucru, nu-i aşa?

Ava. Micuţa mea. Trebuie să am grijă să fie în siguranţă.

Respiraţia mi-e fierbinte şi acră, în timp ce încerc să nu cad în isterie. Am verificat toate uşile şi geamurile. Nu e niciun semn că cineva a intrat prin efracţie. Uşa de la bucătărie era încuiată. Cum ar fi putut cineva să intre şi să iasă fără să lase o urmă?

Poate că *a fost* Ava. Gândul e ca un mic colac de salvare de care să mă agăţ într-un ocean întunecat de frică. Poate că dovada este ascunsă în camera ei pe undeva. E singurul loc în care nu am apucat să caut. Poate că a fost Ava, îmi tot repet, deşi nu reuşesc să mă conving. Încă îi văd faţa atunci când urca scările. Era confuză. Nu ştia despre ce vorbeam eu.

Ochii mă ustură de oboseală, în ciuda gândurilor care-mi aleargă prin minte. Vor să se închidă, să se odihnească, să adoarmă, dar nu pot să le permit. Mi-e groază de vise. Nu pot să-i fac faţă lui Daniel, nu în noaptea asta.

Iar eu ştiu că el o să apară, pentru că nu sunt în stare să renunţ la el. Cum aş putea?

„Trebuie să înveţi să trăieşti în prezent. Să te concentrezi asupra fiecărei zile. Asupra Avei.”

Am crezut că e o aiureală când terapeutul mi-a spus prima oară chestia asta, dar am încercat, Dumnezeu mi-e martor că am încercat, cu toate că mi-e imposibil. Trecutul este umbra mea, întotdeauna acolo, agăţându-se de mine.

Poate că ar trebui să o sun pe Alison. Ea m-ar asculta. „Să asculte ce?”, mă ia peste picior vocea mea interioară. „Am un sentiment ciudat. O fotografie a dispărut. Am auzit o melodie la radio.” Ştiu ce o să-mi spună. Am sunat-o prea des în ultima vreme. Probabil crede că sunt nebună. Că e doar imaginaţia mea. „Respiră adânc. Lasă toată treaba asta să treacă.” Ar trebui să anulez cina cu Simon. Poate că atunci totul o să revină la normal. A fost o prostie să cred că aş putea ieşi la o întâlnire. Ar trebui să ştiu mai bine.

Dau înapoi, ca un melc care se ascunde în cochilia sa.

O să trăim liberi şi neîngrădiţi, mereu pe drum, tu şi cu mine,

E-un pact, un pact încheiat, iubito, pleacă cu mine...

Poate că nu este nimic. Poate că doar îmi pierd minţile. Poate că eu am distrus rama. Poate că eu sunt cea distrusă.

14.

— AVA —

Camera mea este întunecată, în afară de strălucirea care vine din ecranele iPad-ului şi iPhone-ului meu, ca două luni pe cerul nopţii. Pe iPad am aplicaţia de la Facebook deschisă şi mă holbez la ea, aşteptând. Mereu îl aştept şi e ca o mâncărime pe interiorul pielii la care nu pot să ajung. Mă gândesc tot timpul la el. Chiar mai intens atunci când e aşa – grăbit sau prins de ceva în plictisitoarea lui viaţă reală. A spus că se întoarce în zece minute, dar au trecut aproape douăzeci.

Oare l-am îndepărtat pentru că am bătut câmpii despre mama? A fost ceva prea adolescentin şi copilăresc? Pielea de pe buza de jos îmi este iritată de la cât mi-am muşcat-o. Nu mi s-a *părut* că l-a deranjat. De fapt, a fost aşa de înţelegător când i-am spus cât de ruşinată m-am simţit când a invitat-o pe Jodie să rămână la ceai. Nu le-a invitat pe celelalte, aşa că a fost absolut evident că vorbisem despre cum mama lui Jodie nu e niciodată acasă. Chiar îmi place de Jodie şi m-am simţit ca şi cum aş fi trădat-o într-un fel – vorbind despre purtarea mamei ei ciudate cu a mea. Din fericire, pe Jodie nu a deranjat-o. Sau, dacă a deranjat-o, atunci nu mi-a spus nimic şi pare ca de obicei.

Mă uit peste ultima noastră conversaţie de pe WhatsApp.

Deci e vorba despre un profesor? Cel care ţi-a căzut cu tronc?

Eu îi răspunsesem: *Într-un fel.*

Nu mi-a cerut detalii. Asta îmi place la ea. Ştie când să nu insiste. Dacă rolurile ar fi fost invers, eu aş fi bătut-o la cap să-mi spună. Îmi fac o notă mentală despre *cum să fiu o persoană mai bună* pe lista nesfârşită a lucrurilor pe care trebuie să nu le fac atunci când cineva are un secret. Dacă e să mă gândesc mai bine, chestia asta m-a făcut să vreau să-i spun mai multe. Vreau să spun cuiva. Simt că explodez.

Pe WhatsApp am trei mesaje necitite de la Courtney –

chiar dacă e posibil să fi observat că sunt online. I-am trimis unul mai devreme, în care i-am spus că mama face figuri şi nu mă lasă să ies până nu termin cu examenele, şi părea să mă fi crezut.

Treaba asta m-a făcut să mă simt puţin prost pentru că el e aşa de drăguţ, dar nu vreau să vorbesc cu nimeni seara. Nu după nouă sau zece, când *el* ar putea să fie online şi să vrea să vorbim.

S-a făcut miezul nopţii. Jodie s-a dus la culcare în urmă cu o oră, iar Courtney a renunţat să mai aştepte să-i răspund, aşa că îmi închid iPad-ul şi mă aşez mai confortabil pe pernă, deschizând Messenger-ul pe telefon. O dată, cu ceva timp în urmă, i-am trimis lui Lizzie un mesaj care îi era destinat Angelei. Din fericire, nu era răutăcios, dar întâmplarea m-a făcut să fiu aproape paranoică atunci când conversez cu mai multe persoane de pe acelaşi dispozitiv. Nu mi-ar plăcea să trimit altcuiva ceva ce i-am scris lui.

În liniştea casei, ciulesc urechile după orice sunet din hol. Dacă mama vine în camera mea aşa cum a făcut noaptea trecută? Poate că ar trebui să mă ascund sub pilotă.

Eşti acolo, frumoaso?

Toate gândurile despre altcineva dispar şi mă ridic în capul oaselor pe pat, cu inima bubuindu-mi în piept. S-a întors.

Dap. Chiar aici, în pat. Te aşteptam. ;-)

Cuvintele mă fac să mă simt ciudat, dar oricum apăs pe butonul de trimis. Încerc să flirtez şi să par sexy, dar în acelaşi timp nu vreau să se ajungă prea departe pe drumul ăsta – la poze, clipuri şi alte chestii. Mi-a cerut şi înainte, o dată, săptămâna trecută, şi am refuzat. Am fost prea timidă. Nu mi-a mai cerut de atunci şi mi-a cerut iertare. Mi-a spus că băuse câteva pahare şi se gândea la mine, aşa că l-a luat valul. Totuşi, mi-a cam plăcut chestia asta. Să se

gândească la mine în felul acesta. Mă întreb dacă şi eu sunt tot timpul în mintea lui, aşa cum este el în a mea.

Oricum, poate că ar fi trebuit să-i trimit ceva. În lenjerie intimă. Evident nu ceva în care să-mi apară faţa – nu sunt la fel de proastă ca Meg –, dar ceva care să-i arate că sunt o femeie, şi nu o puştoaică. Dar îmi detest corpul şi nu-mi pot imagina că aş arăta bine din vreun unghi într-un selfie, cum îşi fac toate fetele acelea de pe Instagram în bikini. Coapsele mele ar arăta groaznic. Poate că asta m-a împiedicat. Jena.

Nu pot să vorbesc mult. Am vrut doar să-ţi urez noapte bună.

Dezamăgirea mă devorează, o flacără care mistuie o bucată de hârtie.

Am doar câteva minute. Îmi cer scuze că sunt de rahat. O să-mi fac mai mult timp, promit. O să vină o zi când o să avem tot timpul din lume.

Nu-i răspund nimic. Nu vreau să par supărată şi cred că am nevoie de o clipă ca să-mi revin. Mereu zice că o să-şi facă mai mult timp şi că în viitor o să fie altfel, dar de ce nu *acum*?

M-am gândit că s-ar putea să fi fost cu Courtney în seara asta. Îmi pare bine că nu a fost aşa.

Simt furnicături pe toată pielea, simt cum se schimbă centrul de putere. I-am spus despre Courtney că a fost acolo de ziua mea. Ştie că într-un fel suntem împreună, chiar dacă probabil o s-o termin cu el.

M-am gândit la asta, îi scriu. *Îmi tot trimite mesaje. Chiar vrea să mă vadă. Nu ştiu ce să fac.*

Evident că nu este aşa. Nici nu i-am răspuns la mesaje,

dar nu trebuie să ştie *el* asta. Nu atâta timp cât îşi face griji din cauza asta. Nu aşa îmi imaginam dragostea când eram mică. Credeam că oamenii se îndrăgostesc şi totul e perfect. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e aşa din exemplul familiei mele, dar nimeni nu mi-a spus vreodată cât de egoistă este dragostea. Câte jocuri trebuie să joci ca să primeşti ce doreşti.

Nu vreau să te vezi cu el, dar asta nu e corect faţă de tine.

Inima-mi tresaltă.

De ce? Eşti gelos?

E prea direct.
Sunt nemulţumită de mine, dar trebuie să aflu. Nu vreau să creadă că am încercat să-l fac gelos, deşi e evident că am făcut-o.

Puţin. Pare prea tânăr pentru tine. Eşti prea matură pentru un băiat ca el. N-o să te facă fericită.

Nu, îi răspund*. Tu mă faci fericită. Dar tu nu eşti aici. Nu ne-am întâlnit niciodată. Courtney e aici.*

Sunt mândră de mine. Fac în aşa fel ca el să fie de vină.

Ar trebui să ne întâlnim.

Cuvintele mă şochează în asemenea măsură, încât timp de aproape un minut ecranul pare uşor înceţoşat. Îmi transpiră palmele de la un exces de adrenalină.

Când?

Oare sună prea insistent? Dar vreau să ştiu. Vreau să ne vedem *acum.* M-aş ridica din pat şi aş merge oriunde mi-ar

cere el să ne întâlnim în carne şi oase şi să vorbim şi aşa mai departe.

După ce termini cu examenele. Cam zece zile, nu? O să aleg eu locul şi ora şi apoi te anunţ. Oricum, o să fie noaptea. E bine aşa?

Dacă e bine? Zâmbesc atât de larg, încât am impresia că o să mi se crape faţa.

Da, da, da! xxxxxxxx

Sunt prea încântată ca să mai am chef de jocuri. Oricum e bine ca el să ştie cât de fericită mă face acest lucru.

Dar să rămână un secret, da? Numai între noi. O să fie distractiv. Fără stres.

Inima îmi explodează.

Promit să nu spun nimănui.

Şi chiar aşa e. Nu o s-o fac. Poate după aceea o să le spun fetelor – dacă va fi ceva de spus –, dar nu înainte. Probabil că o să vrea să meargă cu mine şi nu am de gând să las asta să se întâmple.

Preţ de câteva momente nu mai spune nimic, apoi continuă:

Îmi pare rău, trebuie să plec. O să-mi lipseşti, frumoaso. Ne vedem în curând. Xx

Mă deloghez după o mie de săruturi şi mă arunc pe perne. O să ne vedem. Chiar o să ne vedem.
E cel mai minunat lucru.

15.

— LISA —

A trecut mai mult de o săptămână şi, deşi mi-am început fiecare zi făcându-mi griji în legătură cu ce mi-ar putea aduce, nu a mai fost nicio Frankie Vein, nici iepuraşi uzi în stradă, nici fotografii lipsă. De câteva ori am luat o doză mai mare de somnifere, cufundându-mă noaptea în întuneric şi trezindu-mă ameţită dimineaţa, dar acum, în sfârşit, stomacul mi se relaxează încet. Chiar şi vremea s-a îmbunătăţit, ploaia a lăsat locul soarelui cald şi strălucitor. În această lumină şi voioşie a verii mi-e mai uşor să mă conving că totul a fost doar un şir de coincidenţe.

Viaţa s-a aşezat şi la serviciu cu noul personal al firmei. E ciudat cât de repede un grup de oameni poate să devină parte a statu-quoului. Cei care au plecat la noua sucursală sunt pentru mine ca nişte fantome ale trecutului. Mă mir cât de uşor pot fi uitaţi oamenii.

Un chicotit – iute înăbuşit – se aude din partea cealaltă a încăperii. În ciuda părerii mele iniţiale că Stacey e prea inteligentă să se lase păcălită de vorbăria lui Toby, se vede că m-am înşelat, şi flirtul lor e chiar evident. Căldura umple spaţiul dintre ei, un subcurent oceanic cald atunci când se întâmplă să treci prin el. Oricum, nu prea pot comenta, având în vedere că o să ies în seara asta la cină cu Simon.

Cina cu Simon Manning. Tremur de nervozitate. Nu numai de asta. E şi nerăbdare. Ceva care să mă distragă de la această stare de nesiguranţă – de la această frică – care mă strânge în ghearele ei. Dar acum e şi frica, şi toată *asta*. Toată emoţia asta. Nu sunt obişnuită cu ea. Am dus o viaţă searbădă până acum. A fost mai simplu aşa.

Nu i-am spus lui Marilyn încă şi ar trebui. O s-o fac. Dar ştiu cât de încântată o să fie, ceea ce o să amplifice stresul că întâlnirea o să se transforme în *ceva*, când eu îmi tot repet că e doar o ieşire la masă. În plus, ultimul lucru de care am nevoie este ca restul colegilor să afle. Nu e tocmai

un secret, dar nici nu am de gând să spun cuiva. Oricum, nici el nu cred că are.

Mă uit la ceas. E aproape două. Ava are ultimul examen la ora asta. Încă nu-mi vine să cred că în curând fetiţa mea o să fie la colegiu. Îmi imaginez că după ultimele zile abia aşteaptă să treacă următorii doi ani. Nu a fost o săptămână plăcută pentru noi. Am fost prea cicălitoare – melodia aceea care îmi răsună la nesfârşit în minte – şi am fost îngrozită de fiecare dată când nu era în preajma mea. Am încercat să-i verific telefonul şi iPad-ul în timp ce dormea, dar ambele erau parolate. La rândul ei, s-a răţoit la mine de câte ori a avut ocazia. Nici nu am cum să dau vina pe ea.

Îmi iau telefonul şi îi trimit repede un mesaj.

Sper că ultimul examen a decurs bine! Am ceva bani în caz că vrei să ieşi în oraş şi să petreci cu fetele. Să-mi aduci aminte când ajung acasă. Xx

O să-i dau cincizeci de lire. E o sumă mare, ştiu, motiv pentru care încerc să ignor vocea din cap care mă avertizează că, la vârsta ei, cel mai probabil o să cheltuie banii pe votcă. Măcar în felul acesta ea şi prietenele ei pot să-şi umple mai întâi burţile cu nişte pizza ieftină. Oricum, sunt sportive. Nu cred că o să rişte cariera de înotătoare pentru ceva atât de stupid şi nesănătos. Asta e ceea ce îmi spun. Creanga plutitoare de care mă agăţ în torentul incontrolabil de energie care e viaţa fiicei mele.

Mâine are loc festivalul. Mă gândesc că o să pună deoparte o mare parte din bani pentru el. Eu merg cu Marilyn şi Richard – zilele în care Ava mă ţinea de mână au apus de mult – şi abia aştept. Muzică live, parc de distracţii, soare, hotdogi şi vată de zahăr. Tot ce am nevoie ca să uit de neliniştea mea.

— Negresă?

Ridic privirea, puţin surprinsă. Julia îmi întinde o caserolă de plastic cu pătrate de prăjituri cu ciocolată tăiate grosolan.

— Tu le-ai făcut?

Vocea mi-e neîncrezătoare, cuvintele ies prea repede ca să ascundă cât de aiurea mi se pare ideea, având în vedere ce cred despre ea.

— Mă relaxează, răspunde ea.

Nu am de ales decât să mă servesc cu una.

— Mersi. O să-mi iau şi nişte cafea şi o s-o mănânc.

Mi se pare însiropată şi moale, exact aşa cum ar trebui să fie. Se pricepe. Evident. Îi întinde şi lui Marilyn cutia, iar eu mă uit la unghiile ei delicate şi încerc să mi-o imaginez în bucătărie plină de făină.

A adus flori de dimineaţă ca să „înveselească puţin zona de recepţie”. Erau crini; frumoşi, scumpi şi mirosind a doliu. Penny o place, ceea ce mă face să mă simt şi mai prost având în vedere ce am văzut. Nu pot să dovedesc nimic, aşa că am încercat să uit totul. Dar Julia e genul straniu. În ciuda acestor gesturi prieteneşti cu care vrea să ne câştige simpatia, există ceva rece în ea, ca şi cum ar fi din gheaţă în interior.

— Aş fi supraponderală dacă aş mânca tot ce gătesc.

Faţa i se încordează şi văd nişte riduri în jurul gurii ei, pe care nu le-am observat până acum. „Detalii, detalii, asta sunt eu.” Botoxul sau ce şi-o fi injectat ca să arate mai tânără începe să dispară acum.

— O să pun ibricul, zice Marilyn. Mersi, Julia.

— Te ajut şi eu, îi zic. Hai să facem pentru toată lumea.

Trebuie să-i spun lui Marilyn despre cină – despre *întâlnire*. Nu vreau să am secrete faţă de ea dacă nu sunt nevoită. Dacă pot să am încredere în *cineva*, atunci ea este aceea.

16.

— AVA —

— Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat! zice Ange în timp ce trântim uşile de la cabinele de toaletă.

După examen am ieşit din sală lăsându-i pe ceilalţi să urle despre ce au făcut bine şi ce nu.

Suspinul de uşurare al lui Ange este acompaniat de zgomotul jetului de urină la contactul cu vasul de toaletă. Nu are niciun fel de inhibiţii. Umblă goală prin vestiar după înot, în timp ce noi restul ne punem hainele pe noi pe sub prosoape umede.

— Dap, îi răspund. Slavă Domnului!

Nu prea sunt atentă cu adevărat. Mă uit în jos la chiloţii mei curaţi. Eram sigură, *sigură*, că am simţit prima crampă care anunţă începutul menstruaţiei acum o oră. Oare ce se întâmplă? Mi-a întârziat cam o săptămână. Îmi doresc să fi ţinut mai bine socoteala, dar cine face asta? Menstruaţia pur şi simplu *vine*. Apare. E fix ceea ce ar trebui să facă. Pentru prima oară săptămâna aceasta nu sunt chiar atât de îngrijorată, dar m-aş simţi mai bine dacă ar veni. Mă forţez să fac pipi, deşi nu mă prea trece, apoi verific din nou în timp ce mă şterg, dorindu-mi ca hârtia să aibă o dâră de sânge. Nu se întâmplă aşa.

Afară, uşile se trântesc şi alte fete îşi fac apariţia, aşa că trag apa şi mă duc în zona chiuvetelor. Ange este deja acolo, aplicându-şi luciu pe buzele pline, iar mie îmi bipuieşte telefonul de două ori. Courtney şi mama. Îi răspund lui că s-ar putea să ieşim în seara asta, apoi deschid mesajul de la mama.

— Bancomatul începe să livreze bani, zic în timp ce-mi plimb ochii peste mesaj.

Mă simt prost să-i zic mamei în felul ăsta, dar Ange i-a dat porecla la începutul anului şi a cam rămas lipită de ea.

— Ţi-am zis că aşa o să facă. Acum avem destul pentru diseară şi pentru festivalul de mâine.

— Vine şi Courtney?

Ange nu foloseşte accentul ei american stupid, cu toate că întrebarea sună ca şi cum ar fi plictisită, ceea ce înseamnă că e curioasă. Îmi trece prin minte că lui Ange îi place puţin de el. Ea e cea care se interesează cel mai des.

— Da, m-am gândit că am putea să ne întâlnim cu toţii.

Nu mă deranjează să-l văd pe Courtney. Putem sărbători împreună şi, dacă încearcă ceva, pot să bag chestia cu menstruaţia care nu mi-a venit încă. Într-un fel ciudat, chiar îmi lipseşte puţin. Oricum, *nu în felul ăla*, dar era distractiv atunci când pierdeam timpul împreună. Când îi aveam şi pe băieţi alături ni se risipea încordarea. Cele patru magnifice. *Gagicile mele*.

În plus, Courtney nu mai este o problemă acum. E doar un divertisment cu care să-mi umplu zilele până când o să mă întâlnesc cu *el*. Încă o săptămână şi ceva. O săptămână. Nici nu-mi vine să cred.

Ar face bine să-mi vină dracului ciclul până atunci!

17.

— MARILYN —

— Deci ce-ai făcut azi? întreabă Richard în timp ce butonează telecomanda, cu siguranţă în căutarea unui canal de sport sau a vreunei emisiuni despre renovarea caselor, ca să umple timpul înainte de culcare.

Ca să fiu sinceră, nu mă deranjează orice ar alege. Tot ce vreau este să mănânc de cină, poate să fac o baie lungă şi fierbinte, să verific repede cum a petrecut Lisa în seara asta şi după aceea să mă pun în pat.

— Ştii tu, nimic deosebit. Încă le ajut pe fetele noi să se acomodeze.

Ne-am întins pe canapea cu câte o farfurie de lasagna preparată la microunde şi chipsuri de cartofi rumeniţi la cuptor, la care am adăugat nişte mazăre ca să pară o dietă mai echilibrată. Am lucrat la prânz, astfel încât eu şi Lisa să putem pleca mai devreme ca să-şi cumpere o rochie nouă, iar acum sunt lihnită. Dintr-odată, simt un junghi de invidie faţă de seara Lisei. Un restaurant bun. Companie fermecătoare. Rochie nouă. Un început nou. E o invidie inofensivă. Nu pot să fiu invidioasă pe treaba asta. Mă bucur de bucuria ei. Era şi timpul să se întâlnească şi ea cu cineva, deşi o parte din mine e îngrijorată că el o să o fure şi ce-o să mă fac atunci? Nu prea îţi mai faci o prietenă aşa de bună după patruzeci de ani. Nu cred că aş mai fi în stare. Mai ales acum.

Iau o furculiţă de lasagna, care e surprinzător de bună, şi nici nu a trebuit să mă îmbrac nu ştiu cum pentru asta. Sunt o mulţime de plăceri mici care vin odată cu viaţa pe canapea.

— Ai spus că o să faci curry.

Richard se uită la farfuria lui ca şi cum i-aş fi trântit acolo un rahat aburind de câine şi pentru o clipă îmi vine să-i strig: „Ah, doar mănâncă dracului ce e acolo!”, dar nu o fac.

Sunt frântă şi nu merită deranjul. Orice pentru o viaţă

mai uşoară.

— Îţi place mai mult lasagna. Şi m-am gândit că am putea merge undeva să mâncăm curry sau ceva după Festivalul Râului de mâine, dacă vrei. S-o luăm şi pe Lisa cu noi? Au o ofertă la restaurantul Bekash, pe strada principală. Ridicol de ieftin. Îi zâmbesc. S-ar putea să avem nevoie de asta după ce bem bere în aer liber.

Nu-mi zâmbeşte înapoi, dar ia un cartof de pe farfurie.

— Am trecut prin oraş în după-amiaza asta. Am mers după nişte materiale pentru biroul acela exterior pe care-l fac pentru familia Grange, zice el. V-am văzut pe tine şi pe Lisa. Sunt destul de sigur că erai tu. Tocmai intraţi în magazinul acela de lenjerie.

Mi se strânge inima. Pentru început, ştiu că afacerea cu familia Grange a căzut. Şi-au dat seama că nu au destui bani. A uitat că mi-a spus.

— Ah, da.

E loc doar pentru un singur mincinos pe canapeaua asta. Mă holbez la televizor. Începe să nu-mi mai fie foame. Sunt prea obosită pentru asta. Toanele lui.

— Ia cina în oraş cu clientul despre care ţi-am povestit. Ştii tu, cel care o place.

— Nu mi-ai zis că se întâlnesc.

— Nici eu nu am ştiut până astăzi.

Nu mă crede, sunt sigură.

— Şi te-ai gândit că o să aibă nevoie de lenjerie nouă pentru asta?

— Doar ca să ne amuzăm. Ca ea să se simtă sexy.

Începe să râdă.

— Cum adică, dacă se găteşte ca o paraşută, atunci o să se şi comporte ca una?

Mă înroşesc. Nu pot să mă abţin.

— Lisa nu e o paraşută, şi tu ştii asta. E mai mult o călugăriţă.

— Nu am spus că *ea este.* Pun pariu că nu a fost ideea ei să se împopoţoneze.

Foamea mi-a trecut de tot.

— Şi vrei să spui că eu sunt?

Mă priveşte din cap până în picioare.

— Cred că e nevoie de ceva mai mult decât de lenjerie nouă ca să rezolve treaba asta. Te-ai îngrăşat. Probabil prea mult vin şi prea multă mâncare proastă cu lăbarii ăia de la muncă. Te transformi într-o vacă grasă. Totuşi, măcar nu trebuie să-mi fac griji că încearcă să *te* reguleze clienţii bogaţi.

Deci o să fie una dintre serile de genul acesta. *Încă* una. Alte probleme legate de afacere care sunt toate din vina mea. Obişnuiam să râdem pe canapeaua asta. Acum mi se pare că au trecut secole de atunci.

Lasagna mi se răceşte. Neatinsă şi nedorită. Ştiu cum e.

18.

— LISA —

Nu există nicio şansă să pot să mănânc ceva. Stomacul mi s-a strâns de tot şi, deşi nu mai am crampele îngrozitoare de săptămâna trecută, acum sunt copleşită de o stare de anxietate cu totul diferită. Pesemne, arăt şi ridicol. Când i-am spus lui Marilyn despre cină, a părut aşa de uimită încât am crezut că face apoplexie, dar apoi s-a înveselit şi a insistat să plecăm mai devreme să cumpărăm ceva nou de îmbrăcat.

Măcar nu a exagerat, mă gândesc în timp ce cobor din taxi şi merg cu picioarele tremurându-mi în direcţia uşii de la restaurant. O rochie neagră o idee prea strâmtă pentru gustul meu, dar mult mai potrivită decât cea scurtă pe care o alesese iniţial şi o pereche de pantofi negri de lac cu tocuri care nu sunt prea sigură că mă pot purta. M-a făcut să-mi cumpăr şi un set nou de lenjerie intimă.

— Nu pentru el, mi-a zis. Pentru tine. E ca şi cum te-ai deghiza.

Replica asta m-a cam neliniştit. Să mă ascund. Tot timpul mă ascund. Bareta de la sutien îmi intră în carne, dar îl port oricum. Poate că are dreptate. Mă simt puţin mai încrezătoare cu dantela lipită de piele. Mă simt ca şi cum *nu* aş mai fi eu.

— Acum e momentul cel mai potrivit, mi-a zis ea, luându-mă de braţ de parcă am fi fost adolescente. Flirtul. Promisiunea unui viitor. Perfecţiunea de dinainte să vă cunoaşteţi cu adevărat.

Nu prea îmi dădeam seama de ce acesta era momentul cel mai bun. Eram prea ocupată să fac faţă atacului de panică, entuziasmului şi fricii de a lăsa pe cineva să mă cunoască şi să mă întreb dacă nu era prea târziu ca să mă răzgândesc.

Dar acum sunt aici şi îl văd cum se ridică de unde mă aştepta lângă barul elegant, iar totul pare să fie exact cum

ar trebui să fie la o întâlnire obişnuită. Mâinile îmi tremură. Mă simt ridicolă. Neîndemânatică. Urâtă. Prea bătătoare la ochi. El nu pare să observe.

— Îmi făceam griji că o să contramandezi.

Se întinde să mă sărute pe obraz şi simt amestecul de miros citric şi căldură care are efectul acela stupid asupra mea. Nu prea mă ajută să-mi treacă starea de nervozitate în timp ce mormăi un salut.

— Arăţi minunat, îmi zice în timp ce se dă puţin mai în spate.

Îmi doresc să mă fac nevăzută. Nu arăt minunat. Încă am coapse îndesate, iar tenul are textura aceea specifică unei femei care îmbătrâneşte. Părul ar avea nevoie de nişte şuviţe. Toate chestiile astea. Vorbele lui mă fac să mă gândesc la felul cum s-a holbat Ava la mine atunci când mă îndreptam spre uşă. Mi-a spus că sunt „drăguţă” şi era suficient de şocată ca să fi fost sinceră. M-a făcut să mă simt veselă şi fericită şi tristă, toate în acelaşi timp. Frumuseţea e doar noroc sau efort şi totuşi poate să aibă un astfel de efect. Nimeni nu ar trebui să se încreadă în frumuseţe, nu prea mult. Nu doar de dragul frumuseţii ca atare.

Nu poartă cravată, cămaşa îi e deschisă la nasturele de sus, iar costumul este scump şi îndeajuns de elegant ca să fie probabil marca Paul Smith. De fapt, sunt destul de sigură că e Paul Smith. Un costum care nu este pentru birou. Ava ar fi surprinsă dacă ar şti ce gândesc. Crede că nu mă interesează hainele. Greşeşte. Când eram de vârsta ei şi chiar mai mică, eram obsedată de modă, holbându-mă în revistele pe care puneam mâna până când culorile şi luciul se duceau complet de pe paginile care îmi plăceau. Iar pentru o perioadă, înainte să se fi născut, obişnuiam să intru în magazinele de firmă doar ca să ating diferite materiale şi să mă bucur de frumuseţea modei. Chiar dacă mi-aş fi permis, nu aş fi cumpărat nimic de acolo. Hainele acelea nu erau pentru cineva ca mine.

Un ospătar ne conduce la masă şi Simon comandă pâine, măsline şi apă minerală. Mă aşez, fericită să nu mai stau pe

picioarele care-mi tremură şi bucuroasă că lumina nu e prea puternică.

— Ce-a făcut Ava la examene?

Mă întreabă în timp ce ospătarul îmi întinde un meniu mare. Cuvintele tremură pe suprafaţa de carton, ca şi cum ar putea să alunece în orice clipă.

— Ah, bine... aşa cred. Iau o gură de apă. Îmi simt gâtul ca o bucată de şmirghel. Are şaisprezece ani. Să obţin un răspuns complet din partea ei este ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Dar nu a trântit nicio uşă şi pare destul de fericită.

— Are de gând să petreacă în vreun fel?

Încuviinţez din cap.

— Mâine, la Festivalul Râului, aşa că nu prea o s-o văd cine ştie ce. Are un grup bun de prietene. Nu prea-mi fac griji.

Îmi vine aşa de uşor să mint. Mă îngrijorez tot timpul. Asta este tot ce fac.

— E destul de greu să ştii cât de multă libertate ar trebui să-i ofer, continui. Sunt aşa de mature la şaisprezece ani şi în acelaşi timp nu sunt deloc.

Îşi coboară privirea peste meniu şi îmi dau seama cât de plictisitoare trebuie să i se pară toate astea.

— Îmi pare rău, am uitat că nu ai copii.

— Da, aşa este. Dar îmi place să aud despre al tău.

— De ce?

Încerc să nu par prea defensivă.

Îmi zâmbeşte.

— Pentru că îmi place de tine, Lisa. Vreau să aflu mai multe despre tine, dar nu e prea uşor.

— Ah, nu prea e nimic deosebit de ştiut. Sunt destul de neinteresantă.

Încerc să par haioasă şi să flirtez, dar nu-mi iese. *Daniel*. Mă doare sufletul când mă gândesc la el.

— Nu cred asta nicio secundă. Apele adânci şi toate cele.

— Păi, e adevărat.

Din fericire, chelnerul revine şi aleg la întâmplare doradă cu scoici, la care mai cer şi un pahar de Chablis.

— Nu prea beau, îi zic. Aşa că poţi comanda o sticlă doar dacă eşti pregătit să bei restul.

Râde.

— Am mâine-dimineaţă o şedinţă la hotelul Grainger House, aşa că trebuie să conduc până în Kent în noaptea asta. Niciun moment de odihnă pentru cei răi. Aşa că un singur pahar şi pentru mine. Sunt prea bătrân şi prea ocupat ca să suport apoi mahmureala.

Acest lucru mă face să mă simt uşurată. Nici el nu este un mare băutor şi asta înseamnă că nu o să încerce să se culce cu mine în noaptea asta. E un gând ridicol, oricum, că el ar vrea să facă sex cu mine, dar tot mi-e teamă. Nu am mai fost goală lângă un bărbat de ani de zile. Nu am mai fost nimic pentru un bărbat de ani de zile.

— Deci, zice el şi îmi dau seama din tonul lui că urmează o întrebare.

Ceva precum „Spune-mi ceva despre tine”.

— Mi-ai spus că eşti la PKR de aproape zece ani. Ce-a fost înainte de asta?

— Ava, îi răspund simplu.

Ah, Dumnezeule, de unde aş putea începe? S-au întâmplat aşa de multe înainte de asta. Prea multe chiar. Un întreg univers de existenţă. Cât de uşor ar fi dacă aş putea să-mi condensez viaţa într-un singur paragraf sau să-mi definesc anii sub egida unei anecdote amuzante. Niciuna dintre aceste posibilităţi nu-mi este la îndemână.

— Ah.

Ochii îi sunt plini de întrebări nerostite. Mariaj, divorţ, tatăl Avei, alţi iubiţi – genul de informaţii care îi interesează pe bărbaţi. Lucruri care să prezinte relevanţa unei femei în raport cu alţi bărbaţi, mai degrabă decât ceva care să aibă legătură directă cu ele sau despre ele. *Informaţia de adâncime* vine mai târziu. Genul acesta de conversaţii apar mai spre miezul nopţii, cu capetele pe perne, cu feţele abia conturate în întuneric. Atunci e momentul în care oamenii îşi lasă garda jos în faţa celuilalt şi speră că nu o să ajungă să fie înjunghiaţi în noapte de ei în viitor.

Tocmai ni se aduce vinul şi beau o gură. El încă aşteaptă.

— Cineva mi-a spus cândva, îi zic, că trupul îşi schimbă celulele o dată la şapte ani. Aşa că în esenţă suntem persoane complet diferite faţă de cele care eram în urmă cu şapte ani, iar la rândul ei, acea persoană e diferită de cea care era cu şapte ani înainte. Asta mă face să mă întreb de ce toată lumea e atât de fascinată de trecutul altor oameni, pentru că niciunul dintre noi nu mai este acelaşi.

Bea şi el o gură de vin.

— Nu am mai auzit de chestia asta. Crezi că e adevărat?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Poate că ar trebui să căutăm pe Google, dar, dacă e o născocire, atunci o să-şi piardă din magie. Îmi place să cred că este.

— Şi mie. Îţi oferă un anumit tip de libertate.

Se uită atent la mine. Doi adulţi, mai degrabă decât un bărbat şi o femeie dansând unul în jurul celuilalt, la discreţia chimiei.

— Am făcut nişte lucruri în tinereţe de care nu prea sunt mândru, zice el. E plăcut să mă gândesc că e posibil să fi scăpat de ele odată cu vechile celule.

— Nu o să te întreb despre ceilalţi „tu”, dacă nici tu nu mă întrebi de celelalte „eu”. De acord?

— De acord.

Viaţa este o serie de contracte, asta am învăţat. Majoritatea sunt încălcate. Pur şi simplu, am nevoie ca acesta să fie respectat în următoarele ore. După aceea, o să-mi vină mintea la cap şi nu o să mai fac asta niciodată. Ne ciocnim paharele. Dumnezeule, e aşa de sexy. Genul care frânge inimi. Ce naiba caută aici, la cină, cu mine?

Când se face unsprezece şi jumătate şi terminăm cina, sunt aproape complet relaxată şi zâmbetul îmi vine natural. De fapt, mă simt atât de bine, încât nu sunt sigură că m-aş putea *opri* din zâmbit. Am discutat despre atât de multe lucruri fără să trecem graniţa către trecut, încât încep să cred că este posibil să te concentrezi asupra prezentului şi să-l găseşti absolut satisfăcător. Am vorbit despre filme şi emisiuni TV care ne plac sau pe care le detestăm amândoi,

despre lucrurile care ne scot din sărite, despre faptul că Ava face înot, despre cât de inteligentă e, despre tot ce-mi doresc pentru ea. El mi-a povestit despre hoteluri, despre visul lui de a se retrage peste vreo cinci ani din afacerile din Marea Britanie ca să deschidă un complex în Caraibe – unul mic, care să se concentreze pe scufundări, sporturi acvatice şi mâncare locală bună. Genul de afacere relaxantă pe care ar putea să o lase să meargă de la sine, iar el să-şi petreacă timpul înotând sau pictând. Poate chiar să scrie o carte. Părea ruşinat să vorbească despre lucrurile astea, dar mie mi se păreau minunate.

Se oferă să mă conducă acasă, dar îi spun că o să iau un taxi. Are şi aşa un drum destul de lung de făcut. Cei de la restaurant îmi comandă unul şi ieşim să aşteptăm în noaptea plăcută de vară.

Rămâne cu mine până când taxiul trage în faţă.

— Crezi că putem să facem asta din nou?

— Să stăm afară în frig? îi spun zâmbind. Sigur.

— Foarte amuzant. Asta. Cina. Băuturile.

Deşi cuvântul „întâlnire” pluteşte în aer, mă trezesc încuviinţând din cap.

— Mi-ar plăcea.

El radiază şi se apleacă în faţă. Întorc în ultima clipă capul într-o parte şi buzele lui îmi nimeresc obrazul. Sunt moi şi calde.

— Noapte bună, îi zic. Inima îmi tresaltă panicată, dar mă simt bine. Să conduci cu atenţie.

— Distracţie plăcută mâine cu Ava la festival.

— Ha, zic în timp ce mă urc în maşină. Nu prea cred că o să petrecem prea mult timp împreună.

— Oricum, distracţie plăcută cu Marilyn. Îmi pare rău că nu pot să ajung acolo.

Uşa se închide şi mă las pe spate în canapeaua de piele.

— O seară plăcută? mă întreabă şoferul în timp ce intrăm pe strada principală.

— Da, îi răspund, moment în care îmi dau seama că nu pot să mă opresc din zâmbit. Da, chiar a fost.

19.

— AVA —

Festivalul este unul dintre cele mai importante evenimente din oraş. Toată lumea de la şcoală se plânge cât de naşpa e, dar, de fapt, ne place, în secret, desigur. Ca şi noi, festivalul s-a tot schimbat pe parcursul anilor. Unde obişnuiau să fie doar câteva tribune, jocuri şi poate o întrecere de canoe, acum se desfăşoară pe ambele maluri ale râului, cu cele două poduri pietonale care le unesc, unul să mergi într-o direcţie, iar celălalt să te întorci de acolo. Există un parc de distracţii, câteva scene pentru muzică, clovni, ghicitoare, obiecte de artă, tarabe de unde să cumperi tot felul de chestii, un cort uriaş pentru cafea, organizat de Institutul Femeilor şi unde merg doar bătrâni, câteva standuri cu bere şi tone de furgonete de unde se poate cumpăra orice fel de mâncare fast-food îţi pofteşte inima.

Îmi place festivalul. Tuturor fetelor ne place, deşi am prefera să murim decât să recunoaştem. Ne pierdem prin mulţime, înghiontindu-se ca să ne facem loc, cu buzele lucioase uşor întredeschise, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare cu lentile oglindă. Peste tot se aud strigătele copiilor şi ale mamelor. În ultimii doi ani nu am venit înainte de ora patru, când cei mici sunt târâţi acasă, dar după prea mult vin ieftin băut aseară, eu – *noi* – aveam nevoie să ieşim la soare să scăpăm de pânza lipicioasă de păianjen a mahmurelii. Băieţii au adus vinul şi după câteva pahare nici nu m-a mai deranjat să mă giugiulesc cu Courtney. I-am zis că mi-a venit ciclul – evident că nu încă –, dar i-am frecat-o ca să mă lase în pace. Lizzie şi Jack au plecat împreună, însă cred că doar din cauza alcoolului. Jack nu e deloc genul ei. Oricum sunt cu toţii atât de imaturi. Simt fluturi în stomac. O săptămână până când o să-l văd pe *el*.

— Hai să găsim un loc lângă malul râului, şopteşte Jodie,

unde să putem lenevi puţin la soare. Ce ziceţi?

Toate suntem de acord. Stomacul nici uneia nu e tocmai pregătit pentru carusel. Avem nevoie de nişte mâncare şi cola mai înainte.

Băieţii o să vină şi ei mai târziu, dar mă bucur de timpul acesta în care suntem numai fetele. Nici nu ştim sigur dacă o să ne vedem cu ei. După noaptea trecută, Lizzie nu are chef şi eu găsesc că farmecul lor bolovănos se estompează dacă-l compari cu cel al băieţilor de la KEGS. Ne tragem din triburi diferite. Sub piele s-ar putea să nu fim chiar aşa diferiţi, dar la vârsta noastră doar ceea ce e la suprafaţă contează. Ne trezim devreme şi mergem la înot. Ei se culcă târziu şi fumează iarbă. Se uită la fotbal. Noi ne uităm la *Glee* în reluare. Poate că doar sexul este cel care ne apropie, îmi spun în timp ce ne apropiem de râu. Poate că o să fie exact la fel şi cu *el*. Când o să-mi dispară dorinţa, o să mă plictisesc. E un gând ciudat. Fetele îi fac pe băieţi să pară imaturi, el le face pe *Gagicile mele* să pară imature. *O săptămână. Încă o săptămână.*

Mi-e greu să nu zâmbesc. Lucrurile au revenit aproape la normal cu mama. Starea ei ciudată de săptămâna trecută pare să se fi evaporat şi în dimineaţa asta aproape că radia de fericire, ceea ce înseamnă că întâlnirea de afaceri a decurs bine. Mi-a mai dat o bancnotă de douăzeci de lire şi pentru prima dată i-am spus că nu am nevoie, dar ea a insistat să o iau oricum în cazul în care anul acesta e mai scump. Mi-a înmuiat inima. M-am simţit din nou apropiată de ea. Noi două împotriva lumii, chiar dacă lumea mă trage departe de ea. Totuşi, e mama mea. O iubesc aşa cum e, precaută şi grijulie.

Păturile de picnic sunt pretutindeni, ca nişte bucăţi de pânză matlasată pregătite pentru cusut. E destul de aglomerat, cu toate că festivalul nu se deschide oficial până la ora unu. Oamenii vin înainte de unsprezece şi, deşi caruselele nu sunt deschise, există standuri cu mâncare, cu băuturi şi unele printre care poţi să te plimbi. Anul acesta invitatul oficial este tipul ăla mişto de la *Hollyyoaks* care a câştigat emisiunea *Dansez cu tine* de anul trecut şi care

pare să apară în mod constant în fiecare revistă. Pe toate pliantele scrie că o să dea autografe şi o să facă şi fotografii. Lizzie vrea una. I-am spus că poate să se aşeze la coadă singură.

Găsim un loc puţin mai departe de familii, în partea unde malul e puţin mai abrupt şi copiii nu pot să se bălăcească, şi mă trântesc pe jos, pe iarba răcoroasă care mă gâdilă pe picioare.

— Mi-e foame, zice Jodie.

— Şi eu sunt lihnită, încuviinţează Lizzie. Poate că ar fi trebuit să ne oprim la Maccy D. Pe lângă asta, fac pipi pe mine.

— Nu-mi mişc curul de aici, le zic. E adevărat. Pentru o vreme, nu vreau decât să zac şi să-mi las gândurile să plutească în lumina soarelui. Dar dacă aveţi de gând să luaţi ceva de mâncare, atunci vreau şi eu. Scot bancnota de douăzeci de lire din buzunarul cald al fustei de blugi. Ce aveţi voi chef. Şi o cola. Eu rămân să păstrez locul.

— Am eu bani, zice Jodie în timp ce se ridică, apoi se îndreaptă către furgonetele cu mâncare, silueta ei minionă pierzându-se în lumina soarelui.

Lizzie dispare în căutarea unei toalete, iar Ange rămâne lângă mine cu picioarele încrucişate, în timp ce eu stau întinsă pe spate şi închid ochii.

— Aş putea să adorm, îi zic.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Trezeşte-mă când se întoarce Jodie cu mâncarea.

Nu-mi mai închid ochii, ci zac uitându-mă la crengi prin ochelari şi gândindu-mă la el. Oare e posibil să iubeşti pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată? E asta o nebunie? Ştiu că toţi zic că nu ar trebui să vorbeşti cu străini de pe internet, dar e vorba de ceva diferit aici. Pentru început, nu sunt un copil – nu e ca şi cum n-am nici cea mai vagă idee care e treaba cu internetul. Şi, în afară de asta, el nu e vreun ciudat. E minunat. Mă face şi pe mine să mă simt minunat.

Mă uit într-o parte. Ange stă cocoşată deasupra telefonului, complet absorbită de ceva, cu degetele

zburându-i pe deasupra tastaturii. Nu am auzit vreun bip de la telefon, aşa că probabil l-a dat pe silenţios. Oare are şi ea secrete? Mă întreb dacă e vorba despre Courtney. Nu mă deranjează să îi trimită mesaje, până la urmă suntem prieteni cu toţii, dar e ciudat dacă nu pomeneşte nimic despre asta. Nu a vorbit despre nimeni altcineva, iar Ange e vorbăreaţă. Poate chiar îi place de el. Poate că ar trebui să-i încurajez. Dacă o să fie împreună, poate nu o să par aşa o javră când eu şi cu *el* o să ieşim împreună în lume.

Trag adânc aer în piept şi îmi relaxez muşchii gâtului şi ai umerilor în timp ce-mi închid ochii. Încă simt rămăşiţele unei dureri de cap, aşa că îmi las gândurile să zburde ca nişte fuioare de nori pe un cer senin. Soarele dogoreşte şi, în ciuda brizei, nu mi se face pielea de găină. E o zi frumoasă, perfectă.

La început mi se pare că este soneria. Am aţipit, visând despre examene, şcoală, teama de-a nu întârzia, şi dintr-odată sunetul acesta îngrozitor întrerupe goana mea după autobuz, iar când deschid ochii şi mă ridic în capul oaselor, îmi dau repede seama unde mă aflu. La Festival. Sâmbătă. Examenele s-au terminat. De fapt, nu a fost o sonerie, ci ţipete, şi deşi am ochii împăienjeniţi în spatele ochelarilor, iar gura mi-e uscată, reuşesc să mă ridic în picioare. Inima îmi bate atât de tare, încât mă dezmeticesc complet.

— Ah, Dumnezeule! Cineva! Băiatul meu! Ben! Ben! Cineva, vă implor! Faceţi ceva!

Mă uit după Ange, dar a plecat şi observ mulţimea care se adună pe mal. Un bărbat supraponderal îşi scoate pantofii din picioare. Apoi privesc către apă. „O mânuţă. Apă împroşcată. Un smoc de păr. Piele. Aproape de celălalt mal. Bărbatul supraponderal nu o să ajungă acolo. Curenţii sunt puternici, mai sunt şi bălăriile, iar picioarele îi trec prea greu prin ele şi până când reuşeşte să traverseze râul până la copil, o să-l tragă în jos mai degrabă decât să-l salveze.”

Toate aceste gânduri îmi trec prin minte, împreună cu: „Unde dracului o fi Ange?”, în timp ce alerg cei câţiva metri

până la mal şi sar, cu picioarele trase sub mine, exact ca o bombă, în caz că apa nu e adâncă. Ţipetele şi icnetele se estompează. Apa e a dracului de rece, pute şi simt gustul de murdărie care mi-a intrat în gură, dar picioarele mele puternice se îndreaptă şi lovesc, tăind apa împotriva curentului care o să tragă băiatul spre stăvilar. Ies la suprafaţă şi înot.

20.

— LISA —

Încă zâmbesc. E soare şi vreme frumoasă, iar Ava a fost într-o dispoziţie atât de bună azi-dimineaţă, încât mi s-a părut că întrezăresc un crâmpei dintr-un viitor în care eu şi fiica mea adultă suntem prietene care vorbesc şi râd împreună. A fost minunat.

Simon mi-a trimis un mesaj la micul dejun ca să-mi spună cât de bine s-a simţit la cină şi că *nu* era nicidecum nerăbdător să petreacă această zi minunată în şedinţe, în loc să iasă în oraş şi să se simtă bine cu mine. Când l-am citit, am simţit acel nod obişnuit de spaimă în stomac, dar a urmat un val copleşitor de entuziasm. Ar putea fi datorită vremii sau faptului că Ava a terminat cu examenele, însă chiar *mă simt* mai bine. Încă am *acea* frică, întotdeauna o s-o am, şi n-am scăpat complet de anxietatea de săptămâna trecută – *nu a fost Peter Rabbit, iar cântecul a fost doar o coincidenţă* –, dar mă simt mai puternică, mai hotărâtă. Pot învăţa să trăiesc în prezent. Poate chiar să-mi permit să fiu fericită din nou.

— Uite, zice Richard în timp ce-mi întinde o îngheţată cu două bucăţele de napolitane. Nu am cerut să fie ornată cu bombonele, pentru că suntem oameni în toată firea.

Îmi face cu ochiul, iar eu îi zâmbesc. De la căldură, îngheţata a început deja să se scurgă pe o parte, iar eu o ling de pe con.

— Ah, Dumnezeule, nu cred că ar trebui, zice Marilyn. Deja am pus un kilogram luna asta.

— Nu vorbi prostii, zice Richard luând-o cu un braţ de talie. Arăţi superb.

După o clipă de ezitare, ea ia conul.

— Eh, bine atunci.

Zâmbetul ei e luminos şi mă trezesc închipuindu-mi cum ar fi dacă eu şi Simon am ieşi cu ei undeva. Oare şi el şi-ar pune braţul în jurul meu? Protector şi grijuliu? Marilyn nu m-

a întrebat cum a decurs cina – pesemne nu vrea să-i spună şi lui Richard. Pentru mine sau pentru ea. Îşi doreşte mai mult decât orice să fiu fericită şi mă cunoaşte îndeajuns de bine ca să ştie cât de repede mă închid în mine. Orice presiune m-ar putea face să fug după atât de mulţi ani în care am fost celibatară convinsă.

În acest moment, abia mă abţin să nu pomenesc nimic despre asta. Poate că o să putem să ne furişăm mai târziu şi atunci o să-i povestesc. Nu că ar fi multe de zis, dar vreau să mă eliberez. Să-mi spună şi ea părerea despre el, despre mine, despre tot. Dumnezeule, sunt ca o adolescentă, numai emoţie şi agitaţie din cauza unui băiat.

— Ce naiba se întâmplă acolo?

Zâmbetul lui Richard se transformă într-o încruntare în timp ce se uită undeva în spatele meu.

— Acolo, lângă râu.

Mă întorc, la fel şi micul grup din jurul tonetei de îngheţată. Sunt ca nişte vălurele pe suprafaţa apei, senzaţia că ceva se întâmplă răspândindu-se de la un om la altul. Soarele e prea strălucitor, aşa că îmi mijesc ochii. La distanţă, e agitaţie pe malul râului. Dacă mai înainte oamenii stăteau pe pături, acum sunt în picioare uitându-se într-acolo. Mamele îşi ţin pruncii aproape. Simt de aici uşurarea şi vina din strânsoarea încordată prin care-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu e copilul lor.

Copil... râu... fată a sărit... cineva s-a dus după paramedici... Dumnezeule, unde o fi fost mama... ce e în neregulă cu oamenii ăştia...

Cuvintele ajung şi la noi, şoapte disparate plutind peste câmp şi, dintr-odată, ştiu, pur şi simplu ştiu, că Ava e undeva dincolo de toţi oamenii aceia, că se află în mijlocul a ceea ce se întâmplă acolo.

Las îngheţata să-mi scape din mână şi încep să alerg.

— Lisa? strigă Marilyn după mine, confuză.

Abia dacă o aud prin zidul de spaimă care s-a ridicat în jurul meu. E vina mea, numai vina mea, şi căderea, şi fericirea, şi pierderea, şi alerg şi alerg, împingând oamenii la o parte în timp ce îmi croiesc drum ca să ajung în

epicentru. Te rog, Doamne, fă ca fetiţa mea să fie bine, te rog, Doamne, fă ca fetiţa mea să fie bine... creierul meu strigă rugăciunea către un Dumnezeu care ştiu că nu mă ascultă, şi ochii îmi sunt umezi de lacrimi de groază.

Când trec de ultimul rând de oameni, primul lucru pe care-l văd sunt paramedicii de la St. John, siluete imense în uniforme verzi care îmi blochează vederea. Razele soarelui se reflectă de pe folia de aluminiu a unei pături şi pentru o clipă totul sclipeşte, distrăgându-mi atenţia, şi chiar atunci ea se ridică şi o văd. Fetiţa mea. Udă leoarcă, dar în viaţă.

Mă năpustesc spre ea, îmi înfăşor braţele în jurul ei, îngropându-mi faţa în părul care-i miroase urât. „Ah, Doamne, e în viaţă. E în siguranţă. Fetiţa mea nu a păţit nimic."

— E OK, mamă. Sunt OK.

Schiţează un zâmbet, la rândul meu încerc să râd, dar e mai mult un suspin. Apoi, dintr-odată, prietenele ei vin şi ele şi suntem un ghem de dragoste în jurul ei, toate vocile lor tinere şi piţigăiate ajungând la urechile mele: „Ce s-a întâmplat, eram doar, ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred, Dumnezeule, Ava, l-ai salvat, e ceva..." Mă agăţ de ea, de toate, tremurând de uşurare şi fără să pot scoate un cuvânt.

O femeie întinde braţul spre Ava, iar noi ne dăm la o parte. Văd propria frică şi uşurare reflectată pe chipul ei tânăr. Nu poate avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Ceva şi-a făcut azi loc pe faţa ei, cred. Ceva care nu era înainte acolo.

— Îţi mulţumesc, zice printre lacrimi. Mulţumesc. Nu ştiu cum a ajuns acolo. Trebuia să fie cu ceilalţi...

Îl ţine strâns. Un băieţel, înfăşurat, la fel ca şi fetiţa mea, într-o pătură argintie. Ochii lui mari scrutează în jur. Nu plânge. Este prea ocupat să încerce să înţeleagă ce se petrece în jurul lui. Pericolul. Inima mi se opreşte preţ de o clipă. Ce vârstă are? Doi sau trei ani? Aceeaşi vârstă ca a lui Daniel. Cât *avea* Daniel. Din nou lumea se frânge în jurul meu, seminţele fericirii mele scapă prin crăpături. „Asta se întâmplă atunci când te relaxezi", îmi zice vocea mea

interioară. „Asta se întâmplă atunci când îţi permiţi să fii fericită.”

— Uitaţi-vă la mine, vă rog!

Vocea este atât de autoritară, iar eu, uşurată că Ava e bine, cu gândul la Daniel, fac exact ce mi se zice. Toţi facem asta.

Sunt orbită de bliţ.

21.

O adolescentă din oraş salvează un copilaş într-o recuperare dramatică din râu

O tragedie a fost evitată la festivalul anual din oraşul Elleston, când o adolescentă neînfricată de şaisprezece ani, Ava Buckridge, a salvat de la înec un băieţel de doi ani, Ben Starling, din râul Stour. Ava, poză mai jos, se bucura de soare, când ţipetele de groază ale lui Ben au pus-o în alertă. Fără să stea prea mult pe gânduri, adolescenta a plonjat în apă fără ezitare şi l-a tras pe băiat la mal.

Puştiul se juca împreună cu vărul său şi cu alţi copii mai mari, dar s-a îndepărtat şi, fără ca tânăra lui mamă să observe la timp, a trecut podul peste râu şi a alunecat de pe malul abrupt. Din fericire, Ava, care este o înotătoare la nivel de comitat în echipa Larkrise Swimmers la bazinul din Elleston, a fost pe fază şi a reuşit să-l ducă nevătămat şi în siguranţă în braţele mamei sale.

Frumoasa adolescentă de şaisprezece ani, pe cât de curajoasă, pe atât de modestă, a comentat: „Am văzut băieţelul în apă şi pe un bărbat care îşi scotea pantofii ca să sară după el. Înot în fiecare zi şi mi-am dat seama că aveam o şansă mai bună împotriva curenţilor, aşa că pur şi simplu am luat-o la fugă. Sinceră să fiu, nu mi se pare că am făcut mare lucru. Totuşi, apa a fost puţin cam rece!”

22.

— LISA —

Îmi zic că nu o să mă uit, dar ochii îmi fug în acea direcţie de fiecare dată când trec prin faţa biroului de la intrare. Marilyn a laminat articolul din ziar ca să-l păstreze, iar Penny l-a înrămat. Spune că dă bine pentru companie. Marilyn a decupat toate articolele din presă şi le-a pus într-un plic. Acelaşi lucru l-a făcut şi Ava. Eu nici nu vreau să mă ating de vreun ziar. Mi se pare că faţa mea iese în evidenţă în fiecare poză, deşi adevărul este că în majoritatea sunt din profil.

Cana îmi arde mâna în timp ce mă întorc la biroul meu. E aproape reconfortantă această durere care mă obligă să rămân în prezent.

— Cred că eşti aşa de mândră, zice Marilyn, pentru a mia oară săptămâna asta, când pun cana jos.

Are o pagină nouă de internet deschisă. Cea a echipei Larkrise Swimmers. Antrenorul Avei a scris un articol despre ea şi despre cum toţi copiii ar trebui să înveţe să înoate. Maxilarul mă doare de încordare. De ce nu pot să tacă din gură şi să meargă mai departe?

— Normal că sunt, de câte ori trebuie să mai zic asta? Strâng şi mai tare cana. Ca să fiu sinceră, sunt fericită că băieţelul nu a păţit nimic.

Ben. Aşa îl cheamă, dar când îi văd chipul în ziar, abia mai pot să respir, e ca şi cum ar fi Daniel. Dar nu e el. Ben este în viaţă. Daniel a murit. Sunt mai multe fotografii cu Ava decât cu Ben şi mama lui. Nu mă miră. Arată ca o actriţă americană în toate. Pantaloni scurţi de blugi şi tricoul îmbibat de apă mulat de corp. I-a plăcut toată agitaţia asta, în vreme ce eu mă ascundeam şi încercam să o trag şi pe ea după mine. N-am avut nicio şansă. Ea şi prietenele ei erau bucuroase să fie fotografiate. Prea multe poze. Prea multe cu mine furişându-mă în fundal.

E vorba doar de ştirile locale, îmi repet la nesfârşit.

Nimeni nu le acordă prea multă atenţie. O să se termine. Astea sunt cuvintele lui Alison. Am sunat-o duminică, gâfâind, panicată şi cerându-mi iertare că o deranjez în weekend. Vocea ei a fost liniştitoare şi mângâietoare. Mi-a vorbit calm şi cu profesionalism. O să fiu bine, mi-a zis. Treaba asta o să fie dată uitării. Mi-a zis să o sun din nou dacă starea de anxietate mi se agravează. Mi-a reamintit să-mi fac exerciţiile de respiraţie. Auzeam voci de copii pe fundal. E greu să mi-o imaginez cu o viaţă proprie. Curios cât de multe lucruri aleg oamenii să nu bage în seamă. Poate pentru că s-a comportat mereu doar ca o profesionistă cu mine.

Starea de calm a durat cam cinci minute după ce am lăsat jos telefonul, apoi frica şi îngrijorarea s-au strecurat din nou în mine şi nu am fost în stare să scap de ele în timp ce mă târam prin fiecare zi. Dimpotrivă, am devenit şi mai încordată. Nu a ajutat nici faptul că un reporter de la una dintre cele mai importante gazete locale a dat de numărul meu de telefon şi m-a sunat ieri ca să-mi ceară un interviu mamă-fiică. Mi-am închis telefonul imediat după aceea şi nici nu l-am mai deschis de atunci.

Cu mâna înroşită de la cana fierbinte, încerc să mă concentrez asupra contractului pe care îl redactez, dar mirosul de mosc al crinilor imperiali din vaza de pe masa de lângă biroul meu îmi distrage atenţia. În oricare altă zi mi s-ar fi părut minunat, dar Simon mi i-a cumpărat şi, când mă gândesc la el, îmi amintesc cât de proastă am fost să-mi închipui că pot să fiu fericită. A cumpărat acest buchet pentru mine şi unul mai mic, mai colorat, din flori destul de neobişnuite, al căror nume nu-l ştiu, pentru Ava. Sunt într-o glastră în bucătăria de la serviciu. Nu le-am dus acasă. Se întâmplă deja destule lucruri, ca să fie cazul să-i povestesc şi despre el. În definitiv, nici Penny nu i-a trimis flori, aşa că de ce ar face-o un străin? Ava şi-ar da seama că relaţia nu e doar profesională.

Am vrut să-i iau şi eu ceva care să-i arate cât sunt de mândră de ea. Vreau să încerc să-i spun că înseamnă totul pentru mine, că mândrie nu este un cuvânt suficient de bun

pentru a exprima ce simt atunci când o văd că e bună, drăguţă, altruistă. Dar toate astea sunt atât de legate de adevărul a ceea ce ţin în mine, încât, şi *dacă aş vrea* să-i spun, nu aş putea niciodată să dezleg nodurile.

— A luat cineva dintre voi bani din cutia cu mărunţiş?

M-am concentrat atât de tare asupra ecranului în timp ce-mi treceau toate astea prin cap, încât nu am observat că Penny a ieşit din biroul ei. Vorbeşte în şoaptă, cu spatele la restul camerei.

— Nu, răspunde Marilyn.

— Nici eu, adaug eu.

Am gura uscată. Dintr-odată, ce am văzut de dimineaţă începe să aibă noimă.

— Lipsesc douăzeci de lire, cred, zice Penny. S-a întâmplat de câteva ori până acum.

— De câte ori este nevoie să îţi spunem să încui cutia cu bani?

Marilyn ar fi trebuit să fie mamă. Are tonul perfect pentru asta.

— Probabil că cei care fac curat au făcut asta.

— Îmi încui biroul. Chiar în timp ce zice asta, faţa lui Penny pare să admită pe jumătate că minte. Adică, atunci când îmi aduc aminte.

— Ai grijă să faci asta de acum încolo, îi zic eu.

— Probabil că i-am luat eu, mormăie Penny. Sunt cu mintea vraişte zilele astea. Ai naibii hormoni!

În timp ce se îndepărtează, o văd pe Julia cum se îndreaptă către fotocopiator. Penny îi zâmbeşte; un zâmbet cald, plin de afecţiune. Julia, noua fată de aur. Ar trebui să zic ceva. Chiar ar trebui.

— Eşti bine? mă întreabă Marilyn.

— Eh, nu e nimic, răspund. Încerc doar să-mi dau seama ce ar trebui să gătesc la cină.

— Rock’n’roll, Lisa. Îmi zâmbeşte. Vieţile noastre sunt aşa de rock’n’roll.

Mă holbez la ecran şi încerc să inspir cât mai adânc. E prea mult. Lumea începe parcă să mă sufoce. Ca şi cum nişte degete se strâng în jurul gâtului meu.

23.

— AVA —

Lucrurile au decurs ciudat de la faza cu râul, deşi, trebuie să recunosc, partea cu atenţia a fost plăcută. Chiar mai mult de atât, arăt bine în majoritatea pozelor din ziare, ceea ce e o realizare importantă. Pagina mea de Facebook a luat-o razna. Foarte multe cereri noi de prietenie – se pare că toţi cei de la KEGS vor să mă cunoască acum – şi au apărut foarte multe postări despre cât de minunată sunt. O mică parte din mine e ofticată că s-au terminat examenele şi că nu pot să merg la şcoală să mă bucur de glorie, chiar dacă ştiu că asta e ceva superficial.

Singura persoană care nu se gudură pe lângă mine e Courtney. Nu prea m-a mai băgat în seamă şi cred că se gândeşte că vreau să-i dau papucii. Sau poate e doar gelos pe toată atenţia de care am parte.

Poate de asta şi mama e un pic cam sucită. Oare e posibil să fie geloasă? *El* îmi tot spune că mama mă stoarce de puteri. Că e egoist din partea ei să dorească să rămân fetiţa ei pentru totdeauna. Spune că mă trage în jos şi că nu ar trebui s-o mai las. S-ar putea să aibă dreptate. Oricum, el a fost extraordinar. Mi-a spus că nu a fost deloc surprins de ce am făcut, pentru că ştie că sunt genul acesta de femeie. Curajoasă, puternică şi frumoasă, şi că el e un bărbat aşa de norocos ca să mă aibă. Mi-a spus că sunt *femeie*.

Mă face să tremur numai când mă gândesc la asta. Nu mai sunt doar o fată. Ci o femeie. Femeia lui. Eu sunt cea norocoasă. Când îmi spune că sunt frumoasă, chiar aşa mă simt. În mod normal, dacă cineva îmi face un compliment, are exact efectul opus. Mă simt neîndemânatică, stângace şi devin conştientă de toate chestiile care sunt în neregulă cu mine. Totuşi, nu şi când îmi spune el. Poate că asta este, de fapt, dragostea. Mai sunt doar câteva zile până când o să-l văd! Abia aştept. Sunt aşa de entuziasmată. Mai

rămâne doar un lucru de rezolvat până atunci.

Mă holbez la punga de la farmacia Boots de pe pat. Ar trebui să o fac. Poate după ceai. Nu o să fie pozitiv, ar fi o nebunie, dar simt un gol în stomac de frică. O să mă simt mai bine după ce termin cu asta şi *ştiu* care e treaba, indiferent de ce iese. Cum zice şi Jodie, chiar dacă iese *pozitiv* – te rog, Doamne, fă să nu iasă aşa –, se poate rezolva. Se poate avea grijă de asta. Măcar sunt în vacanţa de vară. Dacă o să fie nevoie de un avort, pot să-l fac cât mama e la serviciu. Nu o să afle niciodată.

24.

— LISA —

— Nu am reuşit să dau de tine. Intră direct căsuţa vocală. Richard lipseşte o oră ca să ducă un deviz, aşa că mi-am zis că aş putea să trec pe la tine.

Nu-mi dau seama dacă mă bucur sau nu să o văd. Tocmai am terminat de spălat farfuriile de la cina nu foarte plăcută cu Ava, care mi-a răspuns mormăind la întrebări, iar acum s-a închis în camera ei, aşteptându-şi cu siguranţă prietenele, simple siluete zburând în sus pe scări. Nu sunt convinsă că am energie pentru Marilyn. Sunt epuizată emoţional. Mă consumă complet această stare perpetuă de nervozitate care mă ţine constant în alertă.

— Care-i treaba? întreb în timp ce pun la încălzit apa pentru ceai.

— Nimic deosebit în ce mă priveşte. Îşi aruncă geanta pe marginea spătarului unui scaun înainte să se trântească pe el. Dar te-ai purtat puţin ciudat în după-amiaza asta. Te apasă ceva?

Îi simt ochii pe spatele meu în timp ce pregătesc ceşti, pliculeţe de ceai şi lapte. Trebuie să-i spun *ceva*. Mă cunoaşte mult prea bine şi nu prea bine totodată. Îmi cunoaşte ticurile. Trebuie să-i spun ceva şi nu pot să-i povestesc despre grijile care mă apasă de weekendul trecut, aşa că aleg răul cel mai mic.

— Cred că ştiu cine a luat mărunţişul.

Pupilele i se dilată.

— Cine?

Torn apă fierbinte în ceşti şi mă aşez lângă ea la masă.

— Julia, zic. E Julia.

Timp de o secundă nu zice nimic, apoi expiră zgomotos.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Felul cum se dă pe lângă Penny cu mici atenţii pentru birou sau prăjituri pentru toată lumea. Cum ţi-ai dat seama?

— Astăzi am ajuns mai devreme la serviciu.

De fapt, am făcut asta în fiecare zi după weekend. Orice e mai bine decât să stau trează în pat cu toate fricile mele, acum, că nu mai trebuie să o pregătesc pe Ava pentru şcoală.

— Puneam la punct ultimele detalii pentru contractele Manning. Când am ajuns, ea ieşea din biroul lui Penny. Am făcut-o să tresară.

— Ţi-a zis ce făcea acolo?

— Că îi lăsase nu ştiu ce facturi pe birou.

— Poate că asta a făcut.

— Am verificat atunci când s-a dus să-şi ia cafea şi pusese nişte hârtii acolo. Dar aşa e Julia. Nu e atât de proastă încât să intre acolo fără un *motiv*.

Văd o urmă de îndoială pe chipul lui Marilyn.

— Mai e ceva, zic. S-a întâmplat când am fost în seara aceea la clubul de salsa. Ştii despre ce e vorba, petrecerea cu angajaţii. Ceva ce am văzut atunci.

— Continuă.

Încep să-i povestesc şi ea se apleacă spre mine în timp ce vorbesc, ca şi cum ar vrea să soarbă fiecare cuvânt din aer, să-l savureze şi apoi să-l înghită, până când în sfârşit închei şi ne lăsăm amândouă pe spate.

— De ce nu ai zis nimic?

— Ce puteam să zic? Ridic din umeri. Nu aveam nicio dovadă. Nu e ca şi cum am surprins-o asupra faptului. Era în celălalt capăt al încăperii şi până să-mi dau seama ce a făcut, era deja la jumătate drumului către bar. Ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului ei, iar tu ştii cum e Penny, probabil că n-ar fi putut spune câţi bani avea în portofel, cu atât mai puţin că îi lipseau douăzeci de lire.

— Trebuie să-i spunem lui Penny, zice ea hotărâtă.

Mereu e hotărâtă.

— Dar nu avem nicio dovadă.

— Atunci facem rost de una. Putem să-i întindem o capcană. Să însemnăm bancnotele din cutie sau ceva asemănător, apoi facem o verificare de faţă cu toată lumea.

— Nu suntem de la poliţie, Maz. Râd cu jumătate de gură. Nu putem să mergem şi să le cerem oamenilor să ne arate

ce au în portofele.

Uşurarea de a fi *spus* cuiva e înlocuită de teama unei acţiuni potenţiale.

— Trebuie să facem ceva. Penny crede că soarele răsare din curul acelei fete.

— Nu e chiar o fată. Uită-te mai atent. Pun pariu că nu e cu mult mai tânără decât noi.

— Crezi?

Ridic din umeri.

— Eh, mulţumesc lui Dumnezeu că sunt căsătorită, nu? Poate să nu-mi mai pese.

Aproape că izbucnesc în râs. Marilyn nu şi-a permis niciodată să nu se îngrijească. Eu, se prea poate, dar nici nu l-am avut vreodată pe acel *vino-ncoace*.

— Nu îţi merge aşa rău, zic eu. Pentru o bătrânică.

— Vaco.

Amândouă zâmbim, şi asta îmi face bine, în ciuda durerii de stomac şi a senzaţiei permanente de greaţă.

— Avem nevoie de ceva de băut, zice ea cu hotărâre din nou. Conduc, dar cred că pot să beau un pahar. La naiba! Ia-ţi geanta. Hai să mergem la pub.

— Dar Ava… mormăi.

— …are şaisprezece ani, termină ea. Ţi-am tot repetat – trebuie să-i laşi şi ei spaţiu. Acum pregăteşte-te cât timp mă duc la baie. Haide.

E trecut de unsprezece când mă strecor în pat. Mă simt mai bine decât m-am simţit toată săptămâna. A fost plăcut la pub, de modă veche, intim şi nimeni nu ne-a acordat atenţie, ceea ce mi-a reamintit că toată tevatura asta cu Ava şi râul este importantă doar în bula din cercurile noastre sociale, oricum ar fi ele. Nimănui altcuiva nu-i pasă, oamenii îşi văd de propriile vieţi complicate. Ne-am plâns de Julia, ea m-a întrebat ce are de gând să facă Ava în timpul verii, apoi în anul şcolar viitor, apoi am vorbit despre Simon – care mi-a trimis un mesaj chiar în timp ce eram în oraş, ca să mă invite din nou la cină, iar ea m-a obligat să-i răspund că accept. A fost o escapadă bună, dar de îndată

ce m-am relaxat, m-am simţit terminată şi nu m-am putut opri din căscat. Detensionare şi eliberare. Epuizarea totală care vine după zile de încordare şi zbucium. Se vede că mi-am ieşit din mână.

Nu i-am spus noapte bună Avei, prea obosită să pot face faţă unei confruntări. Mă agăţ disperată de această fâşie zdrenţuită de calm. Dacă reuşesc să adorm înainte ca anxietatea să se furişeze din nou, aş avea o şansă reală să mă odihnesc bine şi totul să mi se pară mai frumos de dimineaţă. Odihna face asta. La fel şi razele soarelui. O s-o las pe Marilyn să se ocupe de Julia. Şi, după cum spune ea, nu o s-o acuzăm de nimic până nu avem dovezi. Probe. Nu vreau să mă mai gândesc la probe. Mă fac să mă îngrijorez din nou.

Chiar dacă e cald, las geamul închis şi-mi trag pilota şi genunchii până la bărbie. Mă fac mică. Închid ochii şi respir adânc. Mă închipui ca fiind ultima persoană din lume. Mă face să mă simt în siguranţă. Ultima persoană. Doar eu. Singură. Adorm.

— Mamă?

Sunt moartă pentru lume şi, când Ava îmi scutură umărul şi mă trezesc speriată, nu sunt sigură unde mă aflu sau cât e ceasul şi sar din pat ca şi cum viaţa mea ar depinde de asta. Îmi mijesc ochii în lumina strălucitoare. E dimineaţă? Nu, draperiile sunt trase. A aprins ea becurile. O lumină albăstrie se strecoară pe la marginile materialului, deci e dimineaţă.

— E o nebunie, mamă.

E plină de energie şi entuziasm, încă în pantalonii scurţi şi tricoul cu care a dormit. Nu-mi dau seama despre ce este vorba, dar inima mi-a luat-o la goană. „Nu, nu, nu”, bubuie în pieptul meu. „Te rog, nu.”

— Chiar e o nebunie.

Aproape a ajuns la geam şi eu vreau s-o trag înapoi, să o trag sub cearşafuri şi să ne ascundem împreună acolo. Ea râde.

— Cine-ar fi crezut că toţi aceşti oameni sunt interesaţi

de ce-am făcut eu? Nu e chiar aşa mare scofală. Dar uite, mamă, uite! Dă draperiile la parte. Vezi?

Aud prin geamul dublu. Strigătele. Zgomotul aparatelor. Sporovăiala de hiene. Nu mă mişc.

Faţa Avei străluceşte când se întoarce spre mine.

— Uite.

Nu mă mişc. Sunt îngheţată. Se aude jos soneria. Puternic. Un ţârâit lung. Telefonul începe să sune. Zgomot. Tot acest zgomot mă înghite ca nisipurile mişcătoare. Mă sufoc. Respir sacadat.

— Mamă? se încruntă Ava. Se află în cealaltă parte a universului faţă de mine. Eşti bine?

— Depărtează-te de la geam.

Un ton sever. Clar nu sunt eu.

— Ce s-a întâmplat?

Se apropie de mine. Vreau să o strâng în braţe. Vreau să îi spun cât de mult o iubesc. Dar nu o fac. Nu pot. Nu acum. În loc de asta, pur şi simplu îi spun adevărul. Aud strigătele de afară.

— Nu au venit aici pentru tine.

Înghit cu greutate în timp ce lumea se întunecă şi zgomotul mă îneacă, şi capitulez.

— Charlotte! Charlotte! De cât timp locuieşti aici, Charlotte? Ava este singurul tău copil?

Lumea mea se prăbuşeşte ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

— Nu au venit aici pentru tine, îi repet. Sunt aici pentru mine.

PARTEA A DOUA

25. DUPĂ

Condiţii de punere în libertate a lui Charlotte Nevill, 1998:

1. Se va afla sub supravegherea oricărui ofiţer care va fi desemnat pentru acest scop periodic.

2. Are obligaţia ca după eliberare să raporteze ofiţerului supraveghetor care a fost nominalizat şi să ţină legătura cu respectivul ofiţer în conformitate cu instrucţiunile acestuia.

3. Dacă ofiţerul supraveghetor o să considere necesar, aceasta o să primească vizitele acelui ofiţer oriunde locuieşte titularul.

4. O să locuiască pentru început sub condiţiile stabilite de managerul general, apoi unde o să fie direcţionată de ofiţerul supraveghetor.

5. O să muncească, inclusiv muncă voluntară, numai unde este aprobat de ofiţerul supraveghetor şi o să-l informeze pe acesta dacă apare orice schimbare sau pierderea locului de muncă.

6. Nu are dreptul să părăsească Regatul Unit fără să primească în prealabil permisiune din partea ofiţerului supraveghetor.

7. O să se comporte exemplar şi nu o să întreprindă nimic care să pericliteze rolul supravegherii licenţei care impune protecţia publicului larg, prin faptul că asigură că securitatea acestora nu este în niciun fel periclitată şi deoarece această licenţă are rolul de a asigura o reabilitare de succes în comunitate.

8. O să rămână sub supervizarea clinică a dr. [...] sau a oricărui alt psihiatru judiciar care ar putea fi ulterior desemnat să ofere supervizarea necesară.

9. Are interdicţie să intre în Comitatul Metropolitan South Yorkshire fără consimţământul primit în prealabil de la ofiţerul supraveghetor.

10. Nu i se permite să intre în contact sau să încerce să se asocieze cu [...].

11. Nu i se permite să îşi aibă reşedinţa sau să rămână

pe timpul nopţii în aceeaşi locuinţă în care trăieşte un copil sub vârsta de şaisprezece ani fără permisiunea prealabilă dată de ofiţerul supraveghetor.

12. Nu i se va permite contactul nesupravegheat sau implicarea în orice tip de muncă sau orice fel de activitate organizată unde participă copii sub vârsta de doisprezece ani, fără să primească în prealabil permisiunea ofiţerului supraveghetor.

26.

— LISA —

Totul a ieşit la suprafaţă cumva.

Este mai rău decât mi-aş fi putut imagina. Este mai rău decât data trecută. E îngrozitor şi merit tot ce se întâmplă. Nimic nu poate să fie mai rău pentru mine decât vinovăţia mea, visurile mele, nevoia mea de a fi pedepsită. Merit această suferinţă şi pot să-i fac faţă în felul meu. O accept. O merit. Dar nu Ava. Nu fetiţa mea. Ea nu merită toate astea. Şi lumea ei s-a prăbuşit, iar ea a fost mereu *bună*.

Niciodată nu m-am gândit că Ava are sângele meu. A fost cel mai bun lucru pentru ea, faptul că este aşa de diferită de mine, de *Charlotte*. Ei i-a plăcut şcoala din prima zi. Aşa de mândră în uniforma ei. Aşa de concentrată. Dornică să înveţe. Niciodată nu a creat probleme, nu în adevăratul sens al cuvântului. Un ghemotoc de bunătate de la primul gângurit. A fost aşa de drăguţă, mereu pe punctul de a zâmbi, chiar şi stările ei proaste doar brize uşoare, nu furtuni năprasnice. *Era ca Daniel.*

Acum, în toată nebunia asta, acum, că *ştie*, se poartă exact ca mine şi asta îmi frânge inima din nou.

La început, s-au întâmplat prea multe ca să putem vorbi, am fost paralizate complet când Alison şi ceilalţi şi-au făcut loc înăuntru şi ne-au mişcat ca pe nişte manechine – „Ce se întâmplă, mamă, de ce te strigă Charlotte, cine e Charlotte?” –, înghesuindu-ne în maşini diferite, cu pături peste cap, cu vieţile evaporându-ni-se în întuneric, şi apoi, ajungând în cele din urmă la un apartament mic, umed, care îmi aminteşte de primul, iar trecutul, numai margini zimţate tăindu-mă din toate părţile.

Stau nemişcată în timp ce ţipă la mine. Mi-aş dori să pot plânge. I-au spus ce am făcut. Cum aş putea să-i explic Avei, când nu sunt în stare să-mi explic nici mie? Mă gândesc la povestea mea, la celulele mele reînnoite, la *noua eu* şi aproape că-mi vine să izbucnesc într-un râs

isteric. Mizeria. Vinovăţia. Charlotte nu va putea fi înlăturată niciodată. E mereu aici, sub straturile pe care le-am construit de mine.

— Mi-e silă de tine!

Ava plânge, cu lacrimile astea sălbatice, nebuneşti, cu toată faţa umflată, roşie, iar părul ei, încă ciufulit după somn, ca nişte rugi în jurul capului ei frumos.

— Cum poţi să spui că mă iubeşti? Cum poţi să iubeşti pe cineva? Mă dezgusti. Mă faci să mă simt dezgustată de mine însămi! De ce nu m-ai avortat?

Fac un pas mic spre ea. Vreau să o strâng în braţe. Vreau să mă pocnească. Vreau să fac ceva, orice, ca ei să-i fie mai uşor.

— Nu te apropia de mine!

Ţipătul ei mă face să tresar. Alison se plimbă în cadrul uşii. Au înţeles că Ava are nevoie de asta. Mi-am dat şi eu seama.

— Stai departe de mine! Te urăsc!

Apoi dispare ca o furtună, trântind uşa după ea.

Nu mă mişc. Nu pot. Oare asta e clipa judecăţii mele? Copilaşul meu, singurul lucru bun din viaţa mea, singura mea şansă la mântuire, mă urăşte. Îşi doreşte să nu se fi născut niciodată. I-am nenorocit viaţa. Tot ce fac eu este să distrug. Cum aş putea să-i explic cât de mult îmi doresc să întorc timpul, să îndrept lucrurile? Să mă opresc pe mine. Să mă omor pe mine, cea care eram *înainte*. Cum pot să-i spun că-l visez mereu şi de fiecare dată mă distruge şi mai rău? Cum pot să-i spun ceva care să nu sune ca o încercare jalnică de a mă scuza? Ca o pledoarie pentru iertare, chiar dacă ştiu că asta este imposibil. Nu o să-mi *doresc* niciodată să fiu iertată.

Nu mă deranjează aşa de rău că mă urăşte. M-am aşteptat ca această *zi* să vină. Toate acele angoase, acele griji, ştiind cât de uşor este să fiu găsită; a fost o fantezie să-mi închipui că Ava o să poată trece prin viaţă fără să afle nimic. Am sperat să vină cât mai târziu această clipă. Când va fi matură şi va avea o viaţă a ei care nu ar putea fi luată şi schimbată doar ca să mă protejeze pe mine. Urăsc faptul

că se urăşte. Nu suport ideea că se urăşte. Am greşit atât de mult să am un copil? Să-mi doresc pe cineva pe care să-l pot iubi? Care să mă iubească? Ah, egoistă ce eşti, Charlotte! Tot timpul îţi doreşti ceva.

— O să se liniştească, zice Alison când intră în cameră şi dă drumul la televizor, ca şi cum acest lucru ar putea să-mi distragă atenţia şi să stabilească un fel de normalitate. O să găsim pe cineva care s-o ajute. Să vă ajute pe amândouă.

Mă priveşte cu milă, dar abia dacă îmi dau seama că e acolo. Sunt deja pierdută în mine însămi. În infernul meu personal.

— O să pregătesc o cană de ceai, zice ea.

Nu cred că Ava o să se liniştească. Cunosc această furie. Îmi aminteşte de Charlotte. E fiica mea până la urmă şi acest lucru mă sperie cel mai tare. Ştiu cum acea furie poate să ducă la lucruri îngrozitoare. Poate să te lase cu regrete pe care trebuie să le porţi toată viaţa, ca pe nişte pietre de mormânt, cumplit de grele şi meritate.

Totul trebuie să iasă cumva la suprafaţă.

27. ACUM

— MARILYN —

Mă doare capul de la lumina puternică din birou şi ochii nedormiţi îmi zvâcnesc. Nu e o migrenă – nu am mai avut una adevărată de când eram adolescentă, indiferent de ceea ce îi zic lui Penny atunci când vreau o zi sau două libere –, e vorba despre o stare de extenuare emoţională. Mă simt amorţită, ca şi cum sinapsele din creierul meu nu mai funcţionează cum trebuie, şi am o senzaţie constantă de greaţă în capul pieptului.

Dau drumul la radio şi conduc în linişte. Să stau aici, în trafic, este cel mai apropiat moment de linişte şi pace pe care l-aş putea trăi zilele astea. Ceva timp singură, în care să pot respira. În care să încerc să procesez totul. Chiar dacă nimeni nu a vorbit la slujbă, simţeam tensiunea din aer. Toate acele noi pagini deschise în tab-uri, în spatele tuturor documentelor de serviciu. Tinereii aceştia care habar n-au ce s-a întâmplat în 1989 absorbiţi asupra fiecărui detaliu. Şoaptele. Icnetele. Privirile pe care şi le aruncau când descopereau ceva nou. Această bucată oribilă de istorie face acum parte din vieţile lor.

Evident, nimeni nu mi-a trimis niciun link. Mă gândesc că Penny le-a spus să nu o facă. Probabil că a avut intenţii bune, dar nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile, izolându-mă de mulţime. Nu e ca şi cum nu am căutat de una singură acasă, cercetând fiecare detaliu de pe internet până când au început să mă usture ochii. Oricum în birou e ceva diferit – Stacey, Julia, toţi nou-veniţii, chiar şi Toby tremură de încântare. Nu e ceva *real* pentru ei. Lisa – trebuie să încetez să-i mai spun aşa – nu a fost ceva real pentru ei.

Totuşi, nu am lăsat pe niciunul dintre ei să vadă cât de îngrozitor mă simt. Anii în şir în care am practicat metode de a disimula. Chiar mă prinde rolul acesta. Întotdeauna împreună. Nimic nu o deprimă pe Marilyn. Piele de oţel,

asta sunt eu.

Singura fisură din armura mea a fost că am ajuns mai târziu în dimineaţa asta, dar oricum nici nu se aşteptau să vin. Veştile proaste ne-au lovit pe toţi, dar pe mine m-au făcut să încremenesc. Apoi am vomitat. Îmi amintesc vag că aş fi plâns isteric în încercarea de a o suna pe Ava – ah, Doamne, biata Ava! –, înainte ca Richard să-şi dea seama ce aveam de gând să fac şi să-mi smulgă telefonul din mână. Oricum apelul se ducea direct în căsuţa vocală. Am auzit acel sunet înainte ca el să închidă. Până când am terminat de *discutat* treaba asta, întârziasem deja o oră şi nu am mai apucat, chiar dacă aş fi vrut, să văd mesajul de la Penny, în care îmi spunea să-mi iau o zi liberă, iar când am ajuns acolo, deja le spusese tuturor ca sub nicio formă să nu stea de vorbă cu ziariştii atunci când, inevitabil, aceştia aveau să sune, să le facă legătura direct cu ea oricăror clienţi îngrijoraţi şi să se comporte ca de obicei. Am intrat pe uşă exact la timp ca să-i aud ultima remarcă despre cum nu va tolera nicio încercare de discreditare a companiei.

Acum trebuie să-i acorzi credit lui Penny, cel mai bine funcţionează atunci când e sub presiune, dar oricum s-a uitat la mine ciudat când am intrat, deşi nu a fost nimic în comparaţie cu privirile celorlalţi. Felul în care te uiţi la cineva de care aproape că îţi pare rău, dar care ar putea suferi de o boală contagioasă. Zâmbetele tuturor erau prea forţate, iar preocuparea lor prea superficială. Erau mai mult curioşi decât îngrijoraţi. „Cât de îngrozitor trebuie să fie pentru tine. Cred că te simţi oribil.” Sub toate astea plutea nerostită în aer întrebarea: „Ai ştiut?” Păi, atunci la dracu’ cu toţi cei care au ceva să mă întrebe. Trăiesc într-o bulă de furie. E un sentiment plăcut. Oricum mai plăcut decât orice altceva.

În cele din urmă, Penny ne-a dat tuturor jumătate de zi liberă, în timp ce s-a ocupat de telefoanele primite de la clienţii Lisei şi a făcut tot ce a putut ca să-i liniştească pe ceilalţi. Nu am întrebat-o de Simon Manning şi nici ea nu l-a menţionat, ca şi cum pentru că nu vorbeam despre el nu

avea să îşi dea seama ce se întâmplă. Dar Penny nu ştie că Lisa – *Charlotte. Charlotte, nu Lisa* – a ieşit la cină cu el. A fost la o întâlnire.

Am întrebat-o pe Penny dacă are nevoie de ajutor cu telefoanele şi mi-a răspuns că nu, că e mai bine dacă veştile vin din partea ei. Probabil că era adevărat, dar şi-a întors privirea într-un mod aşa de ciudat, încât aproape că m-a făcut să strig: „Eu nu sunt Charlotte Nevill! Şi eu am fost păcălită! Chiar mai mult!" Doar când îmi luam haina şi geanta a ieşit din nou din birou.

— Sunt nevoită să fac o verificare la Agenţia pentru ocuparea forţei de muncă. Stătea în uşă, vădit stânjenită. Nu mi s-a părut necesar să vă cer cazierul când tu şi Lisa aţi început să lucraţi aici. Am fost aşa de ocupată şi nu am avut niciun motiv să… ei bine, era o mamă singură. Vorbea frumos. Avea un CV bun.

A ridicat din umeri şi mi-am dat seama de ce voia să termine cu toate cele cât timp era la muncă. Ar fi putut să prevină toate astea. Mi-a părut rău pentru ea. Abia a deschis o a doua sucursală, şi-a asumat un risc financiar şi ar putea să strice totul pentru că nu a verificat un anume cazier.

— Sigur, i-am răspuns. O să completez formularul de dimineaţă.

Ca şi cum nu ar exista niciun dubiu că o să apar acolo. Bătrâna, serioasa şi eficienta Marilyn. O stea aurie pentru mine.

— Eşti bine? mă întrebase.

Ce-aş fi putut să-i răspund? Am dat din cap şi i-am spus că sunt la fel de şocată ca toată lumea.

Semaforul s-a făcut verde, dar a fost nevoie de claxonatul nervos al cuiva din spatele meu până să pornesc maşina. Nu sunt şocată la fel ca toţi ceilalţi. Nu toţi au fost cei mai buni prieteni ai Lisei. Mă gândesc din nou la cazier. Un singur formular ar fi schimbat totul. Lisa probabil că nu ar fi primit slujba – cu siguranţă o identitate falsă nu ar fi permis în niciun caz o verificare falsă a cazierului. Nu aş fi întâlnit-o niciodată. Zece ani de prietenie nu ar fi existat

niciodată. *Toată harababura asta* nu s-ar fi întâmplat niciodată. Încerc să refac trecutul, poate chiar să o elimin complet pe ea din el, în timpul în care intru cu maşina pe locul de parcare. Nu reuşesc. Face parte din fiecare filigran al fiinţei mele, încât este ceva imposibil.

Slavă Domnului, nu se vede niciun ziarist pe aici. Probabil că sunt încă la liceu şi la prietenele Avei. Ah, biata Ava! Încă nu au scormonit îndeajuns de mult viaţa Lisei ca să ajungă la mine, deşi o s-o facă la un moment dat. Chiar în timp ce încerc să mă detaşez de ea, trecutul vine peste mine şi mai puternic – zilele de naştere ale Avei, râsetele la emisiunea *Dansez cu tine* în timp ce ne delectam cu mâncare chinezească la pachet, vinul băut după orele de serviciu. Toate aceste lucruri obişnuite, dar atât de plăcute. Am avut nevoie de ele.

Lacrimi fierbinţi îmi ard faţa. Cât de mult a fost o minciună? Unde s-a oprit Charlotte şi unde a început Lisa? Nu reuşesc să văd în cele două o singură persoană. Copilul demonic care a făcut acest lucru îngrozitor, extrem de şocant, şi femeia timidă care a devenit pe nesimţite atât de importantă în viaţa mea. Charlotte şi Lisa. „Lisa nu a existat niciodată”, îmi spun şi durerea mă copleşeşte. Nu, a existat, dar nu a fost reală. Acum a dispărut şi nu o s-o mai văd niciodată. Nu pot să nu deplâng această schimbare, indiferent cât de mult încerc să mă prefac că sunt bine. Poate că iluziile sunt false, dar dragostea este adevărată.

Lisa a fost prietena mea cea mai bună şi am iubit-o. Ce-ar trebui să fac acum? Ce spune acest lucru despre mine?

N-ar trebui să mă mire, îmi trece prin minte în timp ce ies cu greu din maşină şi văd Audi-ul lui Richard încă parcat în faţa garajului. Mi-am creat o dependenţă din iluzii. Mă dor coastele. Nu sunt fisurate de data asta, numai învineţite. Experienţa te învaţă diferite tipuri de suferinţă, dar mă doare spatele şi simt cum un fluture violet-închis mi se formează în partea dreaptă.

„*Ai minţit-o pe Lisa*”, zice o voce mică din capul meu. *„Căsnicia perfectă pe care ea o admira aşa de tare*.” Reduc la tăcere vocea. A fost ceva diferit. Ceva personal. Inspir

dureros înainte să deschid uşa de la intrare.

Numai după ce Richard a adormit complet mă strecor la parter. Mi-a dat telefonul înapoi, iar bucătăria arată imaculat, a spălat şi a curăţat după cina pe care a pregătit-o. Nervii îmi sunt întinşi la maximum. Ceva nu e în regulă. Nu se calmează atât de repede – furia oarbă e urmată în mod normal de douăzeci şi patru de ore de tăcere ostentativă. Numai după aceea apar remuşcările şi regretele, evident însoţite de o răstălmăcire a evenimentelor, astfel încât pare că a fost vina mea, pentru că „ştii cum sunt eu”. Totul s-a întâmplat prea repede de data asta.

Ar trebui să mă îngrijoreze, dar sunt prea obosită să mă gândesc la ce o vrea el în timp ce pun ibricul pe aragaz. Mă gândesc la Lisa şi cât de ruşine mi-e că, fiind prietena ei cea mai bună, nu am ştiut nimic. Dar în timp ce mă holbez la suportul de cuţite şi mă gândesc la Richard, mă întreb cât de mult i-ar trebui unei persoane ca să ucidă pe cineva. Dumnezeu ar trebui să ştie cât sunt de aproape, dar oricât de mult a alungat dragostea din mine prin bătaie, nu aş putea să-l omor. Observ că mai sunt multe cereri în coşul de gunoi atunci când îl deschid ca să arunc plicul de ceai. Nu, clar nu ar trebui să fie aşa de calm încă.

Sunt atentă şi la scări în timp ce încerc din nou să o sun pe Ava. O iubesc atât cât îmi pot eu imagina că aş putea iubi un copil, unul pe care nu am putut niciodată să-l am şi poate că de acum încolo nu o s-o mai pot iubi pe Lisa, dar Ava va rămâne întotdeauna în inima mea. Am nevoie de cineva în inima mea.

De data asta nu dau peste căsuţa vocală. Doar un ton mort. Ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

28.

— AVA —

Momentul acela se derulează în buclă în mintea mea. Mama holbându-se la mine. Eu holbându-mă la ea. „De ce îţi spun Charlotte? Cine e Charlotte?” Expresia de iepure speriat cu ochii bulbucaţi de pe chipul ei.

Chiar şi după cărămida aruncată prin fereastră şi după ce am fost urcate în grabă în spatele unei dubiţe ca să mergem la secţia de poliţie, apoi scoase de acolo fără să fim văzute şi duse într-un apartament dărăpănat, nu-mi dădusem clar seama ce însemnau toate astea. Acum încerc să nu mă mai gândesc şi mă ascund în spatele unui zid de furie, suferinţă, frică şi alte o mie de emoţii.

Urăsc acest apartament. Miroase neplăcut. Nu ca acasă. Îmi e dor de camera mea. Nicio canapea rabatabilă în camera minusculă pe care o am aici. E un loc straniu plin de străini şi *ea* a devenit cea mai străină dintre toţi. Totul s-a schimbat. Întreaga mea viaţă s-a evaporat într-o clipă şi nu mi se pare corect. Nimic din toate astea nu este din vina mea. Eu nu am făcut nimic. Urăsc situaţia asta. Îi urăsc pe ei. O urăsc pe *ea*. Îmi lipseşte mama despre care credeam că e puţin cam prea plângăcioasă şi nevolnică, dar era mama mea, râdeam împreună câteodată, ştiam că mă iubeşte. Nu această femeie. Nu această străină. Nu vreau ca sângele ei să-mi curgă prin vene. Nu vreau ca jumătate din mine să fie un monstru.

Şi când e uşa închisă, adică mai mereu, tot le aud vocile şi scârţâitul podelei sub paşii lor în timp ce se fâţâie de colo colo. Sunt doar patru sau cinci persoane aici, dar se simte ca şi cum ar fi mai multe. Câteva sunt de la poliţie. Cel puţin una dintre ele este psiholog – mi-am dat seama de acest lucru pentru că a încercat să discute cu mine, dar am refuzat. Nu eu sunt cea nebună aici. Îşi petrece majoritatea zilei în cameră cu ma… – cu *Charlotte*. Nu că *ea* reuşeşte să spună altceva decât da sau nu. E ca un zombi, zăcând şi

uitându-se pierdută la televizorul dat prea tare. Încă arată jalnic, ca şi cum ar purta pielea mamei ca un costum. Ei, nu mai pun botul la numărul ei actoricesc. De ce-ar trebui să-mi mai pară rău pentru ea? Ea e cea care a făcut ce-a făcut. Ea este criminala. Ea este cea care – nici măcar nu sunt în stare să o spun cu voce tare – a făcut *chestia* aia. De ce sunt eu cea care trebuie să plătească pentru asta?

Îmi vreau înapoi telefonul şi iPad-ul, dar Alison spune că nu pot până când nu rezolvă lucrurile care ţin de *identitatea ei*. Inclusiv de a mea. Au interzis majoritatea ziarelor în care apăreau poze cu faţa mea, dar îmi dau seama din toate şoaptele care se aud în afara camerei mele că toată treaba asta pare să fie un dezastru. Nici nu ştiu ce-ar trebui să facă cu noi.

Nu-mi doresc o identitate nouă. Vreau să fiu eu însămi.

Alison e ofiţerul supraveghetor al lui *Charlotte*. Îi urăsc pe toţi străinii aceştia, dar dacă situaţia ar fi alta, atunci probabil că mi-ar fi plăcut puţin de Alison. Când îmi vărs nervii pe ea, cerând să-mi văd prietenii, se uită la mine cu un amestec ciudat de bunătate şi compasiune. Îmi repetă să am răbdare. Uşor de zis.

Mi-e rău. Dar mereu mi-e un pic rău acum. Încă o chestie despre care nu pot spune nimănui încă. Oare cum naiba ar trebui să rezolv asta dacă sunt închisă aici?

Ştiu că totul e mai rău din cauza a ceea ce am făcut. Tehnic vorbind, totul a început din cauza mea. Cineva, un apelant anonim, a reuşit cumva să-i recunoască faţa în una dintre pozele de lângă râu. Alison spune că pur şi simplu e vorba de ghinion. O şansă dintr-un milion. Dar acest lucru nu mă face să mă simt mai bine. Ceea ce am făcut eu a fost să le ofer ziarelor şi presei o perspectivă de abordare. „Mamă diabolică, fiică angelică. Ucigaşă de copii, salvatoare de copii.” Ne distrug vieţile acum. Pot spune că într-un fel mi-am dorit să devin faimoasă în genul acela tip *X-Factor* în care toate lumea vrea să devină, dar nu mi-am imaginat niciodată că o să fie aşa. Oare ce cred prietenele mele? Le e dor de mine? Probabil că da. Mă gândesc la Jodie şi îmi imaginez că ar zice: „Păi, asta duce clubul

mamelor ciudate la un nou nivel!” Aproape că îmi vine să râd şi aproape că îmi vine să plâng. Mă las copleşită de furie şi ignor ambele posibilităţi.

Contul meu de Facebook a fost şters. La fel şi cel de Instagram. Când Alison m-a anunţat, faţa ei spunea destul de clar că şansele să mi se permită să le redeschid erau aproape nule. Aproape imposibil, nu-i aşa? Cineva m-ar găsi, apoi ar ajunge şi la *ea,* şi asta înseamnă încă o sumă colosală din bani publici aruncaţi la toaletă.

Fără reţele sociale de acum încolo. E ca şi cum m-aş cufunda într-un abis. De ce sunt eu cea pedepsită? Nu mă deranjează ca toate astea să i se întâmple *ei*. Oricum nu avea alţi prieteni, în afară de Marilyn, care probabil că o urăşte şi ea deja. Abia dacă îşi folosea telefonul, ce să mai zic de internet. Nu ca mine. Eu *trăiam* pe telefonul meu. Toate făceam asta. Fără *Gagicile mele.* Fără Cele Patru Magnifice. Probabil că nu o să le mai văd niciodată. Nu până când nu o să împlinesc optsprezece ani sau până când nu o să ne fi schimbat toate. Nici nu-mi vine să cred ce se întâmplă, dar aproape, aproape pot să accept ca pe un fapt cu care ajungi să te obişnuieşti.

Dar nu fără el. Nu asta. De disperare că nu mai am cum să-l contactez, îmi vine să fac una cu pământul locul acesta. Oare ce crede el despre tot ce se întâmplă? O să mă iubească în continuare? O să creadă că sunt vreun fel de ciudată? Sau o să-şi facă griji pentru mine? Şi cum rămâne cu întâlnirea noastră? Era totul stabilit. Ce urmează acum? Trebuie să ajung acolo. *Trebuie*. O să fac orice e nevoie. Trebuie să încep să-mi fac un plan inteligent. Ca o adultă. Cum ar face o femeie, nu o fată.

Din bucătărie aud voci chiar înainte să ciocănească cineva la uşa mea. Alison îşi vâră capul înăuntru.

— O cană de ceai? întreabă ea.

Încuviinţez cu un zâmbet:

— Mulţumesc.

Pare surprinsă de faptul că nu mai sunt ursuză şi îmi zâmbeşte la rândul ei.

— Vin într-un minut, îi răspund.

De îndată ce închide uşa, mă întind din nou pe perne şi mă holbez la modelele oribile ale zugrăvelii din tavan. Tot ce trebuie este ca ele să plece. Doar puţin. Doar o noapte, de fapt.

Televizorul este dat la maximum pe canalul de ştiri în camera cealaltă, ca şi cum ar putea să se piardă complet în ce se întâmplă acolo. Încerc să-mi stăpânesc furia, durerea aceasta care mă face să vreau să dau buzna acolo şi să urlu din nou din toţi rărunchii la ea. Ţipetele nu o să mă ducă nicăieri. Trebuie să încerc să mă port frumos. Dacă reuşesc, atunci o să pot merge să mă văd cu el. Aş face orice pentru el. E tot ce mi-a mai rămas.

Îl iubesc.

29. DUPĂ

— 2000 —

El vine întotdeauna marţea, iar ea merge mai repede până la serviciu în acele zile, de parcă dacă ajunge acolo mai devreme o să-l vadă mai curând, ceea ce ea ştie că este o prostie, dar face asta oricum. Nu e ca şi cum ar vorbi cu el. Nu propriu-zis. Nu ştie ce să-i zică, aşa că mormăie răspunsuri la întrebările lui politicoase, zâmbeşte şi aşază destul de neîndemânatic lucrurile pe care el vrea să le printeze. Oricum, marţea îi place cel mai mult. Marţea e ca sâmbăta pentru ea.

În unele zile, când soarele de iarnă străluceşte, iar cerul este senin, zile precum aceasta, aproape poate să creadă că trecutul nu îi mai aparţine nicidecum. Îşi imaginează *viaţa moştenită* ca Joanne, aşa îi spune ofiţerul ei supraveghetor, ca un tatuaj invizibil imprimat în pielea ei, a cărui cerneală se adânceşte tot mai mult în carnea ei până devine parte integrantă a ei. A căutat „moştenire” în dicţionar. O binecuvântare. Binecuvântarea unei vieţi noi. Aşa îi place ei să creadă. O face să se simtă mai specială. „A fost prin orfelinate de când era mică. A avut o serie întreagă de părinţi adoptivi. Nu-i place să vorbească despre părinţii ei adevăraţi şi nici nu vrea să-i contacteze.” Totul se apropie aşa de tare de un adevăr pe care ea însăşi e aproape să-l creadă.

Câteodată, când revine vreun moment din vechea ei îndrăzneală, îşi înfrumuseţează noua viaţă cu poveşti născocite, inspirate de fotografiile pe care le developează. Fotografiile sunt motivul pentru care îi place aşa de mult slujba ei. Să vadă toate acele amintiri fericite ieşind din maşinărie. Fotografii ce conţin vieţi pe care ea nu le va cunoaşte niciodată. Instantanee din vacanţele petrecute la mare. Petrecerile de zi de naştere ale unor copii. Adolescenţi care se distrează în baruri şi cluburi. Câteodată le studiază cu mare atenţie. Machiajul, hainele, zâmbetele.

Îmbrăţişări. Ochii luminoşi. Imită fiecare ipostază în parte în oglinda de acasă, chiar dacă o face să se simtă caraghioasă.

A dat peste nişte „fotografii” la un moment dat – ceva total diferit. Domnul Burton i-a zis că nu era nimic ilegal în ele oricât de *lipsite de gust* ar putea să fie şi să le împacheteze împreună cu restul. Cu toate că a marcat plicul şi s-a asigurat că serveşte el cumpărătorul atunci când a intrat în magazin, iar ea şi-a dat seama că au discutat „pe furiş” despre faptul că nu îşi doreşte ca tânăra asistentă să vadă lucruri de genul acesta, motiv pentru care poate ar fi mai bine dacă ar investi într-o cameră digitală ca să îşi poată printa fotografiile direct la el acasă. Domnul Burton este un bărbat cumsecade.

Zilele ei sunt obişnuite şi ei îi place rutina aceasta. Chiar şi frica copleşitoare din primele luni, în care încerca să înţeleagă ce a pierdut din mersul lumii, a dispărut acum. Locuieşte de un an în apartamentul ei mic de deasupra magazinului de închiriat DVD-uri, îşi plăteşte chiria la timp, îşi gospodăreşte banii şi nu a cerut niciun ajutor nimănui. Se pare că toată lumea e „extrem de mulţumită de progresul ei”. Chiar şi ministrul de interne. Care e ca un nor întunecat. Nu-i place că ministrul se interesează în mod special de progresul ei. O face să-şi aducă aminte că se află în costumul acela de carne, în carnea roşiatică şi lipicioasă de sub piele. Sub acea viaţă moştenită pe care o poartă ca pe acea pelerină a invizibilităţii din *Harry Potter*.

Se pierde în rutina zilnică şi îi place această monotonie. Trezire, serviciu, acasă, ceai, pat şi de la capăt. Îi place să se descurce cu ceea ce a mai rămas din salariul ei minuscul după ce plăteşte chiria. Să ştie cât de mult poate să cheltuiască pe mâncare. Să decidă care conservă ar trebui să o ia din raft. Să adune totul şi apoi să calculeze ce sumă i-a mai rămas. Îi oferă o satisfacţie reală.

Nu a mai udat patul de nouă luni, deşi a păstrat folia de plastic pe saltea. Nu e foarte sigură că ar putea să doarmă fără foşnetul familiar. Are aproape douăzeci şi trei de ani şi în cele din urmă a reuşit să nu mai urineze în pat. Dintre

toate lucrurile – munca, acreditările de la colegiu –, aceşti indicatori ai noii existenţe, de acesta este cel mai mândră. Joanne zice că e un semn foarte bun că se integrează în noua viaţă. Se integrează. Ca şi cum lumea a hotărât să creeze un spaţiu personal pentru ea, după care bucăţele de Lego s-au rearanjat ca să o închidă înăuntru.

O place pe Joanne. Oare e o prietenă? Aşa simte ea. A fost acolo la toate suişurile şi coborâşurile din viaţa ei de când a fost eliberată. Posibilitatea ca Joanne să aibă alt loc de muncă sau să se mute este una dintre *frici*.

Fricile se intensifică în zilele de după vise. Visează mult mai des acum, de când încearcă să nu mai ia pastilele pe care i le dau ei. Pastile care să o liniştească, pastile care să o ajute să doarmă, pastile care toate au lăsat-o pe jumătate pustiită. Nu visa aşa de des în zilele acelea, dar cu toate că acum se trezeşte plină de teamă şi îngrozită, consideră că merită să se simtă aşa. Nici nu-şi poate imagina să nu aibă aceste vise. Ar fi mai rău decât să nu le aibă. Da, sunt o amintire a trecutului, dar în acelaşi timp sunt şi ca nişte fotografii pe care nu le are. O modalitate prin care îl poate vedea pe Daniel care să nu fie o poză dintr-un ziar. Un fel de a-l putea ţine de mână.

Ah, dar o umplu cu foarte multă frică, ca o folie de plastic lipită de faţa ei. Tot timpul *aceste frici înspăimântătoare*. Posibilitatea ca Joanne să plece. Să fie recunoscută. Să-i scape ceva ce nu ar trebui. Să devină Charlotte din nou. Să facă ceva terifiant din nou, chiar dacă e sigură că nu va face, pentru că nu ar mai fi în stare.

La început, când fiecare pas făcut în afara locuinţei o făcea să îngheţe de frică şi să tremure, ezita de fiecare dată să deschidă uşa singură, Joanne îi spunea ceva care îi uşura teama. Devenise talismanul ei. Joanne i-a spus că celulele din corpul uman se regenerează în mod constant. I-a spus că durează şapte ani până când toate celulele să se schimbe complet. Aşa că în principiu, când a fost eliberată, devenise o cu totul altă persoană faţă de momentul în care se întâmplase. Se agaţă de această idee în momentele cele mai întunecate. De faptul că *nu* mai este persoana care a

fost atunci.

Însă astăzi este marţi, deci nu o zi dedicată gândurilor negre. Astăzi simte un cu totul alt gol în stomac. Nu acea durere ascuţită a grijilor ei, dar bolboroseşte ca berea. Marţea e ziua dedicată lui. Zece minute de culoare strălucitoare în griul monoton al vieţii ei.

De data asta, atunci când intră după pliantele comandate, mai zăboveşte puţin pe lângă tejghea. Ea nu reuşeşte să-l privească direct în timp ce acesta încearcă să converseze amabil, şi doar încuviinţează din cap şi mormăie răspunsurile în timp ce îşi dă agitată o şuviţă de păr după ureche. Îl vede pe domnul Burton privind-o din biroul lui. Nu pare nici îngrijorat, nici nemulţumit. Îi zâmbeşte îngăduitor. Ca şi cum el ar fi ştiut că asta avea să urmeze, ceea ce o uimeşte, pentru că ea nu a avut habar. O întreabă atunci când tensiunea dintre ei devenise aproape insuportabilă. Nimic complicat. Doar dacă şi-ar dori să bea cândva un pahar cu el. Artificii izbucnesc în mintea ei. Nu o invită la cină, şi ea se bucură. Ar fi fost prea mult şi nu e sigură cum ar trebui să se poarte la „cină”. Să bea ceva e perfect. A mai făcut acest lucru cu Annie, care vine sâmbăta să ajute. Pielea îi dogoreşte când încuviinţează. Roşeaţa din obraji pare să se încadreze perfect în paleta de culori a lumii. El zâmbeşte şi ochii i se luminează. Stabilesc o oră la care să se întâlnească vineri.

Nu se opreşte din zâmbit tot restul zilei. Acestea sunt noile celulele, îşi spune. Începutul unei noi epoci. Simte că ar trebui să îmbrăţişeze noua ei viaţă. Noul început. Pentru prima dată după foarte mult timp, se simte fericită.

30. ACUM

— MARILYN —

Simon Manning este un bărbat şarmant, nu cum tot încearcă Toby să fie, ci genul acela de bărbat care zâmbeşte pentru că în mod inconştient ştie cum să facă alţi oameni să se simtă bine. Relaxaţi. O însuşire destul de rară. Dar astăzi, când iese din biroul lui Penny, fiecare rid de pe faţa lui este complet vizibil. Nu se uită la nimeni, cu toate că trebuie să ştie că toţi ochii aceia îl urmăresc. Nu a fost o întâlnire programată. Penny ar fi rezervat sala de şedinţe ca să-l ţină departe de privirile indiscrete. A luat-o pe nepregătite cu vizita lui.

Coboară deja cu liftul până când îmi adun curajul să alerg după el, dar cel de-al doilea lift este gol şi chiar la etajul nostru. Mă urc în el şi apăs de butonul care duce la parter. Până se închide uşa durează un secol şi inima îmi bate deja cu putere în piept. Probabil că nu o să-l mai ajung. Nici nu ştiu ce o să-i spun dacă totuşi îl prind, dar trebuie să-i spun ceva. Liftul se opreşte, şi eu o iau la fugă pe podeaua de gresie lucioasă până la uşile rotative.

— Aşteaptă!

Tocmai dă să se urce în maşină când îl opresc. Un Jaguar elegant. Genul de automobil care i-ar plăcea lui Richard. Însă l-ar detesta pe Simon Manning. E tot ceea ce îşi doreşte el să fie. Şarmant. Dur. De succes. „Te rog, Doamne, fă să nu mă urmărească astăzi Richard. Să nu vadă scena asta.”

— Aşteaptă!

Repet, şi el se întoarce. Sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi. Mă dor coastele de la alergat şi am obosit de cât mă chinui să păstrez aparenţa de calm rece. Ca şi cum totul ar fi perfect. Dacă cineva poate să înţeleagă cum mă simt, atunci acela e el. A simţit şi el gustul amar. Un rău care-şi face loc înăuntrul lui.

— Trebuie să ajung la o întâlnire, îmi zice.

— Rahat!

Cuvântul îmi iese din gură înainte să-l pot opri, dar la naiba. Dacă pleacă de la PKR, atunci îl merită. Faptul că am înjurat nu o să schimbe nimic.

— Nu te condamn că nu vrei să mai stai pe aici – Dumnezeu ştie cât de greu îmi este şi mie acum –, dar nu mă lua cu prostii. Ai timp să vorbim puţin.

— Chiar *trebuie* să ajung undeva.

— Ai de gând să anulezi contractul cu noi? Privirea îmi este la fel de directă ca întrebarea, dar şi el are bunul-simţ să pară stânjenit. Pentru că dacă aşa este, nu e corect. Nu e corect faţă de Penny, nu este corect faţă de companie şi nu e corect faţă de toţi oamenii care abia aşteptă un contract de muncă decent. E foarte greu pentru ei acolo, pe piaţa muncii. Mulţi dintre ei sunt oameni care s-au strecurat prin crăpături. Şi ca să fiu corectă faţă de Lisa, ea…

— Să fii corectă faţă de Lisa?

Mă priveşte cu ochi mari şi nu-mi dau seama dacă este şocat sau supărat sau ambele şi mă crispez.

— Mă refer în contextul de faţă. Cei mai mulţi dintre aceşti oameni nu ar fi primit de lucru în altă parte. Ea a luptat pentru ei. I-a convins că accepte cursurile gratuite. Iar ei au devenit muncitori pe care te poţi baza. Fac o pauză, simţind că ardoarea mi se stinge. Uite, îi zic. Ştiu că ai ţinut la ea. Ştiu că discutaţi de ceva vreme şi mi-a spus că aţi fost la cină.

Observ o urmă de furie în ochii lui, ca şi cum aş avea de gând să-l şantajez, şi îmi ridic mâinile în semn de pace.

— Nu am de gând să povestesc nimănui. Crede-mă, nu vreau să vorbesc despre ea *absolut deloc*. Lacrimi fierbinţi îmi ard faţa. Pentru că nu ştiu ce ar trebui să spun. Zece ani de prietenie mi-au fost răpiţi şi acum mă simt ca şi cum aş fi pe moarte sau ceva asemănător, un căcat, iar toată lumea se uită la mine de parcă ar fi trebuit să ştiu, de parcă mi-ar fi spus ceva. Dar, Dumnezeule, cum aş fi putut să ştiu ceva *de genul acesta?* Cine îşi închipuie că un om este în stare de aşa ceva?

Se reazemă de maşină în timp ce eu îmi şterg lacrimile.

— Întotdeauna m-am mândrit cu faptul că nu pot fi înşelat, zice el încet. Miros astfel de chestii, înţelegi? Am şi eu un trecut. Sunt un escroc. De aceea sunt atât de bun la ce fac. Dar de data asta… nu am crezut… Mă simt ca un idiot.

E trist, asta mi-e clar. Mintea lui a trecut cu repeziciune în revistă o mulţime de „ce s-ar fi întâmplat dacă”. Dacă s-ar fi căsătorit cu ea şi apoi ieşea toată nebunia asta la iveală? Ce s-ar fi întâmplat cu afacerea lui? Cu toată munca lui? I-ar fi spus oare? Cum s-ar fi simţit dacă ar fi ajuns să se îndrăgostească de ea? Ce-ar fi fost dacă, ce-ar fi fost dacă, ce-ar fi fost dacă.

— Nu cred că o să mai am vreodată încredere în cineva, îi zic.

Este o perspectivă teribilă, întunecată, dar cum aş putea să mă apropii de o altă persoană? Cum ar putea cineva să umple golul lăsat de Lisa în viaţa mea?

— Iar partea cea mai rea este, spun fără să-l privesc, că sunt momente în care chiar îmi e dor de ea.

Încerc să mă calmez şi îmi îndrept umerii. Nu am venit aici ca să mă plâng de existenţa mea mizerabilă.

— Toţi avem propriile căcaturi cărora trebuie să le facem faţă lăsând la o parte ce se întâmplă acum. Penny, eu, tu. Dar ceea ce este important să reţinem este că niciunul dintre noi nu e vinovat. Asta este ceea ce îmi tot repet. În momentele când simt că toţi mă privesc ciudat. Nu e vina mea. Îi întâlnesc privirea. Şi, *cu siguranţă*, nu este vina nici unuia dintre toţi acei oameni care sunt entuziasmaţi de perspectiva unui contract de muncă pe termen lung, cu plată săptămânală. Nimic din tot ce s-a întâmplat nu te face un cretin sau un idiot. E genul de situaţie care apare o dată la un milion. O dată în treizeci de milioane. Nu e ceva care poate fi prevăzut. Am avut doar nenorocul să facem parte din lumea Lisei.

— Lumea lui Charlotte, răspunde el.

— Nu, spun ferm. A Lisei. Poate că nu a existat cu adevărat, dar a fost ceva absolut real pentru noi. Faptul că ţi-a plăcut de ea nu te face un nenorocit. Dar să te răzbuni

pe străinii aceia? Asta te-ar face. Las o clipă de tăcere să plutească între noi. Oricum, asta e tot ce am vrut să spun.

Sunt obosită, vânătă şi nu am nici cea mai vagă idee de ce mă aflu aici.

— Faci cum crezi.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept spre clădire.

— Marilyn?

Mă uit la el.

— O să mă mai gândesc, bine?

Toţi se uită la mine când mă întorc în birou, dar îi ignor ca şi cum aş fi fost la toaletă sau ceva de genul acesta. Am îmbrăcat armura, dar mă simt mai bine că am discutat cu Simon. E reconfortant să ştii că mai este cineva care simte măcar puţin din ceea ce simt eu.

Penny mă cheamă în biroul ei după prânz. Când mă apropii de ea în lumina puternică, sunt surprinsă cât de obosită arată, dar nu zic nimic. Râde ciob de oală spartă.

— Mulţumesc, zice ea.

Nu trebuie să o întreb pentru ce. Starea de relaxare devine palpabilă.

— Nu a fost mare lucru.

Penny face semn din cap spre uşă.

— Ce se mai întâmplă acolo?

— Bârfe, răspund. Cam la ce te-ai aştepta? O să se liniştească lucrurile.

Au fost mai multe prăjituri astăzi – „suntem o echipă, trebuie să tragem împreună” – şi cu toate că Julia ar putea să treacă încă drept o tinerică de douăzeci şi ceva de ani, momentan şi-a asumat un rol matern faţă de ceilalţi, din moment ce eu am devenit o intrusă. Stacey s-a apropiat mai mult de Toby, care este foarte fericit să aibă grijă de ea în circumstanţele astea. Cel puţin Stacey s-a arătat puţin tristă. Este îndeajuns de drăguţă încât să fi fost în stare să spună cu voce tare: „Dar mie mi-a plăcut de ea”, şi nimeni să nu o judece. Mă gândesc că asta este puterea tinereţii. Pe mine nimeni nu o să mă trateze cu atâta înţelegere. Sunt prea bătrână. Trecută chiar. „Ar fi trebuit să ştiu.”

— Încă nu am avut timp să înţeleg ce se întâmplă, zice

Penny.

A fost aşa de ocupată să stingă focul, încât probabil că nu a avut deloc răgaz să se gândească până acum.

— Nu trebuie să-mi spui mie asta.

Îi zâmbesc. Poate că îşi dă seama acum că nu este aşa de diferită de mine. De fapt, este *mai rău* pentru mine. Eu sunt cea care stă lângă un birou gol, unul pe care am dorit aşa mult să îl iau cu mine atunci când ne planificam noua dispunere pentru birou. Nu se uită la mine, ci priveşte spre uşă ca şi cum ar putea să-i vadă pe cei aflaţi în spatele ei.

— Pun pariu că ea a fost cea care a furat banii, rosteşte pe un ton aspru.

Gura mi se deschide şi apoi se închide exact ca la un peşte. Cu toată harababura, uitasem ce mi-a spus Lisa că a văzut la petrecere. Ce mi-a spus ultima oară când am văzut-o. Ceea ce credea ea despre Julia. Era oare doar un mod de a-şi acoperi urmele? Oare ea a fost cea care a furat din cutie în tot acest timp?

— Poate, zic, deşi în sufletul meu nu sunt de acord. Dar atunci de ce au început să dispară tocmai acum?

Penny îmi aruncă o privire ascuţită.

— Poate că acum am început să-mi dau seama. Lucrurile au fost cam haotice pe aici.

— Adevărat, cedez repede. Şi a fost şi ziua de naştere a Avei. Ştiu sigur că i-a cumpărat cadouri scumpe. Aşa face mereu.

„Biata Ava. I-o fi spus Lisei?” Mă întreb ce are de gând să facă şi îmi doresc să pot vorbi cu ea. Îmi doresc să-i fi spus ceva în acea seară. Să fi mers până în camera ei şi să fi vorbit cu ea, în loc să mă prefac că nu am văzut nimic.

Privirea lui Penny se înmoaie acum, că fac parte din cercul interior. În niciun caz nu o să pomenesc nimic despre „bănuielile faţă de Julia”. Nu am energia necesară să trec printr-un conflict acum şi de ce-ar trebui să iau în calcul posibilitatea de a o apăra pe Lisa? Eu sunt aici de una singură, în timp ce ea se îndreaptă către un alt nume şi o altă viaţă. În care fără îndoială că-şi va face o altă fraieră prietenă, care să nu aibă habar că are de-a face cu o

ucigaşă de copii.

„Şi nu orice copil”, îmi reamintesc. „Chiar pe fratele ei în vârstă de doi ani.” La unsprezece ani eşti destul de matur încât să ştii ce faci. Prietena mea cea mai bună era un monstru. Furia mă cuprinde din nou şi mă las cu plăcere dusă de ea. Un val de adrenalină care îmi dă energie.

— Ai vrea să mergem la un pahar de vin mai târziu? întreb. La vechiul pub unde obişnuiam să ieşim?

Nu am mai ieşit cu Penny la un pahar de secole – nu de când s-a hotărât că vrea să-şi extindă afacerea. Devine teribil de amuzantă după o sticlă de Sauvignon Blanc şi mi-ar prinde bine să râd.

— Ah, nu pot. Îşi mută privirea şi îmi dau seama că nu se simte în largul ei. Încă am foarte multe lucruri de rezolvat.

— Nu e nicio problemă. Zâmbetul îmi este prea larg. A fost doar o idee.

— Altă dată?

— Sigur. Oricând.

Pare recunoscătoare că nu insist, iar eu îmi păstrez mersul încrezător în timp ce ies din biroul ei şi mă întorc la al meu, fierbând de nervi. Ar fi trebuit să-l *las* pe Simon Manning să plece cu afacerea lui în altă parte. Căţea nerecunoscătoare! La dracu’ cu tine, Lisa! La dracu’ cu faptul că ai intrat în viaţa mea şi m-ai lăsat mânjită de fapta ta!

Richard închide telefonul când ajung acasă, poate puţin prea repede, ca şi cum nu ar fi vrut să văd şi nu auzise că am intrat. Ochii îi sclipesc şi rânjeşte. Chipeş. Înainte mi se părea că seamănă cu un lup, dar îmi dau seama că, de fapt, cu o hienă. Acum începe să *arate* hiena din el.

— Un loc de muncă nou? întreb.

Sunt pe teren periculos. Nu prea a avut de lucru şi asta e mult spus. Piaţa de imobiliare a cam stagnat şi nimeni nu pare să mai aibă nevoie de constructori cu reputaţie. Evident că nu am fost deloc atentă la ce făcea cu banii când lucrurile mergeau bine, iar el nu a menţionat vreodată că lucrurile stau prost până când totul i-a scăpat de sub control. E aşa o harababură. Căsnicia noastră este plină de

ultimatumuri.

— Ceva de genul. S-ar putea să se îmbunătăţească lucrurile! Îmi face cu ochiul. Dă-te cu nişte ruj, dragă soţioară. Şi să mergem la Peking Palace.

Tot ce vreau să fac este să-mi dau jos pantofii, să beau nişte vin, apoi să mă aşez în pat şi să-mi pierd cunoştinţa, dar văd că nu am de ales. Deja îşi pune haina pe el.

— Putem să mergem pe jos până la Navigation pentru un păhărel. Să facem o seară romantică.

Se apleacă spre mine şi mă sărută. Nu am încredere în dispoziţia asta bună. Nu am deloc. Pune el ceva la cale. Nervii îmi sunt încordaţi, iar vânătăile îmi zvâcnesc în armonie în timp ce îl urmez afară şi închid uşa. Nu o să se termine cu bine.

31. DUPĂ

— 2001 —

Faţa lui abia se vede în întuneric. Amândoi sunt ascunşi în noapte, doar foşnetul cearşafului de bumbac trădează prezenţa lor în timp ce ea vorbeşte. Îl iubeşte, ştie asta. El spune că o iubeşte. Spune că o să fie împreună pentru totdeauna. Că o să aibă grijă de ea. Vrea să se mute la el. Joanne e fericită că are un iubit, dar îi spune că nu ar trebui să se grăbească. Să fie siguri. Joanne îi spune că ar vrea să-şi mai păstreze apartamentul o vreme, ca să nu existe nicio presiune. Joanne îi spune că locuitul împreună este ceva destul de important.

Ea încă o iubeşte pe Joanne şi nu-şi poate imagina viaţa fără ajutorul ei, dar tot îşi doreşte să nu se mai comporte cu ea ca şi cum ar fi un copil. Este adevărat că ea şi Jon sunt împreună de doar câteva luni, însă au devenit inseparabili, iar ea este o femeie de douăzeci şi ceva de ani. Are impresia că asta o face să pară mai matură decât dacă ar spune că are douăzeci şi trei de ani. Deşi, oricum ar fi, la douăzeci şi trei de ani nu mai eşti un copilaş.

Jon o face să râdă. Nimeni nu a mai făcut-o să râdă aşa de… ei bine… de *atunci*. Dar acum corpul ei este făcut din celule noi. E o cu totul altă persoană. Cearşafurile de sub ea sunt umede, dar de transpiraţie de adult, nu de urină ruşinoasă. Aceasta este noua ei viaţă.

Se întinde pe pernă, lumea învârtindu-se puţin. Au băut – el mai mult decât ea –, el bea mult mai mult decât ea, dar aşa fac bărbaţii, nu-i aşa? Se îmbată. Îi place când ochii lui sunt puţin înceţoşaţi şi o priveşte cu atât de multă dragoste şi cu un zâmbet strengăresc pe faţă. În acele momente se gândeşte că ar putea să explodeze de fericire. Şi uneori, doar uneori, când stau împreună pe canapeaua ei mică în faţa unui film de comedie şi mănâncă porc cu sos dulce-acrişor sau pui chow mein şi el îşi cere iertare că nu îi poate oferi mai mult în timp ce ea crede că e în rai, ea poate uita

secretul pe care îl ascunde de el. Foarte mult timp şi-a făcut griji că oamenii o să afle, dar acum simte că o să explodeze dacă *nu*-i spune lui. Cum poate să declare că-l iubeşte şi să nu fie sinceră cu el? Cum poate să fie sigură că o iubeşte dacă nu ştie adevărul?

Silueta lui întunecată se mişcă lângă ea, apoi se ridică să bea nişte vin din carafa de pe noptieră. I-o întinde, şi ea face la fel. Îi usucă gura, dar e cald şi îi face capul să zumzăie. Ameţeala îi aminteşte de ea de *dinainte*. De pe vremea când era o cu totul altă persoană. Se gândeşte la trecut mult prea mult. Simte îngrijorarea ca pe o aşchie de lemn care-ţi intră sub unghie şi nu poţi să o scoţi. Dar trecutul e mereu acolo, între ei doi. Chiar şi acum, după ce au făcut dragoste.

— Jon, începe ea înainte să-şi piardă curajul.

El încearcă să-i tragă capul înapoi pe pieptul lui, dar ea nu doreşte acum să asculte sunetul reconfortant al bătăilor inimii lui. Nu până nu e convinsă că îi aparţine întru totul ei.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Vocea ei pare decorporalizată, plutind în întuneric. Faţa lui e neclară şi pentru prima oară se simte fericită că există acele draperii groase care blochează toată lumina care vine de la felinarul stradal. În mod normal, când nu reuşeşte să doarmă, simte că întunericul o sufocă, dar în seara asta se foloseşte de el ca de o pătură confortabilă sub care se poate ascunde.

— Pare ceva serios.

Râde puţin, dar e tensionat, şi ea îşi dă seama că el crede că este ceva care-i priveşte pe ei doi, că poate ea a făcut ceva, poate că mai are un iubit. O uimeşte că el şi-ar putea închipui că ea l-ar părăsi vreodată. O să-l iubească până în ziua în care va muri.

— E ceva ce vreau să ştii. Dar e ceva ce nu poţi să spui niciodată nimănui.

El tace, intimidat de seriozitatea cuvintelor ei.

— Îmi promiţi? întreabă ea.

— Jur pe inima şi pe viaţa mea, răspunde el.

Cuvintele lui sorb viaţa din ea pentru o clipă care pare

nesfârşită, în timp ce nervii îi trepidează şi palmele îi transpiră. A fost un semn rău? Faptul că el a spus acele cuvinte care o bântuie de atâta vreme? Ar trebui să nu-i spună nimic? Joanne i-a spus să tacă. Joanne i-a spus că e omeneşte să vrei să spui. Oamenii simt nevoia de a împărtăşi ce au pe suflet, cu toate că majoritatea lucrurilor trebuie să le ţii pentru tine. Dacă la un moment dat în viitor vor avea un copil, va fi altceva. Atunci este posibil să trebuiască să ştie. Dar atunci va avea şi un motiv pentru a nu spune.

El aşteaptă ca ea să continue, dar gura ei se deschide şi se închide ca a unui peşte. O să *fie* un copil, aşa că de ce nu i-ar spune acum? Copiii sunt rezultatul a ce se întâmplă în lume când un băiat şi o fată se îndrăgostesc şi nu este ca şi cum au avut întotdeauna grijă. Asta ar fi trebuit să facă ea, dar şi-a dat seama că nu prea i-a păsat. Ştie ce înseamnă acest lucru. S-a gândit mult prea mult pe parcursul anilor ca să nu-şi dea seama clar care ar fi motivele. Îşi *doreşte* un copil. Este genul de gând care o entuziasmează şi o sperie în acelaşi timp. Gândul acesta este mult prea fragil şi mult prea important ca să fie analizat.

Îşi deschide gura din nou, încă neştiind de unde să înceapă. A fost odată când? Să transforme totul într-un basm înfricoşător? Să încerce să înfrumuseţeze totul? O idee destul de proastă. Oricum ar spune-o, o să şocheze. S-ar putea ca el să nu mai vrea să vorbească niciodată cu ea. S-ar putea să o sugrume chiar aici, în patul lor, aşa cum au spus mulţi necunoscuţi că şi-ar dori s-o facă.

O să îi spună. Deşi nu o să povestească despre fapta în sine. Niciodată nu a vorbit despre asta. *Nu poate* să vorbească despre asta. Ea a făcut-o, ce altceva mai e de spus? Oricum ar fi, începe cu numele ei adevărat. Loveşte de la început. Poate că celulele ei sunt integral noi, dar nu a trecut îndeajuns de mult timp încât numele ei adevărat să nu sune măcar familiar în urechile anumitor oameni. Un monstru cu care să sperii copiii mici. „Să fii acasă înainte ca Charlotte Nevill să pună mâna pe tine.”

Vorbeşte în propoziţii sumbre, preţioase, prin care încearcă să dezmintă greutatea poveştii, şi, cu toate că este extrem de conştientă de prezenţa lui lângă ea, corpul lui se tensionează la fiecare cuvânt, iar ea nu se întoarce nici măcar o dată să-l privească, ci pur şi simplu îşi varsă povestea până când aceasta devine încă un strat adăugat la întuneric, încă un cearşaf în plus peste ei doi.

Când termină – nu a durat aşa de mult, pentru adevăr nu e nevoie de cuvinte multe –, se aşterne tăcerea. El se ridică şi întinde mâna după paharul cu vin. Ea îl aude cum înghite. Apoi totul încremeneşte. A făcut o greşeală teribilă. Îşi doreşte să poată plânge. Tăcerea pare nesfârşită în timp ce gândurile i se învârtejesc. Îl priveşte şi se întreabă dacă această siluetă întunecată este ultimul lucru pe care o să-l mai vadă din el. Moştenirea vieţii ei pare dintr-odată să fie un cal din origami, exact ca aceia pe care domnul Burton îi face din hârtia neutilizată. Minunat construit. Aşa de uşor de distrus.

— Îmi pare rău, Jon, şopteşte ea şi, deşi ochii îi sunt uscaţi, vocea i se frânge. Îmi pare aşa de rău.

Dar atunci el îi spune că totul e în regulă, că o iubeşte şi îşi lipeşte pielea goală de a ei şi se sărută. O iubeşte. *O* iubeşte.

În săptămânile care au urmat, după ce şi-a dat seama că greaţa, oboseala şi foamea constantă nu sunt nimic îngrijorător, iar ei doi urmează să se transforme în trei, ea crede că ştie când a fost conceput bebeluşul lor. În acea seară specială, sinceră, deschisă.

A fost ca şi cum poate, doar poate, Dumnezeu să o fi iertat.

32. ACUM

— AVA —

În sfârşit am reuşit să fac pe toată lumea să plece. Să ne lase ceva „timp pentru noi”. Nu a fost uşor. Se comportau de parcă eram nişte copii în care nimeni nu are încredere să-i lase singuri, dar după toată acea faţadă de drăgălăşenie şi seninătate, mi-am atins scopul. Puţin timp singură cu mama. O seară fără nimeni altcineva în preajmă.

A fost ciudat când a plecat toată lumea. Apartamentul acesta minuscul a devenit dintr-odată atât de mare. Alison a lăsat o listă lungă de numere de contact pe frigider, care arată absolut normal până în clipa în care îţi aminteşti că nu sunt ale unor menajere sau bone, ci ale unor poliţişti sau psihiatri sau ofiţeri supraveghetori. Oricum, simt o combinaţie de entuziasm şi nervi în stomac. Nu mă mai interesează viaţa asta de acum. Cu siguranţă, nu după această seară. Chiar dacă el nu vine – „o să vină, evident că o să vină” –, oricum nu mă mai întorc. Aşa am hotărât. Mama încearcă să se poarte normal, dar nu am vorbit *nimic* până acum. Despre ce a făcut în ziua aceea. Alison spune că nu a vorbit niciodată. Cred că speră că poate o să-mi zică mie, dar asta nu o să se întâmple. Nu vreau să ştiu nimic şi nici nu vreau s-o aud pe ea vorbind cu vocea mamei mele. Nu mai este mama mea de acum încolo, doar un monstru nenorocit din ziare.

Alison nu era ofiţerul ei supraveghetor pe vremea când m-am născut eu. A fost o femeie pe nume Joanne. Alison a venit după ce ne-am mutat din zonă când eram mică. O viaţă care aparţine integral trecutului. Nu mie. Viaţa mea aparţine deja viitorului. În curând mama o să devină doar o amintire. Istorie. Oricum deja a devenit asta după tot ce s-a întâmplat. Cum aş putea să încerc să o iubesc sau să o înţeleg, oricând de curioasă aş fi să aflu despre anii de dinainte să mă nasc eu? E o străină. E o *minciună*. Este mult mai uşor să-mi amintesc asta acum, că arătăm aşa de

diferit.

Nu am vrut să-mi tai părul, dar am strâns din dinţi şi le-am lăsat să facă acest lucru, iar acum, ca să fiu sinceră, mi se pare că tunsoarea asta bob îmi vine bine. L-au tăiat cu lama şi arată destul de mişto. Lui Ange i-ar plăcea al naibii de mult. Sunt şi roşcată acum – nu roşcat-deschis, cât mai mult un roşcat-castaniu intens –, pe lângă asta, mi-au dat şi lentile de contact căprui. Este destul de ciudat cum o suită de schimbări minore mă fac să arăt ca o altă persoană. Am exersat şi să mă fardez altfel. Linii mai groase în jurul ochilor. Culori mai îndrăzneţe. Cu nişte haine uşor diferite o să arăt ca o cu totul altă persoană. Mamei i-a venit aproape să plângă când m-a văzut. Totuşi, nu a făcut-o. Nu e genul care să plângă – asta este ceea ce mi se spune despre ea. Nu a plâns nici *atunci*. Nici la tribunal sau în altă parte.

I-am spus că-mi place noul fel în care arăt şi ea a fost de acord. Îşi tot cere iertare pentru absolut orice: „Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat, Ava”. Ca şi cum ar fi vorba despre o rochie care s-a stricat la spălat, nu vieţile noastre care s-au dus pe apa sâmbetei.

Au pus-o şi pe ea să se schimbe. Acum este blondă. Nu propriu-zis blondă sau ceva sexy, ci mai mult culoarea nisipului. Arată mai tânără, dar poate să fie şi din cauză că a pierdut în greutate. Alison şi cei de la poliţie sunt mai puţin îngrijoraţi de cum arată ea. Există prea puţine poze cu ea ca s-o recunoască din ele cineva. Ziarelor li s-a interzis să le publice, iar acum îmi dau seama care era treaba cu toate comentariile ei despre, „şi la ce-mi trebuie cont de Facebook?”, la care se adaugă felul ei singuratic de a fi şi faptul că nu-i plăcea să apară în poze.

Nu prea am discutat în această noapte aranjată de mine numai pentru noi două. Alison a lăsat nişte mâncare chinezească de la supermarket în frigider, pe care am încălzit-o şi mâncat-o din poală în faţa televizorului. I-am spus că îmi place părul ei, iar ea a început cu scuzele din nou. I-am spus că nu are importanţă şi că o să ne descurcăm noi cumva. Părea uşurată. Nu înţeleg cum poate să creadă că este aşa de uşor. Ca şi cum am putea să ne

întoarcem de unde am plecat. Viaţa aceea a fost doar un pachet de minciuni.

Ieri, când am hotărât să încep ofensiva de *drăgălăşenie*, a venit în camera mea şi s-a aşezat pe pat, unde a rămas tot trăgându-se de degete. Mi-a spus să notez pe ceva toate întrebările pe care aş vrea să i le pun. A fost ideea lui Alison. Nicio întrebare despre *lucrul acela* – nu este în stare să discute despre ceea ce a făcut –, cât mai mult despre viaţa ei, despre vieţile noastre şi orice altceva. Mi-a spus că o să răspundă la ele cât de bine va putea. Eu i-am zis că aşa voi face, dar nu vorbeam serios. Nu vreau să aflu nimic *acum*. Adică, poate că vreau să aflu totuşi ceva – „povesteşte-mi câte ceva despre tata" –, dar la ce m-ar ajuta acum? Nu mai contează. Nu de acum încolo.

Am continuat să ne uităm la televizor şi am băut ceai ca şi cum era o seară normală petrecută acasă, iar eu m-am tot uitat la ceas, aşteptând cu disperare să treacă timpul, întrebându-mă dacă sentimentele lui au rămas aceleaşi.

La un moment dat, mama a luat un somnifer – mă întreb câte pastile i-au spus să ia acum –, iar eu am început să casc şi să spun că sunt obosită, după care am sărutat-o pe frunte înainte să plec în camera mea. A fost singurul moment ciudat din ce s-a întâmplat. Ceva legat de mirosul părului ei m-a făcut să simt o crampă în stomac şi pentru o secundă mi-am dorit să mă urc în poala ei exact aşa cum făceam când eram mică. Când ea reprezenta întreaga mea lume. A fost un sentiment straniu, oribil, pe care l-am înăbuşit. Nu ştiu dacă e realmente capabilă să mă iubească – dacă ar fi putut iubi, atunci nu ar fi făcut niciodată ce a făcut – şi nu pot deloc să înţeleg de ce a vrut să mă nască. Acestea sunt genul de întrebări pe care Alison vrea să le scriu undeva. Dar la naiba cu toţi. Nu o să ajung niciodată ca ea. Oricum nu mai face parte din noua mea viaţă. El reprezintă întregul meu univers şi o să mă aştepte. Trebuie să facă asta.

Stau în pat pe întuneric, cu hainele pe mine, sub pilota pe care o am trasă până la bărbie. Oare ce-o să zică de cum arăt acum? Oricum o să fiu nevoită să mă schimb din

nou. Măcar culoarea părului, pentru că nu am nicio îndoială că poliţia o să mă caute. Dar am şaisprezece ani. Nu mai sunt un copil. O să creadă că am fugit de acasă şi îmi convine asta. O să las un bilet în care o să scriu: „Nu mă căutaţi”. E scurt, dar eficient, şi nu am de gând să pomenesc nimic despre el. Nu e vina lui că situaţia asta e aşa de nenorocită.

Oare Alison şi-a dat seama că îi lipsesc bani din portofel? Am luat treizeci de lire când vorbea cu mama înainte să plece şi am mai luat douăzeci ieri de la psihiatră. Nu a venit pe aici astăzi, aşa că naiba ştie dacă suspectează ceva.

Oricum, cincizeci ar trebui să-mi ajungă dacă găsesc o cabină telefonică de unde să chem un taxi sau un autobuz care mai circulă. Trebuie să ajung până la drumul de ţară unde o să ne întâlnim. Unde nimeni nu are cum să ne vadă. E mult mai departe acum, dar încă se poate ajunge. Am hotărât la ora patru dimineaţa, aşa că mai am destul timp. Dacă nu vine, o să merg la Ange sau la Jodie. Dar *sigur* o să fie acolo. Mă iubeşte. Când o să fim îndeajuns de departe ca să nu mai existe nicio problemă, o să le trimit un mesaj prietenelor mele şi o să le spun că nu au de ce să-şi facă griji. O să fiu nevoită să rezolv şi cealaltă chestie, acea problemă delicată cu care avea de gând să mă ajute Jodie, dar cred că el o să vadă ce e de făcut. Ştiu că aşa o să fie. A fost tot timpul înţelegător când îi vorbeam despre Courtney, chiar dacă era totuşi gelos. Oare faptul că o să trec printr-un avort o să mă maturizeze? Oare o să-i par *lui* mai matură? Poate că într-o zi o să avem copiii noştri, dar nu acum, tot ce-mi doresc în acest moment este să scap de *chestia* asta. Poate că o să treacă de la sine. Când nu mă simt rău, aproape că pot să pretind că nici nu e acolo.

Aştept până când este linişte completă în apartament. Inima îmi bate puternic. Îmi simt gura uscată. „O să fie acolo, o să fie acolo”, îmi tot repet. „Nu o să mă dezamăgească.” Dau pilota la o parte şi mă ridic încet. Nu-mi pun pantofii încă. Am de gând să aştept până când ies din apartament şi sunt pe hol.

Îmi adun lucrurile, apoi îmi verific buzunarele după bani

chiar înainte să mă furişez până la uşa de la intrare.

„Asta e”, gândesc şi apoi dispar.

33.

— MARILYN —

— Uite. Vezi?

Richard ţine o revistă în faţa mea.

— *Ea* a făcut-o.

Doamna Goldman, bătrânica ce locuieşte – *locuia* – lângă casa Lisei, mă priveşte de pe prima pagină. Pare plăpândă. O fi obligat-o cineva să facă asta? Este vorba de o revistă destul de neplăcută, genul plin de cancanuri pe care îl găseşti în camerele de aşteptare ale dentiştilor sau doctorilor, şi care are ca public-ţintă femeia mai „aşezată”, spre deosebire de cei de la *Closer* sau *Heat.* Mă uit la titlul de deasupra fotografiei cu ea pe verandă: „Vecina lui Charlotte Nevill ne spune tot – viaţa secretă a unei ucigaşe de copii”. Iau revista şi o aşez pe o parte, apoi dau direct la pagina în chestiune. Un citat iese în evidenţă. „Am ştiut întotdeauna că era ciudată. Genul singuratic.”

— Mănâncă căcat! îi zic întorcându-mi privirea ca să amestec în cafea. Şi ar trebui să se simtă prost. Lisa obişnuia să-i facă toate nenorocitele de cumpărături, inclusiv să mai *adauge* şi alte bunătăţi. Avea grijă de doamna Goldman mai mult decât făcea familia ei.

— Nu despre asta e vorba.

Încep să disting ceva în vocea lui. Tonul aspru. Începe să îşi piardă răbdarea cu mine după ce încercarea de-a se purta frumos nu a ţinut.

— Dacă ea poate să meargă cu porcăria asta la o revistă naţională, atunci noi putem să acceptăm oferta celor de la *Mail*. *Povestea* ta o vor toţi. Tu ai cunoscut-o cel mai bine.

— Având în vedere cum merg lucrurile, aş zice că nu am cunoscut-o deloc.

Nu am timp de asta acum. Trebuie să ajung la serviciu, aşa că trec pe lângă el – *cu blândeţea ajungi departe* – ca să-mi iau haina şi deja simt toată tensiunea care radiază din el în timp ce încearcă să-şi stăpânească furia.

— Nu înţeleg de ce nu vrei s-o faci. Vine după mine în hol. Sunt bani pe degeaba. Ar putea să ne rezolve toate problemele financiare.

„Nu pe ale mele”, aş vrea să-i zic. „Pe ale tale.”

— Nu sunt pe degeaba. E ceva murdar. Mizerabil. Întotdeauna ai spus şi tu asta despre oricine vinde o poveste.

— E ca şi cum vrei să o protejezi, mârâie el. Mereu îi iei apărarea.

— Nu fi ridicol.

— Tocmai ai făcut asta. Cu femeia aia bătrână.

Mă opresc puţin în faţa uşii.

— Nu doresc ca Ava să citească. Eu vorbind cu ei pentru bani. Nu are pe nimeni în care să aibă încredere în momentele astea.

— Oricum nu o s-o mai vezi niciodată, aşa că de ce mai contează?! De ce nu vrei să înţelegi dracului asta odată?

Trântesc uşa după mine. Încă mai sunt doi reporteri – care vor ceva – căutători în gunoaie, poate –, care pierd vremea la capătul aleii, dar nu mă uit în direcţia lor, nici nu se pune problema să le răspund când mă strigă. Mă urc în maşină, îmi pun ochelarii de soare şi pornesc la drum – prea tare pentru limita de treizeci de kilometri pe oră – până când scap complet de ei.

Măcar de-ar fi aşa uşor să scapi de toate. Mă gândesc la cele 40.000 de lire pe care le-au oferit cei de la *Daily Mail*. Richard a zis că ei l-au contactat, dar nu m-a lovit îndeajuns de mult anul acesta ca să-mi pierd raţiunea şi bunul-simţ. El *i-a* sunat, normal că aşa a fost, şi le-a povestit despre relaţia dintre noi, despre prietenia noastră şi cât de multe lucruri ştiu eu despre viaţa ei de zi cu zi. S-a schimbat la faţă când l-am refuzat. Nu-i venea să creadă. Mai ales când şi-a dat seama cât de lipsit de putere este în această problemă. Nimeni nu vrea să audă *povestea lui* – nu face nimic pe lângă a mea. Cum am putut să cred că relaţia cu bărbatul acesta e iubire? Chiar şi la început, când îl ajutam cu munca lui, când studiam formele şi spaţiile caselor cu el, când îi ofeream idei pentru clienţii lui, ar fi trebuit să-mi

dau seama că se va ajunge la aşa ceva la un moment dat. „De ce te dai cu ruj? Pentru cine te-ai dat?” Micile acuzaţii ar fi trebuit să fie primele indicii cu mulţi ani în urmă.

Telefonul începe să-mi sune. El. Îl las să sune şi când opresc la un semafor îi trimit un mesaj scurt: *O să mă mai gândesc*. Chiar ar trebui să fac asta. Nu-i datorez Lisei nimic şi probabil Ava nu citeşte ziarele. Oricum ar fi, nu cred că o să-i pese cine ştie ce. Dar contează pentru mine. Sunt nervoasă pe doamna Goldman pentru că ar fi trebuit să ştie mai bine. „E singură.” Parcă aud vocea Lisei. „Probabil că se bucură de atenţia care i se dă. Măcar după asta o să-şi permită o prăjitură din când în când.” Nu mai ascult vocea. Lisa nu trebuie să fie Maica Tereza în capul meu. *Ea* e nenorocita de problemă. Chiar şi acum, după ce a plecat, m-a lăsat pe mine să duc greul.

Atmosfera din birou este diferită şi simt asta înainte să ajung la biroul meu. Toată lumea este puţin agitată, ca nişte căţeluşi cărora li s-a dat drumul din lesă. O haită s-a format clar, iar eu nu mai fac parte din ea. Stacey se uită în direcţia mea, la fel şi Toby, iar zumzetul încetează de îndată ce intru.

— Ce este? întreb. Am pierdut ceva? Vreau şi eu cafea dacă faci, Emily. Mersi.

Numai zâmbete strălucitoare când îmi arunc geanta sub birou. Marilyn cea de neclintit. Tipa care înfruntă totul fără frică.

— E vorba despre Lisa sau Charlotte sau cum o cheamă, zice Julia după ce toţi se privesc cu subînţeles.

Mă cam enervez. Ce-o mai fi şi acum?

— Ah, da?

Se aşază pe marginea biroului meu, ca şi cum i-ar aparţine.

— Păi, am mers cu toţii să bem ceva aseară, iar Penny a zis…

— Penny?

Intervin mirată înainte să mă pot opri.

— Ne-am gândit că i-ar prinde bine o pauză de la toate cele.

Zice *noi*, vrea să zică *eu*. În definitiv, este febleţea şefei.

— Foarte frumos din partea ta.

Tonul meu corespunde cu al ei, tot numai dulcegărie şi seninătate, dar inima îmi bate ca naiba. Au ieşit cu toţii la pub fără mine. Mai rău, Penny m-a refuzat, dar a mers cu ei. Evident, este posibil să se fi răzgândit, dar nu mi se pare verosimil. Nu se mai simte confortabil cu mine. Sunt prea *implicată*.

— Oricum, Penny ne-a spus că lipsesc bani din cutie. Crede că Lisa i-a luat.

— Da?

Totul se derulează în spatele ochilor mei. Julia cumpărând vin, Penny bea prea repede, are nevoie să se relaxeze şi apoi îşi dă frâu liber la gura ei mare.

— Nu ai ştiut nimic despre bani?

E bună. Bănuieşte că ştiu.

— Ah, am aflat despre bani.

Îi arunc aceste cuvinte direct în faţă, pe un ton uşor acuzator, şi nu ştiu dacă este doar în imaginaţia mea, dar sunt aproape sigură că observ ceva sclipind în ochii ei. „Ai grijă”, îmi spun. „Cât de mult îţi pasă cu adevărat?”

— Penny mi-a spus.

— Ai văzut-o vreodată pe Lisa făcând ceva dubios?

Toată lumea ascultă acum, o mulţime de capete îndreptate spre mine. Ce altceva s-a mai discutat aseară? Evident, despre mine, dar până la ce punct? La ce fel de concluzii or fi ajuns? Pe ce cale i-a dus Julia, nenorocita asta mincinoasă? Agresivitatea gândurilor mele mă face să admit că am încredere în ce mi-a spus Lisa. Julia este un lup periculos printre oile din biroul nostru.

— Nu. Dacă aş fi văzut-o, atunci aş fi spus ceva.

— Evident că ai fi făcut aşa.

Îmi zâmbeşte, iar roşul sângeriu de pe buzele ei îi scoate în evidenţă dinţii albi. Clar, tratament de albire. Alt truc ca să pară mai tânără. Lisa nu s-a înşelat nici cu privire la asta.

Jaluzelele în biroul lui Penny sunt trase şi mă întreb dacă vrea să se ascundă de ei, de mine sau de noi toţi. Poate că suferă de mahmureală. Oricum ar fi, nu-mi vine să cred cât

de hotărâtă este să arunce toată vina pe Lisa. Îmi vine să dau buzna şi să zic: „E o ucigaşă de copii, nu o hoaţă nenorocită şi meschină”.

— Presupun că oricum o să aflăm în curând dacă a avut probleme cu banii, zice mieros Julia. O să apară totul la ştiri.

Simt un nod în stomac. Dacă află că Richard m-a băgat într-un hău financiar şi că momentan trăim din limita de credit? O să mă facă pe mine suspectul principal?

— Sau poate că a făcut-o doar pentru că a putut, îi răspund.

Zâmbetul ei devine mai larg, aproape triumfător. Îşi dă seama ce fac. Încerc să redevin parte din grup prin faptul că sunt de acord cu ei. Oare cum o să se poarte dacă accept ce-mi cere Richard şi îmi vând povestea? O să-mi pierd slujba. Cine altcineva m-ar mai angaja? O femeie în jurul vârstei de patruzeci de ani în această piaţă a muncii care spune totul pentru bani?

— Marilyn Hussey?

Îmi aud numele strigat înainte să observ că un bărbat şi o femeie stau la câţiva metri distanţă de biroul meu. Nu se mai aude niciun cuvânt, toată lumea este în alertă şi se uită la mine.

— Da?

Cu o voce serioasă în timp ce simt cum mor pe dinăuntru. Ce mai e acum?

— Ni s-a spus de la recepţie că vă găsim aici. Putem să discutăm puţin?

Femeia scoate o insignă şi se prezintă ca detectiv sergent Bray, deşi având în vedere expresiile serioase, costumele negre şi pantofii comozi pe care îi poartă, nici nu mai era nevoie. Este absolut evident că sunt de la poliţie.

— Desigur, le răspund. Haideţi în sala de conferinţe.

Nici nu mă obosesc să întreb despre ce e vorba. Sigur are de-a face cu Lisa. Ce altceva ar putea să fie? Lisa, Lisa, Lisa. M-am săturat de Lisa.

Nu este despre ea. Oricum, nu în mod direct. E vorba despre Ava şi nu mă simt pregătită pentru asta. În timp ce

ei îmi pun întrebările – „Aţi văzut-o de când identitatea mamei sale a fost dezvăluită? Aţi auzit ceva de ea aseară sau astăzi?” –, clopote de alarmă îmi sună în cap, iar ei nu-mi spun nimic care să mă liniştească atunci când le atrag atenţia că, dacă cineva ar trebui să ştie unde este, atunci ei sunt aceia. Este cu Lisa, nu?

Zâmbetele politicoase şi ochii lor lipsiţi de expresie întâlnesc privirea mea îngrijorată. Îi întreb dacă a fugit, dar ei nu-mi răspund nimic, ci doar se eschivează cu întrebări proprii. „Mai există alte persoane adulte, în afara celor de la liceul ei, de care să se fi apropiat? Cineva cu care ar putea să intre în contact?” Îmi storc creierii, dar nu mă pot gândi decât la clubul acela al ei de înot. Poate antrenorul lor? Lisa nu a avut niciun prieten apropiat în afară de mine şi, prin urmare, de Richard. Dar Ava nu îl cunoaşte propriu-zis, decât cât să-l salute.

Îmi mulţumesc, deşi este clar că nu am putut să le ofer nimic, şi numai atunci când se pregătesc să plece îmi amintesc singurul lucru pe care îl ştiu eu şi nimeni altcineva despre Ava. Ceea ce m-a frământat toată seara trecută dacă să-i spun sau nu Lisei.

— Dacă a dispărut, le zic sperând să primesc din partea lor o reacţie care să-mi asigure şi mie puţină informaţie, s-ar putea să vreţi să căutaţi şi prin clinicile care se ocupă cu avorturi. Am văzut un ambalaj în coşul din baia casei lor. Numai o bucăţită, dar era de la un test de sarcină, sunt absolut sigură de asta.

N-am cum să nu ştiu, am folosit şi eu o mulţime în trecut.

— Cred că Ava ar putea să fie însărcinată.

Îmi mulţumesc din nou – de data asta mult mai sincer, deoarece drumul lor până aici nu a fost degeaba – şi detectivul Bray îmi dă cartea ei de vizită. Are un nume nefericit, îmi zic în timp ce se îndepărtează, cu paşi grei în pantofii solizi şi niciun fel de eleganţă în mers. Seamănă cu un măgar.

Este un gând urât şi îmi dau seama în ce ticăloasă mă transformă stresul. Dacă Lisa ar fi aici, probabil că am râde de tot ce s-a întâmplat, dar fiindcă sunt singură, sunt doar

acră şi răutăcioasă. Cu toate că dacă Lisa ar fi aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ava a fugit. Acest gând mă chinuie în timp ce mă întorc la birou ca să înfrunt privirile curioase şi avide ale haitei. Grijile mele dispar dintr-odată. Micuţa Ava este undeva prin lume, furioasă şi singură. Sper că nu e totuşi singură. Sper că una dintre prietenele ei ştie unde se află şi o să cedeze în urma presiunii poliţiei. Are şaisprezece ani, îmi spun. Nu e proastă. E undeva în siguranţă. Gândul mi se pare golit de sens. Lumea este plină de adolescente de şaisprezece ani inteligente, dar furioase, care fug de acasă şi ajung pe străzi sau chiar mai rău. Aruncate în râuri. Fără să mai afle nimeni de ele. Ava este încăpăţânată şi pot spune că aşa a fost dintotdeauna. Nu o să se întoarcă, oricât de rău ar putea să-i fie.

Poate că *a plecat* să facă un avort. Poate că o să apară după. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că posibilitatea ca ea să fie gravidă ar putea să fie un gând plăcut, dar acum a devenit un fel de ancoră emoţională. S-a dus undeva să facă un avort. Poliţia o să o găsească.

Mă duc direct în bucătărie ca să fac nişte cafea – cea pe care mi-a lăsat-o Emily pe birou este prea rece pentru gustul meu –, iar Stacey este cea care vine lângă mine ca o mâţă curioasă, ca să mă întrebe ce au vrut de la mine. Are măcar decenţa să pară puţin stânjenită şi mă întreb cine o fi trimis-o aici: Julia, Toby sau amândoi.

„Du-te dracului, Lisa”, îmi zic pentru a mia oară de când a încetat să existe. „Să te fut pentru toată mizeria asta.”

34. DUPĂ

— 2003 —

Nu există poveşti fericite, nici „vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi”, oricât de multe casete ieftine cu filme Disney pune în perioada după-amiezilor ca să o ţină calmă pe fiica ei în timp ce ea spală, deretică şi încearcă să facă să pară normale vieţile lor şi sub control. Nu pentru ea cel puţin. A fost o proastă să creadă că aşa ceva este vreodată posibil.

Suferă să adune toate cutiile goale de bere şi sticlele ieftine de votcă pentru a le arunca la gunoi. Ce sens mai are? se întreabă ea. Mai târziu o să fie şi mai multe de aruncat. Mai târziu. Nu mai poate să facă faţă altor amânări.

La etaj, în pătuţul ei, Crystal începe să plângă. Crystal. Urăşte numele fiicei sale. Una dintre numeroasele certuri ale lor a fost cea cu privire la numele ei. *Ava* a fost numele pe care ea voia să i-l pună. Un nume care aducea cu el eleganţă, şarm şi lucruri mai bune. Crystal sună mult prea ieftin tocmai pentru că încearcă să fie ceva atât de dur. Cristalul este fragil. Cristalele pot fi sparte în mii de cioburi. Gândul că ceva rău ar putea să i se întâmple fiicei sale o îngrozeşte. Îi umple capul în fiecare clipă când este trează, zumzăind în sângele ei. Cineva care încearcă să ducă până la capăt o răzbunare teribilă. Niciodată nu ar fi trebuit să-i spună lui Jon cine este ea cu adevărat. Cel mai probabil că nici nu ar fi trebuit să se încurce cu el, nici să creadă vreo clipă că ar putea să existe o dragoste care să supravieţuiască trecutului, cu toate că dacă nu ar fi fost el, atunci nici fiica ei nu ar fi apărut, şi aşa ceva nu poate să-şi dorească.

Micuţa Crystal are acum doi ani. Abia aşteaptă să împlinească trei ani. Să aibă trei ar însemna să treacă de vârsta pe care a avut-o Daniel. Poate că atunci visele cu el o să dispară. Poate că această senzaţie de frică terifiantă o

să se evapore. Nu crede aşa ceva. Visele şi teama o să facă parte din ea întotdeauna şi, de când s-a născut Crystal, au devenit mai rele. La început a crezut că visele erau din cauza spectrului lui Daniel care apărea în ele ca să o pedepsească din mormânt, dar în adâncul inimii ei ştie că nu este adevărat. Daniel a fost un băieţel bun. Nici n-a trecut de doi ani şi jumătate.

Se duce la etaj şi o leagănă pe Crystal la pieptul ei plăpând, o linişteşte. Hainele micuţei trebuie spălate, la fel şi majoritatea scutecelor, şi întreaga lor casă minusculă miroase vag a rahat şi a lapte cald, dar Jon nu i-a lăsat din nou niciun ban şi nu mai are detergent. Lucrurile nu pot să continue aşa. Trebuie să o sune pe Joanne. Trebuie. Poate că *ea* merită o viaţă îngrozitoare alături de bărbatul acesta care bea prea mult şi care îi spune că este o criminală şi îl dezgustă de fiecare dată când încearcă să-l împace, dar micuţa ei Crystal, *Ava*, nu merită aşa ceva. Dacă rămân aici, cine ştie cum o să se termine totul? Ce-o să facă el?

Seara trecută a fost un semnal de alarmă şi acum trebuie să ia măsuri. Să dea în sfârşit dovadă de puţin curaj. De fiecare dată când închide ochii, revede ce s-a întâmplat: sticla spartă de peretele de deasupra capului ei. Micuţa Crystal aşezată pe podea, plină de cioburi de sticlă şi alcool, încetând să mai plângă din cauza şocului provocat de cearta părinţilor.

După această scenă s-a calmat. Îşi iubeşte fiica, ea ştie asta, dar în acelaşi timp ştie ce este violenţa şi că ceea ce a făcut el a fost suficient ca s-o îngheţe de frică. S-o facă să-şi dea seama că la beţie o acuză de orice. Ea s-a maturizat mult în ultimii trei ani, aceşti ani lungi trecuţi de la acea noapte perfectă când i-a spus secretul ei. A învăţat mult mai multe despre oameni. Ştie că el o iubeşte, dar că în acelaşi timp se urăşte pentru asta. Nici nu poate să o privească în majoritatea timpului, iar atunci când fac sex simte cât de mult îl dezgustă. A devenit mult mai rău de când a apărut Crystal. Inocenţa ei pură este ca o aluzie constantă la ceea ce a făcut *Charlotte*.

„Eşti un monstru.” Asta i-a spus seara trecută. „Cum aş

putea să iubesc un monstru?” Cuvintele lui sunt mai rele decât pumnii, dar nici aceştia nu pot fi prea departe. A mai trecut prin astfel de lucruri înainte. Totul se îndreaptă spre un sfârşit îngrozitor, iar ea se teme că o să răbufnească asupra fetiţei, oricât de mult repetă el că o iubeşte, pentru că ea ştie cât de uşor este ca lucrurile să ia o întorsătură teribilă.

O strânge prea tare la piept pe micuţa durdulie, până când aceasta începe să plângă. Nu ţipă şi nu geme, dar lasă să iasă un suspin blând, ca şi cum ar vrea să absoarbă ceva din suferinţa mamei. Evident că ar putea să izbucnească, poate chiar îi este puţin frică să plângă prea tare acum, chiar şi când tati nu e acasă.

Nu se întoarce acasă decât peste câteva ore. Nu este la serviciu, ci la un pub, la o agenţie de pariuri sau pe la vreun amic. Munceşte numai câteva ore pe săptămână acum şi lucrurile nu pot să continue aşa. Bea prea mult ca să mai poată păstra un loc de muncă. Cu ceva timp în urmă putea încă să-l vadă pe bărbatul de care se îndrăgostise ascuns undeva în el, dar nu şi acum. Acum totul s-a dus de râpă. Chiar mai rău de atât. Această ură teribilă pe care o emană.

Trebuie să o sune pe Joanne. A ajuns la capăt de linie. Eşecul trebuie asumat. Poate o să fie bine, poate că o să rămână cu identitatea de acum şi doar să se mute într-un apartament micuţ din acelaşi oraş – poate chiar în vechiul ei apartament. Nu va putea munci până când Crystal nu o să meargă la şcoală, dar ar putea să fie aproape la fel cum era înainte să-l cunoască pe el. O să revină la aceeaşi rutină pe care o avea atunci când era fericită.

Evident, nu o să se întâmple aşa. Joanne este deja nemulţumită din cauza acestei situaţii. I se pare „nesigură”. Jon este „extrem de imprevizibil acum”. Are dreptate. Ar fi trebuit ca el să accepte şedinţele de terapie pe care aceştia i le-au oferit atunci când ea le-a spus că i-a mărturisit tot. Dar nu a vrut. A spus că era bine. O iubea. Toate aceste lucruri se întâmplau înaintea presiunii responsabilităţilor de tată şi a celei de a păstra secretul ei ani şi ani de zile.

Acesta este celălalt lucru pe care ea l-a învăţat odată cu

trecerea anilor. Secretul îi aparţine numai ei. Este o povară şi încercarea de a o împărţi nu o face mai uşor de dus, ci mai mult o amplifică. Nu poate să mai rămână aici dacă îl părăseşte pe Jon, e inutil să creadă altceva. Joanne, împreună cu poliţia şi cu toţi acei oameni care decid în locul ei, nu ar permite aşa ceva. Jon a ameninţat deseori că dacă o ia pe Crystal de lângă el, o să distrugă totul. O să spună tuturor. O s-o distrugă. Când este treaz, zice că îi pare rău, dar cât de des e treaz? Nu poţi să ai încredere într-un beţiv, ştie şi asta.

Crystal plânge, şi ea trebuie să facă ce este mai bine pentru ea. Moare de ruşine când într-un final ajunge să-şi sune ofiţerul supraveghetor, dar Joanne se comportă complet profesional şi, dintr-odată, nu mai depinde nimic de ea. Planuri se pun în mişcare. Se pare că erau mai pregătiţi decât ea. Tot ce-i rămâne ei de făcut este să-i lase o scrisoare. Încearcă să scrie ce simte, dar în acelaşi timp să fie rece. O să-l ajute. Are şi el nevoie să o ia de la capăt, cum are şi ea. Mâinile îi tremură în timp ce scrie. Nu-l mai iubeşte. Asta este adevărat. Îi e frică de el. La fel de adevărat. Mai scrie o ultimă frază înainte să împăturească hârtia şi să o lase pe masa din bucătărie.

Nu veni după mine. Nu încerca să dai de mine. Nu încerca să ne găseşti pe niciuna dintre noi.

Calmă acum, aşa i se întâmplă de fiecare dată când altcineva preia controlul vieţii, strânge tot ce are nevoie, inclusiv piese care compun viaţa moştenită – paşaport, certificat, card de sănătate, tot ce face această fantomă să fie o persoană reală. Cu toate că aceste lucruri nu mai au importanţă, ca o piele pe care urmează să o lepede, Joanne o să le vrea înapoi şi, chiar dacă nu le-ar vrea, oricum nu ar trebui să pună Jon mâna pe ele.

Mai zăboveşte o clipă în casă, priveşte pereţii scorojiţi ai castelului ei din cărţi de joc, pregătită de plecare când vine maşina după ea. Nu plânge, niciodată nu plânge, dar îşi simte inima pustie în timp ce închide uşa în urma ei.

„La revedere, Jon”, şopteşte. „Îmi pare rău.” Nu se uită în urmă, pleacă. A obosit să se tot uite în urmă. În loc de asta, îşi ţine strâns în braţe fetiţa care plânge şi îi arată autobuzele pe fereastră.

— Nu plânge, Ava, zice în timp ce trage adânc în piept mirosul plăcut al fetiţei. Nu plânge.

35. ACUM

— MARILYN —

Sunt pe pilot automat, îmi observ fiecare mişcare de undeva din interior, uimită de abilitatea trupului meu de a face toate porcăriile astea. Lăsând la o parte durerea teribilă – de data asta o coastă sau două sunt, cu siguranţă, rupte –, mă ridic, mă îmbrac şi plec la serviciu. Pe drum mă opresc la banca de pe strada principală şi aştept afară până când se deschide. Sunt prima clientă care intră pe uşă.

— Aş vrea să golesc aceste trei conturi, vă rog.

Zâmbesc încrezător. Într-unul abia dacă sunt cinci sute de lire, dar în altul sunt peste o mie. Bani pe care i-am pus deoparte pentru urgenţe, fără să mă gândesc vreodată că o să-i şi folosesc. O iluzie că într-o zi aş putea să fiu suficient de curajoasă ca să plec.

Când am aflat prima dată de datoriile lui Richard, mi-a trecut prin minte să-i spun de banii aceştia, dar mia mea amărâtă nu putea rezolva hăul în care l-au dus deciziile lui proaste şi, odată ce recunoştinţa ar dispărea, ar vrea să ştie de ce ascunsesem bani de el. Şi ce i-aş fi spus? „Pentru că atunci când am jurat că o să te iubesc până moartea ne va despărţi, nu m-am gândit la posibilitatea ca tu să-mi stâlceşti coastele până îmi rupi splina…”

Nu închid contul – am nevoie de el ca Penny să-mi poată vira salariul, într-un loc unde Richard nu are acces –, şi apoi, după ce ajung la serviciu, mă duc direct în biroul ei şi îi spun că eu şi Richard „avem probleme” şi aş avea nevoie de câteva zile libere ca să mă dumiresc. Nu-mi pune nicio întrebare – probabil se gândeşte că este din vina Lisei, iar într-un fel chiar este, însă acest foc mocnea înainte ca Lisa şi Charlotte să toarne gaz peste el –, dar îmi spune că nu are de gând să-mi ia din zilele de concediu. Îi spun că intenţionez să stau la o prietenă şi o avertizez că Richard s-ar putea să mă caute, aşa că nu o să-i spun adresa. Îi mai las şi noul cont ca să-mi poată vira salariul. Observ privirea

ei plină de compasiune. „Aşa de rău?” Nici nu-şi poate imagina. Oricum nu aş vrea să afle. Mă crispez la gândul că am devenit această femeie înfrântă. Nu aşa sunt eu cu adevărat. Aşa este *el*, n-are nimic de-a face cu mine, dar dacă se întâmplă să-mi fie greu să fac diferenţa uneori, atunci nu există speranţă nici pentru alţii. Încuviinţez din cap, neavând încredere în mine să vorbesc, iar ea mă îmbrăţişează, şi mie aproape că-mi vine să urlu de durere.

Îi spun că o să am la mine telefonul mobil în caz că au nevoie de mine. L-aş fi lăsat acasă – Dumnezeu ştie cât de mult îmi doresc linişte şi pace –, dar nu pot suporta ideea ca poliţia să nu poată să ia legătura cu mine dacă apar veşti despre Ava. I-am blocat numărul lui pentru că nu am de gând să răspund la niciun apel, şi pentru că nu sunt proastă, am oprit opţiunea „găseşte-mi telefonul”. N-are decât să fiarbă.

Înainte să plec, setez răspunsul automat la e-mail „absent de la birou”, apoi caut prin dosarele Lisei numărul de telefon de care am nevoie. E abia zece dimineaţa, dar nu am dormit şi mă doare atât de tare, încât tot ce vreau să fac este să merg la Tesco, să cumpăr o sticlă de vin şi să o beau în maşină. Dar acest lucru mai poate aştepta. În schimb, îmi calc pe puţina mândrie pe care o mai am şi formez acel număr. Vorbesc încet, ca şi cum aş fi un copil lipsit de apărare. Aşa mă şi simt, chiar dacă, pragmatic vorbind, fac primul pas pentru a-mi lua puterea pierdută *înapoi.* Acum, pare mai degrabă că fug de problemă.

Pare stânjenit la telefon şi nu este de acord imediat, dar, fără să vreau, încep să plâng, fiecare respiraţie greoaie făcându-mi oasele fisurate să se frece unele de altele, iar atunci el îmi spune că o să rezolve cumva şi că o să fie pe numele lui. Încă îi mulţumesc frenetic când îmi dau seama că deja a închis telefonul.

Nu am nimic cu mine, nici măcar periuţa de dinţi, doar câteva farduri şi un tub de cremă de mâini în geantă. Nu puteam să risc să scot ceva pe furiş din casă în timpul evadării mele, dar pot să-mi cumpăr nişte haine ieftine şi sunt convinsă că o să găsesc tot ce am nevoie în baia

hotelului. Tot privesc în oglinda retrovizoare, dar se pare că Richard nu este pe urmele mele. Oricum, nu am de gând să mă relaxez până nu mă cazez şi sunt în camera mea de hotel – o cameră dublă, fie binecuvântat, nu o cameră din aceea claustrofobică –, unde el mă aşteaptă. Simon Manning.

— Ce naiba se întâmplă? mă întreabă el.

Vocea lui nu e iritată sau răstită aşa cum se întâmplă când Richard îmi pune aceeaşi întrebare. În loc de asta, e îngrijorat şi chiar curios să afle de ce o femeie pe care abia dacă o cunoaşte i-a cerut să stea anonim într-unul dintre hotelurile lui.

— Probleme în căsnicie, îi zic şi ochii mi se umplu iar de lacrimi.

Sunt aşa de obosită şi mă doare tot corpul. Se încruntă şi nu pot să-l învinovăţesc pentru că se simte folosit. Nimic bun nu poate să iasă dacă intervii în conflictul dintr-un cuplu.

— A vrut să-mi vând povestea. Celor de la *Mail*. Evident, am refuzat.

— Ah.

Rotiţele i se învârt în cap. „Cred că a fost o ceartă dată naibii.” Îmi las geanta pe pat. Oare cât o costa camera asta? De ce-ar trebui să mă lase să o folosesc? Cât timp o să mai dureze oare până când o să pună mâna pe telefon ca să o sune pe Penny şi s-o anunţe că renunţă la afacerea cu noi, pentru că toţi suntem nebuni într-un fel sau altul şi nu la aşa ceva s-a înscris el? Ar trebui să-i explic câte ceva, dar nu mă simt în stare, aşa că pur şi simplu îmi ridic bluza împreună cu puloverul ca să-i arăt zona coastelor. Nu-mi fac griji pentru grăsimea de pe abdomen. Nici nu o s-o bage de seama ţinând cont de cum arată vânătăile. Văd cum i se măresc ochii.

— Dumnezeule!

— Da.

— Ar trebui să suni la poliţie. Să mergi la doctor.

Scutur din cap.

— E rău, dar nu aşa de rău. Am mai trecut prin asta. Şi

sincer nu am chef de şi mai multă poliţie.

Urmează o pauză lungă de care mă folosesc să-mi trag la loc bluza.

— Ai nevoie de ceva? mă întreabă. Un schimb de haine? O periuţă? Genul acesta de lucruri?

— Am ceva bani, îi răspund.

Nu vreau să plec din hotel. Mă simt în siguranţă aici.

— Lasă prostiile. O să trimit pe cineva să cumpere. Iar dacă îţi este foame, sună la room-service.

Îi sunt aşa de recunoscătoare, încât iar mă podidesc lacrimile şi începe să-mi curgă nasul.

— Nu am avut unde să mă duc.

Gravitatea acestei afirmaţii face să-mi plâng şi mai tare de milă în situaţia asta teribil de neplăcută. M-a făcut să-mi dau seama că eu şi Lisa depindeam una de cealaltă. Restul prietenilor mei sunt şi ai lui Richard. Penny se comportă ciudat cu mine şi nu mă văd spunându-le ce am pe suflet lui Stacey sau Juliei. Fără Lisa, sunt complet singură.

— Te rog să nu-i spui lui Penny. Ştiu că e o nebunie faptul că te-am sunat aşa, pe nepusă masă. Dar am crezut că ai putea avea o cameră pe care o să ţi-o plătesc la un moment dat, apoi o să văd eu ce-mi rămâne de făcut…

Mă bâlbâi, repet exact ce am mai spus. Deja am vorbit despre toate aceste lucruri la telefon.

— Nu o să spun nimănui. Nu-ţi face griji. Se uită la ceas. Dar te rog să mă ierţi, trebuie să plec. O să trimit pe cineva cu haine şi pijamale. Şi cu nişte analgezice. Ce mărime porţi?

— Doisprezece. Mulţumesc mult.

Numai în momentul când aproape că a ieşit pe uşă îi spun că Ava a dispărut. Rămâne nemişcat puţin, fără să zică nimic, apoi adăugă politicos:

— Sper să apară cât mai repede.

Spatele îi devine rigid şi simt o adiere rece în timp ce închide uşa după el. Eu mă holbez la lemn. Am fost o proastă să pomenesc ceva legat de Lisa. Sunt un caz de caritate – Dumnezeule, cât de mult pot să urăsc situaţia asta –, iar el nu are nevoie să-i reamintească nimeni de ea,

cum nici eu nu am.

36.

— LISA —

Chiar dacă cearşafurile au fost spălate şi schimbate, tot apartamentul miroase a urină, iar salteaua este încă umedă.

„Dacă ai făcut cândva pe tine, mereu o să faci.”

O schimbare de nume nu are cum să rezolve problema asta. Nu cu adevărat. Ar fi trebuit să pun o folie de plastic. Ei i-ar fi pus lui *Charlotte* o cuvertură de plastic. Dar, cum stau lucrurile acum, nimănui nu-i pasă de miros sau de faptul că am făcut pe mine ca un copil. Nu înseamnă nimic în agitaţia haotică care domneşte în apartament. Zgomot. Aşa de mult zgomot, încât trebuie să ciulesc urechile ca să aud televizorul.

Ava a dispărut. Gândul este un pumnal înfipt în inima mea şi îmi muşc obrazul ca să mă pot concentra. Au trecut douăzeci şi patru de ore, deşi pentru mine timpul se măsoară după o saltea umedă şi o viaţă trăită în acelaşi fel. M-am cufundat în starea mea de deznădejde. Se îngrijorează că m-am dus de tot. Am fost pe aproape, acest lucru este clar, dar acum pot să văd o mică urmă de speranţă, ca o creangă de care să mă agăţ. M-am uitat la ecranul televizorului aşa de mult, încât au început să mă usture ochii. Mi-au spus să-l opresc ca să poată discuta cu mine, dar nu am de gând să-i las. Aş putea să pierd ceva data viitoare când începe un buletin de ştiri. Trebuie să aud totul din nou şi din nou, ca să capete sens. Să le aşez una lângă alta ca pe nişte piese dintr-un puzzle. Asta mă face febrilă.

— Lisa, trebuie să…

— Şşşşş, fac eu. Furios. Ascuţit. După ce se termină.

Un fragment dintr-un reportaj a apărut iar pe ecran. Mama băieţelului pe care l-a salvat Ava susţine că a fost împins în apă.

Împins. Împins.

— Ştiu că nu ai făcut aşa ceva, Lisa.

Alison pare epuizată. Toată lumea crede că-mi pierd minţile, că toată nebunia latentă din mine a început să-şi facă loc către suprafaţă.

— Ştim că erai cu Marilyn Hussey şi cu soţul ei când Ben a căzut în apă.

Marilyn. Ah, Marilyn.

— Am nevoie ca radioul să fie pornit, zic eu.

Există prea mult haos în capul meu. Încerc prea abuziv să fac legăturile necesare ca totul să capete sens. „Hai cu mine, iubito.” „Băieţelul spune că a fost împins.” „Peter Rabbit.”

— Trebuie să discutăm cu tine.

Se aude o voce mai aspră. Aproape nazală. Femeie care seamănă cu un măgar. Bray, cea cu trupul mătăhălos. Nu că eu ar trebui să comentez cu privire la felul cum arată altcineva. Păr unsuros şi pulpe groase, cu pielea păstoasă care mi se vede prin deschizăturile halatului de casă.

— E vorba despre Ava.

Cuvintele ei crestează în creierul meu surescitat, dar cred că orice ar avea de zis, nu are cum să-mi fie necunoscut.

— Nu este cu prietenele ei, continuă poliţista, şi toate susţin că nu au nicio veste de la ea.

O bufnitură, urmată de o înjurătură, se aude din cealaltă cameră. Nu-mi place să mă gândesc că mâinile lor brutale caută prin lucrurile fetiţei mele. Ar trebui să-şi aducă aminte că sunt în casa unei victime, nu a unei suspecte. Dar cred că este uşor să devii confuz atunci când vine vorba despre mine. Nimeni nu mă vede ca pe o posibilă victimă.

— Am cercetat prin telefonul şi iPad-ul ei.

Privirea mi se îndreaptă către radioul închis. Mi-aş dori să meargă împreună cu televizorul. *Hai cu mine, iubito, chiar din această noapte.*

— Lisa, eşti atentă?

Femeia încearcă să vorbească încet şi răspicat de parcă aş fi idioată. Tot încearcă să-mi bage cu forţa acele cuvinte

în mintea mea greoaie.

— A tot vorbit cu un bărbat. Sunt câteva mesaje pe Facebook. Multe, de fapt. Au aranjat să se vadă în seara când a dispărut.

Cuvintele ei, cuvinte de care ar trebui să mă agăţ, trec direct pe lângă mine. Sunt într-un cu totul alt loc. Corpul îmi este aici, dar mintea se plimbă în trecut. Am făcut un pact.

Jur pe inima şi pe viaţa mea.

Faptul că încalci astfel de jurăminte duce direct la răzbunare. Ar fi trebuit să ştiu. *Am ştiut*. Tot timpul am ştiut că aşa va fi. Este motivul fricii care m-a măcinat atât de mult timp.

Alison se apleacă spre mine, evident supărată de felul cum femeia-măgar vorbeşte cu mine.

— E vorba de *Jon*, zice. El este bărbatul cu care Ava a vorbit pe internet. Deşi lucrurile pe care i le-a spus… Ei bine – nu sunt genul de cuvinte pe care un tată le foloseşte faţă de fiica lui. Uite.

Face un semn din cap către Bray, care îmi întinde nişte foi printate. Mă încrunt în timp ce le iau şi mă uit la Alison.

— Despre ce vorbiţi?

În cele din urmă, mă implic în conversaţie.

— Jon a găsit-o pe Ava pe Facebook. I-a tot trimis mesaje câteva luni. Dar nu i-a spus că este tatăl ei. Mesajele au o conotaţie mai mult… Ezită o clipă. De natură sexuală. A convins-o să fugă cu el.

Mă ia de mână ca şi cum am fi prietene, iar ceea ce se întâmplă acum este la fel de dificil pentru amândouă. Mâna a început dintr-odată să-mi transpire, umezeala ieşindu-mi prin fiecare por din corp ca şi cum ar fi lacrimile pe care nu pot să le vărs.

— Ai vreo veste de la el? întreabă ea. Nu este la el acasă. Le-a spus vecinilor că are de gând să plece într-o călătorie acum un an. Poliţia face tot posibilul să dea de el – de amândoi –, dar avem nevoie de ajutorul tău. Există vreun loc unde ar putea să o fi dus? Un loc care să reprezinte ceva pentru voi doi? Sau doar pentru el? Undeva unde aţi fost în vacanţă? Putem să verificăm dosarele, dar nu o să

găsim tot ce avem nevoie acolo.

„Hai cu mine, iubito.” Iepuraşul. Rama spartă de la capătul scărilor. Totul capătă un sens îngrozitor acum.

Vreau să pornească radioul. S-ar putea să nu prind ceva extrem de important. Nici nu le mai ascult cuvintele, Alison şi femeia care nechează încă încercând să discute cu mine. Însă ţin strâns paginile cu mesaje. O să le analizez mai târziu. Trebuie să pun totul în ordine dacă am de gând să-mi salvez fiica.

— Nu ne ascultă, zice Bray. Avem nevoie de cineva care poate să ajungă la ea. Şi trebuie să o lase mai moale cu medicamentele de acum. Se ridică în picioare şi se apropie de mine. Lisa.

Nu o bag în seamă.

— Charlotte!

Mă strigă pe acest nume şi nu pot să nu-mi ridic privirea către ea.

— Este posibil să fi avut informaţii cu privire la locul în care trăiaţi? mă întreabă. Nu contează ce.

— Nu, îi zic, deşi chiar când îi spun asta, îmi dau seama că este o minciună. Nu. E imposibil.

Încă o bucată de puzzle se aşază la locul potrivit. Am fost tânără şi proastă, iar aceasta a fost singura piesă care şi-a găsit locul potrivit.

Inteligent. Aşa de inteligent.

Mi-aş dori să pot plânge.

37. DUPĂ

— 2006 —

Inima îi bate cu putere în timp ce trece cu limba peste lipiciul amar al plicului. Nu ar trebui să trimită această scrisoare. *Ştie* că nu ar trebui, dar deşi lumea poate să creadă că ea este răul întrupat, dacă ea nu poate să-l ierte pentru ce a făcut, atunci cum ar putea ea să se aştepte să fie iertată ea însăşi? Nu poate să rămână plină de ură. Este mult prea obositor. Iar lui îi pare rău. A făcut tot ce a putut ca să-i demonstreze acest lucru.

Îi tot dau alte nume – Lisa, acum ea este Lisa –, dar nu mai pot să distrugă aşa de uşor toate celelalte versiuni ale ei, aşa cum o făceau înainte. Sunt ca nişte spectre care îi trăiesc sub piele şi unul dintre acestea l-a iubit o vreme. Chiar şi după felul cum s-a comportat către sfârşit, chiar şi după ce a făcut după ce au plecat, încă îşi aminteşte cu drag cum s-a simţit în primele zile alături de el. Pe lângă asta, el a făcut ca Ava să vină pe lumea asta – Crystal are şi ea un nume nou –, deci cum ar putea să nu-l ierte acum, când el a încercat atât de mult să-şi răscumpere greşelile?

I se face rău fizic atunci când îşi aduce aminte de titlurile din ziare – cum a făcut el ca povestea lor, viaţa trăită împreună, să pară aşa de groaznică. Felul în care a spus că din vina ei bea. Că din vina ei viaţa lui s-a dus de râpă. Toate micile detalii ale relaţiei pe care la un moment dat a adorat-o aşa de mult le-a călcat public în picioare şi a făcut ca totul să sune murdar.

Cel puţin nu au avut dreptul să publice o fotografie cu ea. Dar, oricum, a trebuit să treacă prin relocare şi să primească o identitate nouă ce urma să-i fie creată, alţi bani ai contribuabililor aruncaţi pe cineva pe care majoritatea oamenilor ar fi spânzurat-o pentru ceea ce a făcut. Era convinsă că echipa din jurul ei mormăia cu privire la suma aceasta ridicolă şi o acuzau că fusese o proastă bolnavă de iubire, care făcuse ca toată nenorocirea să se

întâmple din cauza gurii ei mari.

Dar a trecut mai mult de un an şi viaţa lor este liniştită acum, iar Jon a făcut acest lucru bun care o să-i permită ei şi Avei să ducă o viaţă mai bună. Alison – nu mai există Joanne acum; un alt oraş înseamnă un alt ofiţer supraveghetor – spune că nu trebuie să comunice cu el sub nicio formă. O să-i transmită cuvintele de mulţumire din partea ei sau orice alte scrisori, mesaje pe care ar dori să i le trimită. Ea le-a spus să facă aşa, dar în acelaşi timp este extrem de nemulţumită ca lumea să ştie totul despre ea şi ca viaţa ei să fie sub microscop din nou. Dacă le dă scrisoarea pentru el, ei o să citească fiecare cuvânt şi chiar mai mult de atât, chiar şi partea despre „te iert şi îţi doresc toată fericirea din lume”, dar unele lucruri ar trebui să rămână private.

Se uită la plic, cu adresa printată cu negru deasupra albului imaculat. Casa mamei lui, aşa au spus în ziare. Avea de gând să se mute acolo pentru că mama lui era bolnavă şi având grijă de ea, i-ar fi fost de ajutor pentru reabilitare. Ziarele au spus că îşi dorea un început nou, departe de toate amintirile care aveau legătură cu *ea*. Poate că nu mai locuia acolo acum. Dar dacă mama lui – Patricia era numele ei, Patricia care mirosea a parfum prea dulceag – era încă în viaţă, poate că ea o să-i dea scrisoarea. Evident că era posibil să nu facă asta – probabil că ar citi-o, după care ar arde-o şi ar blestema ziua în care fiul ei o cunoscuse pe Charlotte Nevill –, dar cel puţin ar fi încercat.

Nu a completat nimic la adresa expeditorului şi a citit-o de nenumărate ori, ca să fie sigură că nimic din ceea ce este acolo nu oferă niciun indiciu despre locul unde se află acum. Nu că şi-ar face griji din cauza lui. Cel puţin nu de acum încolo. Ştie că face ceea ce este corect. Îi datorează măcar atât spectrului dragostei lor şi fiinţei atât de vii care e micuţa lor fiică. Acest moment confidenţial. Trebuie să-i mulţumească şi trebuie ca mulţumirile ei să ajungă pe o foaie care n-a fost maculată de ochii sau de mâinile lor.

S-a hotărât deja, aşa că îşi îndeasă plicul în buzunar şi zâmbeşte în timp ce împinge căruciorul Avei spre micul

oficiu poştal de lângă magazinele locale. Cu timbrul ataşat, se bucură de fâşâitul hârtiei atunci când scrisoarea cade în cutia poştală. Este gata. Trimis. Se simte bine şi continuă să zâmbească în timp ce se îndreaptă către micul parc plin de leagăne şi carusele care-i plac aşa de mult Avei. Acum a închis pentru totdeauna o uşă către trecutul ei.

Nu se gândeşte nicio secundă la ştampila care va apărea pe plicul ei atât de atent conceput. Nici măcar nu-i trece prin minte aşa ceva.

38. ACUM

— MARILYN —

De ce am acceptat? De ce? Fac acest lucru doar pentru Ava, ca să fie din nou în siguranţă. Pe cât de îngrijorată sunt pentru ea, pe atât de epuizată mă simt. Nu am nevoie de toată porcăria asta. Respir spre geam şi acesta se abureşte. Este una dintre acele zile cenuşii înăbuşitoare când a plouat, dar nu îndeajuns de mult, iar umezeala a rămas în aer, îmbibând orice atinge. Chiar şi în interiorul maşinii, simt ca şi cum aş avea insecte invizibile pe piele.

Copacii sunt învăluiţi în ceaţă. Cel puţin poliţiştii nu au mers la mine acasă, ci m-au sunat pe mobil după ce m-au căutat la birou. După expresia de pe chipul doamnei detectiv Bray atunci când ne întâlnim în faţa hotelului, Penny trebuie să-i fi spus *ceva* legat de Richard. Nu m-am gândit la ea niciodată ca la o bârfitoare, dar se întâmplă ceva atunci când poliţia apare, încât majoritatea oamenilor dau afară tot ceea ce ştiu sau nu ştiu. Nu numai că le-a spus despre situaţia în care mă aflu, este evident că a menţionat ceva şi despre banii care lipsesc.

— Crede că Charlotte i-a luat, zice Bray în timp ce ne deplasăm către *locaţia secretă* unde va avea loc întâlnirea. Ştiaţi asta?

Ridic din umeri, privind pe fereastră peisajul rustic.

— Ce să mai ştiu? Credeam că o chema Lisa. Credeam că nu ar putea să rănească nicio muscă.

Nu-mi mai spune nimic până nu ajungem pe un drum de ţară şi maşina trece peste o suprafaţă accidentată, strângând din dinţi la fiecare hârtop care-mi produce o durere cumplită în zona coastelor.

— Este deja aici, îmi zice. Sunt nevoită să vă reamintesc că dacă veţi vorbi cu cineva despre această întâlnire, aţi putea să îngreunaţi investigaţiile poliţiei şi, prin urmare, să fiţi acuzată de aşa ceva.

Aproape pufnesc în râs. Ca şi cum aş avea de gând să

spun cuiva. Cui aş putea? *Nu am* pe nimeni cu care să discut despre asta. A-ţi plânge de milă e un sentiment la fel de amar ca bila. Detest să mă simt aşa. Nu văd cum m-ar putea ajuta.

— Sunt aici pentru Ava, îi răspund. Asta e tot.

Bray încuviinţează din cap cu satisfacţie. Toată lumea este aici pentru Ava.

— Încercaţi să nu deviaţi de la subiect atunci când discutaţi cu Charlotte, îmi reaminteşte ea. E… cum să zic. O să vedeţi. Ar fi bine dacă aţi putea să vorbiţi numai despre Jon.

Se răsuceşte puţin în scaun în timp ce maşina încetineşte şi atunci îi observ ochii uimitor de inteligenţi. Nu este nicidecum un măgar.

— Trebuie să ştie ceva care ar putea să ne ajute. Un loc în care să fi mers împreună cu Ava. Undeva unde să mai fi fost şi altă dată. Un loc important pentru el. Verificăm din nou tot ce este în casă, pentru a vedea dacă putem da peste ceva care să ne ajute, dar s-ar putea ca totul să ţină de ce putem afla de la ea. Pe ceea *ce puteţi* afla de la ea.

— De ce nu vrea să discute cu voi?

O întreb în timp ce-mi extrag cu mare grijă corpul suferind din maşina fără însemne. Suntem în faţa unei case de ţară care ar trebui să fie chiar frumoasă, dar este doar sumbră. Grădina mică din faţă aflată în spatele unui zid jos a fost acoperită cu pietriş şi se vede chiar şi de la distanţă că vopseaua de pe pervazuri se scorojeşte şi porţiuni mari de lemn putrezit sunt lipsite de culoare. Chiar şi într-o zi cu soare ar fi deprimant – sub acest cer plumburiu aproape te face să-ţi vină să te sinucizi.

— Eh, dar vorbeşte, răspunde Bray. Numai că nu are sens ce spune. Staţi de vorbă cu ea. Încercaţi să o faceţi să se simtă relaxată. O să trecem noi prin fiecare cuvânt ca să găsim ceva util. Încă nu i-am spus că s-ar putea ca Ava să fie gravidă, este îndeajuns de fragilă acum, aşa că nu este nevoie să menţionaţi acest lucru. Şi să nu aduceţi vorba nici despre trecutul ei.

Dintr-odată, mă simt rău. Urmează să o văd din nou pe

Lisa, dar nu o să fie ea. O să fie Charlotte Nevill în pielea ei.

— Nu mă interesează trecutul ei, mormăi eu în timp ce înaintăm cu greu prin pietriş până la poartă.

Să vorbesc despre trecutul ei? Cum aş putea să fac aşa ceva? „Hei, Lisa, am avut o zi de căcat la muncă. Ai chef să mergem la pub? Poţi să-mi distragi atenţia de la ce s-a întâmplat povestindu-mi despre cum te-ai simţit când ţi-ai omorât frăţiorul. Aşa, ca să ne amuzăm.” Dumnezeule, ce nebunie!

Este şi mai mohorât înăuntru şi poţi simţi acea răceală care se insinuează în casele vechi care au fost lăsate de izbelişte prea mult timp. O răceală pustie, ca şi cum cărămizile au renunţat să mai aştepte să apară cineva ca să le atribuie un scop. O femeie, aproape de vârsta mea, în blugi şi pulover, cu părul prins la spate în coadă, ne-a lăsat să intrăm, iar Bray o prezintă cu numele de Alison, ofiţerul supraveghetor al Lisei.

— Ceva probleme? o întreabă Bray în timp ce-i strânge mâna.

— După ce am căzut de acord că poate să aducă un radio portabil, a fost chiar împăcată. Încă nu vorbeşte, dar e docilă. Evident, şi din cauza medicamentelor.

Nu am timp să procesez nimic în timp ce le urmăresc pe cele două femei de-a lungul unui coridor. Pardoseala neuniformă scârţâie pe sub covor, iar în bucătăria din dreapta mea, doi bărbaţi beau ceai. Când ne văd, unul dintre ei reumple imediat ceainicul, iar scrâşnetul robinetului mă face să mă înfior. Inima îmi bate repede, dar continui să merg până ajungem la uşa care duce în sufragerie, iar atunci Bray îmi face semn din cap să intru.

Înăuntru este o sobă veche pe gaz, ale cărei panouri laterale răspândesc o căldură care face să te doară capul, ea stă lângă sobă, cu spatele încordat, holbându-se pe fereastră în timp ce la radio se aude o melodie veche din anii optzeci. Se trage de pieliţele de la degetele mari şi întoarce faţa spre mine. Aşa făcea şi la serviciu când era stresată. Trage şi muşcă pielea până când începe să sângereze, apoi rămâne cu tot felul de coji. Acum

sângerează, deşi nu pare să observe.

— Bună, îi zic.

Bray şi Alison dispar pe coridor, oferindu-ne astfel iluzia că am fi singure. Dintr-odată, îmi simt gâtul complet uscat. Are cearcăne negre în jurul ochilor şi pare că a pierdut în greutate. Părul, tăiat şi vopsit altfel, îmi produce o surpriză. Îi vine bine, îmi zic, sau i-ar fi venit dacă ar fi fost îmbrăcată mai bine. Încă seamănă cu Lisa, dar o pot vedea şi pe Charlotte Nevill în ea. Poza de *atunci*, când era doar o copilă, a apărut în toate ziarele în ultimele zile, şi eu o recunosc sub pielea îmbătrânită. În forma oaselor ei.

— Lisa? întreb din nou.

Mă priveşte, dar nu zice nimic. Mă întreb dacă ar trebui să-i zic Charlotte, deşi nu reuşesc să fac asta. Chiar dacă ştiu că acesta este numele ei adevărat, mie nu-mi sună bine. Arată aşa de mică şi de jalnic, încât mă detest pentru că mi-e milă de ea. A pierdut-o pe Ava. Orice monstru o fi sau a fost, fiica ei a dispărut.

— Nu am luat eu banii, îmi zice. A fost Julia. Nu sunt o hoaţă. Cel puţin nu mai sunt.

Cuvintele ies dintr-odată, însoţite de un ton ciudat, ca şi cum ar avea importanţă, ca şi cum ar putea să repare tot ce s-a întâmplat. Ca şi cum o să-i zic: „Eh, stai liniştită”.

— Ştiu.

Mă gândesc la toţi colegii care dau vina pe ea, ca şi cum ea ar fi o sperietoare, mă uit la această străină tragică din faţa mea care seamănă cu prietena mea cea mai bună, şi, dintr-odată, ochii mi se umplu de lacrimi. Ai ei sunt complet uscaţi, dar tresare când încerc să-i ascund pe ai mei, cu nasul plin de mucozităţi.

— Nu credeam că o să vii.

Vocea ei este aşa de joasă, încât mă îndoiesc că Bray o să audă ce zice prin radio.

— Cred că mă urăşti.

— Nu-i adevărat.

Nu ştiu dacă este o minciună sau nu, tot ce simt acum este o stare de rău.

— Sunt derutată. Dar trebuie să o găsim pe Ava. Ea

contează acum.

Faţa i se schimonoseşte puţin, dar ochii îi rămân uscaţi.

— O să mă ajuţi să o găsesc? mă întreabă aplecându-se puţin în faţă pe scaunul ei.

— Normal. O iubesc, ştii asta.

— Băiatul a spus că a fost împins.

Se trage iar de pieliţele de la degete, făcându-le să sângereze din nou, şi pot să simt o tensiune aproape electrică emanată de ea atunci când devine agitată.

— La râu.

Mă priveşte ca şi cum acest lucru este extrem de important.

— Poate că a fost.

Sunt complet depăşită de situaţie şi pot să fac faţă greutăţii privirii lui Bray, aşa că mă apropii ca să iau celălalt scaun, deşi este foarte uzat, chiar mucegăit, iar tapiţeria este plină de pete. Mă simt mult mai bine după ce mă aşez. Efectul analgezicelor luate de dimineaţă începe să dispară, iar pieptul începe să-mi pulseze.

— Asta este ceea ce a spus, se apleacă şi mai tare în faţă, ca şi cum acum am devenit confidenta ei. Că *a fost* împins. Pentru că era şi iepurele. L-am găsit pe stradă. Semăna exact cu Peter Rabbit.

Ochii îi sunt larg deschişi şi foarte roşii, iar cuvintele îi ies repede din gură. Nu ştiu ce fel de medicamente îi dau, dar arată de parcă nu s-ar odihni deloc. Energia asta care vine din ea nu pare să fie ceva bun. Am mai trecut prin aşa ceva. Am simţit acelaşi lucru în momentele neplăcute alături de Richard. Este un fel de energie *de supravieţuire*.

— Ce iepure? L-a cumpărat Jon pentru Ava?

Este prima oară când menţionează aşa ceva, dar trebuie să rămân la subiect. Vreau să plec cât mai repede de aici. Să mă întorc la hotel. Să devină din nou doar un spectru.

— Peter Rabbit, repetă. Înainte să observ că lipseşte fotografia cu Ava şi cu mine şi rama spartă.

Nu pot să mă concentrez din cauza muzicii, Rick Astley care declară vehement că nu o să renunţe niciodată, şi îmi îndrept mâna către butonul pentru volum.

— N-o face. Tonul ei este ridicat şi mâna îmi încremeneşte. Sunt mesaje printre melodii. Cântecul nostru de la emisiune. S-ar putea să mai fie şi altele. Nu pot să le ratez.

— Nu am de gând să-l închid, îi spun calm.

Cu toate acestea, îl dau mai încet în speranţa că acum Bray o să aibă o şansă să audă ceva din ce vorbeşte ea.

— A fost cântecul tău şi al lui Jon la radio? Aştepţi vreun mesaj de la el?

Degetele i se mişcă şi mai repede în jurul rănilor şi se încruntă, cu privirea pierdută în gol.

— Am fost aşa de proastă, zice. Ar fi trebuit să ştiu că aşa ceva se va întâmpla. Iar acum Ava a dispărut.

— Şi noi trebuie să o găsim, zic cu dificultate.

— Da, trebuie să o găsim.

Se holbează la mine.

— A fost o promisiune, ştii. Jur pe inima şi pe viaţa mea. Nu ar trebui să încalci aşa ceva. Nu ai cum. Ar fi trebuit să ştiu.

Mă încrunt şi mă apropii mai mult de ea, în pofida durerii.

— Tu şi Jon aţi căzut de comun acord? Despre ce este vorba? Din cauza asta a luat-o pe Ava?

Ea se holbează în continuare la mine, apoi îşi înclină capul.

— De ce mă întrebi de Jon? El nu a ştiut niciodată de Peter Rabbit.

— Jon a luat-o pe Ava, Lisa.

Vorbesc cu ea de parcă ar fi un copil. Nu ştiu cine este ea, dar această creatură învinsă nu este ceea ce m-am aşteptat să văd.

— Şi noi trebuie să-l găsim.

— Jon?

Se lasă complet pe spate şi se uită la mine de parcă aş fi idioată.

— Nu Jon a luat-o pe Ava.

Face o pauză în care privirea ei o găseşte pe a mea, şi, pentru prima oară de când sunt aici, pare o privire limpede.

— Katie a făcut-o.

Mă uit spre uşa de la cameră şi observ disperarea şi frustrarea de pe faţa lui Alison şi a lui Bray.

— Cine e Katie? o întreb.

39. DUPĂ

— 1990 —

The Express, 18 martie 1990, Răul întruchipat încarcerat – soră psihopată închisă

Charlotte Nevill, în vârstă de doisprezece ani, fotografie în dreapta, a fost acuzată de uciderea cu sânge-rece a fratelui ei vitreg Daniel Grove, în vârstă de doi ani, anul trecut în octombrie. Nevill, care avea unsprezece ani în momentul crimei, a fost condamnată să fie reţinută pe o perioadă nedeterminată, după bunăvoinţa Majestăţii Sale. Corpul lui Daniel a fost găsit într-o casă marcată pentru demolare, parte din problematica proprietate Elmsley. Fusese bătut cu o cărămidă şi strangulat.

La sfârşitul acestui proces care a scandalizat şi a îngrozit o naţiune întreagă, un juriu format din cinci femei şi şapte bărbaţi a avut nevoie de peste şase ore ca să ajungă la un verdict valabil pentru ambii acuzaţi. Charlotte Nevill nu a schiţat niciun gest pe toată durata rechizitorului final, iar la auzul sentinţei, a păstrat acelaşi comportament avut de-a lungul întregii durate a procedurii, în timp ce domnul Justice Parkway îi spunea: „O să fii pusă sub observaţie şi reţinută pentru foarte mulţi ani, până când ministrul de interne o să fie mulţumit de maturizarea ta şi până când vei fi complet reabilitată, fără să mai fii un pericol pentru alţi oameni”.

Cea de-a doua inculpată, tot o fată în vârstă de doisprezece ani, cunoscută sub porecla Copilul B, a fost achitată de toate acuzaţiile aduse.

Martorii au declarat că Charlotte Nevill avea reputaţia, dobândită încă de la vârsta de opt sau nouă ani, de a crea probleme şi de a teroriza oamenii vârstnici şi vulnerabili care locuiau în preajma proprietăţii Elmsley, dar şi că o luase razna, iar mama ei nu mai era în stare să o controleze. După cum a spus domnul Justice Parker în

încheiere: Charlotte „putea cu uşurinţă să influenţeze acţiunile Copilului B, care era uşor de manipulat, o fată emotivă dintr-o familie stabilă şi poate exagerat de protectoare”.

Gelozia pe care o simţea Charlotte faţă de inocentul ei frate mai mic, poate din cauză că se simţea abandonată de propriul tată, era cunoscută de toată familia, deşi nimeni nu a fost în stare să prevadă rezultatul teribil al furiei acestei criminale cu sânge-rece, care nu a arătat niciun semn de remuşcare pe toată durata procesului.

Povestea întreagă, înăuntru, paginile 2, 3, 4 şi 6.

Următorul articol: „Natură *vs* Educaţie: Cum ia naştere un monstru”.

40. ACUM

— LISA —

Totul se întâmplă prea repede şi ea nu ţine pasul. Arată aşa de obosită şi se tot uită înapoi către uşă, confuză. Le văd cum stau acolo. Alison şi Bray. Ca nişte vulturi care aşteaptă ca eu să dau afară ceva din intestinele mele putrede, ca să se năpustească să înghită fiecare bucăţică. Au observat că le văd şi această farsă teribilă despre care vor să pretindă că este o întâlnire secretă se termină, iar ele intră în cameră.

— Katie e moartă.

Alison este cea care se uită la mine, nu Marilyn, atunci când îmi vorbeşte încet ca şi cum aş fi idioată.

— S-a înecat în Ibiza în 2004. Am mai discutat despre asta.

Scutur din cap.

— Nu. E Katie. Nu a murit.

O iau pe Marilyn de mână. Vreau ca ea să audă totul, chiar dacă nu mă va crede. O cunosc. Are nevoie de timp, este genul care trebuie să reflecteze. Poate, doar poate, ceva ce o să zic o să ajungă la mintea ei inteligentă.

— Nu este Jon. E Katie. Şi ea *mă cunoaşte* bine. Ştie cine sunt *acum*.

Marilyn se încruntă şi încearcă să-şi tragă mâna, dar nu mă opresc.

— Cineva nu este cine pare să fie. Cineva pe care îl cunosc. M-a găsit şi acum o are pe Ava.

Marilyn se uită la mine ca şi cum aş fi o străină nebună, chiar periculoasă, şi asta îmi frânge inima şi-aşa distrusă. Este prietena mea cea mai bună, aşa cum şi eu sunt a ei. Sunt atât prietena ei, cât şi monstrul ucigaş despre care a citit în ziare. Charlotte este umbra mea, blestemul meu, ancora mea în negură. Tot timpul o să fie cu mine.

— Tot nu înţeleg despre ce vorbeşti, zice ea. Cine e Katie?

— Copilul B, îi zic încet. Numai aşa au putut să-i zică.

Văd o urmă de înţelegere în ochii ei. O amintire vagă despre o altă fată care a fost menţionată pe scurt în valul recent de articole. Deşi Copilul B a fost achitat. Nimeni nu este interesat de Katie, nici atunci, nici acum. Katie nu a ucis pe nimeni. Katie nu este un monstru.

— Jur pe inima şi pe viaţa mea, îi şoptesc.

— Nu ajungem nicăieri. Îmi pare rău, intervine Bray. O duc înapoi la hotel acum.

— Hotel? întreb şi, dintr-odată, totul devine mai clar.

Cercurile negre din jurul ochilor. Machiajul prost făcut, *ceva foarte diferit* de felul în care este Marilyn. Haine pe care nu le poartă în mod normal.

— De ce stai la hotel?

Fac o pauză.

— Probleme cu Richard.

Poate că simte că au fost deja prea multe minciuni între noi sau poate că nu consideră necesar să mintă o persoană de care nu mai este apropiată de acum încolo. Nu vrea să-mi susţină privirea. Aceasta nu e Marilyn cea atât de încrezătoare în viaţa ei perfectă.

— Din cauza mea? întreb încet.

Se uită la mine ca şi cum ar putea să zică da, ca şi cum *ar vrea* s-o facă, dar apoi clatină din cap.

— Nu. Toate sunt din vina lui.

— Haideţi, zice Bray, apoi pleacă toate trei.

Le urmăresc până pe coridor. Bray vorbeşte despre cum caută prin casa lui Jon după dovezi, vechea noastră casă, şi despre cum o să o găsească pe Ava, dar nu mai vreau să ascult. Vreau să o iau pe Marilyn şi s-o oblig să rămână. Ceva foarte rău s-a întâmplat în lumea ei şi cu cine ar putea să vorbească? Este ceva nou, şi în acest caz, de ce nu am observat până acum? „Ba ai făcut-o. Migrenele. Băutura. Ai fost doar prea prinsă de ceea ce ţi se întâmpla ţie. Am fost o prietenă groaznică chiar dinainte să afle că sunt un monstru.” Merge diferit acum – *detalii, tot felul de detalii în mintea mea* –, cu mai multă grijă. Oare este rănită? Ah, Marilyn, Marilyn a mea, ce se întâmplă cu tine? Ava a

dispărut şi tu ai probleme. Ce o fi făcut Richard?

— Cine este Copilul B? Această Katie, o aud pe Marilyn că întreabă când ajung la uşa de la intrare.

— O chema Katie Batten. Un copil bun din toate punctele de vedere. A fost cea mai bună prietenă a lui Charlotte.

41. ATUNCI

— 1989 —

— Să vii aici, Charlotte Nevill, hoaţă nenorocită!

— Du-te dracului, cotoroanţă bătrână!

Charlotte râde în timp ce strigă asta peste umăr şi aleargă cu paşi încrezători peste terenul plin de cărămizi şi resturi de moloz.

— Îţi este interzis să mai vii pe aici, ai auzit? Interzis!

Bătrâna doamnă Jackson are încă un picior în pragul uşii. Nu poate să alerge după Charlotte, nu când fraţii Taylor sunt acolo, pe zid, uitându-se la ea. Ar veni şi ar fugi apoi cu tot ce pot să care până când proprietăreasa magazinului ar putea să ajungă la jumătatea zonei în demolare. Charlotte rămâne o clipă pe loc, bucurându-se de adrenalina pe care o simte curgându-i prin trup.

— De parcă îmi pasă! O să-ţi ard nenorocitul ăla de magazin! O să-ţi sparg geamurile cu cărămizi!

Se apleacă să ia una doar ca să arate că nu glumeşte, aruncând-o apoi nu prea convingător. Râde din nou, apoi îşi continuă fuga. Este a treia săptămână a lunii martie, dar vântul aprig care a venit din februarie nu pare că vrea să se oprească. Lui Charlotte nu-i pasă. Adoră adierea lui peste pielea ei, inclusiv felul în care-i face nasul să curgă şi ochii să lăcrimeze. Este ceva sălbatic în el. O face să se simtă liberă. O să aibă probleme mai târziu, dar acum nu-i pasă. Refuză să-şi bată capul cu aşa ceva. Nimic nu are importanţă.

Katie stă pe vine în spatele rămăşiţelor unui zid. I se alătură lui Charlotte când ajunge lângă ea şi aleargă împreună de mână, râzând, de-a lungul terenului de pe care au fost demolate casele, fără să fie niciuna reconstruită. Charlotte speră că atunci când o să o mute de acolo o să primească o locuinţă undeva aproape de Katie. Totuşi, îşi dă seama că sunt speranţe deşarte. Nu sunt niciun fel de case sociale nenorocite unde locuieşte Katie.

Aleargă pe lângă locul de joacă cu leagăne ruginite, cu balansoare mizerabile şi locuri de căţărat antice, apoi trec de colţ. Staţia de autobuz este acolo şi amândouă se aruncă, ca şi cum ar fi o singură fiinţă, pe unul dintre scaunele uzate, gâfâind şi râzând prosteşte.

— N-o să înceteze niciodată să fie amuzant, zice Katie, ai cărei ochi strălucesc atunci când se uită la Charlotte. Aş vrea să pot fura ca tine.

Charlotte simte că inima îi este pe cale să-i explodeze de mândrie. Câteodată o vede pe Katie ca pe o păpuşă vie. Copila este cu şapte centimetri mai scundă decât ea şi este o fetiţă tipică pentru că mama ei o îmbracă aşa, dar pe sub piele sunt exact la fel. Amândouă îşi urăsc vieţile, chiar dacă în unele momente Charlotte nu înţelege foarte bine de ce Katie îşi urăşte viaţa. A apărut în lumea ei ca un vis, fiind *pur şi simplu* acolo într-o zi, în acel ţinut pustiit, chiar şi viaţa ei pare să fie ca un vis. O casă decentă. O maşină bună. Doi părinţi. Lecţii de muzică, unde ar trebui să fie chiar acum. Zile de vacanţă.

Charlotte scoate dintr-un buzunar dulciurile pe care tocmai le-a furat din magazin, iar din celălalt o cană cu capac în care a furat de acasă vin Thunderbird Red, din care soarbe zdravăn înainte să i-o întindă lui Katie, care ia o gură mică. Are un gust îngrozitor, dar ei îi place felul în care îi amorţeşte limba. Apoi, mănâncă bomboanele Caramacs şi biscuiţii Discos lipite una de alta, dar acel cuvânt pluteşte între ele. *Vacanţă*.

— Mai zi-mi o dată unde pleci, o roagă Charlotte în timp ce-şi aprinde o ţigară mototolită şi suflă apoi fumul.

Nu-i place gustul, dar este hotărâtă să se obişnuiască cu el. Una dintre ţigările mamei sale. Furată, desigur. Nu este ca şi cum o să-şi dea seama. Sau dacă o s-o facă, o să creadă că a fost Tony.

— Ştii foarte bine, zice Katie în timp ce-i dă un cot. La mare. În Skegness, unde are bunicul meu casa. O să fie casa mamei în curând. Suferă de marele C. O să moară în curând. Se putea şi mai repede. Trebuie să o facă odată. Să fii bolnav este aşa de plictisitor. Face o pauză. Ţi-am spus

până acum că a proiectat scamatorii pentru magicieni faimoşi? Asta a fost slujba lui. Te-ai gândi că cineva care a făcut aşa ceva toată viaţa ar fi mai interesant, dar nu e adevărat. E la fel de plictisitor ca mama.

Charlotte ar putea să o asculte pe Katie vorbind toată ziua. Este la fel ca muzica, toată numai eleganţă şi politeţe. Câteodată încearcă să discute între ele şi lucrurile devin atât de amuzante.

— Eh, mda, răspunde Charlotte. Skegness.

Nu a fost niciodată la mare. Mama ei a fost la Grimsby odată şi a văzut marea, dar nu era o staţiune precum Cleethorpes sau Skegness. Bărci de pescuit, doar atât a văzut mama ei. I-a spus că puţeau. A fost acolo după vreun bărbat. Întotdeauna se întâmplă aşa. A fost cu mult timp înainte – până să apară Tony –, dar Charlotte îşi aminteşte pentru că a lăsat-o de una singură atunci. A închis-o în casă cu sendvişuri, suc, chipsuri şi i-a spus să nu scoată niciun cuvânt, că o să dureze *doar o noapte*. O noapte a devenit două. A plâns mult în cea de-a doua zi, dar acest lucru nu a făcut ca mama ei să vină mai repede acasă.

— Mi-aş dori să poţi veni cu mine, zice Katie, apoi îşi lasă capul pe umărul ei. O să fie aşa de plictisitor. Nici măcar nu o să pot merge la bâlci. Mama nu mă lasă să mă urc în carusele pentru că aş putea să mă rănesc. Sau să mă murdăresc. Nu-mi dau seama ce i se pare mai rău.

Îi zâmbeşte lui Charlotte, apoi fetiţele ridică din umeri. Mama lui Katie o înnebuneşte cu toate ifosele ei. Katie spune că nici nu are timp să respire din cauza ei şi că mama ei este *nevrotică*, deşi ea nu ştie ce înseamnă acest cuvânt.

— O să plângă după bunicul meu toată perioada Paştelui. Aşa de plictisitor. E bătrân şi o să moară. Şi ce dacă?

— Poate o să te salveze un pirat, ca în filmele acelea vechi. Charlotte sare în picioare şi se preface că are de gând să scoată o sabie de pirat din partea de sus a blugilor ei de la C&A. O să fiu eu acel pirat!

— Da, da! Katie a sărit şi ea în picioare. M-au închis într-o cabină şi tu trebuie să mă eliberezi. Am furat un cuţit de la

căpitan şi o s-o înjunghii când nu o să fie atentă!

De fiecare dată când sunt împreună, debordează de energie. Întotdeauna pretind că sunt altcineva. Cu un picior în lumea asta şi cu celălalt, în alta. Staruri de cinema, mafioţi, tot timpul aventurându-se fără griji şi mereu împreună.

— Şi o să-i omor pe toţi, ca mai apoi să navigăm mai departe!

Se agită în cerc o vreme, cu staţia de autobuz transformată într-o corabie de pirat, iar proprietatea, un ocean plin de monştri şi alte corăbii pe care să le prade. După aceea, cad una în braţele celeilalte, cu răsuflarea tăiată de atâta zbenguială, potolindu-se încet pe măsură ce revin la realitate.

— Trebuie să plec într-un minut, zice Katie.

Lecţiile ei de muzică durează doar o oră şi jumătate, deşi Charlotte nu ştie cum poate ea să scape de ele fără să afle mama ei, dar reuşeşte ea cumva, lucru care nu o surprinde cu adevărat. Katie poate să facă aproape orice.

— Şi eu.

Mai ia o gură din vin, acid în stomacul ei flămând, ca să alunge tristeţea care vine odată cu plecarea lui Katie timp de două săptămâni.

— E petrecerea de ziua lui Daniel. Ar trebui să fiu acolo chiar acum.

Chipul i se întunecă, la fel şi al lui Katie. Ea îl urăşte pe Daniel, iar Katie pe mama ei. Daniel cel atât de perfect. Nenorocitul ăla mic care a făcut ca totul să fie şi mai rău. Împlineşte doi ani astăzi.

— Mi-aş dori să nu trebuiască să pleci, izbucneşte dintr-odată şi, cu toate că nu plânge, faţa i se congestionează de furie şi tristeţe şi loveşte puternic în zidul staţiei de autobuz.

Se simte puternică alături de Katie. Nimic nu mai contează când ea este aici. Când sunt împreună, îi trece prin minte că ar putea să fure dintr-una din casele goale, aşa cum fac bărbaţii, să fure o bucată de fier sau ceva cu care să-i lovească pe Tony, pe mama ei şi pe idiotul de

Daniel. Câteodată îşi imaginează că face asta. Iar Katie este de faţă, râde şi bate din palme.

— Nici eu nu vreau, zice Katie, apoi o îmbrăţişează strâns. Nu suport să nu te pot vedea. Se desprinde din îmbrăţişare şi începe să caute prin geantă. Sunt doar două săptămâni. Pare să fie o viaţă, dar sunt doar paisprezece zile.

— Un ajutor de şomaj[3], zic eu.

— Exact.

Charlotte ştie că ea nu are cum să înţeleagă, cum nici ea nu reuşeşte cu lecţiile de muzică, dar îi place că pretinde contrariul.

— Ah! exclamă Katie. Aproape că am uitat. Ţi-am adus ceva.

Scoate cadoul cu mare pompă şi îl aşază în mâinile ei. Un Walkman. Unul de calitate. Micuţ şi din metal, nu o porcărie de plastic. Este minunat.

— Comoara piraţilor, zice Charlotte.

Îi pare că sentimentele i se blochează mereu în gât şi nu are niciodată cuvintele necesare ca să le exprime, dar norii întunecaţi din mintea ei dispar şi soarele începe să lumineze, se simte mult mai bine decât ar putea să o facă o băutură ieftină.

— Pentru mine?

Katie încuviinţează.

— O să le spun că l-am stricat. Aşa o să-mi cumpere altul.

Stau aproape una de cealaltă şi trag în piept aerul rece în timp ce Katie îi arată cum funcţionează.

— Înăuntru e o casetă. Compilaţii de melodii. Am făcut-o special pentru tine. Paisprezece melodii. Una pentru fiecare zi cât sunt plecată. Am şi eu una la fel acasă. Vezi? Nu o să fim cu adevărat despărţite.

— Deci ai venit şi tu! Ai zis că ar fi bine să te faci prezentă, nu-i aşa? Era şi timpul.

Petrecerea este în toi atunci când Charlotte ajunge

[3] Aluzie la plata ajutorului de şomaj, o dată la două săptămâni.

acasă, iar mama ei este deja beată, chiar terminată din cauza acelor pastile pe care le primeşte de la doctor pentru durerile de spate sau pentru orice alt motiv mai invocă pentru reţetă. Se uită la ea din pragul uşii de la sufragerie, iar Charlotte dă buzna pe lângă ea, fără să zică nimic. Nu este niciun copilaş, dar toate scaunele sunt ocupate de cineva de pe moşie. Jack de la numărul 5 care-şi petrece tot timpul cu porumbeii aceia idioţi, Mary care nu a mai avut o slujbă de un an şi care nu are bărbat, aşa că probabil o să urmeze calea mamei sale în curând, devenind una dintre acele curve care-şi deschid picioarele pentru oricine, şi alţi câţiva care se bat pe cutii sau pahare de plastic pline cu băutură. Nicio ceaşcă de ceai. Asta îşi imaginează că ar servi mama lui Katie la o zi de naştere. Căni de ceai, jeleu şi îngheţată. Nici nu-şi îndreaptă privirea către Tony care zace în fotoliul lui. Se comportă ca şi cum ar fi tatăl ei. Dar nu este. Face parte din norii aceia întunecaţi din mintea ei.

Daniel stă în mijlocul covorului şi este evident că au nişte tort pe undeva, deoarece are în faţă o farfurie cu glazură şi câteva chipsuri, iar în clipa în care îşi ridică privirea spre ea, vede că are resturi de ciocolată în jurul gurii. Îi zâmbeşte în timp ce ridică ceva pentru ea.

— Mocov! zice fără să poată pronunţa cuvântul corect încă. Un iepule, mocov! Mocov!

— E Peter Rabbit, nu-i aşa?

Sora lui Tony, Jean, e aşezată pe podea lângă el.

— Ca în cărţile alea.

Iepurele are o salopetă în dungi, iar Charlotte îşi dă seama că Jean este cea care i-a făcut-o. Aşa este ea. Probabil că ar trebui să ducă o viaţă ca a lui Katie. Aşa ar fi fost dacă ar fi reuşit să plece de acolo. Dar soţul ei este maistru la fabrică şi se descurcă bine. Jean nu o place pe mama ei, lucru destul de evident, şi nici pe Tony nu prea îl place, dar îl iubeşte pe Daniel, aşa cum face toată lumea.

— Mocov! zice din nou cu vocea lui piţigăiată, numai dulceaţă şi inocenţă, chestie care o face să strângă din dinţi.

— Ce ai acolo? întreabă Tony care se apleacă puţin spre

ea. Iar ai fost la furat?

Mijeşte ochii. Tony nu este inteligent, nu în sensul educat sau cum e Katie, dar are ceva feroce în el. Seamănă mai degrabă cu o hienă inteligentă. Amuşină când încerci să ascunzi ceva. Încă are Walkman-ul de la Katie în mână şi îl strânge şi mai tare.

— L-am găsit, mormăie ea.

— Atunci poţi să i-l dai fratelui tău drept cadou.

— Are doar doi ani nenorociţi, de ce are el nevoie de un Walkman?

Trece de la mormăială la ţipete pline de furie şi în oricare alt loc s-ar fi făcut linişte completă în cameră, dar furia lui Charlotte nu este nimic nou. Scrisori de la şcoală, griji din partea asistenţilor sociali, mama ei care o înjură, nimeni nu o mai bagă în seamă cu toate răbufnirile ei.

— Dă-l încoace, îi zice mama ei cu ochii înceţoşaţi. Ţi-l dau înapoi mai târziu, adaugă ea aproape neinteligibil.

Charlotte ştie că sunt şanse mici să-l mai vadă vreodată, singura şansă ar fi ca Tony să se îmbete mangă şi să uite de el. Altfel o să fie vândut undeva când o să-şi dea seama că Daniel este prea mic ca să-i dea vreo importanţă. Smulge caseta din el şi îl aruncă spre mama ei.

— Ia-l atunci, nenorocito!

Se întoarce ca să fugă în camera ei, în timp ce Daniel strigă după ea, mai puţin încrezător acum.

— Mocov?

Pare să fie vreun mizerabil de chinezoi, gândeşte în timp ce trânteşte uşa după ea şi se aruncă direct pe saltea. Tot ceea ce aude este putreziciune.[4] Aşa cum este şi viaţa ei. Totul putred de la început. Stomacul îi chiorăie. În afară de bomboanele şi biscuiţii mâncaţi mai devreme, nu a pus gura pe nimic toată ziua, dar nu are de gând să se întoarcă acolo ca să mănânce din sendvişurile alea mizerabile şi din tort. În schimb, termină ce a mai rămas din vin, sugând puternic din cana cu dinozauri a lui Daniel, până când o ia

[4] Joc de cuvinte intraductibil în limba română între ultima silabă a cuvântului englezesc pentru „morcov” *(carrot)* şi *rot* care înseamnă „decadent, putrezit”.

ameţeala şi i se face rău. Adoarme puţin sau cade într-un fel de amorţeală produsă de beţie, pentru că, de îndată ce îşi revine, casa este tăcută şi mama ei stă în uşă.

— Mă duc la muncă, zice cu o privire sfidătoare. Tony merge până la magazin. Ai grijă de Daniel în timpul ăsta.

Nu aşteaptă un răspuns de la fiica ei, dar strigă în jos pe scări că vine acum şi s-o aştepte dracului un minut, apoi se aude uşa trântindu-se, iar Charlotte poate să respire uşurată. Mai stă puţin ca să fie sigură că au plecat, înainte să se năpustească pe palier ca să-şi recupereze Walkmanul.

— E al meu.

Îl înhaţă de unde a rămas neatins, lângă partea de jos a pătuţului lui Daniel, şi, deşi băiatul e concentrat asupra iepuraşului moale pe care îl ţine strâns, această mişcare îl face să se sperie, iar zâmbetului îi iau locul încruntarea şocată şi lacrimile, aşa că începe să scâncească încet.

— Taci dracului odată, mârâie ea.

Camera miroase a scutece murdare şi vede unul rulat într-un colţ al camerei, evident mama ei l-a aruncat acolo, apoi a uitat să-l ducă la coşul de gunoi. Măcar are unele curate. Plânge în timp ce-şi întinde mânuţa după ea.

— Ţi-am spus să taci!

Se întoarce şi îl lasă strângând iepuraşul la piept, iar până ajunge în camera ei, suspinele lui nu se mai aud deloc. Este posibil să fi învăţat şi el că nu are rost să continue dacă nimeni nu are de gând să vină. Sau poate că mama ei are dreptate. Poate că el este *mai bun* decât ea. *Un bebe fericit. Nu cum a fost Charlotte. Tot timpul o ticăloasă. La dracu', a fost o pacoste. Numai probleme de la o zi la alta. Daniel reuşeşte să zâmbească tot timpul*. Înţelege ce vrea să spună mama ei. Tatăl lui Daniel nu l-a părăsit.

Aşază cu grijă caseta înapoi în timp ce priveşte cu atenţie către uşă, după care apasă pe butonul „play", delectându-se cu melodiile de la Katie. Cunoaşte majoritatea pieselor de pe listele de top cu muzică pop, deşi nu îi place muzica aşa de mult cum îi place lui Katie, şi oricum mama ei nu îi cumpără niciodată casete sau viniluri. Fredonează şi ea,

imaginându-şi că se află pe malul mării, împreună cu Katie, şi că familiile lor dispar dintr-odată aşa cum se întâmplă cu un nor de fum. Apoi urmează o melodie, „Hai cu mine, iubito” de Frankie Vein, şi ea ascultă fiecare cuvânt cu foarte mare atenţie, înainte să deruleze caseta şi să o asculte din nou. În această melodie totul trimite la cum să scapi. La cum să ajungi oriunde altundeva. La cum să laşi toată mizeria în urmă. Toate visurile şi fanteziile, gândurile lor, în care ambele familii sunt ucise de un atacator necunoscut în paturile lor, cum toţi cei care le-au supărat vreodată dispar, mama sufocantă a lui Katie şi Daniel cel urât mirositor, pulverizaţi precum casele de pe Spring Street, totul pare învăluit de ritmul acestei melodii. Din acest motiv a pus-o Katie acolo. Pentru că şi ea simte la fel. Aşa a fost dintotdeauna. Cred că asta trebuie să fie iubirea.

Apasă din nou pe aceleaşi butoane la nesfârşit. Timpul trece imperceptibil. Tony nu se întoarce decât peste o oră din cauză că barul este prea aproape de magazin ca să reziste, şi oricum este *ziua de naştere a lui Daniel*. Din fericire, îl aude când urcă pe scări în pauza dintre melodii şi ascunde iute aparatul sub pernă.

Nu ciocăne la uşă, ci o deschide direct şi rămâne în cadrul ei, beat şi furios. Casa aceasta este plină de furie gata să izbucnească în orice moment.

— Trebuia să ai grijă de copilaş! A căzut din pătuţ. S-a lovit la cap.

Charlotte nu-i răspunde. Nici nu ar avea sens să o facă. Din celălalt capăt se aude vocea lui Daniel care strigă după mama. Pare obosit. De când o fi plângând?

— Vrei să-i aduci pe cei de la asistenţă socială pe capul nostru? Vrei s-o chinui pe maică-ta?

Îşi trage cureaua de la pantaloni în timp ce vorbeşte, are faţa buhăită de la alcool şi ea ştie că acum este cel mai rău. „Toate sunt din vina lui Daniel” este tot ce îi trece prin minte când aterizează prima lovitură. „Totul e mai rău de când acest copil perfect a venit pe lume. Nimeni nu-l loveşte pe Daniel. De ce nu pot să mă iubească şi pe mine aşa cum îl iubesc pe el? Ce naiba este aşa de special la el?”

Se concentrează pe furie şi îşi muşcă obrazul cu putere. O face să nu mai plângă. Tony e şi mai rău atunci când plânge. Îl hrăneşte pe monstrul din el. Toate aceste resentimente adunate faţă de copilul unui alt bărbat care-i mănâncă lui mâncarea.

Se trezeşte în miezul nopţii, suferindă şi plină de vânătăi, iar patul este complet ud sub ea şi în toată camera se simte acel miros familiar. A făcut încă o dată pe ea. În linişte completă dă jos cearşaful şi îl face ghem, apoi îl îndeasă sub saltea. O să trebuiască să-l spele când nimeni nu este acasă sau atunci când Tony şi mama stau în pat după-amiaza. Mama i-a spus că o să-i cumpere un cearşaf din plastic dacă va continua în felul acesta. Nu vrea asta. Toată lumea o să râdă dacă aude, ceea ce o să se întâmple cu siguranţă, fiindcă Tony este gură-spartă atunci când merge la barul unde toţi părinţii de pe moşie se duc. Aşa o să afle toţi copiii. Nimănui nu o să-i mai fie frică de Charlotte Nevill dacă o să ştie că face pipi în pat şi să le fie frică ţâncilor de ea e tot ce i-a mai rămas. Ce-o să se întâmple dacă află Katie? Ce-o să creadă atunci despre ea?

Vânătăile de pe picioare o dor şi, deşi este o noapte friguroasă, se ridică din pat cu greu şi se duce la fereastră s-o deschidă, sperând să dispară mirosul din cameră până dimineaţă. Îşi dă jos de pe ea chiloţii uzi, apoi se înfăşoară cu vechiul ei hanorac care îi e mult prea mare, dar pe care îl adoră, şi se întinde direct pe podea, holbându-se la tavan. Se gândeşte la Katie până o ia somnul. În visul ei, amândouă conduc cu viteză, într-o decapotabilă roz, râzând. În visul ei, amândouă au mâinile pline de sânge.

42. ACUM

— MARILYN —

Este aproape miezul nopţii şi sunt complet trează, cu ochii în tavan, încercând să-mi pun în ordine gândurile şi sentimentele. De câte ori închid ochii, nu văd decât faţa îngrijorată a Lisei atunci când i-am spus că am probleme cu Richard. Ca şi cum i-ar păsa realmente de mine. Ca şi cum încă am fi cele mai bune prietene. Ava lipseşte, iar ea îşi făcea griji pentru că sunt nefericită. Ce-ar trebui să înţeleg din asta?

„Cineva nu este cine pare să fie. Cineva pe care îl cunosc.”

Cât de nebună a devenit Lisa? Poate încă îl iubeşte pe Jon, ca să vină cu o idee aşa de ciudată, în loc să accepte că el a luat-o pe Ava? În orice caz, ce fel de om o fi? Cine ar trimite genul acela de mesaje propriei fiice?

Despic prea mult firul în patru, asta este marea mea problemă. Face întreaga lume să pară murdară şi, dacă nu am grijă, s-ar putea să încep să văd conspiraţii peste tot. Sunt mult prea obosită pentru aşa ceva. Trebuie să mă întorc la serviciu. Penny mi-a trimis un mesaj mai devreme, în care îmi spunea că Richard a sunat de câteva ori, dar nu a făcut cine ştie ce circ, apoi mi-a spus că mai este ceva de lucru la contractul Wharton, dar dacă nu mă simt în stare, atunci este sigură că altcineva o să se descurce. Maxilarul mi se încleştează când mă gândesc la asta. Nimeni nu o să-mi fure lista de clienţi.

Oricum, unde aş putea să merg? Nu pot să mă ascund la nesfârşit. Asta ar însemna pur şi simplu să amân inevitabilul. Dacă Richard apare acolo, o să sun la poliţie. M-am săturat să trăiesc prefăcându-mă că totul e bine. Acest gând mă duce din nou la Lisa/Charlotte. Oare *ea* a obosit să tot trăiască o minciună? A fost vreodată tentată să-mi vorbească despre trecutul ei? Mă bucur că nu a făcut-o. Nu mi-aş fi dorit să port aşa o povară. Chiar dacă am fost

prietena ei cea mai bună.

„O chema Katie Batten. A fost cea mai bună prietenă a lui Charlotte.”

Renunţ să mai încerc să adorm şi mă ridic. Am prea multe întrebări care mi se învârtesc în cap ca să mă relaxez; pe lângă asta, coastele mă dor cumplit, aşa că mă îmbrac, îmi pun nişte cafea de la tonomat în termos, apoi ies din cameră. Este o zonă comercială la parter, lângă recepţie, şi mă duc acolo, ca să caut un calculator. Luminile strălucesc puternic în contrast cu întunericul de afară, iar bărbatul de la recepţie îmi oferă un zâmbet formal când trec pe lângă el. Acest lucru îmi place cel mai mult în hoteluri. Faptul că este întotdeauna cineva treaz. Nu eşti niciodată cu adevărat singur, ceea ce-ţi oferă un anumit tip de confort steril şi impersonal.

Mă aşez la unul dintre birouri, nu foarte aproape de fereastră, deşi şansele ca Richard să mă caute la ora asta din noapte sunt slabe, apoi pornesc calculatorul. Sunt câteva chestii pe care trebuie să le aflu şi prefer să-mi bat capul cu viaţa Lisei, în loc să mă gândesc la a mea.

Caut *Charlotte Nevill şi Jon John Jonathan iubiţi* şi dau peste nişte rezultate din tabloidele de la începutul lui 2004. Nu apare nicio poză cu ea, dar este una cu el, *Jon Roper*, stând într-o grădină. E slab şi are un cercel într-o ureche, se încruntă către cameră, evident aşa cum i s-a cerut, iar sub titlul din articol scrie: „*M-am îndrăgostit de o ucigaşă de copii şi asta aproape că m-a distrus*...” Arată tânăr, cu cearcăne negre şi un ten nesănătos. Un articol destul de grotesc, cum era de aşteptat, dar printre detaliile legate de viaţa lor împreună, mi se pare că tânjeşte după un fel de izbăvire. Majoritatea lucrurilor pe care le spune au legătură cu Crystal – probabil numele adevărat al Avei – şi cum atunci când ea s-a născut, realitatea brutală a crimei săvârşite de Charlotte l-a lovit din plin, iar el nu a putut să o ierte şi acum şi-a pierdut fiica, toate astea din cauză că a băut prea mult ca să poată suporta. Potrivit articolului, după aceea s-a mutat cu mama lui şi încearcă să-şi pună viaţa în ordine ca să poată avea un nou început.

„Ştiu cum te simţi”, gândesc eu. „Dacă ar fi aşa de uşor după patruzeci de ani.” Citesc articolul din nou, fragmentul unde face mare tam-tam din viaţa lor sexuală şi despre cum beau ei împreună, după care mă întreb cât din ceea ce scrie aici este adevărat şi câte informaţii sunt construite să-l pună pe el într-o lumină mai bună. Totul sună aşa de tragic şi de sordid. Aproape că îmi pare rău pentru el, dar problema este că a luat-o pe Ava.

Mă mai uit peste câteva rezultate, dar în mare parte sunt versiuni diferite ale aceluiaşi articol, plus o suită de alte poze. Nu dau peste un cont de Facebook care să îi aparţină, aşa că presupun că poliţia a fost cea care i l-a închis deja sau ce fac ei în astfel de situaţii. Sau este posibil ca el însuşi să-l fi dezactivat după ce a luat-o pe Ava.

Încep o nouă căutare. Katie Batten. Prietena cea mai bună a lui Charlotte. Scriu „Katie Batten înecată în Ibiza 2004” şi ajung direct la această poveste. Dumnezeu să binecuvânteze Google-ul în tot ce face, în afară de situaţiile medicale. Cafeaua s-a răcit aproape complet, dar iau o gură oricum.

Eforturile de căutare a lui Katie Batten, o femeie din Marea Britanie care a dispărut din Ibiza, una dintre Insulele Baleare, au fost anulate. Domnişoara Batten, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, a fost ultima oară văzută ducându-se să înoate la răsăritul soarelui pe o plajă de lângă barul unde lucra din luna mai. Călătorise prin Spania cea mai mare parte a anului de după moartea mamei sale într-un accident de maşină în 2002. Prietenii au declarat că începuse să accepte moartea subită a mamei, cu toate că încă jelea şi a fost descrisă ca fiind nervoasă şi vulnerabilă. Colegii ei au declarat că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului singură.

În noaptea morţii, a fost văzută intrând în mare, iar doi martori, un cuplu german aflat în vacanţă, care urmăreau răsăritul soarelui dintr-un loc izolat, au spus că au încercat să o strige în timp ce îşi croia drum prin valuri şi s-au gândit că ar putea fi beată. Domnişoara Batten le-a răspuns că era

bine. Tânărul cuplu a privit-o cum înoată spre larg, dar mai târziu, când s-au uitat din nou către stânci, dispăruse fără urmă. În ciuda eforturilor extinse de căutare, trupul lui Katie Batten nu a fost recuperat. Un verdict care să confirme moartea accidentală prin înecare este aşteptat din partea anchetatorilor.

Mai apăreau şi alte rezultate, dar nimic care să ofere mai multe detalii. Tatăl murise în urma unui atac de cord câţiva ani mai devreme, după care Katie a trebuit să aibă grijă de mama ei care se lupta să-şi accepte noul statut de văduvă. Într-un alt articol despre moartea ei apare o fotografie pixelată a unei femei care stă pe o plajă, cu păr negru lung şi cu ochelari de soare, bronzată. Fără prea multe detalii şi făcută de la distanţă. Asta a fost tot ce au avut?

„Trupul lui Katie Batten nu a fost recuperat.” Recitesc această propoziţie din nou şi din nou. A ajuns vreodată cadavrul ei la mal? Din această cauză este Lisa aşa de convinsă că ea, Katie, a răpit-o pe Ava? Chiar crede că nu a murit? Dar de ce? Nu are sens. Cu siguranţă că nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu Charlotte Nevill, chiar dacă ar fi găsit-o din nou. Ziarele au spus clar în ultimele zile că vinovăţia lui Charlotte e de necontestat. A fost *văzută* omorându-l pe Daniel şi a recunoscut. De ce să vrea Katie să apară în viaţa ei acum?

Mai iau o gură de cafea. Jon e vinovat. El i-a trimis mesajele pe Facebook. El este cel care a dispărut cu Ava. Poliţia ştie despre ce vorbeşte. Trebuie să ai încredere în ei, nu în fosta ta cea mai bună prietenă, care este şi ţicnită.

Închid calculatorul. Deja e prea mult. Am şi eu problemele mele. Poliţia o să-i găsească pe Jon şi pe Ava. Sunt sigură. Nu vreau să mă gândesc la natura mesajelor pe care i le trimitea. Nici chiar luminile puternice din hotel nu au cum să risipească întunericul din ele.

43.

— LISA —

Încordarea subită a lui Alison mă face să mă îngrijorez. Îşi ţine telefonul mobil puţin prea aproape de ureche. Cred că este Bray la celălalt capăt, şi capul începe să mi se învârtă, iar întunericul ameninţă să apară în colţurile ochilor mei. „Doamne, nu. Te rog să nu fie despre Ava. Te rog, nu Ava.” Frica este pe cale să pună stăpânire pe mine atunci când Alison îşi întoarce privirea peste umăr spre locul unde stau eu pe marginea scaunului, cu mâinile strângând cât mai puternic cana de ceai. Pare că îmi ascunde ceva, nu vreo formă de empatie, mai degrabă observ neîncredere în privirea ei. Neîncredere în mine. Teama legată de siguranţa imediată a Avei este înlocuită de propriul instinct de supravieţuire. S-a întâmplat ceva.

Alison îmi aruncă un zâmbet încordat şi încearcă să se comporte normal în timp ce se îndreaptă către toaletă ca să-şi continue conversaţia. După ce clanţa se închide cu un clic, mă ridic imediat de pe scaun şi îmi lipesc urechea de uşă. Pentru prima oară de când m-au mutat din casa noastră şi m-au adus în acest apartament groaznic, mă bucur de materialele ieftine folosite. Uşa este subţire şi, deşi nu înţeleg tot ce zice – vorbeşte extrem de încet –, prind câteva cuvinte: „… Aşa o să fac… o să fiu bine… Nu, e la fel ca înainte. O să încui uşa… poartă-te normal când ajungi aici.”

Căcat, căcat, căcat. Faţa îmi arde, iar mâinile îmi sunt reci. Sunt numai instinct animalic acum, iar acesta îmi spune că trebuie să plec de aici sub orice formă. Ceva s-a întâmplat şi o să vină după mine. Dar cum rămâne cu Ava? Asta înseamnă că totul s-a sfârşit? Nu pot să risc nimic, mai ales să fiu arestată acum. Sunt încă Charlotte Nevill. Nu o să vadă în mine o victimă.

Se aud mişcări de cealaltă parte a uşii şi dintr-odată devin înspăimântător de calmă. Alerg până la bucătărie şi

înşfac ibricul făcând apa să se mişte în timp ce mă întorc grăbită în cameră. Uşa de la dormitor se deschide când ajung în faţa ei, iar Alison face un mic pas înapoi, surprinsă să mă vadă aşa de aproape. Frică. Văd că îi este frică.

— Îmi pare rău, îi zic încet.

Abia are timp să pară uimită înainte să o lovesc cu ibricul în cap. Zgomotul loviturii face să mi se strângă stomacul, în timp ce ea se clatină puţin înapoi, ca imediat după aceea să cadă pe covor, ameţită, cu un icnet. Nu ezit să-i smulg telefonul, după care alerg spre uşa de la intrare, îmi iau geanta mea veche şi cheile de pe masa din hol.

— Lisa, Lisa, nu…

Vocea ei se aude gâtuit, abia poate să vorbească.

— Îmi pare rău, îi repet.

Mâinile îmi tremură în timp ce deschid uşa de la intrare, apoi o încui de două ori în urma mea, iar cheia aproape că-mi scapă printre degete când o aud cum bate în uşă de cealaltă parte. „Prea târziu, Alison, prea târziu.” A rămas blocată înăuntru, fără telefon. Oricum nu prea am mult timp. Ştiu că Bray este pe drum.

O iau la fugă. Nu aud nicio sirenă în timp ce alerg spre oraş. Bine. E foarte bine.

Mă rog la Dumnezeul în care nu cred înainte să încerc cardul de credit la un bancomat şi izbucnesc în râs când scoate din el suma maximă posibilă de două sute cincizeci de lire. În toată agitaţia asta, nu au ajuns încă să-mi închidă conturile bancare. Imediat după aceea arunc cardul, geanta şi telefonul lui Alison într-un coş din apropiere şi mă îndrept rapid către Boots ca să cumpăr o maşină de tuns părul cu baterii, spray nuanţator de păr albastru şi roz, farduri şi ojă neagră. Trec pe la trei magazine de caritate, de unde îmi cumpăr cele mai ponosite şi hipiote haine pe care le găsesc, împreună cu o geacă militară şi pantofi Dr. Martens la mâna a doua care abia îmi vin. Iau şi o grămadă de bijuterii ieftine în formă de cruce, schelete şi câteva brăţări din piele. Sunt leoarcă de transpiraţie şi inima îmi bate puternic, dar mintea mi-e limpede. Am învăţat multe de-a lungul anilor. Ei se aşteaptă să fiu la fel de sperioasă. Poate

să-mi schimb culoarea părului şi să-mi pun nişte ochelari, dar nu mai mult de atât. Mă subestimează. O să fiu neînfricată şi o să mă ascund în văzul tuturor. Să devin altcineva.

La cafeneaua Costa, mă duc în toaleta pentru persoane cu dizabilităţi, în care există oglindă şi o chiuvetă, apoi mă pun rapid pe treabă. După ce termin, nici eu nu mă mai recunosc. Arăt mai tânără, ceea ce nu e o surpriză. Cel mult de treizeci de ani. Îmi conturez ochii cu kohl, negru şi furios. Mă dau pe buze cu roşu aprins şi îmi vopsesc unghiile cu ojă neagră. Părul aproape mi-a dispărut. Părul ras cu maşina de tuns în ambele părţi şi o şuviţă roz cu albastru pe mijloc prinsă într-o coadă mică de cal. Pantalonii îmi sunt cam mari şi îmi atârnă pe şolduri, accentuându-mi înfăţişarea tinerească. Am slăbit şi porţiunea de abdomen care mi se vede când mă mişc e plată şi fermă.

Păstrez fardurile, spray-ul colorant, maşina de tuns şi oja, dar îmi îndes hainele pe care le-am purtat în coşul de gunoi şi curăţ orice dovadă de păr din chiuvetă. Când plec, îmi dau seama că mi-am schimbat şi mersul. Împing în faţă şoldurile şi îmi îndrept umerii. Cu femeia asta nu te pui. Femeia asta face lucrurile în stilul ei. E dură ca oţelul. Femeia asta e umbra mea, şi ştiu asta. Aceasta e Charlotte care-aş fi putut deveni.

Peste o oră sau mai târziu sunt la micul service de la capătul autostrăzii. Încă e lumină, dar la orizont cerul începe să devină cenuşiu. Mă plimb printre rândurile de camioane care umplu parcarea până găsesc unul în care să fie cineva. Un şofer, citindu-şi ziarul, sorbind din ploscă, ambalaje de la Burger King pe bord. Totul atât de previzibil. Bat în portieră, zâmbesc, şi el coboară geamul.

— Mergi cumva undeva pe lângă Calthorpe? îl întreb. Acolo sau la Ashminter? Amândouă sunt destul de aproape de casă. Aş putea să iau de acolo un autobuz şi să ajung în Elleston în mai puţin de o oră.

— Mă duc la Manchester, zice. Aşa că merg în direcţia aia, dar am oprit pentru noapte. Mi-am făcut orele. Îmi pare rău, scumpo, dar nu plec până pe la vreo patru dimineaţa.

Nu e un bărbat cu înfăţişare respingătoare. Am văzut mai răi de atât. Înainte să apuc să mă gândesc ce fac, ridic din umeri şi zâmbesc.

— Pot să aştept.

Nimeni nu o să mă caute într-o parcare de camioane. O să fiu în siguranţă aici.

Se uită la mine cu luare-aminte.

— Cum te cheamă, scumpo?

Tonul i s-a schimbat. Aproape nervos, dar şi viclean. Vede o ocazie. Genul de împrejurare despre care probabil doar a citit în revistele pentru adulţi.

— Lily, spun.

Numele îmi vine din senin şi e în dezacord cu înfăţişarea mea sălbatică, dar, într-un fel, se potriveşte exact din acest motiv. Lily e o fată drăguţă dintr-o familie bună, care s-a răzvrătit şi nu s-a mai întors niciodată acasă. Ţes povestea ei în minte în timp ce el mă măsoară din cap până în picioare şi văd cum mărul lui Adam i se mişcă atunci când înghite în sec.

— Phil.

Deschide portiera de la cabină şi mă trage sus. Constat uşurată că miroase a curat, la fel şi cabina. Nu a fum. Nu a alcool stătut. Doar piele şi deodorant. Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut fi mult mai rău.

— Trebuie să trag un pui de somn. Îmi face semn din cap spre bancheta din spate acoperită cu o pilotă. Cu cât adorm mai repede, cu atât plecăm mai devreme. Ochii lui se plimbă din nou pe trupul meu. În mod normal, mă masturbez, dar…

Râde pe jumătate, de parcă ar face o glumă, dar i se scurg ochii.

— Păi, bănuiesc că ar trebui să plătesc cumva pentru cursă, spun, conştientă că sună ca o replică dintr-un film porno ieftin, dar sperând că asta o să-l facă să se excite.

E supraponderal şi de vârstă mijlocie şi mă îndoiesc că nevastă-sa o face des. Chiar dacă mai vrea o dată, cred că pot să-l fac să termine repede. Mă gândesc la Charlotte. Trebuie să fiu Charlotte Nevill acum. Ava are nevoie de

mine şi nu o s-o las de izbelişte.

„Sunt Charlotte Nevill”, îmi spun, în timp ce mă întind să-i desfac catarama de la cureaua de sub burdihan. „Am făcut lucruri mai rele. Pot să fac asta.”

44. ATUNCI

— 1989 —

Este luna mai, la jumătatea trimestrului lui Katie, deşi nu se poate spune că acest lucru însemna ceva şi pentru Charlotte. Abia dacă mai merge la şcoală şi nimănui nu-i pasă. Niciunul dintre profesori nu o doreşte pe Charlotte Nevill în şcoală. Sparge lucruri. Înjură. Loveşte alţi copii. „Nimeni nu poate să o controleze. Devine din ce în ce mai rea.” Celor mici le este frică de ea. Furia ei e ca un lup care rânjeşte, fericită să devoreze frica celorlalţi copii ca să scape de a ei. Lupul cel mare şi rău. Scufiţa Roşie.

— Charlotte? Eşti atentă?

Katie se mişcă în cerc în mijlocul unei camere dărăpănate, ridicând un nor de praf.

— Pielea lui este gri şi cam lăsată. Ca şi cum era gol pe dedesubt. Aş fi putut să mă holbez la el toată ziua.

Sunt într-una din casele dezafectate de pe Coombs Street, golită de orice urmă de plumb de către mâinile hulpave ale locuitorilor, şi uitate momentan până când buldozerele o să vină să demoleze totul, ceea ce pare că nu o să se întâmple prea curând, după cum tot spune doamna Copel, vecina de alături.

— Gri, zice Katie din nou în timp ce se freacă cu praf între degete. Cam aşa.

Bunicul lui Katie a murit; ea abia s-a întors de la înmormântare în urmă cu câteva zile şi nu se poate abţine să nu povestească despre asta, ceea ce e bine pentru că împiedică vorbele din Charlotte să se reverse afară.

— Dezgustător, zice ea în timp ce Katie se trânteşte lângă ea.

Ambele stau pe geaca lui Charlotte pentru ca rochia lui Katie să nu se murdărească de praf, dar se reazemă cu spatele de perete, motiv pentru care Charlotte îşi pune în mintea ei ameţită să nu uite să verifice hainele lui Katie înainte ca ea să plece acasă. Nu ar vrea ca ea să intre în

bucluc fiindcă ar însemna că nu o va mai putea vedea, iar Katie este tot ceea ce o face să nu-şi piardă de tot minţile.

— Da, dar minunat de dezgustător.

Charlotte nu a văzut vreun corp lipsit de viaţă, deşi îşi doreşte să o fi făcut. Ar fi vrut să-l fi văzut împreună cu ea.

— Mirosea?

Casa aceasta miroase a umezeală şi mucegai, chiar dacă afară este soare şi destul de cald.

— Nu, oricum nu *rău*. Probabil a ceva chimicale. Ca în laboratorul de ştiinţe de la şcoală.

Charlotte habar n-avea cum mirosea un laborator, dar a scos un *hm* ca să pară de acord.

— Evident că starea mamei s-a înrăutăţit, zice Katie cu un oftat exagerat. Doctorul Chambers i-a dat nişte pastile să-i calmeze nervii, dar nu par să aibă vreun efect.

Charlotte nu vrea să audă nimic legat de pastile, aşa că se apropie de frumoasa şi delicata Katie care este aşa de puternică pe dinăuntru, ca să se poată bucura şi mai mult de vocea ei melodioasă.

— A devenit obsedată de moarte. Îşi închipuie că nu am observat, pentru că toţi cred că sunt puţin prostuţă, deşi este extrem de evident. Tati spune că suferă, dar eu nu înţeleg de ce este aşa de tristă. Era totuşi bătrân şi acum ea a primit casa cu vedere la mare, aşa că totul ar trebui să fie bine. Evident, *ea* nu vede lucrurile aşa. După ce ne-am întors acasă, a lustruit scările din casă aşa de tare – tati a spus că a făcut-o ca să nu se mai gândească –, încât a şi căzut pe ele! Mi-a spus că a fost aproape să-şi rupă gâtul!

Scoate un râs aproape metalic, în care se poate simţi şi puţin venin. Katie o urăşte pe mama sa. Îl urăşte şi pe tatăl ei, dar cel mai mult pe mama.

— Evident că apoi a fost nevoită să cumpere şmirghel ca să îndepărteze lustrul, îngrijorată că o *să cad şi eu*. Vezi să nu! Mă obligă să iau vitamine acum. Ca să mă menţină sănătoasă. Sinceră să fiu, Charlotte, nu mă lasă să respir deloc. Tati încearcă din răsputeri să o facă să fie rezonabilă, dar îl controlează şi pe el. Măcar el poate să meargă la slujbă. Mulţumesc lui Dumnezeu că pastilele alea o fac să

fie somnoroasă şi pot să vin să te văd.

Zâmbeşte, atât de drăguţ şi de dulce, încât Charlotte se agaţă de ea.

— I-am pus una în cafea de dimineaţă, zice Katie cu un zâmbet neastâmpărat. Şi deja luase una înainte. Nu o să se mai trezească în veci.

— Poate că ar trebui să doarmă pentru totdeauna, mormăie Charlotte.

Ce-ar putea să fie aşa de rău? Să dormi pe veci?

— Da! Katie sare în picioare. Poate că aşa ar trebui! Ce ar trebui să facem după? Am fugi undeva?

Toate jocurile şi fanteziile lor pornesc de la ideea unei fugi – *condu cât mai departe, iubito* – şi cine ar fi după asta şi ce ar face, apoi Charlotte sare şi ea în picioare fără să mai ţină cont de oboseala pe care o simte, fără să mai conteze furia ei pură, fără să se mai gândească la acele lacrimi captive în ea care ar putea să o umilească.

— Bonnie şi Clyde! zice ea. O să jefuim bănci şi o să nenorocim oameni! O să fim nişte legende!

Deja se simte mai puternică, bucurându-se de admiraţia cu care o priveşte Katie. Cea care o crede sălbatică, nebună şi liberă. Katie crede că ea este lupul cel mare şi rău care-i terorizează pe toţi de aici. *Lupul cel mare şi rău*.

— Eu o să fiu Bonnie, iar tu o să fii frumosul meu Clyde!

Katie se preface că îşi face vânt cu o mână, în timp ce cu cealaltă scoate un pistol invizibil de la şold.

— O să fim de nedespărţit, şi oamenii ne vor invidia pentru dragostea noastră.

Se apleacă şi o sărută pe Charlotte direct pe buze, un sărut aşa de moale, încât faţa lui Charlotte pare să ia foc, apoi i se schimonoseşte când lacrimile de care se teme ameninţă să o podidească. Apoi scoate o ţigară din buzunarul cel mai de sus, pe care o aprinde în timp ce încearcă să-şi controleze gura care-i tremură.

— Charlotte? întreabă Katie îngrijorată. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

Scutură din cap.

— Doar mizerii din cauza lui Daniel. Ca de obicei. Chestii

în familie. Nimic cu care să-mi bat capul.

— Poţi să-mi spui orice.

Katie îi ţine faţa cu ambele mâini, nu delicat, cum ar face o fată, ci cu putere.

— Ştiu.

Dar nu poate s-o facă. Nu este nimic asemănător cu ceea ce îndură Katie de la mama ei extrem de protectoare. În schimb, Charlotte se desprinde de ea şi lasă ţigara să-i atârne între buze în timp ce ia o postură pe care îşi imaginează că ar avea-o un mafiot.

— Hai la un jaf, Bonnie! E o bancă în oraş pe care trebuie s-o spargem!

Îşi mişcă o sprânceană în timp ce ţine mâna în faţă, iar Katie râde, bate din palme, apoi amândouă sar vesele de sus în jos. Întotdeauna aşa de multă energie. Când sunt împreună, Charlotte aproape că-şi recapătă puterile şi se simte mai bine.

Ies cu greu din casă înapoi la lumină şi aleargă cât pot de repede peste terenul părăsit, ţinându-se de mână. Banca o să fie magazinul cretin al bătrânei doamne Jackson, iar banii o să fie dulciurile şi băuturile pe care Charlotte le va fura. Ea este lupul cel mare şi rău, ea, ea. Nu vrea să-şi aducă aminte de noaptea trecută. Tot ce vrea este să alerge aşa de repede, încât trecutul să nu o poată ajunge din urmă.

Idiotul de Daniel. Numai nemernicul ăsta mic e de vină. Poate chiar s-o simtă, amintirea a tot ceea ce s-a întâmplat, cum aleargă după ea de zici că stă să-i sufle în ceafă. Aleargă şi mai repede, dar nu o să fie niciodată suficient de repede.

— Daniel e bolnav, zice mama ei stând în pragul uşii de la dormitor. Trebuie să rămân acasă.

— Nu are nimic, mârâie Charlotte care nici nu-şi ridică privirea. Se simţea foarte bine mai devreme. Nu are nimic nici acum.

Nu este chiar adevărat, şi ea ştie asta. A fost tot timpul tăcut, chiar palid, şi nu a bătut-o la cap să se joace cu el de

când a venit acasă. A stat doar într-un colţ cu Peter Rabbit, sugându-i una dintre urechi. Simte ceva straniu. Nu iubire. Nu poate să-l iubească pe Daniel. Totul s-a înrăutăţit de când a apărut el, dar este *ceva*.

— O să am eu grijă de el cât timp eşti la muncă.

Mama clatină din cap. Aşa face mereu când Daniel se îmbolnăveşte. Nu o lasă pe Charlotte să se apropie de el.

— De mine are nevoie.

— Atunci ce treabă am eu aici?

Nu s-a purtat niciodată aşa când Charlotte era mică, când erau numai ele două. Niciodată nu a rămas acasă pentru ea.

— Avem nevoie de bani.

Mama nu o mai priveşte acum, cât se concentrează asupra copilaşului lipsit de energie pe care îl ţine lângă şold strângându-şi iepuraşul.

— Şi?

Clinchete de alarmă încep să sune în mintea lui Charlotte. Mama ei nu zice nimic pe moment, doar îşi muşcă buza de jos. Ochii îi sunt la fel de înceţoşaţi, probabil din cauză că a băut cu Tony toată după-amiaza. Şi roşii. Oare mama ei a plâns?

— Vorbeşte tu cu ea. Am eu grijă de el.

Tony apare în spate şi ia băieţelul din braţele mamei în timp ce mâinile ei dau să îl ia înapoi. Daniel începe să plângă cu suspine firave.

— Mocov vine cu mine, zice înainte să dispară.

— O să vin să-ţi spun o poveste după un minut, strigă mama după el. Scufiţa Roşie. Preferata ta.

Lui Charlotte îi bate inima şi mai tare. Pentru ea nu au fost niciodată poveşti înainte să adoarmă. Nimeni nu a avut grijă de ea când a fost bolnavă. Daniel este un nemernic aşa de norocos şi nici nu ştie acest lucru. Acel sentiment este cu totul altceva. Prin tot corpul lui Charlotte vibrează o senzaţie de pericol iminent.

— Ar trebui să iei asta, zice mama.

Îi întinde o pastilă pentru „durerile ei de spate”.

— Nu o vreau.

— *Ia-o dracului odată!* bubuie vocea lui Tony de pe coridor, şi atât Charlotte, cât şi mama ei tresar. Haide. Nu o să îţi facă rău. E un sentiment plăcut.

Mama pare că încearcă să-i zâmbească, deşi nu o priveşte direct.

— Te ştiu eu, Charlotte. Îţi place ameţeala care vine după.

— Dar nu am cu ce s-o beau.

Amânare, amânare, amânare. Este tot ceea ce poate să facă, dar este încolţită şi îşi dă seama de acest lucru. Plânsetele lui Daniel vin de undeva de departe. Acolo nu există decât camera ei care nu mai reprezintă un sanctuar pentru ea. O doză de bere îi este aruncată, iar fetiţa o ia şi, deşi ar dori să-şi urle spaima despre ceea ce crede că o să urmeze, înghite pastila.

— Ştiam eu că eşti fetiţa mea cuminte, zice mama ei şi îi mângâie părul.

Pare că este pe punctul să izbucnească în plâns, ceea ce o sperie pe Charlotte mai mult decât orice altceva.

— Nu-ţi face griji, zice. Totul o să fie bine. Întotdeauna e mai bine dacă nu te gândeşti la nimic.

— Scutecul lui trebuie schimbat, zice Tony care apare iar în pragul uşii. Fă tu asta. O duc eu la bordel. Poate să se spele acolo.

Charlotte se trezeşte în picioare. Nu poate să i se opună lui Tony. Nici mama nu vrea să se lupte cu el. Nimeni nu are curajul. Picioarele îi tremură. Dar nu o să plângă. Nu ar ajuta la nimic. Se întreabă cât de mult durează până când pastila mamei o să-şi facă efectul şi tot ceea ce îi trece prin minte este: „mai repede, mai repede, mai repede”. Se întoarce ca să-şi ia geaca.

— Numai cu gura, da? şopteşte mama cu disperare, vină şi ruşine în glasul ei.

Tony mormăie drept răspuns.

— Vorbesc serios, Tony. Vorbesc serios. Are doar unsprezece ani.

Charlotte crede că s-ar putea să i se facă rău, dar îşi ţine bărbia sus. O are pe Katie. Într-o zi o să fugă de aici. Într-o

zi o să dea dracului toată această mizerie de viaţă. Numai în clipa când ajunge la uşa de la intrare aruncă o privire în spate. Mama stă sus, pe scări, cu Daniel la şold.

— „Acum mult timp a fost o pădure. În pădurea aceea trăia o fetiţă mică pe care o chema Scufiţa Roşie. Mai era şi un lup mare şi rău…”

Nu o priveşte pe Charlotte când povesteşte. Deşi Daniel o face. Strângându-l pe Peter Rabbit cu o mână, îi face lui Charlotte un semn de la revedere cu cealaltă. Un mic gest de afecţiune. Doar pentru ea.

„Du-te dracului, Daniel”, gândeşte ea în timp ce-l urmează pe Tony afară. „Du-te dracului, piticanie nenorocită.”

45. ACUM

— MARILYN —

Sunt terminată. Ce zi! Faptul că m-am întors la muncă şi m-am prefăcut că sunt bine a reuşit măcar să mă ţină treză la birou. În schimb, ceea ce m-a surprins cel mai tare a fost că mi-a prins bine să fiu iar în mijlocul normalităţii monotone.

Acest sentiment a durat cam o oră întreagă până a venit Richard, neîngrijit şi arătând ca un nebun, bătând cu pumnii în uşile din sticlă, cerând să fie lăsat înăuntru. Nu a fost o surpriză. Nu chiar. La un anumit nivel, am ştiut că urmăreşte parcarea în fiecare zi, aşteptând să-mi fac apariţia. Dacă nu m-aş fi simţit aşa de umilită, ar fi putut să fie chiar un motiv de uşurare.

Când am ieşit în hol, a făcut tot ce mă aşteptam. M-a rugat să mă întorc. M-a implorat chiar. La sfârşit, în mod predictibil, m-a ameninţat. În gura mare. M-a trântit de perete. „Eşti aşa de urâtă, că niciun bărbat n-o să se atingă vreodată de tine! Cine morţii mă-tii te crezi? O să te distrug, târfă proastă!” Totul a fost aşa de grotesc, monstrul dinăuntrul lui apărând pe faţa sa schimonosită. Am plâns. Nu m-am putut abţine. M-au durut coastele când m-a lipit de perete şi toată furia lui m-a rănit adânc. Cum s-a ajuns la aşa ceva?

Larma a adus-o pe Penny aproape instantaneu. Nu avea de gând să suporte toată mizeria asta şi Richard ştia asta foarte bine. Faptul că îşi ameninţa şi agresa soţia era cum era, dar nu putea să continue la fel de faţă cu Penny. A rămas neclintită în timp ce el încerca să-şi ascundă mânia şi să pară rezonabil, cu salivă rămasă pe buze de când zbierase la mine. I-a spus că o să sune la poliţie dacă mai trece pe aici vreodată, amintindu-i că, datorită Lisei, poliţia venea repede când suna PKR. Mi-a spus că ar trebui să cer un ordin de restricţie. Eu mi-am aranjat hainele şi i-am spus că nu aveam de gând să mă mai întorc. S-a terminat. O să

intentez divorţ.

Penny l-a condus până la parter, s-a asigurat că bărbaţii de la recepţie o să-l ducă până la maşina lui, apoi le-a atras atenţia să o anunţe pe ea şi poliţia dacă îl mai văd prin apropierea clădirii.

Restul zilei l-am petrecut sub un nor de umilinţă deghizat în simpatie. Stacey s-a comportat drăguţ într-o manieră de genul: „*Ah, Doamne, nici nu ştiu ce-aş face*...” Toby şi-a umflat pieptul şi a jurat că o să-l zdrobească pe Richard dacă mai are tupeul să vină pe aici – ceea ce aproape că m-a făcut să zâmbesc, pentru că nu prea cred că s-a luptat cu adevărat vreodată în viaţa lui –, apoi a venit Julia, singura care m-a amuzat de fapt cu simpatia şi compasiunea ei falsă. Nici cu Penny n-a fost mai bine, ca şi cum nebunia lui Richard ar putea să-i ofere scuza perfectă să mă retrogradeze sau să mă dea afară la un moment dat în viitor şi astfel să uite complet de „problema Lisa”, o dată pentru totdeauna.

Ea şi Julia au devenit deja inseparabile. E amuzant felul în care evoluează lucrurile. Dar, oricum, m-am dus la serviciu şi mi-am făcut treaba, iar după ce s-a întâmplat când m-am întors la hotel, sunt sigură că nasul obraznic fără îndoială ajustat chirurgical al Juliei o să fie mutat din loc mâine.

Simon Manning mă aştepta jos. Am crezut că o să-mi ceară să plec, în schimb m-a întrebat dacă aş fi interesată să preiau contractul lui de la PKR – *treaba Lisei*. Mi-a spus că aş putea să mai rămân la hotel o vreme, ca să mă întâlnesc cu personalul potenţial pentru viitorul hotel. Acest lucru le-ar oferi lor – şi mie – o perspectivă mai de ansamblu asupra etosului afacerii şi a tipului de activitate pe care ar implica-o, iar eu aş putea să discut cu şefii serviciului de curăţenie şi cu cei de la catering despre noua construcţie. Faptul că aş locui acolo mi-ar putea oferi o înţelegere mai bună a modului în care operează industria hotelieră şi era convins că aş putea lucra câteva zile de aici pentru început. Dacă aş fi de acord, atunci o să o sune pe Penny imediat.

„Dacă aş fi de acord.” Aproape că am căzut în genunchi

de fericire. Evident că am vrut contractul. Încă bolboroseam mulţumiri când el s-a ridicat şi a plecat. Iată-mă aici, întinsă pe spate în patul meu din camera imensă, un amestec uriaş de emoţii. Uşurare. Asta este ceea ce simt în primul rând. Nu-mi pasă dacă mi-a oferit postul de milă, ştiu că o să mă descurc excelent, iar Lisa are alte lucruri cu care să se ocupe.

Lisa. Ziua a fost prea plină ca să mă mai gândesc la ea şi să fiu a naibii dacă o să încep acum. Acesta este *noul meu început*. Simon Manning mi-a oferit o cale de scăpare. Slujba mea este asigurată şi nu cred că trebuie să-mi bat capul cu probleme legate de unde ar trebui să stau pentru moment. Dacă banca are de gând să ia casa pentru că ipoteca nu a fost încă plătită, tot o să supravieţuiesc. Ar trebui să-mi mai iau din lucruri, dar mai poate aştepta şi oricum nu vreau să o fac singură. „Nu o mai ai pe Lisa care să vină cu tine.”

Tocmai vreau să mă dezbrac, să fac un duş înainte să deschid o sticlă de vin şi să mănânc un sendviş şi nişte chipsuri pe care le-am luat în drum spre casă – e ciudat cât de repede se schimbă locul pe care îl numeşti *casă* –, când aud un ciocănit în uşă.

Poliţişti. Trei. Bray în prim-plan.

— Ce s-a întâmplat? Mă ia cu rău de la stomac. E vorba de Ava?

Mă tem că au găsit-o şi nu e de bine, dar îmi dau seama că expresia lui Bray e prea aspră. Îi las să intre.

— Lisa a evadat.

Fără menajamente.

— Evadat? întreb. Nu am ştiut că e prizonieră.

O iau de la capăt, o apăr fără să vreau, ca şi cum aş fi pe pilot automat.

— Nu este, se corectează ea. Cel puţin nu era. Dar şi-a atacat ofiţerul supraveghetor şi a fugit. Trebuie să ştim dacă a avut vreun contact cu dumneavoastră. Dacă v-a sunat sau v-a trimis vreun e-mail. Orice.

— De ce-ar fugi? întreb în timp ce mă aşez pe pat.

— Aveţi vreo veste de la ea?

De data asta, întreabă Bray fără să răspundă, şi eu clatin din cap.

— Nu. Nimic. Verificaţi-mi telefonul dacă vreţi. Ce se întâmplă?

— Aveţi vreun jurnal sau vreo agendă de anul trecut acasă?

— Nu. Viaţa mea nu este aşa de ocupată. De ce vreţi să aflaţi ce am făcut anul trecut?

— Totul se rezumă la a descoperi ce are de gând să facă Lisa. O să am nevoie să încercaţi să vă amintiţi cât mai exact timpul şi locurile în care aţi fost cu ea.

Pufnesc în râs.

— Abia îmi mai amintesc ce am făcut săptămâna trecută, darămite anul trecut.

Bray nu zâmbeşte şi simt un gol în stomac.

— De ce sunteţi aşa de îngrijoraţi din cauza ei?

„Ce a făcut?” Întrebarea pe care îmi este frică să o pun pluteşte în aer.

Poliţista se aşază pe pat lângă mine şi nu-mi dau seama dacă este o încercare de a se împrieteni cu mine sau pentru că o fi şi ea epuizată.

— Am căutat prin casa din Elleston după alte indicii care să ne spună unde ar putea să fie Ava acum, îmi zice. Am găsit acolo laptopul lui Jon, ascuns sub salteaua Lisei, şi un set de chei despre care credem că aparţin unei proprietăţi închiriate în Ţara Galilor.

Îmi mut privirea de la ea la cei doi ofiţeri şi observ că mă privesc ca şi cum ar trebui să înţeleg despre ce este vorba. Mă încrunt.

— Jon a fost în casa lor? Dumnezeule! Când? După tot ce… s-a întâmplat? Cum ar fi putut să…?

— Nu, mă întrerupe ea. Nu credem că Jon a fost acolo.

— Spuneţi-mi dracului odată ce vreţi să-mi spuneţi! sar eu. În cuvinte cât mai simple.

Sunt prea obosită, iar mintea mi se învârte în toate părţile.

— Jon nu a mai fost văzut acasă de câteva luni. Vecinii spun că au crezut că e plecat în vreo călătorie. A fost

concediat şi declarat inapt pentru muncă acum doi ani. A lucrat numai pe ici, pe colo pentru puţini bani şi doar din când în când. Era liniştit şi nimeni nu-l băga în seamă. Nu avea vreo ipotecă de plătit pentru că a vândut casa mamei sale şi a cumpărat cu banii jos un apartament după ce aceasta a murit. A moştenit şi o sumă bunicică. Facturile lui erau plătite direct de pe card.

— Şi?

De ce nu vrea să treacă direct la subiect? Cât de rău poate să fie dacă are nevoie de aşa de multe explicaţii?

— Un vecin a spus că l-a văzut cu o femeie înainte să plece. Şi-au zis că o fi întâlnit pe cineva sau că s-a împăcat cu o iubită mai veche. Părea fericit. Era mai vioi.

— Cine era? întreb.

— Nu au reuşit să vadă clar. Au spus doar că a trecut de câteva ori pe la el. Am găsit un contract de achiziţie pe laptopul lui şi avem câţiva ofiţeri în drum spre acea adresă chiar acum. Să sperăm că o să dea de Jon şi de Ava acolo. Poate şi de Lisa.

— Dar de ce erau lucrurile lui în casa Lisei?

Îmi dau seama cam ce vrea să facă, deşi nu-mi este extrem de clar unde vrea să ajungă.

— Credeţi că Lisa era acea femeie? Vechea iubită? Credeţi că ea şi cu Jon încă vorbeau? Şi din cauza asta era laptopul acolo?

Pentru o fracţiune de secundă totul pare să aibă sens. Poate că este vorba despre o dragoste reînviată – cum se poate aşa ceva, când ea nu avea niciun cont pe site-urile de socializare? –, dar apoi îmi amintesc mesajele pe care Jon i le-a trimis Avei. *Genul* acela de mesaje. Lisa nu i-ar fi permis niciodată să trimită aşa ceva. Nu aşa se comportă cineva care îşi doreşte o reuniune de familie. Sau poate că nu a ştiut? Poate că Jon îi trimitea mesajele fără ca Lisa să ştie? Totul pare ciudat în cel mai bun caz, deşi nu-mi vine să accept că Lisa ar fi fost de acord cu aşa ceva. Să-şi ascundă trecutul, da, însă nu aşa ceva. E o *nebunie*.

— Dar nu are niciun se…

Telefonul lui Bray sună tocmai atunci, întrerupându-mă,

iar ea se ridică imediat în picioare, întorcându-se cu spatele la mine ca să răspundă. Respir adânc, cu tâmplele pulsându-mi haotic. Am *văzut* starea în care se afla Lisa în clipa în care Ava a dispărut. Era zdruncinată. Apoi mai este şi toată treaba asta legată de ceea ce a spus ea în legătură cu Katie. *Nu* avea cum să ştie unde era Ava. Apoi, toate e-mailurile acelea. Nu are cum să fie implicată în aşa ceva. Pur şi simplu nu are. Sau da?

— Dumnezeule, zice Bray încet. O să te sun în cinci minute, plec acum.

Un alt telefon începe să sune, iar Bray, cu faţa întunecată şi corpul rigid, îi face semn colegului ei să iasă afară.

— Ce e? întreb. Ce s-a întâmplat? Ah, Doamne, sunt…

— Jon Roper e mort. I-au găsit trupul în casă. Nu există niciun semn de Lisa sau Ava.

Cuvintele ei sunt directe, dar nu reuşesc să se agaţe de creierul meu obosit.

— Mort? Şi Ava nu este acolo?

Sunt ca un personaj dintr-un serial poliţist, stând acolo împietrită, tot repetând cuvintele până când capătă sens.

— Este absolut necesar să mă sunaţi dacă vă vine vreo idee despre unde ar putea să meargă Lisa sau dacă încearcă să vă contacteze.

— Desigur, zic. Dar sunt sigură că nu ar fi…

— Aparent, corpul lui se afla într-o stare avansată de descompunere. E mort de câteva luni. Poate chiar un an. Cu siguranţă, înainte ca Ava să fi început să primească mesajele acelea pe Facebook.

— A fost…?

— Omorât? rosteşte ea cuvântul în locul meu. Da. Aşa se pare.

Lumea nu pare să se mişte cu adevărat, deşi marginile drepte ale patului şi pereţii par să se curbeze puţin în timp ce toate culorile devin mai puternice. Mă încrunt.

— Dar atunci cine îi trimitea Avei acele mesaje? Dacă Jon era mort?

Mă priveşte ca şi cum aş fi proastă.

— *Charlotte*. Lisa. Oricum vreţi să-i ziceţi. Laptopul a fost

găsit în *casa* ei. Chiar dinainte să aflăm toate aceste detalii, ne gândeam la posibilitatea ca ea să fie.

Mi se pare că nu reuşesc să trag destul aer în plămâni.

— Ştiu că este ceva greu de digerat, dar este foarte probabil ca ea să fi făcut toate aceste lucruri.

— Dar de ce?

„Ah, Dumnezeule, Lisa. Te-am cunoscut măcar puţin?”

— Credem că a suferit o cădere nervoasă sau ceva. A sunat-o pe Alison – ofiţerul ei supraveghetor – de cel puţin două ori în ultimele săptămâni, într-o stare paranoică în care susţinea că se simte urmărită. Furtul banilor de la serviciu poate să fie ceva simptomatic pentru genul acesta de instabilitate mintală. Nu o să ştim sigur până nu dăm de ea. Dar până atunci, nu avem cum să fim siguri că Ava nu a păţit nimic. De fapt, suntem înclinaţi să credem că Ava este într-o mare primejdie. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Dar cum putea ea…

— În ziua în care Ava a fugit, erau numai ele două în apartament. Lisa ne-a raportat că dispăruse în dimineaţa următoare după ce s-a trezit. Multe lucruri se puteau întâmpla în acele ore. Lisa ar fi putut să plece înainte, ca să ajungă la locul de întâlnire. Absolut orice. Înţelegeţi ce spun?

Încuviinţez cu greu, simţindu-mi capul ca un bolovan.

— Lisa e periculoasă. Mă opresc. La naiba! A înnebunit.

Bray se uită la mine mulţumită că am înţeles ce voia să spună. Dar ei îi este mult mai uşor. Nu a cunoscut-o pe Lisa. Dar oare eu am cunoscut-o vreodată?

— O să sun imediat dacă am veşti de la ea.

Mâinile îmi tremură. Căcat, căcat, căcat. E o nebunie.

— Dacă îmi trece ceva prin minte care ar putea fi de folos, o să sun imediat.

— Mulţumesc. Ştiu că este foarte dificil.

Bray este în picioare, grăbindu-se să plece ca să ajungă la locul crimei.

— Ava este singura care contează.

Gâtul mi se usucă şi, în mijlocul a toate astea, îmi trece ceva prin minte. „Şi de ce n-aş face-o? Ar trebui să mă aleg

şi eu cu ceva din toată harababura asta.”

— Ah, zic. Ar mai fi ceva, dacă nu deranjez.

— Da?

— E vorba de soţul meu. Dacă discutaţi cu el, aveţi grijă ce îi spuneţi. A tot încercat să mă facă să-mi vând povestea la ziare. Nu aş avea încredere să-i comunic niciun fel de informaţie vitală, asta, dacă nu vă deranjează să fie transmisă mai departe.

— Mulţumesc. Aveam de gând să ne vedem cu el, în cazul în care Lisa a trecut pe acolo, aşa că e bine de ştiut.

— Când treceţi pe acolo, încerc să par calmă, puteţi să-i spuneţi să stea departe de mine şi de locul unde lucrez? M-ar ajuta foarte mult. Până când intentez divorţ. Poate să fie… dificil.

Nu trebuie să-i mai zic nimic. E şi ea femeie. Înţelege ce înseamnă cuvintele pe care i le spun.

— Nicio problemă.

Apoi au dispărut.

Uit de duş, de sendviş şi mă duc direct la vin. Nu vreau să mă îmbăt, dar e clar că am nevoie să beau puţin. Mâinile îmi tremură în timp ce-mi torn în pahar şi iau prima gură. Lisa. Ea este de vină pentru toate astea? Îmi amintesc ziua în care Ava a împlinit şaisprezece ani, doar cu câteva săptămâni în urmă, deşi mi se pare că a trecut o veşnicie. Atunci am întrebat-o pe Lisa despre tatăl Avei şi dacă a mai auzit ceva de el. Nu a zis nimic, aşa cum face ea de obicei. Îl omorâse deja?

Acum este ceva total diferit de efortul necesar ca să accept că prietena mea cea mai bună a fost cândva Charlotte Nevill. Era ceva care aparţinea *trecutului*. Acum este ceva atât de prezent. A făcut toate astea cât timp mergeam la serviciu împreună, mâncam mâncare chinezească la pachet, cât timp îmi idolatriza *căsnicia perfectă* şi îşi făcea griji pentru examenele Avei? Cum ar fi putut să-i trimită toate acele mesaje Avei? Să-l ucidă pe Jon? Când făcea toate astea? Sunt aşa de proastă?

„Cineva nu este cine pare să fie.”

„Trupul lui Katie nu a fost recuperat.”

Nu. Nu. Nu. Gândurile astea o să mă facă la fel de nebună ca Lisa şi numai ea *este* nebună.

46.

— LISA —

Mă prefac că joc Solitaire cu un pachet vechi de cărţi, dar sunt cu urechile ciulite la televizorul dat foarte încet din colţul sălii de aşteptare. Mai sunt doar alţi doi oameni aici, bând cafea şi citindu-şi ziarele. Îmi imaginez că toată lumea a plecat în oraş. Până la urmă, asta fac tinerii de obicei.

Camionul m-a lăsat în Calthorpe, de unde am luat autobuzul de Ashminster, cazându-mă în acest cămin de tineri timp de trei zile şi plătind ceva în plus pentru o cameră cu duş. Prima dată, m-am curăţat bine, spălându-l pe el de pe mine până când pielea mi s-a înroşit, apoi, în ciuda fricii şi a nervozităţii care mi-au dat complet peste cap stomacul, am dormit ore în şir, un somn întunecat, trist, lipsit de viaţă.

Când m-am trezit în cele din urmă, se făcuse seară, aşa că mi-am dat din nou cu nuanţator în păr, m-am fardat şi am redevenit Lily. Mă gândesc la acest nume. Floarea morţii. Coroana îndureraţilor. Te rog să nu fiu eu cea care o va plânge pe Ava. Sper să fi câştigat ceva timp.

Apar la ştiri. Nu Lily, cât celelalte *eu*, Charlotte şi Lisa. Am fost Lisa pentru aşa de mult timp, încât ar trebui să mă doară mai mult că nu mai este; dar am dat-o jos de pe mine aşa cum face un şarpe cu pielea lui. După ultima schimbare de nume, după ceea ce s-a întâmplat cu Jon, cred că am ştiut că nu avea să fie pentru totdeauna. Cu Charlotte nu este aşa uşor. Cred că numai moartea o poate anula şi pe ea. Poate că exact la asta se va ajunge în acest duel al minţilor. Dar nu sunt încă pregătită pentru aşa ceva, şi nici Charlotte nu este. Revendic această partidă cât de bine pot.

Este a doua oară când reportajul e difuzat, dar de data asta sunt mai calmă şi ascult cu atenţie, dând la o parte tristeţea pe care o simt pentru bietul Jon care nu a făcut nimic rău în afară de faptul că s-a îndrăgostit prea tânăr de

o persoană care nu putea fi iubită. Încerc să nu-mi privesc faţa din ecran, toată înţelegerea de anonimat cu cei de la Ministerul de Interne a căzut acum, că sunt considerată din nou o ucigaşă. Arăt aşa de blajin. Aşa de invizibilă. Au folosit o poză veche de pe legitimaţia mea de serviciu. Prezentatorul spune că acum am părul blond şi mai scurt şi prezintă şi un portret-robot nereuşit care arată versiunea mea tip păpuşă blondă gonflabilă neatractivă. Aproape că o face să râdă pe *Lily*. Ea este mult mai puternică decât mine, oricine naiba oi fi eu. Lily seamănă mai mult cu Charlotte decât cu Lisa. Eu sunt numai carcasa în care locuiesc ele.

Mă uit din nou la fotografia de pe ecran. Nu seamănă deloc cu mine. Oare numai de atât sunt în stare cei de la poliţie? Mă întreb dacă *ea* se uită. Oare ce gândeşte? Nu cred că aşa şi-a închipuit că o să decurgă lucrurile. Probabil că se aştepta să fiu închisă. Sfârşit de joc.

Prezentatorul spune că sunt căutată în legătură cu uciderea lui Jon Roper, al cărui trup a fost descoperit pe o proprietate închiriată din Ţara Galilor. După ce apare un cadru care focalizează cabana izolată, reporterul de la faţa locului spune ce au aflat cu privire la această crimă.

Corpul în descompunere al unui bărbat care a fost găsit la faţa locului se presupune că ar fi al lui Jon Roper, fostul partener al ucigaşei de copii Charlotte Nevill şi tatăl fiicei sale în vârstă de şaisprezece ani, Ava. Cum am auzit mai devreme, poliţia îl căuta pe Roper în legătură cu dispariţia Avei dintr-o casă conspirativă unde ea şi mama ei stăteau după ce identitatea lui Charlotte Nevill şi adresa ei au fost dezvăluite. Dar acum, dat fiind că Jon Roper a fost găsit mort, şi Charlotte Nevill a fugit, situaţia pare mult mai complicată decât iniţial şi au început să existe motive reale de îngrijorare cu privire la dispariţia adolescentei în vârstă de şaisprezece ani, care cu mai puţin de o lună în urmă a salvat viaţa unui copil.

A venit rândul lui Bray să apară în prim-plan, stă în faţa casei sigilate de poliţie, cu vântul puternic suflându-i părul peste faţă şi scoţând şuviţe din coada ei de cal. Spune că ar

trebui *să fiu considerată periculoasă*. Spune că dacă cineva mă recunoaşte, ar trebui să sune imediat la numărul aflat în partea de jos a ecranului, dar să nu se apropie în niciun caz de mine.

Nu spune totul. Clar au *ceva* care îi face să creadă cu fermitate că eu sunt cea care l-a ucis pe Jon. Am observat acest lucru în felul în care s-a încordat spatele lui Alison atunci când eram în apartament, dar şi în expresia extrem de serioasă a lui Bray. Am cel mai bun instinct de supravieţuire. Îmi cunosc inamicul. Prietena mea cea mai bună. Două feţe ale aceleiaşi monede. „Unde eşti, Katie? Unde mi-ai dus fetiţa?”

Strâng cărţile ca şi cum m-aş fi plictisit, după care zâmbesc cuplului tânăr din celălalt capăt al camerei în timp ce mă ridic. La rândul lor, îmi zâmbesc politicos, dar nu mă recunosc. Nimic. Cât de uşor este să devii altcineva. Cât de simplu le este oamenilor să vadă doar ce vor. Toate acele griji că aş putea fi recunoscută au fost o pierdere de timp. Nimeni nu vede nimic cu adevărat. Nu a apărut niciun apelant anonim care să mă dea de gol din cauza pozelor din ziare. Katie a fost. *Sunt sigură.* Ea a pus totul la cale.

Mă întorc în camera mea şi mă aşez pe pat. Nu pot să fac nimic până mâine, în afară de a reflecta. Am fost şi eu oarbă. Nu mi-am dat seama de ceva care se afla exact în faţa mea. Am *simţit* ceva, desigur, clopotele de alarmă sunau în mine, dar nu te-am *văzut* pe tine, Katie. Cine eşti? Simt cum starea mea de anxietate începe să se amplifice, şi singurul lucru pe care mi-l doresc este să mă ghemuiesc şi să plâng pentru Ava, să ţip să-mi aducă cineva fetiţa înapoi, dar numai eu pot să fac asta şi trebuie să rămân puternică. Să rămân Charlotte.

Peter Rabbit. Hai cu mine, iubito. Fotografia dispărută.

Penny? Nu, Katie nu are cum să fie ea. Penny a fost acolo de o veşnicie. Marilyn? Nu. Aşa ceva este imposibil. Marilyn e prietena mea cea mai bună, chiar dacă mă urăşte acum, şi oricum, la fel ca Penny, zece ani este destul de mult pentru asta. Să mă aibă întotdeauna aproape şi să nu facă nimic, cu siguranţă, nu e stilul ei. Katie e impulsivă. Nu are

răbdare.

Dar cine altcineva ar putea să fie? O străină? Nu. Trebuie să fie cineva cunoscut. Mă gândesc la fotografii. Oricine ar fi, a fost şi la mine în casă. Ava probabil că a lăsat uşa din spate descuiată de un milion de ori. Poate că au dat peste cheia de rezervă şi au luat-o? Mă gândesc la toate împrejurările în care mi-am lăsat geanta nesupravegheată la serviciu. Sau pe un scaun din bar. Ar fi putut cineva să copieze cheile şi apoi să le pună înapoi fără să-mi dau seama? Să mi le fure doar pentru scurt timp din geantă?

Gândul că cineva ar fura din geantă mă face să sar în picioare. *Julia*. Restul gândurilor vin în succesiune rapidă ca un foc automat. A furat de la Penny. E nouă. E vicleană şi meschină. E mai în vârstă decât vrea să arate. Face tot ce-i stă în putinţă să întoarcă oamenii împotriva mea.

Respir sacadat şi trag de mai multe ori aer în piept ca să-mi uşurez durerea din stomac. Oare Katie e Julia? Asta e ceea ce şi-a dorit? Să facă să pară că am omorât din nou, apoi să-mi ucidă fetiţa, lăsându-mă să trăiesc cu durerea asta? Ar trebui să mă surprindă, dar nu e aşa. În sinea mea, am ştiut tot timpul că o să vină după mine.

Jur pe inima şi pe viaţa mea.

PARTEA A TREIA

47.

— EA —

Fata B. Niciodată nu mi-a plăcut. Pare un rol secundar. Cineva pe care trebuie să-l iei după tine. Un amărât de finalist. Ca şi cum ai fi jumătatea mai puţin importantă a întregului. Ironic, având în vedere că eu sunt creierul aici şi aşa am fost mereu. Charlotte? Dumnezeule, cum aş putea să *o* descriu? Era curajoasă. Puternică. Sălbatică şi malefică. Da, a fost toate astea, dar eu am fost întotdeauna puţin mai inteligentă. Încă sunt. Cu toate că eu nu m-am schimbat. Nu ca ea.

Ştii ce? Sinceră să fiu, sunt plăcut surprinsă că a ajuns atât de departe în jocul meu. Nu eram sigură că o să aibă curajul să fugă. Sperasem să se întâmple asta, speram ca toate instinctele ei vechi să revină la viaţă, deşi nu eram prea sigură. Oamenii se schimbă pe măsură ce îmbătrânesc. Asta e partea plictisitoare a faptului că te maturizezi. Dar există schimbare şi există *Lisa*.

De vechea Charlotte – Charlotte a mea – nu m-aş îndoi deloc. Ar fi simţit ce va urma şi ar fi fugit. Poate că nu era inteligentă, dar era *feroce*. *Chestia* asta care a devenit, banala ta mamă de vârstă mijlocie, îmi închipuiam că o să rămână acolo ca o cârpă jalnică până în clipa în care o s-o ia de acolo acuzată că l-ar fi ucis pe Jon, ca după aceea să-şi petreacă restul vieţii mizerabile închisă şi tot întrebându-se ce s-a întâmplat cu tine, în timp ce toţi ar urla să le spună odată unde a ascuns cadavrul tău.

Oricum era mai mult planul B, adică aş fi făcut faţă, dar ar fi fost o mare dezamăgire. După tot timpul pe care l-am petrecut ascunzându-mă şi aşteptând să ies din nou la suprafaţă. După toate planurile. Nu, nu avea cum să fie o concluzie complet satisfăcătoare pentru prietenia noastră. Evident, nu la fel cum ar fi o reuniune ca la carte. Cred că şi ea s-a minţit. Sunt sigură că vrea să mă vadă. Evident că am dreptate. Mă întreb dacă mai există îndeajuns de mult

din vechea Charlotte ca să mă găsească. Ca să ne găsească.

Rămâne să aşteptăm şi să vedem. Oricum, Ava, e timpul să-ţi iei medicamentele. Trebuie să faci nani. Am câteva lucruri de făcut.

48. ATUNCI

— 1989 —

„Totul trebuie să iasă cumva afară.”

Asta este ceea ce Jean, sora lui Tony, i-a spus în urmă cu doi ani lui Charlotte când aceasta vomita de la pojar. „Tot trebuie să iasă cumva. Nu te împotrivi. O să te simţi mai bine după.” Poate că aşa este. Poate că de asta i-a băgat bătrânului Perry rahat de câine în cutia poştală şi a râs de el, chiar dacă el nu-i greşise cu nimic. Poate că tot de asta şi-a scris mare numele pe tot peretele şcolii cu un spray găsit pe o alee unde băieţii se drogau. Poate că aşa iese totul din ea, toată furia înfăşurată în jurul unui balon de altceva, ceva adânc în lăuntrul ei, pe care nu-l putea explica oricât ar încerca, ceva oribil şi disperat.

Oricum nu au ajutat la absolut nimic. Doar au adus alte avertismente din partea poliţiei şi a celor de la asistenţă socială, iar mama a ţipat la ea, în timp ce Tony a scos cureaua, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Prin haosul din gândurile ei exista această sfâşiere care a apărut după ce a fost la bordel. Nu a fost doar o singură dată. Nici nu avea cum să fie. Ar fi trebuit să ştie. Alţi *prieteni speciali*, apoi o cină din peşte, pe urmă se simte rău, ca şi cum toate aceste lucruri ar fi ceva absolut normal. Ca şi cum aşa ceva putea fi considerat *răsplată*. Mai multe pastile, tot mai des. Câteodată se simte ca şi cum nici nu mai poate să diferenţieze realitatea de iluzie. Mai degrabă o experienţă suprarealistă. *Suprarealistă*. Un alt cuvânt nou pe care Katie l-a folosit şi pe care ea nu l-a înţeles, pe care încă nu-l înţelege, deşi Katie a încercat să-i explice la ce se referă. Dar oricum îi place cum sună. Suprarealist face totul să pară mai curat. Mai sigur.

Deşi nimic nu are cum să fie aşa. Încă are dureri de la bătaia primită de la Tony, imediat după ce asistenta socială a plecat marţea trecută. Cureaua i-a lăsat vânătăi pe toată suprafaţa pulpelor şi de data asta a fost ceva diferit. Ceva

animalic pe chipul lui. A făcut-o să-şi aducă aminte de bordel şi nu i-a plăcut deloc. Faţa lui, plânsul lui Daniel, mama care încerca să-l liniştească. Ţipetele atunci când cureaua cădea peste ea, urându-se că nu se poate abţine să nu scoată niciun sunet. Nu a plâns. Nici după aceea, când a rămas singură. În schimb, s-a pierdut în melodiile lor, ale lui Katie şi ale ei. Le-a ascultat din nou şi din nou, cu căştile bubuindu-i în urechi.

Iese din casă cât de mult reuşeşte, având în vedere ce s-a întâmplat după ce au venit cei de la poliţie şi de la asistenţă socială, tot ţinând discursuri legate de şcoală şi de cum ar trebui să fie o familie fericită. Mama şi Tony dorm până mai târziu, aşa că ea dispare până când se trezesc ei. Îi împinge nişte lapte sau suc şi pâine lui Daniel prin zăbrelele pătuţului şi pleacă apoi. Pot să se joace de-a familia fericită, ei trei. Asta vor ei oricum.

Producând haos sau văzându-se cu Katie, astfel îşi petrece ea zilele. Katie. Ah, cum trăieşte ea doar pentru Katie. Au ascunzătoarea lor acum, aici, pe Coombs Street. Cu nişte pături aşezate pe jos, pe care Katie a reuşit să le ia de acasă, câteva lumânări pe care Charlotte le-a furat dintr-un magazin mare din oraş, nişte perne vechi de la centrul de plasament de pe Marley Street. Aici se simte cel mai în siguranţă. Îşi aprinde o ţigară nouă în timp ce Katie vorbeşte. Probleme cu mama, cam la asta se rezumă de obicei discursul ei. Total diferite de ale lui Charlotte. Prea multă iubire, asta e problema ei. Toată lumea o iubeşte prea mult.

— Poate că nu ar trebui să fumez asta pe lângă tine, zice Charlotte, apoi râde.

Katie râde şi ea în timp ce-şi mişcă inhalatorul albastru şi îl pufăie în aer.

— Nu sufăr de astm. Chiar şi doctorul ştie asta. Nu cred că a pus nimic în prostia asta. Cred că mi-a dat unul gol doar ca să scape de ea. A spus că plămânii mei sunt în stare perfectă. Dar l-a ascultat ea oare? Evident că nu. Ea e cea care nu mă lasă să respir. Care se înfăşoară aşa de strâns în jurul meu, încât nu mai am cum să scap.

— De ce nu eşti la şcoală?

Plămânii lui Charlotte sunt plini de fum. Fumează mai mult. Ar fi vrut să aibă şi nişte alcool, dar Tony avea doar două doze în frigider şi i-a fost teamă să ia una din ele. O să fure ceva mai târziu. De la magazin. Sau din altă parte. Poate una dintre pastilele mamei. A început să cam prindă gust pentru ele, aşa cum a făcut pentru ţigări.

— Am falsificat o scrisoare. Probleme în familie. E simplu. Oricum trebuie să vină vara. Au rămas numai zilele cu ore de sport şi alte activităţi, iar mama nu vrea să mă lase să particip la aşa ceva.

Totul este simplu pentru ea. Katie este o fetiţă bună. Dacă ea ar fi fost obligată să meargă la bordel şi apoi să povestească despre asta, oamenii ar crede-o. Ar sări să o ajute. În schimb, pe Charlotte nu ar crede-o nimeni. Sau poate ar zice că şi-a făcut-o cu mâna ei. Poate că aşa şi este. Poate că este o scorpie mică, aşa cum zice mama ei când se supără.

— Haide, zice Katie. Să ne plimbăm pe aici.

Ies pe geam, atente să nu fie văzute, iar ascunzătoarea lor secretă să nu fie deconspirată. Charlotte îi întinde ţigara lui Katie, aceasta o ia şi pufăie o dată înainte să i-o dea înapoi. Nu trage în piept. Charlotte ar bumbăci pe oricine altcineva ar face aşa ceva, dar ştie că Katie fumează doar de dragul ei. Pentru ea o face. Nu în felul acela în care vrei să impresionezi pe cineva, ci ca să-i demonstreze că sunt extrem de apropiate una de alta. Cele mai bune prietene. Nu, ceva mult mai profund. Nu există cuvinte care să poată descrie legătura dintre ele. Charlotte nici nu şi-ar dori să existe. Cuvintele ar putea să distrugă.

Aruncă cu pietre în casele dărăpănate doar pentru că pot şi pentru puţin timp îşi imaginează că sunt ultimele fiinţe în viaţă în deşertul lăsat de un cataclism nuclear, exact cum spunea la televizor în urmă cu câţiva ani şi despre care mama ei încă vorbeşte pentru că a speriat-o foarte tare. În cele din urmă, după ce toate poveştile despre supravieţuire s-au epuizat, se îndreaptă către centrul recreaţional unde este locul acela de joacă părăginit.

După ce trec de porţi, Charlotte încremeneşte.

— Ce-i?

Katie aproape că şopteşte întrebarea; sunt atât de sincronizate una cu cealaltă când vine vorba despre sentimentele lor, încât încremeneşte şi ea. Charlotte simte cum mâna lui Katie se strecoară într-a ei. O strânge tare. Stânca ei. Puterea ei.

— Mama, zice. Şi Daniel.

Katie scoate un icnet, iar ochii i se măresc. Vieţile lor reale au fost întotdeauna *distincte* până acum, Katie în casa cea mare şi cu şcoala ei bună, iar Charlotte în mahalaua asta nenorocită. Dar acum, aici, s-a deschis o uşă.

— Haide, mormăie Charlotte trăgând-o pe Katie în spate.

— Dar vreau să văd.

Katie o trage în cealaltă parte, făcând semn către tufişurile neîntreţinute de cealaltă parte a grilajului. Charlotte o priveşte miratră.

— Nu o să ne vadă.

Katie se apleacă şi o sărută pe Charlotte pe nas.

— Nu fi fraieră.

Cuvântul acesta o face pe Charlotte să zâmbească, la fel ca acel sărut, dar nu doreşte ca ea să vadă, nu vrea ca viaţa ei de căcat să devină ceva real pentru Katie. *Fraieră*. Nimeni nu are curajul să-i spună aşa. Trebuie să se mişte totuşi, altfel mama ei o să le vadă în curând. Nu este nimeni pe acolo fiindcă e o vreme de rahat şi pubelele nu au mai fost golite de o veşnicie, motiv pentru care toate mamele *bune* îşi duc copilaşii în parcul cel mare unde este curat şi din când în când mai trece o maşină de îngheţată, dar mama ei nu ar face asta niciodată. Nu fără să fie o zi specială, dar şi atunci totul ar depinde de toanele în care se află ea sau Tony.

Îşi fac loc prin tufişuri, râzând încet în timp ce frunzele şi crengile subţiri le împung şi li se prind de haine, până când amândouă sunt ascunse în spatele grilajului. Două perechi de ochi care strălucesc printre tufişuri. Katie este plină de entuziasm, în timp ce Charlotte se întreabă cum ar putea să i se pară familia ei. Mama, slăbănoagă în hanoracul ei

ieftin, cu părul drept prins în coadă. Probabil nu s-a spălat. Pare că s-a îmbrăcat repede ca să scape de Tony. Un lucru bun că nu a furat una din dozele lui, hotărăşte Charlotte, în cazul în care el e într-una din pasele lui proaste. Daniel îl are pe Peter Rabbit vârât la subsuoară, iar mama îl aşază cu atenţie într-unul din leagănele alea cu şină de siguranţă, aşezându-i un picior în fiecare deschizătură. Are aşa de mare grijă de el, încât pe Charlotte o doare inima.

După ce l-a aşezat, el îi zâmbeşte în timp ce molfăie una din urechile iepuraşului, iar ea începe să-l împingă în leagăn, nu prea tare, doar atât cât să se simtă bine. Tony obişnuia să o împingă pe Charlotte în leagăn, dar o ducea aşa de sus, încât ea începea să plângă de frică şi să-l roage să se oprească. Lui i se părea amuzant. Nu l-a văzut să-i facă niciodată aşa ceva lui Daniel.

Nu au cum să audă ce zice, dar râsul mamei ajunge la ele purtat de vânt. Este plăcut şi dulce, iar orice îi spune lui Daniel trebuie să fie extrem de plăcut. Charlotte se muşcă tare de obraz, iar gura i se umple de un gust metalic când pielea crapă. „Totul trebuie să iasă cumva.”

Se uită la Katie.

— Putem să mergem?

— Nu a fost niciodată aşa cu tine, am dreptate? Pare o întrebare, deşi nu este. Katie ştie deja răspunsul. Chiar îl iubeşte.

Are vocea blândă, ca şi cum ar vorbi cu ea însăşi, nu cu prietena ei, însă cuvintele pătrund ca nişte cuţite în Charlotte. Se agaţă de acest metal imaginar care o sfâşie. O să-l facă parte din fiinţa ei.

— Da, îmi doresc să dispară, zice Charlotte cu înverşunare în timp ce priveşte cum mama ei îl ia cu grijă din leagăn ca să-l pună pe pământ cu o expresie grijulie pe chip.

— Imaginează-ţi că s-ar întâmpla, zice Katie cu jumătate de zâmbet, pierdută deja într-una dintre fanteziile ei. Sau dacă ar muri. Imaginează-ţi cum te-ai simţi. Poate că atunci şi-ar da seama cât de mult te iubeşte.

Este un gând plăcut, deşi Charlotte ştie că nimic pe

lumea asta nu ar putea-o face pe mama ei să o iubească. Mama se uită la ea de parcă ar fi rea şi murdară, şi chiar *este* murdară, dar nu şi rea. Mama nu mai poate să o privească în ochi din cauza a ceea ce ea şi Tony au pus-o să facă.

— Eu aş fugi, zice ea. I-aş lăsa în pace. Să fie doar ei.

— Nu.

Vocea lui Katie este dură şi se lasă pe vine, trăgând-o pe Charlotte după ea, până ajung cu genunchii lipiţi de bărbii, iar această poziţie face vânătăile lui Charlotte să pulseze dureros.

— Nu, clatină ea din cap. *Amândouă* o să fugim. Împreună. Aşa o să facem.

Scoate din buzunarul gecii scoica pe care a adus-o cu ea din Skegness şi o apropie de urechea lui Charlotte. Nu e prima oară când face asta, dar ei i se pare la fel de minunat, zgomotul acela al mării care vine din ea.

— O să le facem să plătească, zice ea. Se apleacă în faţă şi îşi presează buzele de ale lui Charlotte. Pe familia ta şi pe a mea.

Charlotte încuviinţează, iar mama şi Daniel se transformă în nimic în spatele ei.

— O să îi facem să plătească, e şi ea de acord.

Totul trebuie să iasă cumva afară.

49.

— MARILYN —

Nu am dormit decât cel mult vreo oră, aşa că atunci când ajung la serviciu tâmplele îmi pulsează, gura mi-e uscată şi inima îmi bate prea repede, aşa cum se întâmplă după insomnie. Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la Lisa şi la tot ce se presupune că a făcut. Cred că suferă de personalitate multiplă, altfel nu-mi explic. Poate că ar trebui să sugerez asta poliţiei – să fiu şi eu de folos. Nu pot să-mi amintesc vreo dată de anul trecut care ar putea să conteze. Toate zilele mele se derulează într-o ceaţă care se întinde de acasă la serviciu.

Lisa l-a omorât pe Jon. Ea i-a trimis acele mesaje Avei. Îmi amintesc cât de fericită era când venea vorba de Simon. Cât de evident era că s-au plăcut chiar de la început – toate acele şedinţe inutile pe care le aranja el. Cât de nervoasă a fost, aproape ca o adolescentă, atunci când a ieşit cu el la cină. E posibil ca acea *Lisa* şi această persoană nebună să fie una şi aceeaşi? Chiar dacă eu am fost prea proastă ca să-mi dau seama, cu siguranţă că Ava ar fi observat ceva, nu? Poate că mă înşel totuşi. Este totuşi o adolescentă, complet absorbită de propria viaţă.

Testul de sarcină. Ava trebuie să fi avut un iubit. Oare poliţia l-a găsit? Este cumva relevant în tot ce se întâmplă? Nu cred să fi fost foarte important pentru Ava. Era prea obsedată de iubirea ei virtuală. Aproape că mi se face rău gândindu-mă la nebunia situaţiei.

Îmi trântesc geanta sub birou şi încerc să-mi menţin calmul, dar se discută agitat în birou. Toată lumea vorbeşte despre ultima ştire. Ceva absolut evident.

— Adică, Doamne sfinte, şi-a ucis fostul iubit. L-a omorât. Şi în timpul acesta venea aici şi se comporta drăguţ, amabil, absolut normal. Toby se leagănă cu scaunul ca un adolescent care vrea să se dea mare la şcoală. Nebunie curată.

— De fiică îmi pare mie rău. Unde crezi că e?

— Moartă probabil.

— Julia!

— Păi, e îngrozitor, dar cel mai probabil aşa e.

Femeile s-au adunat în jurul biroului ei şi niciuna dintre ele nu pare să fi băgat de seamă că am intrat.

— A ajuns Penny? întreb toată numai zâmbet şi bună dispoziţie.

Capetele se întorc, se aruncă priviri peste umăr în timp ce se lasă tăcerea.

— Mi-a trimis un mesaj mai devreme. Julia, cu mâinile încrucişate peste piept, cu privirea aprigă şi plină de siguranţă. Are o întâlnire, aşa că nu cred să ajungă mai devreme de zece.

Penny şi Julia stau într-un copac, T-R-I-M-I-Ţ-Â-N-D M-E-S-A-J-E... Şireata de Julia, ca o tenie în intestinul lumii noastre.

Sună un telefon.

— Nu răspunde, probabil sunt reporterii, zice Stacey în timp ce eu mă întind după receptor. Au tot sunat de când am ajuns aici. Probabil că o să apară pe afară în curând.

— Biata Penny, să fie nevoită să se descurce cu toate astea.

Julia se întoarce şi odată cu ea se închide din nou cercul din care eu nu fac parte.

— Nu avea de unde să fi ştiut. Adică, cine ar crede că o persoană este în stare să facă aşa ceva şi totuşi să continue să vină la serviciu în fiecare dimineaţă?

Bârfa lor este dublată de un fel de chicotit isteric care mă enervează la culme. Deci nu e nicio problemă că Penny nu a ştiut, nici Toby, dar eu încă sunt pusă în aceeaşi oală cu Lisa?

— E la fel ca în cazurile lui Rose West şi Myra Hindley, continuă Julia. Au omorât toţi oamenii aceia în timp ce-şi vedeau de vieţile lor, ca şi cum totul era absolut normal. Cine ştie ce altceva o mai fi făcut? Ar putea să fie doar vârful aisbergului.

„Te cam dai de gol cu vârsta ta, Julia”, îmi trece mie prin minte. „Copiii aceştia cel mai probabil că nu au auzit de

Myra Hindley. Sau de Rose West, dacă e să mă gândesc mai bine.”

— Dumnezeule! Ochii lui Emily se deschid larg. Cum ar fi dacă acesta e doar începutul? Dacă urmează să ne omoare pe vreunul dintre noi?

— Şi mie mi-a trecut prin cap asta noaptea trecută, răspunde Julia cu însufleţire. Cine ştie de ce-o fi în stare?! Având în vedere că a putut să-şi ucidă propria fiică…

— Nu avem nicio dovadă clară că ea este vinovată, izbucnesc furioasă şi îi sfredelesc cu privirea pe aceşti oameni tineri şi nu prea tineri care judecă şi acuză cu atâta uşurinţă.

— Ah, dar cred că ştim, îmi răspunde înţepată Julia. Cum rămâne cu bietul ei frăţior?

— Ştii ce vreau să zic.

Mă aprind la faţă. Răspunsul meu e fără vlagă.

— Ah, nu ştim dacă a omorât sau nu pe cineva de *data asta*.

Lisa *este* o criminală, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Într-o altă viaţă. Sub un alt nume. Dar îmi este atât de greu să accept că are de-a face cu ceva din toată nebunia asta. Pentru că *nu* e nebună, şi chiar dacă este, tot îmi place mai mult de ea decât de căţeaua asta din faţa mea. Zâmbeşte. Este exact ce şi-a dorit. Atunci, să se ducă dracului.

— Nu, ca să fiu sinceră, nu ştim. Aşa că, mai bine îţi vezi de treaba pentru care eşti plătită şi laşi poliţia să se descurce în rest.

Nu e cea mai bună replică a mea, dar având în vedere cât sunt de aproape să încep să o înjur şi să-i urlu în faţa ei încrezută tot felul de cuvinte furioase fără noimă, nu e prea rea. Nu este numai din cauza ei, sunt şi celelalte lucruri care s-au adunat dintr-odată. Richard, faptul că Penny mă îndepărtează, Simon care e amabil cu mine, Ava care a dispărut şi Lisa – nici nu are sens să mai zic despre ea.

— Mă surprinde faptul că nu eşti mai îngrijorată, intervine şi Toby, nedorind să fie emasculat de Julia, noua forţă din oraş. Adică tu o ştiai pe Ava destul de bine, nu-i aşa? Mă

gândeam că ar trebui să fii mult mai îngrijorată pentru ea, în loc să o aperi pe Lisa.

Mă holbez la el, la filfizonul ăsta de băiat, care o să fie chel, gras şi de nefutut până să împlinească patruzeci de ani. Băiatul ăsta care nu ştie nimic.

— Cum îndrăzneşti! Cum îndrăzneşti să crezi că ştii ce simt eu?

Puncte roşii îi apar pe obraji. Nu ştie dacă să meargă mai departe sau să dea înapoi.

— Ea a furat banii.

O voce suavă, care abia se aude. Stacey. Simpatica, prostănaca de Stacey care-şi apără bărbatul. Ochii Juliei trec de la unul la altul, fericită de fiecare clipă a confruntării care a venit aşa de târziu. Urmează un moment lung în care nu se aude nici pâs, însă nu îi dezamăgesc când toată furia iese din mine. O explozie de cuvinte pline de înverşunare.

— Dumnezeule, cât sunteţi de idioţi! le zic. Nu vedeţi ce se află direct sub nasul vostru! Lisa nu a furat niciun ban! Dumnezeule, zece ani a lucrat aici şi nicio monedă nu a lipsit în toată perioada asta! *Julia i-a furat!* Micuţa domnişoară cu faţă de scorpie de acolo. Da, tu! Şi ştii de unde am aflat asta? Lisa *te-a văzut* la petrecere. Ai luat douăzeci de lire din portofelul lui Penny şi te-ai dus cu ei să-i cumperi vin! Vrei să discutăm despre ce mi se pare mie o nebunie? Ei bine, *asta e nebunie*! Mă opresc o clipă să-mi trag sufletul şi tremur din toate încheieturile în timp ce ei se holbează la mine. Da, Lisa a făcut ceva îngrozitor cu mult timp în urmă şi nu, nu o să înţeleg niciodată cum a putut şi nici nu vreau să o fac, dar duceţi-vă dracului dacă vă imaginaţi că oamenii nu se pot schimba. Duceţi-vă dracului pentru că puteţi crede atât de uşor ce-i mai rău pentru că sunteţi prea tineri şi prea norocoşi să ştiţi unde vă poate duce viaţa! Şi duceţi-vă dracului pentru că sunteţi aşa de proşti să credeţi că fata asta – degetul îmi este îndreptat către Julia –, *femeia* asta – pentru că este cel puţin de vârsta mea –, vă e prietenă!

Îmi termin tirada întâmpinată de tăcere şi de ochi cât cepele. Stacey pare aproape pe punctul de a izbucni în

lacrimi. Tony are gura larg deschisă, dar ochii îi scapără de frustrare că nu a apucat să mă filmeze cu telefonul. Nu au cum să înţeleagă. Nu o să înţeleagă niciodată. Dar, oricum, mă simt deja mai bine, ca şi cum tocmai aş fi vomitat nişte mâncare ce mi-a picat prost, după care observ expresia de pe faţa Juliei. Victorioasă chiar şi atunci când încearcă să pară tulburată. Nici nu se uită la mine. Priveşte peste umărul meu. Simt un gol în stomac. A ajuns Penny. Evident că asta s-a întâmplat.

— Poate că ar fi mai bine dacă te-ai duce să lucrezi din hotel, Marilyn, îmi zice ea.

Are un zâmbet încordat. În oricare altă zi aş fi fost concediată imediat, sunt absolut sigură, dar Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Simon Manning.

— Văd că în dimineaţa asta toată lumea este agitată şi ştiu că ai multă treabă acolo.

Încuviinţez din cap. E ca şi cum aş fi un copil care tocmai a fost certat şi, brusc, îmi vine să plâng. Tot ceea ce fac zilele astea este să plâng. Dar nu o să fac asta şi acum, nu am de gând să-i ofer Juliei această satisfacţie. Nu am încredere să vorbesc în timp ce-mi adun lucrurile. „La naiba şi cu tine, Penny.” Ochii mei îi sfredelesc pe ai ei, şi zece ani de încredere reciprocă ajung cenuşă.

— Încă un lucru, îmi zice în timp ce mă îndrept către uşă.

Mă întorc.

— Cere-i scuze Juliei. Nu merita asta.

Tot ceea ce vreau să fac este să râd isteric. Sau să aplaud. Julia este, cu siguranţă, maestrul de ceremonii din acest circ. Mă holbez la ea în timp ce ea se holbează la mine. Pare să fie realmente rănită de vorbele mele. Merită un nenorocit de Oscar.

— Îmi pare rău, Julia.

E foarte evident din tonul meu că nu este adevărat, dar ea tot îşi lasă privirea într-o parte în stilul acela al prinţesei Diana care înseamnă „biata de mine”, apoi zâmbeşte sfidător.

— Te rog, zice. E în regulă. Ştiu că este o perioadă dificilă pentru tine.

Dumnezeule, e bună, dar nu pic în plasa ei nicio clipă. Cu spatele drept, mă îndrept spre ieşire. „Du-te dracului, Julia, dacă îţi închipui că s-a terminat.” Mâna îmi tremură când apăs pe butonul liftului. „Dacă îţi închipui asta, atunci nu mă cunoşti chiar deloc.”

50.

— LISA —

Julia vine pe jos de acasă la serviciu şi invers. Dacă acest gând nu m-ar fi trezit dintr-odată, probabil că aş fi dormit toată ziua, chiar până a doua zi de dimineaţă. Toate pastilele pe care mi le-au dat până acum au început asaltul final asupra organismului meu. Era două şi jumătate după-amiaza când am reuşit să mă ridic din pat, deci o dimineaţă întreagă pierdută. Totuşi, mă simţeam mult mai bine. Mult mai adunată.

Am făcut duş, m-am transformat în „Lily”, după care mi-am strâns puţinele lucruri pe care le aveam în caz că nu mă mai puteam întoarce şi am plecat de acolo pe la trei şi jumătate, iar zece minute mai târziu eram în autobuz. Julia merge pe jos până la serviciu. S-a lăudat în prima zi de lucru şi ne-a mai spus asta de câteva ori. „Sunt doar câţiva kilometri, dar îmi place să mă bucur de mişcare.” Julia Katie, Katie Julia. Aceste două nume umplu secundele şi minutele în timpul călătoriei mele, apoi, în ciuda palmelor transpirate şi a palpitaţiilor, mă îndrept către PKR şi îmi iau o cafea din localul de vizavi, mă aşez la geam şi mă prefac că citesc ziarul. Eram convinsă că în orice moment cineva avea să mă recunoască sau că poliţia avea să dea buzna înăuntru ca să mă aresteze, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu m-a băgat nimeni în seamă.

În cele din urmă, s-a făcut ora cinci şi în mai puţin de zece minute Julia a ieşit de la serviciu. Am sperat că aş putea să o zăresc şi pe Marilyn ca să văd dacă e bine, dar nici urmă de ea. După ce Julia a trecut pe lângă cafenea, am ieşit şi am urmărit-o având grijă să nu mă apropii prea mult. Nu s-a uitat nici măcar o dată în spate. Aşa că iată-mă aici. Încă liberă. Încă Lily şi încă îngrozita Lisa, încercând cu disperare să-şi salveze fiica.

Mă ascund după un copac şi studiez cu luare-aminte clădirea. Un complex de patru case lipite una de alta, din

anii şaizeci sau de la începutul anilor şaptezeci, cu o fâşie îngustă de iarbă în faţa fiecăreia, nu suficient de mare ca să poată fi numită grădină. Dintre primele locuinţe sociale, e concluzia mea şi, judecând după gunoaiele împrăştiate puţin mai încolo, strada aceasta nu a fost vândută încă unor proprietari privaţi. Cu siguranţă nu poate să o ţină pe Ava aici. Nu e prea multă intimitate – vecinii ar auzi zgomote. Poate într-o pivniţă? Dar au casele astea pivniţe? Sunt nedumerită. Nu ştiu la ce mă aşteptam din partea Juliei; probabil la ceva mai modern şi lipsit de viaţă, dar în acelaşi timp practic şi sigur. Precum casa în care am locuit eu şi Ava.

Şi Katie? Cea care avea casa aceea mare, care mergea la lecţii de pian şi avea fuste plisate impecabile? Poate ea să locuiască aici? „Katie poate să locuiască oriunde”, îmi şopteşte Charlotte din mine. „Katie putea face orice era nevoie. Katie s-ar preface că era Charlotte. Jocuri, fantezii şi provocări. Katie şi Charlotte.”

Îmi duc mâna în buzunarul de la geacă şi apuc bine mânerul cuţitului pe care îl am acolo. Căminele pentru tineri sunt aşa de plăcute, de prietenoase. Un cuţit dintr-un sertar de la bucătărie care dispare într-o clipă în timp ce rogi să-ţi dea o linguriţă de ceai. Abilităţile de hoaţă ale lui Charlotte m-au servit cum trebuie.

Dacă o ţine pe Ava în altă parte, va fi nevoită să meargă să vadă ce face. Cu siguranţă nu are pe cineva care să o ajute. Nu Katie. Acela era rolul meu. Simt cum mi se strânge stomacul. O are pe fiica mea. Vreau să-i jupoi faţa în timp ce urlă de durere. Dar o parte din mine chiar doreşte să o vadă. Sunt bolnavă. Altfel nu-mi explic.

Aştept, neştiind ce să fac – *poţi să te fardezi cât vrei, însă nevăzuta Lisa încă are putere asupra ta* –, în timp ce nori de furtună se adună pe cer şi fac cerul serii să fie mai întunecat decât ar trebui să fie vara. Luminile se aprind înăuntru. Mişcări în spatele perdelelor de plasă. *Cine are perdele de plasă?* Mă apropii pe sub ramurile care atârnă şi, nemaiputând să mai aştept, sigură că o să vomit chiar acolo, hotărăsc că a venit momentul – trebuie să intru şi să

o confrunt.

Nişte faruri care apar pe stradă mă fac să rămân pe loc. Maşina încetineşte, se apropie de bordură, şi îmi ţin respiraţia în timp ce mă retrag la loc în umbre, cu geaca militară lipită de scoarţa copacului. Recunosc maşina. E a lui Marilyn. Ce naiba caută ea aici?

51. ATUNCI

— 1989 —

— A ieşit perfect!

Katie se caţără iute pe fereastră ca să ajungă în locul unde Charlotte o aştepta în căldura înăbuşitoare a casei acesteia vechi.

— Eşti aşa de deşteaptă, Charlotte, chiar eşti. Cum naiba ai ştiut toate aceste lucruri?

Ridică din umeri.

— Am citit într-o carte veche de-a mamei.

— Oricum, a mers de minune.

În mână ţine două felii mari de tort de ciocolată.

— Mami mi le-a făcut ca să le duc acasă la domnul şi doamna Gauci. Am şi sendvişuri.

Se aşază pe preşurile prăfuite şi îşi încep festinul, Charlotte având grijă să mestece pâinea albă groasă – nu felii subţiri ieftine şi cleioase pentru familia lui Katie – cât mai încet, bucurându-se de unt, de muştar şi de şuncă adevărată.

— Ar fi trebuit să-i vezi faţa – ochii lui Katie strălucesc – când i-am spus că dacă nu e de acord să mă lase afară toată ziua, o să spun că m-a atins. Aproape că s-a făcut cârmâziu.

Charlotte nu ştie ce înseamnă acest cuvânt, dar seamănă puţin cu cel pentru vomă[5], aşa că se gândeşte că ar trebui să însemne verde.

— A spus că nimeni nu o să mă creadă, dar i-am spus tot ce m-ai învăţat tu, în *detaliu*, tot ce am de gând să zic că mi-a făcut şi jur că mi s-a părut că o să plângă. Am ajuns să-l calmez eu. I-am spus că nimeni nu o să afle şi că în principiu o să fie plătit pentru nimic, aşa că de ce şi-ar face griji? I-am spus să iasă cu soţia lui în oraş. Şi ştii ce i-am mai zis? Ah, Charlotte, ai fi fost aşa de mândră de mine!

[5] Joc de cuvinte intraductibil între *puce* = cârmâziu, roşu-brun şi *puke* = vomă.

— Ce? întreabă ea cu zâmbetul pe buze.

Bucuria prietenei sale este şi a ei. Katie e soarele. Apoi fetiţa se apleacă până îşi lipeşte faţa de a ei.

— I-am spus că poate ar fi bine să încerce unele chestii cu soţia lui! Izbucneşte în râs. Ah, Doamne, ar fi trebuit să vezi! Am crezut că o să moară!

Charlotte încearcă să râdă, dar zâmbetul ei e prea larg ca să nu fie fals. O sfâşie aproape ca durerea din intestine. Tot ce i-a povestit era de la bordel. A ajuns să ştie toate aceste lucruri nu din vreun roman pornografic, cât dintr-o cameră mică mirosind a bărbaţi graşi şi transpiraţi.

— Oricum – Katie aşteaptă să înghită o muşcătură din sendviş înainte să continue –, iar Charlotte îşi propune ca de acum încolo să nu mai vorbească atunci când are gura plină. Am terminat tot ce era de făcut în cinci minute, aşa că dacă mami mă întreabă de ele atunci când vine să mă ia, nu o să fie nimic suspicios. Vacanţa de vară ne aparţine în totalitate! Patru ore pe zi, cel puţin.

— Nu crezi că s-ar putea să vină să te verifice? întreabă Charlotte îngrijorată.

Ar fi nasol dacă mama lui Katie ar găsi-o afară. Ar închide-o în casă pe toată durata verii, ca să fie în siguranţă.

— Nu. Se vede cu un psihoterapeut şi i-am spus că trebuie să mă lase în pace cât timp sunt la lecţii. Moarte, moarte, moarte şi alte griji. Asta e tot ce face. Nu m-ar deranja dacă ar fi îngrijorată de a ei – moartea ei nu m-ar afecta –, dar transferă totul asupra mea. E al dracului de nedrept.

Charlotte izbucneşte în râs. Katie i-a oferit cuvinte precum *suprarealist* şi *cârmâziu*. Iar ea i-a dat în schimb *f...* şi *căcat*.

— Nu ar trebui să treci prin atâtea lecţii în plus dacă nu te-ai mai purta aşa de blând şi de simplu tot timpul.

— Viaţa e mai simplă aşa, zice cu o ridicare din umeri. Tu de ce te comporţi aşa dur?

— Nu fac asta.

Charlotte zâmbeşte şi Katie face la fel, sprijinindu-se de

umărul ei. După o clipă, se ridică în picioare şi se încruntă.

— Începe să-ţi crească sânii!

Un deget subţire o împunge pe Charlotte în piept.

— Lasă-mă în pace!

Împinge mâna lui Katie departe de ea, înroşindu-se şi simţindu-se stânjenită. A încercat să-i ascundă sub tricoul larg, dar pieptul ei se tot măreşte. Urăşte schimbarea asta. Mama i-a spus că nu are de ce să-i cumpere o bustieră pentru că dacă pieptul îi creşte la fel de repede cum se întâmplă în familia ei, atunci în doar câteva luni o să aibă nevoie de un sutien adevărat.

Katie se uită la pieptul ei plat. Nu se observă nimic pe sub bluza ei.

— Nu e drept. Sunt cu câteva luni mai mare decât tine. Dacă o să ajungi la ciclu înaintea mea, chiar că o să mă enervez.

Charlotte strâmbă din nas.

— Nu fi dezgustătoare.

Apoi se ridică în picioare. Are chef să facă ceva. Dimineaţă a luat o jumătate de pastilă din cele ale mamei sale, dar acum ameţeala a început să-i treacă şi are chef să fure nişte băutură. Nu vrea să se gândească la sâni, menstruaţii sau alte lucruri despre care ar trebui să pretindă că a citit în vreo carte. Vrea să fugă cât mai departe împreună cu Katie şi să rămână pe veci aşa cum sunt acum.

Blestemul, aşa îl numeşte Jean. „O să treacă prin acelaşi blestem în curând. Ar fi bine să o pregăteşti să ştie ce ar trebui să folosească.”

Blestemul. O să ajungă şi la ea. Pluteşte deasupra ei, iar Charlotte îşi dă seama de acest lucru. Evident că o să ajungă prima dată la ea. Deja este blestemată.

52. ACUM

— MARILYN —

Bat puternic în uşă, căldura înăbuşitoare îmi alimentează şi mai tare furia. Sunt sigură că există o sonerie, dar nu am de gând să-mi pierd timpul cu ea. Nu-mi pasă ce a zis în birou, sunt hotărâtă să o confrunt aici. Să-mi cer scuze? Penny poate să se ducă învârtindu-se. Toată ziua am urlat în sinea mea din cauza privirii ei îngâmfate şi acum o să scot de la ea adevărul despre banii aceia, chiar dacă nimeni nu o să mă creadă.

Nu răspunde nimeni şi încep să bat din nou.

— Ştiu că eşti înăuntru, Julia!

Nu o să scape aşa uşor. Văd luminile aprinse, pot chiar să le văd în spatele perdelelor din plasă – cu siguranţă a închiriat aici –, aşa că cineva trebuie să fie acasă. Uşa se deschide exact când se aude un tunet, urmat de primii stropi de ploaie. Se uită la mine, deşi niciuna din noi nu zice nimic.

— Cine e? întreabă o voce din casă.

O voce de fumător plină de amărăciune.

— Orice au de gând să vândă, nu ne interesează.

— Ce cauţi aici?

Nimic din tupeul ei obişnuit. Pare obosită, nu mai are pantofi în picioare, deşi este încă în hainele de birou. Bluza îi este scoasă din fustă, marginile îi sunt şifonate şi mânecile ridicate.

— Trebuie să vorbim.

Se uită în spate spre capătul scărilor. O platformă pentru persoane cu dizabilităţi se află sus şi mai văd un morman de haine şifonate pe palier. Există şi un scaun cu rotile în hol.

— E pentru mine, strigă ea. Cineva de la serviciu care vrea să discute despre o posibilă promovare pe care aş putea să o obţin.

— Promovare? Ce promo…

Îşi duce un deget la gură şi mă pomenesc că nu mai zic nimic în timp ce ea mă invită înăuntru. Nu ştiu ce să mai cred. M-am aşteptat la un apartament şic. Mic, dar stilat. Vin din ploaie, iar ea închide uşa după mine şi îmi face semn spre o cameră de la parter.

— De ce-ai venit aici? întreabă încet.

Aroganţa ei a dispărut, înlocuită de o agresivitate defensivă.

— Aici locuieşti? o întreb.

În încăpere este mult prea zăpuşeală, ca şi cum încălzirea centrală ar fi fost pornită pe timpul verii, şi în aer se simte un miros care-mi ia puţin timp până să-l identific. Urină stătută.

— Casa mamei mele. Da, aici locuiesc. Ce vrei, Marilyn?

Sunt aşa de uimită încât pentru o clipă nici nu ştiu de ce mă aflu acolo.

— E vorba de banii aceia, îi răspund până la urmă. Tu eşti cea care i-a furat. Lisa nu m-ar minţi cu privire la asta. Vreau doar să *te* aud recunoscând.

Îmi plimb privirea prin jur.

— Nu te înţeleg. Faţetele dentare. Fillere cu acid hialuronic? Ai toate astea, nu încerca să mă minţi. Dar trăieşti aşa. Arăt cu mâna prin cameră. De ce ai da bani pe mizerii din astea? De ce-ai fura bani ca să-i cheltui pe astfel de rahaturi? De ce să furi bani de la Penny ca să-i cumperi tot ei ceva? Nu înţeleg.

Se pare că sunt mai multe feluri de nebunie în lumea asta. Nebunia lui Richard, nebunia Lisei şi – chiar dacă aproape că nu-mi vine să cred – nebunia Juliei.

— Da, am faţete dentare. Da, am făcut fillere. Şi înainte să fii nevoită să mă întrebi, da, am datorii mari la cărţile de credit. E nervoasă. Dar ce ştii tu despre viaţa mea? Pentru că soţul tău te bate înseamnă că tuturor trebuie să ne pară rău pentru tine? Mai fraieră eşti tu că ai rămas atâta timp, când ai fi putut să pleci de mult!

Cuvintele ei sunt ascuţite şi ustură cu adevărul lor. *Am fost* proastă că am rămas. Că am pierdut aşa de mult timp.

— Cel puţin tu ai reuşit să pleci, continuă ea. Ai încercat

vreodată să ai grijă de cineva care face parte din listele Sistemului Naţional de Sănătate? Eu am avut grijă de *ea* – arată cu degetul spre tavan – aproape toată viaţa mea adultă. Nu e suficient de bolnavă pentru azil, dar suficient ca să-mi distrugă mie nenorocita asta de viaţă. Plătesc pe cineva care să vină cât timp sunt la serviciu. Nu am maşină. Nu am vacanţe. Şi e *greu* să faci rost de o slujbă atunci când ai patruzeci de ani, eşti complet epuizată şi fiecare minut din viaţa ta jalnică ţi se vede pe faţă. Acum, că a început, nu mai poate să se oprească. Toată reţinerea iniţială i-a dispărut. Dar acum *e pe moarte*! Faţa îi străluceşte de încântare. Cel mult un an. Apoi o să fiu şi eu în sfârşit liberă. Aşa că, da, am cheltuit bani ca să arăt mai tânără. Am de recuperat foarte mult timp pierdut. Şi da, eu am furat banii şi i-am folosit ca să cumpăr băuturi la pub şi prăjituri pentru birou. Pentru că urmează să am o viaţă mai bună şi prieteni şi oameni care o să creadă că sunt deşteaptă, talentată şi importantă. Nu am de gând să te las să mă împiedici. Aşa că dă-mă dracului odată în judecată, sau denunţă-mă, sau ce-o fi, dar o să fie cuvântul meu împotriva cuvântului tău! Şi pentru moment, cuvântul tău nu face doi bani!

Respiră greu, epuizată de efortul emoţional, şi aproape că-mi vine să râd fiindcă în ultimele secunde nu am auzit nimic din ce a zis. Momentul ei de divă, confesiunea pentru care am venit – e ca şi cum o aud de sub apă.

— Îmi pare rău, mormăi. O să plec acum.

— Ce?

Arată de parcă i-ar fi dat cineva o palmă.

— Îmi pare rău că am venit. Ai destule pe cap. Nu o să zic nimic.

— *Asta e tot?* întreabă ea. Nu *vrei* nimic?

— Chiar trebuie să plec.

O las acolo încremenită de uimire şi de îndată ce mă întorc cu spatele la ea, dispare complet din mintea mea. Mâinile îmi tremură când deschid uşa de la intrare şi trag adânc în piept aerul ploios care, din fericire, nu miroase a urină veche. Nu-mi pasă de Julia. Îmi pasă de persoana pe

care tocmai am *văzut*-o. Mă uit în partea stângă şi ea se ascunde, dar o văd.

Perdelele de plasă din sufrageria Juliei nu acopereau bine părţile laterale ale ferestrei şi, la un moment dat când Julia vorbea, am văzut o faţă, o faţă de clovn de pe care se scurgea machiajul de la ploaie, sub un păr albastru ras în laterale, lipită de geam. În momentul în care ochii noştri s-au întâlnit, a dispărut. Dar i-aş recunoaşte faţa oriunde.

Lisa.

— Urcă, bolborosesc după ce opresc maşina lângă copac şi las geamul în jos. Acum.

53.

— LISA —

— Nu e ea.

— Ce?

Nu pot să mă concentrez. Tremur toată. Chiar de când m-am urcat în maşină. Marilyn. Ţine aşa de strâns volanul în timp ce conduce, încât încheieturile degetelor i s-au albit complet.

— Julia. Se uită în ochii mei. Nu e Katie.

— Atunci ce căutai acolo?

Mă holbez la ea. Nu mă pot abţine în timp ce încerc să procesez ce-mi spune.

— Nu, am fost acolo din cauza banilor, dar bănuiesc de ce erai tu acolo.

— Am fost… eu… Nici nu ştiu ce aş putea să zic. De unde ştii? întreb.

— Sigur nu e ea. Ai încredere în mine.

Am. Chiar am încredere deplină în ea. Dar mă prăbuşesc pe dinăuntru. Aici, cu Marilyn, am devenit Lisa din nou. Lily cea dură e doar o mască, iar Charlotte face parte dintr-un trecut aşa de îndepărtat, încât a devenit o străină. Ava, frumoasa mea Ava. Eram aşa de sigură, *aşa de sigură* că Julia o avea, dar speranţele mi se scurg ca nisipul printre degete şi eu nu sunt în stare să le prind. Am dezamăgit-o. Ea mă urăşte. O să moară urându-mă şi totul e din vina mea.

— Mă duci la poliţie? întreb.

E rândul ei să se uite la mine.

— Având în vedere că ei cred că ţi-ai ucis fostul iubit şi ţi-ai răpit propria fiică, nu sunt aşa de sigură la ce ar ajuta să fac asta. Deci nu. Să fiu a naibii dacă ştiu unde mergem şi ce se întâmplă acum în mintea mea, ca să nu mai zic de ce-ţi trece ţie prin minte, aşa că nu, nu am de gând să te duc la poliţie.

— Crezi ce ţi-am spus despre Katie?

Se uită la mine aşa de mult timp, încât mă gândesc că o să avem un accident de maşină.

— S-ar putea să par nebună, dar e posibil să te cred. Nu am fost sigură, dar m-am tot gândit la treaba asta şi nimic altceva nu pare să aibă sens. Nu i-ai face aşa ceva Avei. Sunt sigură. Dar trebuie să o găsim pe Katie. Trebuie să găsim *dovezi*. Apoi mergem la poliţie şi o recuperăm pe Ava.

Valul de afecţiune faţă de ea mă sufocă şi nu sunt în stare să scot niciun cuvânt în timp ce indicatorul ticăie zgomotos şi părăsim şoseaua principală pentru străzi mai liniştite, îndreptându-ne spre zona rurală. Îmi imaginez cum a venit Ava aici plină de iubire pentru un bărbat care nu exista. Trebuia să-l întâlnească undeva pe o alee. Fetiţa mea singură la miezul nopţii. Ce s-a întâmplat? „Ce i-ai făcut, Katie?”

— Ceea ce nu înţeleg, zice Marilyn, este de ce toate astea. De ce-ar face aşa ceva? Are cumva legătură cu Daniel?

I-am auzit numele aşa de mult în ultimul timp, la ştiri, de la poliţie, cu toate acestea încă îl resimt ca pe o lovitură în stomac.

— Eu l-am ucis pe Daniel, zic uşor, ca şi cum cu cât aş vorbi mai încet, cu atât mai puţin mort ar putea să devină fratele meu. Aş vrea să pot spune că nu e aşa, dar încă îmi simt mâinile în jurul gâtului său.

Mă străfulgeră o amintire. *Suprarealist*. Capul îmi bubuie, acum ca şi atunci.

— Nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

— Nici nu doresc, dar dacă nu e asta, atunci care e problema ei? Tot ce a făcut până acum a fost planificat. Faptul că te-a găsit, că ţi-a omorât fostul iubit, că ţi-a întins o capcană. Nu a ajuns la închisoare. A rămas liberă. Atunci de ce te urăşte aşa de tare?

Mă holbez în întunericul de afară în timp ce ploaia se scurge pe geam.

— Pentru că mă iubeşte. Şi pentru că nu poate să mă ierte pentru ce am făcut.

— Daniel?

Râd cu jumătate de gură. Un sunet trist, de ispăşire, captiv în trecut.

— Nu. După Daniel.

Nu mă uit la ea, dar simt că aşteaptă.

— În acea zi a fost un apel anonim la poliţie. De la un telefon public de lângă staţia de tren. Spunea că două fete au dus un băieţel într-o casă dezafectată de pe Coombs Street. „Trebuie să vă grăbiţi. Cred că s-a întâmplat ceva rău. Plângea, apoi s-a oprit. Cred că Charlotte Nevill era una dintre ele.” A fost rănit.

— Şi?

— Eu am sunat. Eu. Eu am fost cea care ne-a denunţat. Gâtul mă ustură şi simt că mă sufoc. Eu am fost cea care a încălcat pactul.

54.

— EA —

Ava, dacă ai de gând să plângi în continuare, o să te îneci în propriile mucozităţi. Nu am de gând să-ţi dau jos banda adezivă. Nu până nu e vremea mesei. Doamne! Trebuie să rămâi în viaţă până ajunge Charlotte aici. Se aşteaptă să te găsească vie şi una dintre noi nu are de gând să trişeze. Asta, dacă nu o prinde poliţia înainte, atunci nu mai e nimic de făcut. Dar ştii ce? Chiar cred că o să ajungă la timp. Ne surprinde pe amândouă, nu-i aşa? Deci, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te din smiorcăit.

Mama ta nu a plâns niciodată. Nici după. Nici înainte. Nici când bătrâna doamnă Jackson, agitată şi tremurând toată, a depus mărturie la tribunal şi a povestit ce a văzut prin geamul spart al ascunzătorii noastre din Coombs Street. Cum se întorcea acasă prin acea zonă părăsită şi a auzit un ţipăt, după care a văzut-o pe Charlotte cum îl lovea pe micul Daniel cu o cărămidă. Ea nici nu a tresărit când toate detaliile erau reconstituite. Am admirat-o întotdeauna pentru asta. Ai putea şi tu să canalizezi unele din genele ei. Să fii puţin mai mult ca ea. Mă întreb cum se simte acum, când este peste tot la ştiri. Faimoasă. Fata A – vedeta principală, Fata B – dată uitării. Clyde fără Bonnie. Chiar şi ea m-a uitat. Când le-a spus. Nici nu i-a trecut vreo clipă prin minte cum o să fie pentru mine după. Trebuia să fugim împreună. Să începem o viaţă nouă. Să fim libere. Ea a primit un fel de libertate. Da, a fost închisă, dar a primit ceea ce şi-a dorit. Daniel era mort, iar ea, departe de familia ei. Opt ani uşori mai târziu şi, bum, o persoană complet nouă iese pe străzi.

Pedeapsa mea a fost mai lungă şi mult mai grea. Crede-mă, există mai multe tipuri de închisori. Tu nu ai întâlnit-o niciodată pe mama mea. Era îndeajuns de rea şi *înainte*. Inventând boli pe care nu le aveam ca să se poată îngrijora şi să mă sufoce cu protecţia ei exagerată. Chestiile prin

care trebuia să trec ca să pot ieşi din casă să o văd pe Charlotte. Toate nevrozele ei răsfrângându-se asupra mea. Dar după? E amuzant felul în care oamenii cred că *achitat* înseamnă că scapi şi asta e tot. Fata B dispare spre un viitor însorit. O grămadă de rahat.

Instanţa m-a pus să fac şedinţe de terapie. Ani în şir. Discuţii, discuţii, discuţii, şi chiar dacă le spuneam de nenumărate ori ce voiau să audă, veneau alte întrebări. Examinarea mea, examinarea lui Charlotte. Măcar atât îmi amintesc şi eu. Minciunile sunt mult mai uşor de acceptat decât adevărurile, chiar şi pentru mine, oricât de inteligentă aş fi. Pentru o perioadă, m-am retras. Am făcut pe proasta, ipostază care mă prindea aşa de bine. A mers faţă de terapeuţi, dar mi-a cam dat viaţa peste cap.

Simpatica, drăguţa, uşor influenţabila Katie. Evident că mama nu m-a mai lăsat să merg la şcoală. Dacă apărea o altă fată precum Charlotte Nevill? Aşa că am avut profesori care veneau acasă, specialişti, şi ea stătea mereu să supravegheze lecţiile. Evident, a trebuit să continui să fac pe proasta, cel puţin dacă voiam să scap de ei la un moment dat. Aşa că nu mi-am promovat examenele – cel puţin nu îndeajuns de bine ca să ajung la facultate, şi asta a fost tot. O viaţă care s-a sfârşit. Eram blocată. Fetiţa care nu a plecat niciodată de acasă. Biata, fragila Katie Batten.

Am ştiut că o să dau din nou peste Charlotte după ce au apărut ştirile cu privire la eliberarea ei. Tot ce a trebuit să fac a fost să aştept. M-am obişnuit să fac asta. În fond, a trebuit să aştept toţi anii aceia până să moară mama. Oamenii întotdeauna lasă o urmă, iar Charlotte a fost întreaga ei viaţă impulsivă. Trebuia să facă o greşeală – să-şi pericliteze noua identitate cumva –, iar eu doar aşteptam clipa potrivită.

Trebuie să fi ştiut că urma să revin. Mă întreb dacă a crezut vreo clipă – *cu adevărat* – că am murit. Povestea noastră nu putea să se termine aşa. Nu despărţite. Întotdeauna există o răfuială finală, înţelegi tu.

Am crezut că mă iubea. Am crezut că era prietena mea cea mai bună. Şi am făcut un pact. Am jurat pe inimile

noastre să murim dacă nu ne ţinem de cuvânt, apoi am pecetluit jurământul cu un sărut. Trebuia să rămânem împreună pentru totdeauna.

Genul acesta de pacte nu trebuie încălcate.

55. ATUNCI

— 1989 —

Este o zi extrem de sumbră.

Plouă, picături mari şi grele cad în interiorul ascunzătorii lor prin acoperişul cu toate plăcile de ardezie sparte, apoi se scurg pe zidurile exterioare lipsite de jgheaburi. Ţinutul pustiit s-a transformat într-o mlaştină de cărămizi sparte, pământ şi lucruri uitate, iar pantofii le sunt plini de noroi. Un miros de putreziciune jilavă umple încăperea şi, cu toată votca şi jumătatea de pastilă a mamei înghiţite de Charlotte, bezna viitorului nu poate fi destrămată. Nu pentru ea şi nici pentru Katie.

Stau ghemuite împreună, deşi abia dacă simt răceala lunii septembrie, şi rămân tăcute o vreme, ţinându-se aşa de strâns de mână, încât lui Charlotte îi trece prin minte că ar putea să se contopească într-o singură fiinţă. Ar dori să poată. Mai mult decât orice. Dimineaţa aceasta, cu mama şi cu Daniel, a fost neplăcută, şi mai târziu, ceva îi spune, o să fie oribilă, dar vestea lui Katie e şi mai rea.

— O să mă sinucid dracului odată, mârâie ea. Chiar o s-o fac.

— Şşşt. Katie îşi pune capul pe umărul lui Charlotte. Să nu mai spui niciodată aşa ceva. Acum lasă-mă să mă gândesc.

Lucru pe care îl face în timp ce soarbe mirosul exotic al şamponului lui Katie, căutând însă şi *mirosul lui Katie* în spatele lui. Vrea să-l inspire şi închide ochii o clipă, imaginându-şi că umple golul interior cu Katie. Acum are loc pentru că a dat orice altceva afară.

După ce Katie, încruntată, furioasă şi tot înjunghiind pereţii scorojiţi cu o bucată de sticlă, i-a dat vestea, din gura lui Charlotte s-a rostogolit toată mizeria pe care a ţinut-o în ea până atunci; Tony, mama, bordelul, cum viaţa ei de căcat o transformă în căcat şi pe dinăuntru şi cât de frică îi este că o să ajungă să fie îngropată în el. Cum ar

putea să fie puţin mai bine dacă Daniel nu ar exista, copilul iubit care o făcea pe ea să nu se simtă iubită. Cât de bine era că o avea măcar pe Katie care era consolarea ei, inima care-i bătea în piept, stânca ei cu care să zdrobească întreaga lume, singurul lucru bun din viaţa ei.

Dar nu o va mai avea pe Katie. Doar câteva săptămâni. Zilele preţioase aveau să se scurgă mult prea repede. Familia Battens se muta. Îşi vindeau casa şi o duceau pe Katie la un milion de kilometri distanţă, în sudul Londrei. Un abis se întinde în faţa lui Charlotte şi se simte pe punctul de a se prăbuşi în el. Cum o să fie viaţa ei fără Katie?

Azi-dimineaţă, mama a plecat cu Daniel în weekend. „Tratament special pentru soldăţelul meu”, asta l-a auzit Charlotte spunând pe Tony înainte ca ea să trântească uşa de la dormitorul ei. Nu a vrut să-şi ia la revedere. De ce ar fi trebuit? Cui i-ar fi păsat? Îi auzea totuşi, Tony agitându-se în jurul amândurora, vorbind blajin cu mama ei şi dându-i nişte bani.

Charlotte se strânsese ca un pumn în patul ei, ţinându-se de burta umflată şi uitându-se la un pachet ieftin de absorbante pe care mama ei i le dăduse cu o zi înainte, când acel lichid maroniu lipicios îi apăruse pe chiloţi. Poartă unul chiar acum, marea trădare. Blestemul. Nu a vrut. Nici nu-i place. Are doar unsprezece ani. Vrea ca trupul ei în continuă schimbare să revină la forma pe care o avea înainte, neted şi tare ca al unui băiat. Aşa cum a fost înainte să apară Daniel. Când totul era mai bine.

Mama nu a dus-o niciodată undeva pentru un weekend. Nu a dus-o nicăieri. Iar acum a plecat şi a lăsat-o cu Tony pentru două zile, poate trei, şi în timp ce capul i se învârte de la droguri şi alcool şi îl simte greu pe umeri, asta o îngrijorează. O înspăimântă. Charlotte Nevill cea neînfricată. Cea care face mereu probleme. Bătăuşa. Ticăloasa mică.

— E vina lui mami, zice Katy cu privirea înainte. Totul e din vina ei. Îmi doresc să fie moartă.

— Eu îmi doresc ca Daniel să nu se fi născut.

— Nu putem să-i lăsăm să ne facă aşa ceva, zice Katie.

Apoi se îndreaptă şi se răsuceşte cu faţa spre Charlotte, cu picioarele încrucişate, înainte să-i ia din nou mâinile în ale ei. Sunt moi, micuţe şi cu unghii îngrijite. Ale lui Charlotte sunt mult mai mari, cu unghii roase până la carne, cu pieliţe jupuite, nişte mâini greoaie. Bărbăteşti. Nu o deranjează. Astăzi îşi iubeşte mâinile aşa cum sunt.

— Nu, nu putem, zice Charlotte clătinând din cap. Nu o să-i lăsăm. Hai să fugim. Hai să o facem.

— Da! răspunde Katie. O să fim libere. Împreună pentru totdeauna.

Charlotte rânjeşte, apoi se ridică în picioare, învârtindu-se aşa cum face Katie când are prea multă energie ca să stea liniştită.

— Bonnie şi Clyde, Clyde şi Bonnie, zice ea şi începe să chicotească zgomotos, poate şi din cauza burţii care o doare.

— Exact ca ei, răspunde Katie. Iubindu-ne şi mereu pe fugă.

— Poate aşa o să fie în cazul tău, răspunde Charlotte, capul învârtindu-i-se când se opreşte, simţindu-se beată, drogată şi epuizată. Dar nimeni nu o să vină după mine. Nici nu o să le pese. O să fie cu toţii fericiţi că au scăpat de mine. O să aibă familia lor perfectă dacă mă car eu. Aici, pe proprietatea asta de căcat, extrem de fericiţi că nu mai sunt.

Katie o trage înapoi, scuturând din cap.

— Nu, *amândouă* o să fim pe fugă.

Charlotte aşteaptă până când lumea nu se mai mişcă. Jumătatea aceea de pastilă începe să-şi facă efectul. Poate a fost diferită de celelalte, nu a mai verificat ce scria pe cutie. Indiferent ce-o fi, îi place. O încălzeşte pe dinăuntru, i se pare că pluteşte şi devine somnoroasă. De parcă între ea şi lume s-a lăsat un fel de ceaţă. Numai ele două există acum, exact ca într-unul din jocurile lor.

— Despre ce vorbeşti?

Se aplecă puţin şi zâmbeşte.

— Ochii tăi sunt de un albastru perfect. Cum e cerul.

— Concentrează-te, Charlotte! Chiar vorbesc serios. E

important.

Katie îşi mişcă umerii, iar ea încearcă să se concentreze. Chiar reuşeşte s-o facă.

— Te ascult, da?

— Bine.

Katie pare înverşunată.

— De ce-ar trebui să obţină familia lor perfectă? De ce-ar trebui să fie fericiţi, când pe tine te-au făcut aşa de nefericită? De ce trebuie să-mi fac tot timpul griji că mami o să-mi distrugă viaţa? Nu o să mă lase niciodată în pace. Chiar dacă fug, o să mă găsească.

— Ar fi trebuit să moară căzând pe scările acelea, murmură Charlotte.

O urăşte pe mama lui Katie aproape la fel de mult cât îşi urăşte fratele vitreg. Urăşte orice o face pe Katie nefericită.

— Da, zice ea. Aşa ar fi trebuit să se întâmple. Face o pauză. Şi chiar s-ar fi putut întâmpla.

Urmează un moment de tăcere.

— Şi copiii pot avea accidente, continuă ea destul de concentrată.

Încet, încet, Charlotte începe să înţeleagă ce vrea să spună prietena ei cea mai bună.

— A fost un puşti care s-a electrocutat pe Cairn Street, zice Charlotte. Aproape că a murit. Au zis că e posibil să fi fost mort timp de câteva minute.

— Exact.

Gravitatea lucrurilor pe care le sugerează Katie e *suprarealistă* şi totuşi Charlotte se pomeneşte râzând. Nu e un sunet plăcut, ci mânios, amar şi plin de o bucurie malefică. Şi-o imaginează pe mama ei plângând. Pe Tony zdrobit. Niciun băieţel perfect şi nicio fetiţă proastă pe care să o trimită la bordel.

— O să îi omorâm şi după aceea o să fugim, zice ea cu răsuflarea tăiată la gândul acestei fantezii.

— În aceeaşi zi!

Katie radiază de încântare.

— O să încep să fur din geanta mamei. Niciodată nu ştie exact câţi bani are. O să fur şi nişte bijuterii. Am putea să

mergem în Scoţia.

— Spania, zice Charlotte. Undeva unde e cald. Jean a fost o dată acolo. Spunea că toate clădirile sunt albe şi că sunt fericiţi cu toţii pentru că dorm după-amiaza.

Katie râde, un clinchet plăcut spre deosebire de hârâitul grosolan al lui Charlotte.

— Bine, zice. Dacă e să fie Spania, atunci o să facem rost de o barcă. Prima dată o să mergem la casa bunicului meu mort. Acolo sunt o grămadă de lucruri valoroase pe care putem să le vindem şi sigur nu o să ne caute acolo, nu de la început, având în vedere în ce stare de şoc o să fie. O să fac o copie la cheie. Şi nici nu e nevoie de paşaport adevărat ca să ajungi în Europa. Doar de unul din acelea de carton de la poştă.

Charlotte nu are niciun fel de paşaport, dar cui îi pasă, Katie o să aibă grijă de toate. În capul ei sunt deja pe o barcă, un feribot imens, şi ţipă împreună către vântul sărat până când încep să râdă aşa de tare încât lacrimile li se scurg pe feţe.

— Când? întreabă ea.

Totul i se pare deja mai bine. Chiar şi ploaia a început să se ostoiască.

— În curând, zice Katie. Trebuie să fac rost de suficient de mulţi bani până atunci.

— Nu cred că o să pot fura mare lucru.

Îşi urăşte sărăcia. E ca o mizerie care i-a intrat sub unghii şi pe care nu reuşeşte să o cureţe.

— Nu fi prostuţă.

Katie îi cuprinde faţa cu mâinile.

— Trebuie să vii doar *tu*.

— Te iubesc, Katie Batten. Draga mea Bonnie.

— Şi eu te iubesc, Charlotte Nevill. Dragul meu Clyde. Partenerul meu în crime.

Îi zâmbeşte cu mâinile încă pe obrajii lui Charlotte.

— Chiar o să facem asta, nu-i aşa? De acord? Fără alte jocuri?

Charlotte încuviinţează.

— Jur pe inima şi pe viaţa mea, zice Katie pecetluind

pactul cu un sărut.

56. ACUM

— MARILYN —

Se întunecă până să ajungem în oraş şi nu pot să risc să o duc la hotelul lui Simon, aşa că o cazez la un Travelodge aproape de centru, plătind pentru două nopţi în numerar, în caz că cei de la poliţie îmi urmăresc cardul. Mă simt deja puţin paranoică. Îi mai dau şi Lisei o sută cincizeci de lire pe care să-i ţină cu ea tot timpul. Nu vrea să-i ia, dar insist.

Facem o cafea tare şi ne aşezăm pe pat, Lisa cu picioarele încrucişate, iar cuţitul furat de la cămin este pus în siguranţă pe o măsuţă. Cu părul albastru ciudat şi hainele kaki de pe ea, arată mult mai tânără, până în treizeci de ani, dar această costumaţie îmi aminteşte în acelaşi timp şi de faptul că este o femeie care a fost nevoită să supravieţuiască. Mi-a povestit de viaţa ei de dinainte, despre planul pe care l-a făcut cu Katie. Dar restul? Închisoarea. Frica. Toată perioada în care a trebuit să se ascundă. Cine ştie prin câte o fi trecut atunci? Dar acea viaţă i-a oferit abilităţile necesare ca să se descurce, cred eu. Cele care ar putea să ducă la salvarea Avei. Nu i-am spus că s-ar putea să fie însărcinată. Nu cred că ar mai face faţă dacă ar şti.

— Bietul Jon, zice ea în timp ce la televizor apar din nou aceleaşi ştiri. Nu a fost un om aşa de rău. A fost doar slab. Nu ar fi luat-o niciodată pe Ava. Am ştiut de la început că nu era el. Nici nu ştia de Peter Rabbit.

— Peter Rabbit?

— Jucăria preferată a lui Daniel. A primit-o când a împlinit doi ani. Ultima lui zi de naştere. Cineva a lăsat una aproape identică în faţa casei mele. Jon nu ar fi putut să facă aşa ceva.

Faţa lui Jon apare din nou pe ecran, lângă cea a Lisei – Lisa mea –, şi şocul de a o vedea acolo încă mă zdruncină.

— Ne-a trimis toţi banii pe care i-a făcut după ce a vândut poveştile acelea la ziare. După ce m-a dat în vileag.

Mama lui a făcut în aşa fel ca aproape toţi banii să ajungă în bancă, să nu-i poată bea, iar după ce a fost la dezalcoolizare, cred că s-a simţit vinovat. Nu a fost o avere, dar a fost îndeajuns ca să plătesc avansul pentru casă şi să pot să-i ofer în sfârşit Avei şi mie ceva stabilitate. Nu aş fi putut să-l rănesc niciodată, aşa cum nici el nu ar fi putut s-o rănească pe micuţa lui Crystal. E Katie. Am ştiut de la început că ea era. Cu toate jocurile şi fanteziile ei. Ia o gură de cafea şi se holbează la culoarea ei tulbure, maronie. Până la pactul acela.

— De ce nu ai pomenit nimic de el la proces? În felul acesta şi ea ar fi avut probleme.

Încerc să-mi formez o imagine mai clară a trecutului pe care l-a ţinut ascuns până acum. Mi-a spus cam tot în maşină, dar informaţiile încă se învârtesc în mintea mea. Cine era ea. Cine era Katie.

— Nu *am vrut* ca ea să aibă probleme. Şi oricum, nu am zis mai nimic. Chiar niciun cuvânt. Am rămas tăcută pe toată durata procesului. Şi înainte. Am spus doar atât: „Eu l-am ucis”. Nu mai era nimic altceva de spus. Katie a plâns, a vorbit în şoaptă, a părut extrem de agitată în timp ce povestea tot ce era nevoie ca să scape de acolo. Eu am stat încremenită. Oricum nu conta nimic.

— Pentru că Daniel era mort?

Sunt foarte atentă la exprimare, nu spun „pentru că tu l-ai ucis pe Daniel”.

— Pentru că oricum nu ar fi avut nicio importanţă.

Are privirea pierdută, ca şi cum o fereastră s-a deschis către un trecut pe care eu nici nu pot să mi-l imaginez. I se schimbă şi vocea, o urmă de accent, de undeva din nord, accentul lui Charlotte.

— Am fost aşa de închisă în mine. Copleşită de toată mizeria aceea care era viaţa mea. De gelozia care mă măcina în fiecare zi. Toate acele mici daruri, cât de grijuliu se purta mama cu el. Dumnezeule, cât de mult l-am urât! Nu am fost în stare să văd adevărul care era chiar în faţa ochilor mei.

Are ochii plini de lacrimi şi atunci mă gândesc la fata care

apărea în toate acele ziare, la monstrul de fată care nu plângea niciodată. Nici eu nu am văzut-o să plângă vreodată. Oare suntem doar transpuneri ale copilăriei noastre la maturitate? Cât a ţinut în ea până acum?

— Ce nu ai fost în stare să vezi?

— Când a venit raportul medicului legist legat de autopsia lui Daniel, a arătat că exista dovada a numeroase vătămări suferite într-o perioadă lungă. „Continue”, cred că aşa era scris acolo. La început nu mi-am dat seama ce însemna, ca şi cum era un cuvânt nou folosit de Katie. Evident că toată lumea a presupus că eu eram de vină şi eu i-am lăsat să creadă acest lucru prin tăcerea mea. Atunci nu îmi păsa. Îmi *doream* să poată folosi totul împotriva mea. Pentru că ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să ştiu.

— Nu tu erai de vină.

— Nu. Toate acele momente când voia atenţia mea. *Afecţiunea* mea. Când venea după mine. Nici el nu voia să fie singur cu mama şi Tony. Şi pe el îl rănea Tony. Ar fi trebuit să fug cu el. Ar fi trebuit să-i spun ceva asistentei sociale. Cred că a fost extrem de speriat şi de singur, iar eu eram unica lui speranţă, dar eram prea orbită de propria furie, de durere şi frică, de pastile şi băutură, ca *să înţeleg*. Eu ar fi trebuit să-l protejez. Cu răsuflarea tăiată, zice următorul lucru: În schimb, l-am omorât.

Umerii încep să-i tremure şi izbucneşte în hohote dese şi înfundate. Îi curge nasul când se descătuşează, plângând încet, cu durerea cumplită a tuturor celor întâmplate. O iau în braţe, fără să-mi pese de durerea din coaste, şi o legăn, încercând s-o liniştesc.

— Gata, gata, nu e nimic, îi zic, deşi ştiu că nu are cum să fie bine cu această suferinţă teribilă pe care o poartă în ea. O s-o găsim pe Ava.

Nu am ce să-i spun despre Daniel, nu am cum să îndrept lucrurile cu platitudini şi nici nu o să încerc. Dar Ava este încă în viaţă şi o iubesc atât pe ea, cât şi pe cea mai bună prietenă a mea, indiferent care este trecutul ei.

— O s-o găsim pe Katie, îi zic cu o fermitate de

netăgăduit în vocea mea. Şi o s-o salvăm pe Ava.

57.

— LISA —

Abia au răsărit zorile, dar Marilyn s-a trezit şi e gata de plecare. Niciuna din noi nu a dormit prea mult.

— Vreau să mă întorc până apare Simon, zice ea. O să fac un duş acolo. Şi o să-mi las părul puţin ud ca să pară că abia m-am trezit. Poate este puţin exagerat, dar nu putem să ne asumăm niciun risc, nu?

Femeia aceasta mă uimeşte. Toate mizeriile din viaţa ei, tot ce ştie despre mine acum, şi totuşi se află aici, *cu* mine.

— O să găsesc o scuză ca să plec de acolo cât mai repede, continuă ea. Un drum până la bancă sau ceva de genul acesta. Să sperăm că o să mă întorc până la prânz. Te descurci?

— Am ce să fac.

Pe biroul mic din colţ este un carneţel cu tot ce *ştim* despre Katie – nu cine ştie ce – şi acum ţine de mine să fac o listă cu oamenii apropiaţi din viaţa mea, cei printre care ar putea să se ascundă.

— Ai şi numărul meu aici.

Marilyn este la uşă, ezitând dacă să plece sau nu. Vreau să o liniştesc că, în ciuda a ce s-a întâmplat în seara trecută, pot să fac asta. Sunt la fel de mult Charlotte Nevill, pe cât sunt Lisa ei.

— O să cumpăr un telefon cu cartelă preplătită când mă întorc, dar acum, foloseşte telefonul hotelului dacă ai nevoie de mine, bine?

— Mă descurc, nu-ţi face griji.

Mă ridic şi o îmbrăţişez cu afecţiune.

— Şi mulţumesc. Mulţumesc pentru tot.

— Pentru asta sunt prietenii, nu?

Îmi zâmbeşte în ciuda oboselii şi a durerii fizice. Poate faptul că mă ajută pe mine o ajută şi pe ea, o face să fie mai puternică.

Aştept până pleacă, apoi pun semnul pentru *Nu deranjaţi*

pe clanţa uşii şi aştept puţin până când aparatul de cafea îşi face treaba. Mă simt diferit. Toţi anii aceia, lacrimile adunate în ani, într-o viaţă, au răbufnit dintr-odată, m-au despuiat până la os de tot ce eram, şi iată-mă curată şi revigorată. Şi am un sâmbure de speranţă. O am pe Marilyn. Care mă iubeşte. Pot fi iubită. Orice o să se întâmple, ştiu că am fost iubită.

Am dormit împreună doar în lenjerie, cu toate cicatricele noastre la vedere. Arsuri de la ţigări care s-au vindecat în timp de partea cealaltă a genunchilor, din acele zile îngrozitoare care au venit imediat *după* perioada în care am vrut să mă rănesc, împreună cu vânătăile şi mai extinse pe care ea le avea pe corp. Imediat cum am stins luminile şi ne-am simţit în siguranţa întunericului, mi-a povestit totul despre Richard. Felul în care comportamentul lui s-a înrăutăţit cu trecerea anilor, la început o stare de nervi care s-a transformat în furie pură şi, mai recent, în violenţă. Cum a sperat mereu că nu o să se mai întâmple, de cât de *ruşine* îi este. Venise timpul ca eu să ascult şi să mă întreb cum de putea cineva să ascundă aşa ceva în timp ce o poveste poticnită, dureroasă, mi-era spusă în întuneric.

Suntem mai puternice în această dimineaţă, atât eu, cât şi Marilyn. Am găsit această forţă în apropierea dintre noi. Şi sunt calmă. Am mintea limpede. Katie nu are de gând s-o rănească pe Ava – nu încă. O fi ea multe lucruri – nebună e clar unul dintre ele –, dar nu e o trişoare. A luat-o pe Ava ca să mă atragă pe mine şi o să vrea să-mi vadă acea slăbiciune atunci când ne vom reîntâlni. Seamănă exact cu acea fantezie cu gangsteri din anii patruzeci de-a care ne jucam pe proprietatea aceea pustie. Ea este Cagney, baricadat undeva cu ostatici, iar eu sunt agentul FBI care vine după ea. Anii trec, dar nu ne maturizăm cu adevărat. Oamenii nu se schimbă niciodată. O ştiu pe Katie.

Când Marilyn m-a întrebat, târziu în noapte, după ce nu am mai avut nimic să ne povestim în şoaptă, ce cred că vrea Katie să obţină din toată povestea asta, am minţit. I-am spus că îşi doreşte ceea ce i-am promis. Să fugim departe împreună. Să fim libere şi pe fugă în acelaşi timp.

Nu ştiu dacă m-a crezut, dar nu m-a mai întrebat nimic. Ce-ar fi putut să mai zică? Katie nu este o fiinţă reală pentru ea, e doar un fel de sperietoare. O figură înfricoşătoare din trecutul meu. Poate că asta şi este, dar atunci m-a distrus şi m-a salvat în acelaşi timp. Zilele imediat *înainte* să se întâmple au fost cele mai frumoase din copilăria mea. Cum aş putea să explic asta vreodată? Cum nu am iubit niciodată pe altcineva cum am iubit-o pe Katie şi cum nu am fost iubită niciodată de nimeni aşa cum m-a iubit Katie? Cât de important este să fii iubit în lumea asta haotică. Întorc spatele acelor amintiri, cum alergam mână în mână prin acel ţinut pustiit, dar niciodată nu o să pot uita de pactul nostru. Cât de intensă devenise privirea ei atunci. Da, ştiu ce vrea Katie. Vrea să mă omoare. Asta îi datorez. Mamă pentru mamă.

Poate că aşa o să se întâmple. Oricum, atât timp cât Ava este în siguranţă, nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Într-un fel chiar ar fi o uşurare. Dreptate pentru moartea lui Daniel şi eliberare de vina aceasta terifiantă care a devenit tovarăşa mea pe viaţă. Măcar nu ar mai fi singur atunci. Aşa că da, este foarte posibil să mă omoare, dar nu mă tem. Simt puterea lui Charlotte atunci când mă duc la baie. Poate că nu îmi este frică să mor, dar nu am de gând să-i uşurez sarcina. Poate că o s-o omor eu. Am mai făcut asta o dată. Cât de greu poate să fie să o fac din nou?

Până la opt am terminat deja cu duşul, m-am îmbrăcat şi am început să mă uit peste notiţe. Nu prea există mare lucru despre Katie. Nu s-a căsătorit niciodată. Nu are copii. A avut grijă de mama ei. Extrem de fragilă. Fără loc de muncă. Nu există nicio fotografie clară cu ea. Ar putea să fie oricine. E cu câteva luni mai mare decât mine, deci are aproape patruzeci de ani, dar puţinele fotografii descoperite sunt aşa de pixelate şi vechi, că nu sunt de niciun ajutor.

Mă întreb de ce nu există niciuna. S-a ascuns şi ea de aparate de fotografiat ca mine? Chiar dacă identitatea ei nu a fost niciodată dezvăluită – în ziare nu au apărut niciodată numele sau poza ei –, i-a fost vreodată teamă că lumea *ar*

şti cumva că şi ea e vinovată prin asociere? Nu, clar nu e vorba despre aşa ceva. A făcut totul ca să se ajungă aici. Pentru clipa în care avea să mă găsească. A trebuit să rămână o nălucă, invizibilă şi necunoscută. A trebuit să se ascundă exact aşa cum am făcut şi eu.

Iau o gură din cafeaua tare. Ei bine, ea m-a găsit pe mine, acum eu o s-o găsesc pe ea. Ciclul nenorocitei acesteia de vieţi. Aş fuma o ţigară – Charlotte încă o dată preia frâiele, obiceiurile vechi mor greu –, dar în loc de asta, iau un pix şi încep să-i rod capacul, exact aşa cum făceam când eram copil şi trebuia să mă apuc de scris.

Lista cu nume este deprimant de scurtă. Viaţa mea ca Lisa a fost extrem de discretă; plină de temeri şi extrem de restrânsă.

Penny. Aproape imposibil. Julia. Nu. Scriu numele altor persoane cu care am intrat în contact prin slujba mea şi niciunul nu mi se pare valid. Prea bătrână, prea tânără, de prea mult timp acolo, prea plictisitoare. Doamna Goldman? Are ea vreo îngrijitoare sau vreo prietenă care vine să o vadă? Nu am văzut pe nimeni altcineva în afară de familia ei şi oricum aceştia nu o vizitează prea des. Cineva care vine când eu sunt la serviciu? Pun multe semne de întrebare lângă numele ei. Poate Marilyn o să reuşească să stea de vorbă cu ea. E o femeie bătrână şi singură, o să vorbească despre orice.

Încep o listă nouă cu titlul „Profesoarele Avei”, dar dintre numele pe care mi le amintesc de la şedinţele cu părinţii, nu găsesc pe nimeni care să fie nouă în şcoală sau care să se fi împrietenit cumva cu ea. Este foarte posibil ca o profesoară să aibă acces la geanta ei şi să-i fure cheile. Mai ştiau şi unde locuiam. Ar putea, dar nu cred. Profesorii trec printr-o serie de verificări serioase, plus diplome etc. Cât de mult poate Katie să falsifice? „Nu o subestima”, îmi reamintesc. „A fost dintotdeauna mult prea inteligentă pentru binele ei.”

Prietenele Avei ajung sub altă coloană. Aici apar cele mai multe necunoscute. Am făcut tot ce am putut ca să aflu lucruri legate de viaţa ei, dar pe măsură ce a crescut, a

devenit mai greu. Alison îmi tot spunea că ar trebui să o las să aibă o adolescenţă normală. „Ei, ce bine a mers aşa, mulţumesc al dracului de mult, doamnă ofiţer supraveghetor.” Mesajele secrete de pe Facebook. Câţi oameni pe care eu nu i-am cunoscut o fi întâlnit Ava? Oameni care puteau să afle lucruri despre mine prin intermediul ei?

Pe fetele de la clubul de înot le cunosc, aşa că nu au ce căuta pe lista mea. Katie nu a avut copii, deci nu poate fi vorba despre nicio nenorocită de mamă vitregă care să-şi facă apariţia pe scenă. Aş fi auzit ceva.

Mă uit la pagină complet perplexă. M-a găsit prin intermediul lui Jon. Poate că ar trebui să încep de acolo. Să merg şi să discut cu vecinii. De îndată ce-mi vine ideea asta, ştiu că aşa ceva e imposibil. Cu siguranţă, poliţia supraveghează locul şi orice femeie care ar apărea să pună întrebări ar fi ridicată imediat. Îmi doresc să fi avut telefonul lui Marilyn. Măcar aş fi putut să caut pe internet ştiri despre el. Să văd dacă există ceva ce ne-a scăpat şi care nu apare în reportajele de la TV.

Lista se înceţoşează în faţa ochilor mei în timp ce mă concentrez din ce în ce mai intens. Katie, Katie, unde-oi fi? *Vrea să o găseşti*, îmi aminteşte Charlotte. „E un joc. Nu are cum să fie o străină. Trebuie să fie câteva indicii.” Ceva se leagă în mintea mea, moment în care mă încrunt de concentrare. Ceva ce chiar trebuie să-mi amintesc.

Ah, gata. Clar ca lumina zilei. Ştiu cine e Katie.

58.

— EA —

E greu să dispari complet. Ar trebui să ştiu asta. Am făcut-o de câteva ori. Trebuie să planifici. Totul. Şi cu mult timp înainte. Să muţi sume mici de bani la început. Da, poţi să laşi în urme dovezi scrise, dar, dacă produci suficiente documente, poţi să creezi o încurcătură pe care nimeni nu o să se obosească să o descâlcească. Cea mai importantă parte a planificării e răbdarea. Am devenit foarte răbdătoare. Mama a murit în cele din urmă – unele accidente au loc mai uşor dacă angajezi un mecanic beat care să repare ceva – şi mi-am pus în aplicare planurile pe care le aveam pentru moştenirea mea.

Am călătorit. Bancherii străini sunt întotdeauna mai puţin rigizi în privinţa regulilor conturilor bancare dacă ştii cum să-i iei. Am vândut proprietăţi unor companii offshore ascunse într-o reţea de active pe care o deţineam. Am vândut companii diverselor identităţi falsificate, pregătite pentru momentul în care aş fi putut să am nevoie de ele.

Te uiţi la mine de parcă aş fi nebună, Ava. Nu am mers la şcoală sau la universitate, dar nu am încetat nicio clipă să învăţ. M-am culcat cu tot felul de infractori şi de funcţionari care puteau să mă înveţe lucrurile de care aveam nevoie, iar după ce obţineam tot ce puteam de la ei, dispăream. Probabil un motiv de uşurare pentru ambele părţi. Nu am fost niciodată o persoană uşor de iubit. Mama îmi tot spunea acest lucru în ultimii ei ani de viaţă. Când a început să mă vadă pe *mine*, şi nu pe prinţesa pe care şi-a dorit-o mereu.

Charlotte a tânjit întotdeauna cu disperare după iubire. Eu nu. O aveam pe ea şi îmi era îndeajuns. Totuşi, ştiam că Charlotte o să aibă întotdeauna nevoie de cineva. Iar chestia cu oamenii, după cum ştii, micuţă Ava, este că le place să *vorbească*. Cu cât este mai mare secretul, cu atât sunt şanse mai mari să explodeze în toată gloria lui,

ajungând la toată lumea în acelaşi timp, şi exact aşa ceva s-a întâmplat cu tatăl tău.

Am citit povestea lui când eram în Spania. Cumpăram ziarele în fiecare zi de când am aflat că Charlotte a fost eliberată. Trebuie să fii meticulos dacă ai de gând să găseşti pe cineva. Cum aş fi putut să risc ca un detaliu cât de mic, sau o fotografie care ar putea să mă ducă la ea, să-mi scape printre degete? Şi, dintr-odată, faţa ei a apărut în toate ziarele după ce s-a întâmplat. După ce *a vorbit*. Am devorat fiecare cuvânt. Toate acele detalii ridicole pe care le-a inventat ca să iasă el bine, iar ea să pară demonul. Ştiam că, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-l omor într-o zi. Pentru simplul fapt că era aşa de jalnic, nu neapărat pentru că era absolut necesar, şi, după cum au evoluat lucrurile, mi-a servit mult mai bine mort decât în viaţă. Totul se leagă bine.

Oricum, unde rămăsesem? Ah, da, povestea pe care a vândut-o el. Aşteptarea a fost mult mai grea după aceea. Doamne, cât de grea! Dacă murea? Dacă bea până crăpa? Sau un accident de maşină? Niciodată viaţa nu pare mai fragilă decât atunci când succesul tău depinde de anii pe care trebuie să-i mai trăiască cineva. Dar lipsa de răbdare distruge orice plan. Oamenii devin neatenţi. Trebuia să rămân concentrată pe ce aveam de făcut şi să sper în continuare că norocul o să fie de partea mea în ceea ce-l privea pe Jon. Am aşteptat ani de zile. Dar am avut multe lucruri care să mă ţină ocupată.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac a fost s-o ucid pe Katie Batten. A fost uşor. Dacă nu te iubeşte nimeni, atunci nu există întrebări sau oameni care să te caute. Cu siguranţă, nu poliţia spaniolă atât de ocupată cu adolescenţi beţi sau drogaţi. Cine să piardă timpul căutând trupul unei englezoaice înecate? Aşa că, imediat după ce am murit, m-am folosit de una dintre identităţile create – nu numai cei din guverne sunt în stare să creeze una – şi am continuat să aştept. Nu puteam să mă năpustesc dintr-odată în lumea lui Jon. Vezi tu, trebuia mai înainte să o uite pe ea. Trebuia să treacă peste. Să nu-şi mai aducă bine

aminte cuvintele ei. Să uite orice menţionare a Fetei B. A fost nevoie de timp şi de spaţiu.

Încă verificam ziarele zilnic, cu aceeaşi precizie, dar după trădarea lui Jon, mama ta evident că a devenit mult mai atentă. Şi te avea şi pe tine. Pe cineva pe care să iubească. Pe care să protejeze. Sigur voia să rămână într-un loc. Să-ţi ofere copilăria pe care ea n-a avut-o. Are o inimă mare, Charlotte. Rănită, dar mare.

După o vreme, m-am mutat în apropiere de Jon, mi-am găsit o slujbă – casieră la supermarket – şi am continuat să aştept. Am permis ca în jurul meu să se construiască o viaţă. Oamenii cred în vieţi, ca şi cum acestea ar spune adevărul despre o persoană, şi nu ar fi doar imaginea din vitrină. Nu trebuie decât să te uiţi puţin pe Facebook. Toţi oamenii aceia nefericiţi care încearcă să se eclipseze unii pe alţii cu fotografii din vacanţe, şi fapte umile de vitejie şi #măsimtbinecuvântat. Să se împrietenească cu oameni pe care nu i-au întâlnit niciodată şi totuşi să creadă că îi *cunosc* oarecum după căcaturile pe care le distribuie. Un prieten comun oarecare. Tatălui tău nu-i plăceau social media. Cred că după experienţele pe care le-a avut cu presa, orice conţinea în nume „media” era respins. Dar se simţea singur, era abstinent, aşa că nu a fost greu să mă apropii de el. Încet, încet, l-am făcut să se îndrăgostească de mine. Ei bine, nu chiar *de mine*, cât de Anna. Anna casiera. Drăguţă şi altruistă.

Se zice că femeile sunt sexul slab. Mult mai emotive. Ce nebun a hotărât aşa ceva? Iubirea unui bărbat reprezintă slăbiciunea însăşi. Un bărbat îndrăgostit o să-ţi spună orice. O să împartă orice. O să-ţi dea totul. Aşa cum a făcut şi el. După ce i-am întins capcana în care a picat, toată povestea a ieşit la iveală. Te iubea, vezi tu, în felul lui jalnic. Mi-a arătat o scrisoare pe care mama ta i-a trimis-o în 2006, după ce el i-a trimis toţi banii aceia. O păstrase.

Mi-a spus că ţi-au pus numele Crystal, dar crede că ea ţi l-a schimbat în Ava. De la început a vrut să-ţi spună aşa, dar el nu a lăsat-o. I se părea un nume de babă, deşi acum i se părea minunat. Se văita şi iar se văita că şi-ar dori să te

cunoască sau să ştie unde eşti şi ura faptul că tu probabil nu ştiai nimic despre el. Nimic bun. Voia să ştii că te iubeşte.

Abia m-am putut abţine să nu râd, dacă e să fiu sinceră. Ce-o fi cu bărbaţii ăştia? Îşi creează propria suferinţă, apoi se comportă ca şi cum altcineva ar fi de vină. Atât de multă autocompătimire în genele lor. Sau în blugii lor? A vrut să te găsească, dar nu avea nimic de care să se folosească, discutase deja cu ofiţerul supraveghetor despre această posibilitate, dar i s-a spus că trebuie să aştepte până când împlineşti optsprezece ani. Ce credea? I-a costat enorm o nouă identitate şi pot să-ţi confirm că nu e ieftin.

I-am spus să te uite. I-am spus că nu era bine pentru el şi că ar trebui să-şi vadă de viaţă. I-am spus că viitorul lui e împreună cu mine. Era slab – întotdeauna slab – şi a fost de acord. Evident că am luat scrisoarea. Avea legătură cu *trecutul*.

Nu merita să aibă acea scrisoare – nici nu a fost în stare să vadă indiciul despre locul unde vă aflaţi, chiar dacă era în faţa ochilor lui. Ştampila poştală decolorată de pe plic. Totuşi, eu l-am văzut. Cât se poate de clar.

59.

— MARILYN —

A fost bine că m-am întors devreme fiindcă, aproape imediat după ce am ieşit de la duş, a sunat Simon şi mi-a spus că a pregătit o sală de conferinţe pentru câteva lucruri pe care vrea să le verificăm împreună. E destul de palid, iar umerii lui căzuţi spun totul despre cât e de obosit.

— Nu arăţi prea bine, îi zic cu inima strânsă când el trânteşte pe masă un teanc de hârtii printate şi manuale de instruire.

Aprinde proiectorul. Avem şi un platou cu produse de patiserie, dar niciunul din noi nu se serveşte.

— Sunt sigură că am şi alte lucruri pe care ar trebui să le fac astăzi.

„Cum ar fi să continui să ajut o suspectă care fuge de poliţie.”

— Sunt bine. Nu am dormit destul.

Nu am nevoie de alte explicaţii. Lisa este ştirea lunii şi cu toate că poliţia nu a mai dezvăluit nimic nou, asta nu împiedică posturile de ştiri să vorbească întruna despre ea şi să scormonească în trecutul ei. Asta ar putea să ne fie util mie şi Lisei, dar probabil mai puţin lui Simon.

— Oricum, continuă el, vreau să trecem în revistă diversele programe de formare şi toate sistemele de bonificaţii pe care le avem în grupul Manning, atât cele pentru muncitorii contractaţi, cât şi pentru angajaţii cu normă întreagă. Vreau să fiu sigur că toată lumea are o şansă să-şi atingă potenţialul maxim.

— Asta e genul de chestie pe care ar spune-o Lisa. Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit – numai că –, ei bine, orice o fi făcut sau n-o fi făcut, asta era filosofia ei atunci când angaja oameni şi nu am niciun motiv să cred că se prefăcea.

Vorbesc ca şi cum aş vrea să-i iau apărarea şi o parte din mine îl provoacă să mă concedieze. Dacă ar face-o, viaţa

mea s-ar duce dracului, dar cel puţin aş putea să o ajut pe Lisa să o găsească pe Ava.

Mă aştept să ţipe la mine, în schimb, îşi ridică privirea ca şi cum ar vrea să zică ceva, dar nu ştie cum.

— E ciudat, nu-i aşa? zice în cele din urmă. Adică *ciudat* nu este chiar cel mai potrivit cuvânt, dar e ciudat.

— La ce te referi?

Inima îmi bate puternic. Încearcă oare să-mi întindă vreo capcană? i-o fi povestit Penny de răbufnirea mea de ieri şi acum încearcă să-şi dea seama cât de nebună aş putea fi?

— Ce se spune că a făcut. Ce a făcut. Nu ştiu. Are maxilarul încordat. La un moment dat, i-am spus că şi eu am făcut greşeli în trecut. Lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Am fost implicat în – ei bine, cred că activităţi ilegale ar fi cel mai potrivit de zis. Se zice să nu întrebi niciodată pe nimeni cum şi-a făcut primul milion. Nici eu nu aş vrea să răspund la întrebarea asta. Adică nu sincer.

— Toţi facem lucruri pe care le regretăm.

Nu ştiu ce altceva aş putea să mai zic, dar îmi doresc ca el să continue să vorbească.

— Mă pricep bine la oameni. Mereu am fost aşa. Uneori a trebuit. Mă priveşte drept în faţă. Iar toate lucrurile din presă, această a doua crimă, fostul ei iubit şi Ava… e foarte greu de crezut. Nu pot să înţeleg. Chiar ar fi putut ea să facă toate astea? Lucrul… lucrul din trecut, ei bine, e îngrozitor, şi monstruos şi nu o să-l înţeleg niciodată, dar a fost acum mult timp. Chestiile astea recente? O nouă crimă? În timp ce noi eram în preajma ei? Nu se poate. Nu se poate deloc.

După o bătaie scurtă în uşă, o femeie de vreo cincizeci de ani într-un costum office intră în cameră şi ni se alătură cu un zâmbet eficient pe chip.

— Karen Walsh, directorul departamentului de formare a angajaţilor. Mă ocup de tot ce ţine de lanţul hotelier şi de petrecere a timpului liber. Nu era necesar să te alături, Simon.

Îi zâmbeşte, dar e evident că prezenţa lui e neobişnuită.

— Îmi place să mă implic, răspunde el, iar ocazia de a

mai vorbi despre Lisa a trecut.

Îmi vine să o pocnesc pe femeia asta pentru că ne-a întrerupt. Oare şi Simon crede că nu Lisa l-a omorât pe Jon?

Îşi îndreaptă atenţia din nou la documente.

— Acestea sunt prezentările pe care noii angajaţi le vor vedea în zilele de formare. Avem standarde foarte înalte pe care ne dorim să le păstrăm intacte în toate hotelurile noastre, aşa că este important să nu rămână nimic nelămurit. Penny mi-a spus că o să mă ajuţi direct de acum încolo. Ar fi bine să ştii cât mai multe lucruri despre afacere.

Ah, minunat. Deci Penny *i-a spus* despre ieşirea mea. Mă uit la lista lungă şi obositoare cu lucruri pe care trebuie să le discutăm. O să dureze câteva ore bune.

— Să începem, spun printre dinţi. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede.

„De ce astăzi?”, mă gândesc, în timp ce el stinge lumina şi porneşte proiectorul. „De ce acum, când Lisa are nevoie de ajutorul meu?” Îl privesc. Se holbează la ecran, dar se gândeşte la altceva. E prea încordat. Îşi dă seama de ceva. Ştiu cum se simte. Am trecut şi eu prin asta.

În faţa camerei, Karen Walsh începe prima prezentare, şi chiar dacă încerc să mă concentrez, nu pot. Capul îmi bubuie. Dacă Lisa e văzută? Dacă nu reuşeşte să-şi dea seama cine e Katie? Dacă nu ajungem la Ava la timp? Poate Simon să ne fie aliat?

60.

— LISA —

Nu mi-am aranjat părul, doar l-am prins în coadă la spate, şi m-am machiat puţin. E o parte frumoasă a oraşului şi, deşi sunt sigură că nu toţi trag cu ochiul, aspectul neîngrijit nu mi se mai potrivea. Străzile sunt liniştite, oamenii sunt fie la serviciu, fie într-o vacanţă lungă în Franţa sau Spania, genul de oameni care deţin aceste case mari ca recompensă pentru cât se epuizează ca să plătească ipoteca.

Draperiile sunt date la o parte, dar nu se vede niciun semn de viaţă prin ferestrele largi din faţă, iar asta nu mă surprinde. Nu e destinaţia finală, nu pentru mine şi Katie, e doar o etapă. Totuşi, palmele îmi transpiră, gura mi-e uscată şi îmi place sentimentul liniştitor pe care mi-l dă prezenţa cuţitului în buzunarul gecii mele. Nu pot să sun la poliţie şi nici pe Marilyn – nu până nu sunt sigură. Dar nici atunci, dacă nu ştiu exact unde e. Nu pot să îmi pun în pericol copilul. Nu o caută pe Katie, doar pe Charlotte. Mă vor arunca în închisoare şi o voi pierde pe Ava pentru totdeauna.

Într-o parte a casei, poarta înaltă spre grădină este descuiată. Ştie că vin. De ce să îngreuneze lucrurile? Iarba din spate e puţin cam prea mare şi nu se potriveşte cu aspectul steril al clădirii. „N-ai avut timp, nu-i aşa, Katie? Albinuţă harnică ce eşti.” Maxilarul mă doare de încordare, o combinaţie de furie şi frică.

Uşa spre curtea interioară se deschide cu uşurinţă şi intru. Îmi dau numaidecât seama că am dreptate, nu e nimeni aici. E prea multă linişte. Casa însăşi e adormită, îşi îndeplineşte scopul. Nu există *viaţă* aici. Nici dezordine cotidiană. Dacă aş fi fost aici înainte, aş fi văzut-o aşa cum e. O reproducere a unei case care are nevoie doar să realizeze un scop.

Un pachet de ţigări şi o brichetă stau pe bufetul pentru

micul dejun, contrastând cu banalitatea celorlalte lucruri, le ridic. În definitiv, sunt pentru mine. Pentru Charlotte. Pentru a o aduce pe Charlotte înapoi. Le pun în buzunar şi mă îndrept spre hol.

Îmi ţin respiraţia când mă apropii de scări şi numaidecât îmi dau seama că nu m-am înşelat. Katie a fost aici. Mi-a lăsat nişte indicii. Ah, Katie, tu şi jocurile tale.

Da, ea este Amelia Cousins, mama lui Jodie. Acum sunt sigură.

Mereu plecată cu serviciul, un iubit în Franţa, tot timpul acela pe care l-a avut să se ocupe de Jon, copilul care a trăit cu altcineva în primii ani de viaţă. E uşor să crezi că nu a avut copii, atunci când nimeni nu te bagă în seamă şi nu există un corp de examinat. Oare şi-a manipulat fiica să ajungă la mine prin Ava, să fie în preajmă fără să se apropie prea mult?

Mă mai uit încă o dată la scări. Scoici mici au fost plasate pe fiecare treaptă, ca o cărare de firimituri către casa vrăjitoarei, iar eu le urmăresc cu atenţie până în dormitorul principal. Un gest destul de flamboiant – ca şi cum, dacă tot am ajuns aşa de departe, nu aş verifica şi la etaj –, dar arată cât se distrează Katie. Pe patul matrimonial frumos aranjat se află recompensa.

Primul lucru pe care îl văd este cochilia şi imediat îmi aduc aminte de scoica presată de urechea mea, de sunetul misterios al mării, de mânuţa ei delicată ţinând-o pe a mea, de privirea ei plină de hotărâre. Ştiu de ce cochilia se află aici. E simbolul trădării mele.

O ridic şi o scutur, numai cu vârful degetelor, ca şi cum s-ar putea ca din adâncurile ei să iasă ea – „Ascultă, Charlotte! Nu-i aşa că-i minunat? Sunetul mării. Sună precum libertatea, nu-i aşa?” – şi mâna îmi tremură în timp ce iau cutia care fusese sub ea. Carcasa de plastic este crăpată şi uzată, se vede că au trecut anii peste ea, iar înăuntru, pe o foaie de caiet, apar cuvintele „Topul melodiilor lui K&C!”, scrise îngrijit cu marker colorat, cu acea îndrăzneală pe care o ai doar în copilărie. Copia lui Katie după caseta pe care mi-a dat-o atunci – „Hai cu mine,

iubito, hai să plecăm la noapte” – păstrată toţi aceşti ani. Mi se pare prea uşoară, aşa că o deschid.

Primul lucru pe care îl observ este un bileţel. Scrisul de pe el este precis şi ordonat – de adult: „Nu o căuta pe Jodie, am trimis-o în vacanţă”. Mă holbez la el. Ce-şi închipuie că aş face? Fiică pentru fiică? Asta crede ea despre mine, că o să merg după fiica ei, pentru că ea o are pe a mea? Îi datorez o mamă, nu un copil, dar tot a vorbit de al ei. E vorba cumva de o fisură în armura ei? Poate că m-aş duce după Jodie dacă aş crede că acest lucru m-ar ajuta s-o găsesc pe Ava. Evident că aş face asta. Dar să-i fac rău? Nu aş face rău unui copil. Nu din nou. Niciodată după ce s-a întâmplat.

Îndes biletul în buzunar, chiar dacă nu ajută la nimic. E scris cu prea multă atenţie. Ar putea la fel de bine să fie un mesaj inofensiv pe care ea ar fi putut să-l lipească de uşa cuiva doar ca să înştiinţeze că Jodie nu e prin preajmă. Nu există nimic în conţinutul lui care să oprească valul copleşitor de dovezi pe care poliţia le are împotriva mea.

Dar mai este ceva în cutie, vârâtă în spatele paginii de copertă, şi o scot afară. Inima îmi bubuie şi scap un icnet când văd ce este. Fotografia dispărută. Fetiţa mea. Zâmbeşte către mine cu faţa ei de acum câţiva ani. Apăs cu putere fotografia de buzele mele ca şi cum aş putea să o inspir, să o miros, să o simt. Ava. Fetiţa mea. Pot să simt gustul acela straniu de fotografie plastifiată care-mi este aşa de familiar de când am ieşit din închisoare şi l-am cunoscut pe Jon. Evenimente din viaţa mea mă împresoară, mă strâng, ameninţând să mă sufoce. Dar nu pot să fiu slabă acum. Nu-mi permit să îmi plâng de milă. Ava, Ava, Ava. Are nevoie de mine. Viaţa ei depinde de mine.

Cu fotografia încă în mână, mă adun, apoi încep să caut din nou indicii. Caseta fugii noastre. Cochilia. Nimic foarte subtil, dar nici nu trebuia să fie. Vrea să o găsesc.

Marea. Skegness. Casa bunicului ei. Dar unde e? De unde să ştiu unde să merg? Las fotografia jos pentru o secundă, cu toate că inima mă doare să mă despart de fetiţa mea, ca să mă uit din nou la carcasa casetei în caz că am trecut

ceva cu vederea. Nimic. Frustrarea creşte în mine. Nu m-ar fi dus degeaba până aici. Iau cochilia şi o scutur, dar înăuntru nu există nicio hârtiuţă ascunsă, aşa că o arunc la loc şi mă trântesc pe pat. Nu pot să fiu aşa de proastă. Trebuie să mai fie ceva.

Şi atunci văd ce scrie pe spatele fotografiei cu Ava. „Cafeneaua Crabstick, Brown Beach Street.” Inima îmi tresaltă. Înhaţ telefonul de pe noptieră şi sun după un taxi care să mă ducă la gară. Skegness. Fetiţa mea e în Skegness. În cele zece minute cât trebuie să aştept, încerc să o sun pe Marilyn, dar de fiecare dată intră căsuţa vocală.

— Ştiu cine e Katie, zic. Mama lui Jodie. Mă duc după ea. Unde... Fac o pauză, instinctul meu de supravieţuire îmi spune că nu ar trebui să divulg încă totul... Unde aveam de gând să fugim. Mă aşteaptă acolo. Te sun când o să am adresa exactă.

Aş vrea să-i spun că o iubesc, că este cea mai bună persoană din lume pentru că are încredere în mine, dar nu fac asta, ţin cuvintele în mine şi închid telefonul. Ştie că o iubesc. Doar e prietena mea cea mai bună.

În mai puţin de douăzeci de minute sunt la gară şi după încă zece, în tren. O să ajung în Skegness în mai puţin de două ore. Stau pe scaun în direcţia inversă de mers, strângând fotografia în mână şi holbându-mă la peisajul care se derulează pe fereastră şi mă simt ca şi cum m-aş întoarce în copilărie.

A venit timpul să pun capăt poveştii. Vin după tine, Katie.

61. ÎNAINTE

— 1989 —

Trebuie să o găsească pe Katie. Numai Katie poate să o facă să se simtă mai bine. Sigur o aşteaptă. Dar ca să ajungă la ea trebuie să reuşească să iasă din camera ei. Toată dimineaţa a stat ghemuită în pat, pe salteaua umedă de urină, cu un scaun înfipt în uşă. Nimeni nu a încercat să intre. Capul îi bubuie. Pastilele nu o mai ajută să se simtă bine, e doar ca şi cum s-ar afla undeva în spatele unui perete de sticlă care o separă de restul lumii, iar gândurile îi sunt înceţoşate. Oricum vrea să mai ia una. Are un pachet ascuns în buzunarul gecii. Mama o să fie nevoită să mai cumpere câteva, dar la naiba cu ea. Mai rău de atât nu se poate.

Mama a rămas peste noapte la Jean. O seară cu fetele, şi azi cumpărături de ziua ei, asta este ceea ce Jean i-a spus lui Tony când a venit pe aici ieri. A spus-o pe tonul acela care nu admite să fie contrazis. Jean este singura care poate să se poarte aşa cu Tony. Când a dat să se plângă, ea i-a răspuns că Charlotte poate să aibă grijă de Daniel – „Fetei nu-i strică să aibă nişte responsabilităţi, a luat-o razna, orice prost îşi dă seama” – şi chiar dacă mama a protestat puţin, aşa a rămas, şi-a împachetat nişte lucruri şi apoi au plecat. Nimeni nu o contrazice pe Jean.

Dacă mama ar fi fost aici, nu s-ar fi întâmplat *chestia* aia cu Tony. Mama poate că e o nenorocită, dar nu ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Nu că s-ar fi gândit la Charlotte, cât pentru ea însăşi. Se simte complet ameţită, iar dacă nu ar fi fost plină de vânătăi şi nu ar fi durut-o tot corpul, s-ar fi întrebat dacă nu a fost doar un vis îngrozitor.

Era târziu. Întuneric. Ea dormea. Îl lăsase pe Daniel în faţa unor desene animate de căcat, cu nişte fasole pe pâine, înainte să se retragă în camera ei, să bea din votca ascunsă sub pat, cumpărată din banii pe care îi dăduse Katie. Evident că voia să o ajute să-i fie mai bine. Oricum

prezenţa ei o încălzea mai mult decât orice ar fi băut vreodată, dar ea nu era în preajmă suficient de des, şi Charlotte avea nevoie să bea ca să poată trece de la o zi la alta.

Nu mai rămăsese cine ştie ce în sticlă. Ceea ce se întâmpla *uneori*, acum devenise un obicei, dar nu voia să se mai gândească la asta. Oricum, totul avea să se schimbe după ce o să fugă cu Katie. Nu o să mai fie *nevoită* să bea atunci, o să fie pahare cu şampanie precum cele din reclamele pentru Babycham şi ar fi de distracţie, nu ca să înece toate chestiile cât mai adânc în ea. „Mai bine afară, decât înăuntru, dragă.” Atunci nu va mai trebui să iasă nimic, când vor fi numai ele două. Totul o să fie perfect.

Nu o să mai fie seri precum cea de ieri. Nici nu mai vrea să-şi aducă aminte. Trebuie să plece din dormitor, dar îi este prea frică. Are nevoie de Katie. O doare capul, închide ochii, dar, de îndată ce face asta, negura nopţii trecute o chinuie iar. O face să-şi aducă aminte din nou. Apoi, fără să vrea, totul începe să se deruleze în mintea ei.

Preţ de o clipă, după ce el a deschis uşa camerei sale, nu era decât o umbră profilată în lumina din hol. Îşi aminteşte strălucirea subită şi că şi-a spus: „Ce căcat e asta, Daniel, ce mai vrei acum?”, înainte să se dezmeticească şi să-şi dea seama că silueta de acolo era mult prea mare ca să fie a frăţiorului ei. Daniel dormea în siguranţă în pătuţul lui. Daniel, tot timpul în siguranţă.

Apoi uşa s-a închis, lăsând-o singură cu monstrul teribil care grohăia în întuneric. Transpiraţie. Duhoare. O greutate zdrobitoare. Mâini, aşa de multe mâini. Mormăitul lui în timp ce respiraţia îi devenea din ce în ce mai sacadată. Durerea îngrozitoare. Răsuflarea lui pe faţa ei. A fost ca la bordel, chiar mai rău, cu mult mai rău, pentru că ea era acasă, iar monstrul din întuneric era Tony; iar el o făcea cu ea, deşi cei din bordel nu au făcut-o cu ea chiar dacă şi-ar fi dorit, doar celelalte chestii, iar acum a fost mult mai rău decât şi-a imaginat ea vreodată pentru că dacă el o făcea acum cu ea, atunci cine i-ar mai putea opri pe ei s-o facă cu ea şi acolo?

Nu a durat mult, apoi el a plecat, iar ea a rămas fără respiraţie, singură în întuneric. A făcut din nou pe ea imediat după aceea. Nici măcar nu dormea de data asta. Pur şi simplu nu se putea mişca. Nici acum nu poate. Dar trebuie să o facă. Katie o aşteaptă. Mai ia o jumătate de pastilă şi se ridică anevoie în picioare. Pijamaua ei udă zace pe podea, cu pantalonii sfâşiaţi. Nu se uită la ei atunci când îşi pune nişte chiloţi şi blugii pe ea. Nu se uită nici la corpul ei. Vrea să se cureţe de mizerie până nu mai rămâne nimic din ea, dar nu aici, nu dacă el este în casă.

Îmbrăcată, ia votca de sub pat şi mai bea două guri, sperând că alcoolul o s-o cureţe pe dinăuntru. Apoi dă scaunul la o parte şi deschide cu mare grijă uşa. Îi este frică şi nu suportă să-i fie frică. Încearcă să o transforme în furie, ceea ce ştie că oricum se va întâmpla, dar nu până când iese de aici şi se duce *cât mai departe*. E greu să fii furioasă atunci când te simţi aşa de neînsemnată.

Aude televizorul, nişte curse de cai, iar picioarele încep să-i tremure când coboară scările, încet şi cu foarte mare atenţie, încercând să nu scoată niciun sunet „şi unde e mama, dacă ar fi fost aici, chiar dacă îmi spune că sunt o nenorocită mică şi o durere în cur, măcar de-ar fi aici”, tresărind la fiecare scârţâit al podelei care ar putea să-l facă pe Tony să urle la ea sau şi mai rău.

Cu inima cât un purice, se uită în sufragerie. Cutii de bere pe podea. Mâncare la pachet. Picioare îmbrăcate întinse pe canapea. Un grohăit. Sforăie. Un val de uşurare o inundă, o senzaţie mai plăcută decât cea dată de pastile. Doarme. Încă doarme.

— Mocov?

Este chiar lângă uşă când vocea aceea piţigăiată o face să încremenească, se întoarce şi îl vede pe Daniel strângându-l pe Peter Rabbit, chiar în uşa de la sufragerie.

— Unde te duci, Mocov? întreabă din nou.

Nu vorbeşte tare, dar nici suficient de încet.

— Afară.

Sună ca o şoaptă. E nervoasă. Vrea să nu mai fie acolo.

— Vin eu?

— Nu.

Faţa lui dolofană se schimonoseşte şi în ochii lui mari încep să se formeze lacrimi, iar ea ştie că o să înceapă să plângă în orice secundă şi atunci o să se trezească Tony şi cine ştie ce se va întâmpla.

— Bine, *taci, taci, nu plânge, nenorocit mic*, dar să nu faci gălăgie.

Daniel îi zâmbeşte fericit, uitând de lacrimi, şi face ce i se spune. Se aşază pe treapta de jos şi îşi trage neîndemânatic pantofii în picioare în timp ce ea îi aduce geaca albastră ieftină care îi e prea mare. Apoi îi îndeasă mânuţele în geacă şi, cu un deget pe buze, deschide încet uşa de la intrare şi amândoi se strecoară în frigul lunii octombrie.

Daniel pare că o să explodeze de bucurie când îşi ridică o mână, în timp ce cu cealaltă îl ţine strâns pe Peter Rabbit. Ea îi ia palma mică şi caldă într-a ei şi îl trage după ea. Nu vrea ca el să vină cu ea. Ce o să zică Katie? De ce nu a stat unde era? De ce trebuie să fie el întotdeauna în centrul atenţiei?

Murmură ceva pentru el, îşi trage nasul, iar ea trebuie să meargă mai încet fiindcă el are pasul mai mic. Împreună traversează terenul viran în timp ce picioarele lui neîndemânatice se împiedică din când în când. Dacă se întoarce mama în timp ce ei sunt afară? Gândul o face să zâmbească. Tony dormind, şi Daniel plecat, ar face-o pe mama să-şi piardă minţile. S-ar certa atunci. Nu au decât să-şi facă griji. Să meargă să-l caute pe la leagăne. Îşi poate imagina panica mamei şi pe Tony care se tot dezvinovăţeşte şi îi vine să râdă, să alerge şi să se îmbete.

Pot să se ducă dracului. Toţi.

Iat-o. Furia. Îl strânge puţin mai tare de mână pe Daniel.

62. ACUM

— MARILYN —

În sfârşit, *în sfârşit,* terminăm. A fost o dimineaţă lungă, chiar şi Simon bâţâia din picior pe sub masă înainte de terminarea şedinţei. Măcar nu i-a dat nimic de lucru în după-amiaza aceea. Dacă mă mişc repede, pot să ajung la hotelul Lisei în vreo jumătate de oră. Îmi iau geanta de sub masă şi îmi verific telefonul. Am un apel pierdut de la un număr pe care nu-l ştiu. Căcat.

— Vrei să mâncăm ceva? întreabă Simon. Adică să stăm de vorbă. Nu probleme de muncă. Toate chestiile astea de la ştiri…

Ridic mâna ca să-l opresc în timp ce apăs pe butonul pentru mesajul vocal şi îmi lipesc telefonul pe ureche.

— Scuze, aşteaptă un minut, îi zic.

Începe mesajul. E de la Lisa. Ascult şi mă trezesc plimbându-mă de colo colo.

— O, Doamne, o, Doamne!

— Ce e? întreabă Simon care se holbează la mine. Ce s-a întâmplat?

— Ştie cine e Katie. Mama lui Jodie. Ştie. Ştie unde sunt! Ascult mesajul din nou. Ava. Ştie unde e Ava.

Respir precipitat. E prudentă în mesaj, „unde aveam de gând să fugim”, dar ştie.

— Cine ştie?

— Lisa.

Se uită la mine şi pe gât îi apar pete de roşeaţă.

— Lisa? E Lisa? Trebuie să suni la poliţie.

— Nu. Nu pot. Nu e aşa de simplu. Uite, m-a găsit. Seara trecută. Ea…

— Dumnezeule, Marilyn! Se apropie de mine. Te-ai văzut cu ea?

Nu observăm cum Karen Walsh iese din încăpere de îndată ce încep să vorbesc, evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore revărsându-se din mine într-o suită

haotică de cuvinte. Sunt oarecum conştientă că se închide o uşă, dar sunt hotărâtă să-i povestesc totul cât mai repede. Nu mai pot să ţin în mine şi *am nevoie* ca el să ne creadă.

— Nu Lisa l-a ucis pe Jon şi nici nu a luat-o pe Ava. Poliţa s-a înşelat. A fost Katie Batten. Fata B. Şi-a înscenat propria moarte ca s-o găsească pe Lisa. Au făcut un jurământ pe care Lisa l-a încălcat, şi acum vrea nu ştiu ce răzbunare nebunească sau ceva…

Rămân fără suflu pe măsură ce vorbesc, iar el face ochii din ce în ce mai mari.

— Ia-o mai încet, zice el. Katie Batten?

— Trebuie s-o găsim.

Nu vreau să vorbesc. Vreau să merg după Lisa. E singură pe undeva. Nu m-a aşteptat şi nici nu pot s-o blamez pentru asta, având în vedere că fiica ei lipseşte, dar i se poate întâmpla orice. I-am zis că o s-o ajut şi trebuie să fac asta. Doar pe mine mă are.

— Şi aşa o să facem, zice el. Dar trebuie să-mi explici. Cine e Katie Batten?

— A fost prietena cea mai bună a Lisei – a lui *Charlotte*, încep eu.

Iar de acolo totul iese din mine ca un vârtej şi el ascultă fără să intervină, în timp ce îi povestesc despre prietenia lor din copilărie, despre cum a fost viaţa ei când era mică, despre vânătăile descoperite pe corpul lui Daniel după autopsie şi despre cât de mult a distrus-o pe Charlotte faptul că viaţa lui scurtă a fost la fel de mizerabilă ca a ei.

Încă vorbesc când se deschide uşa. Amândoi ne ridicăm privirile şi văd că faţa lui e la fel de uimită ca a mea.

E Bray, poliţista. Ce caută aici? Mânia ei e ca o ceaţă în jurul trupului ei vioi în timp ce intră urmată de doi bărbaţi. Îmi ia telefonul din mână înainte să pot spune vreun cuvânt.

— Împachetaţi-l, zice în timp ce îl înmânează unui agent. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră la secţie, iar în cazul în care refuzaţi, nu-mi rămâne decât să vă arestez…

— Să o arestaţi? Dar nu a făcut nimic rău!

— De unde să încep? se enervează Bray. Complice? Ajutarea şi ascunderea unui suspect? Se întoarce către mine. Unde e, Marilyn? Nu-mi vine să cred că ai pus viaţa acelei fete în primejdie. Mi-ai spus că o să mă anunţi dacă auzi ceva de la Lisa şi eu am avut încredere.

De unde ştie toate aceste detalii? De unde ştie că am vorbit cu – şi atunci o văd prin uşa deschisă, puţin mai în spate, pe Karen Walsh. Javra a sunat la poliţie.

— Nu, nu e aşa, le zic.

Văd sclipirea plasticului negru în mâinile lui Bray şi îmi dau seama cu groază ce sunt. Chiar o să mă pună în cătuşe şi o să mă scoată de aici ca pe o criminală de rând? Ce cred ei că am de gând să fac?

— Nu e Lisa. Nu ea l-a ucis pe Jon. Jodie – de la clubul de înot unde merge Ava –, mama ei este Katie Batten! Lisa şi-a dat seama de asta şi acum s-a dus după ea.

— Te-a păcălit şi pe tine.

Bray aproape că mârâie la mine, privindu-mă ca şi cum aş fi cea mai mare proastă din lume, femeia bătută care s-a lăsat din nou dusă de nas.

— Am găsit părul Lisei şi alte urme de ADN atât în apartamentul lui Jon, cât şi în cabana unde a fost descoperit corpul lui. Sunt şi amprentele ei acolo.

— Cum puteţi să ştiţi că nu au fost plasate?

Simon e de partea mea.

— Dumnezeule, acesta nu e un episod din *Morse*[6]. Şi dumneavoastră credeţi porcăria asta? Se uită urât la el. Am vorbit cu toate prietenele Avei, inclusiv cu părinţii lor imediat după ce a dispărut. Nu am descoperit nimic suspect legat de niciunul dintre ei şi, pentru ultima oară, Katie Batten e moartă. Marilyn, tu vii cu noi la secţie. Am pierdut deja destul timp şi trebuie să aflu totul. Ai putea să fi pus alte două persoane în primejdie în nebunia asta: Amelia şi Jodie Cousins.

Mă uit la Simon, simţindu-mă complet neputincioasă.

— O să trimit imediat un avocat. Nu-ţi face griji.

---

[6] Personaj ficţional dintr-o serie de romane poliţiste scrise de autorul britanic Colin Dexter, ulterior ecranizate într-un serial.

Îl iau în braţe, o mişcare aşa de rapidă încât nimeni nu a fost în stare s-o oprească, şi chiar înainte să se dezlipească de mine, îi şoptesc la ureche: „Găseşte-o pe Katie”.

— *Acum*, doamnă Hussey.

Bray mă apucă de braţ, dar Simon încuviinţează uşor din cap în timp ce poliţia mă scoate pe uşă.

— Puteţi să-mi spuneţi un lucru? întreabă el. Când aţi vorbit cu această femeie, mama lui Jodie, şi cu fiica ei, a fost faţă în faţă?

— Nu, răspunde Bray după o pauză. A fost la telefon. Amelia Cousins este în Franţa şi Jodie e plecată în vacanţă în Spania.

Apoi sunt scoasă de acolo, cu faţa arzându-mi în timp ce ea mă conduce prin clădire, trimiţând oameni să caute prin camera mea, iar eu mă simt goală, expusă, umilită şi încă o dată pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Simon. Toată speranţa îmi este în el acum. Numai în momentul în care începe să se pună în mişcare maşina, îmi amintesc unde aveau de gând să fugă Katie şi Charlotte. Lângă mare, la casa bunicului ei. *Skegness*.

63.

— LISA —

Cerul e cenuşiu şi plouă în Skegness, o ploaie măruntă care bate din toate părţile şi ajunge peste tot. E perfectă pentru mine. Nimeni nu ridică ochii, fie privesc în jos, ferindu-se de ploaie, fie se ascund sub o umbrelă. Marea freamătă într-un albastru murdar în dreapta mea, în timp ce merg în pas grăbit pe faleză, în aerul sărat. Am visat la asta în copilărie, am visat să fiu aici cu Katie. Şi iată-ne acum aici.

Cafeneaua Crabstick nu e pe bulevardul principal, şi trebuie să ocolesc trei străzi până să ajung pe Brown Beach Street, după ce am căutat la gară în *Pagini aurii* adresa şi mi-am forţat creierul leneş, obişnuit să folosească tehnologia pentru asta, să reţină indicaţiile. Mă aşez la o masă lângă fereastră şi comand o cafea. E mijlocul verii şi ar trebui să fie mai aglomerat, dar mesele din melanină sunt ponosite şi uzate, iar cei câţiva clienţi par a fi nişte oameni modeşti şi singuri, citind ziarul şi bându-şi ceaiul pentru a scăpa de pereţii casei lor. Localnici, nu turişti. Nimeni nu priveşte spre mine.

E un televizor deschis, agăţat pe perete într-un colţ, care probabil că se află acolo de ani, iar în spatele tejghelei, văd un termos mare cu apă fierbinte. Mai departe, lângă avizier, e un telefon cu fise. Pare o cafenea veche de zeci de ani. A ales Katie locul ăsta special pentru că e aşa de vechi? E parte din planul ei de a ne aduce înapoi la acel moment din trecut? Sunt aici, şi acum ce?

Chelneriţa, o femeie solidă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un halat, îmi aduce cana cu cafea, iar eu mă uit pe fereastră. E o sală de jocuri vizavi, în faţa căreia un grup mic de adolescenţi stau îngrămădiţi şi plictisiţi. Unde e Katie? E acolo privindu-mă? Unde e următorul indiciu?

Simt că mi se face rău de emoţie. Trebuie să aflu unde o ţine pe Ava, apoi s-o sun pe Marilyn. Ea poate să spună

poliţiei unde să mă găsească. Nu-mi pasă dacă mă împuşcă pe loc, atât timp cât Ava scapă teafără. E singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată în viaţă. Pot face ce vor cu mine.

Am băut deja jumătate din cafea, pierzându-mi răbdarea cu fiecare înghiţitură, când avizierul îmi atrage din nou atenţia. E genul care obişnuia să existe în toate magazinele înainte ca internetul să acapareze totul, mici bucăţi de hârtie prinse pe el, cu tot felul de anunţuri, de la paturi la mâna a doua la servicii de grădinărit. Mă holbez la el. Un panou cu mesaje. Bineînţeles. Mă ridic şi merg acolo, cu cana în mână, încercând să arăt relaxată.

— Dă mai tare, drăguţă, mormăie un bărbat de undeva de la o masă din spatele meu, în timp ce chelneriţa dă volumul mai tare la televizor, ascultătoare.

Nu ascult, ci scanez cu privirea rânduri şi rânduri de anunţuri printate atent. Grija fragilă cu care au fost scrise de mână unele mă face să mă gândesc la bătrâni, iar inima mi se strânge de o emoţie pe care nu o înţeleg. Oameni debusolaţi. Ştiu cum se simt.

În cele din urmă, găsesc ce căutam. Cerneală neagră pe o bucată albastră de carton. Inima stă să-mi iasă din piept când o iau de acolo.

„Clyde! Sun-o pe Bonnie! Să povestim!” Iar dedesubt, un număr de telefon. Mâinile îmi tremură. Sunt atât de aproape. Katie e la un apel distanţă. *Ava* e la un apel distanţă. Cotrobăi prin buzunar după mărunt pentru telefon. Trebuie să sun…

— „… se presupune că este Marilyn Hussey, o colegă de serviciu a lui Charlotte Nevill…”

Marilyn.

Ridic privirea spre televizor.

— „… poliţia nu a făcut niciun comentariu până la acest moment, dar sursele noastre ne spun că doamna Hussey a fost adusă pentru a răspunde la întrebări direct de la locul de muncă şi că a adăpostit-o pe Charlotte Nevill, criminala dispărută, deşi se pare că nu este vorba despre o arestare.”

Încep să aud un ţiuit în urechi în timp ce inima îmi bate

frenetic. Dumnezeule, Marilyn! Salvarea mea. În pericol din cauza mea. O să le spună unde sunt? Şi-o fi dat seama unde am plecat din mesajele mele? În vreme ce mă holbez la ecranul televizorului şi bucata albastră de carton mi se înmoaie în mână de cât de tare o strâng, o senzaţie de calm se instalează în mine. Doar pe mine mă pot baza. Aş putea să sun la poliţie. După ce vorbesc cu Katie şi ştiu unde se află ea şi Ava, aş putea să-i sun şi vor veni imediat să mă aresteze. Dar cum să fiu *sigură* unde sunt până nu-mi văd copilul? Dacă poliţia pleacă în căutarea mea acolo, iar ea nu e? Katie o s-o omoare. Ştiu asta. Nu va mai accepta încă o trădare.

Bătăile inimii se potolesc, iar pielea mi se răcoreşte. Nu pot să fac nimic ca s-o ajut pe Marilyn şi ar fi trebuit să n-o fi implicat, dar o să fie bine. În cel mai rău caz, o să se facă de râs, dar nu cred că vor merge prea departe cu cercetarea unei femei care tocmai a scăpat dintr-o relaţie abuzivă. Dacă totul merge prost şi ajung la mine, o să le spun că am obligat-o să mă ajute. Se vor gândi că sunt tot monstrul care am fost şi mă vor crede.

Poate că aşa trebuie să fie. Eu şi Katie. Terminând ce am început, într-un fel sau altul. Ies şi-mi aprind o ţigară în ploaie. Câteva minute de linişte înainte să sun. Fumul mă ameţeşte, dar e o senzaţie familiară. Totul e familiar. Furia şi frica arzând în mine, fumul, faptul că sunt întru totul singură, fără să existe cineva care să mă creadă.

E situaţia perfectă pentru Katie.

64.

— EA —

Problema generaţiei tale e că sunteţi foarte disperaţi. Narcisişti. Dacă nu ai postat pe Instagram despre ceva, degeaba s-a întâmplat. Dar, chiar şi aşa, mi-a luat ceva până să te găsesc. Ai fi surprinsă câte Ava de vârsta ta există în Elleston. Dar le-am luat pe rând, toate acele detalii ale vieţii de zi cu zi dezvăluite, făcând foarte uşor să urmăreşti pe cineva, iar odată ce te-am văzut cu mama ta, am ştiut că am dat peste comoară. Nu din felul cum arăta – provoc pe oricine să recunoască o femeie pe care nu a văzut-o din copilărie, toate suntem maestre ale deghizărilor –, ci din felul ei de *a fi*. Agitată. Bântuită. Tensionată. Singură.

Aşteptarea luase sfârşit. Am cumpărat casa şi am adus paşaportul cu numărul trei la viaţă. Am lăsat o nouă identitate să se construiască, v-am privit şi m-am integrat treptat. Mi-am găsit locul perfect pentru a o studia pe Charlotte. Simplu ca bună ziua. Bineînţeles, atunci am început să am nevoie de Jon. Nu de *el*, bineînţeles, cât de accesul la viaţa lui. Ştiam că nu avea cum să se schimbe prea mult – sunt creaturi ale rutinei, nu-i aşa?, şi nu avea ce-i trebuie ca să se reinventeze – şi a simţit o bucurie demnă de milă când m-a văzut. Nu pentru mult timp, normal.

Odată ce am intrat în casa ta, a fost mai simplu. Am luat amprente de pe pahare şi am furat câteva fire de păr din baie, pe care le-am lăsat acasă la Jon, pentru ca poliţia să creadă că a fost acolo. Am făcut la fel şi cu cabana pe care am închiriat-o de pe laptopul lui, şi unde am scăpat de el. Ştiu că e tatăl tău, dar nu te uita aşa la mine. Omul ăla era şi slab, şi prost. Ai fi fost dezamăgită de el, crede-mă.

I-am făcut un cont de Facebook, am apreciat câteva dintre paginile apreciate de tine şi, când am fost pregătită, am început să-ţi scriu. Dumnezeule, ai fost aşa de uşor de

prins în nadă. Atât de disperată după iubire, micuţa Ava. Atât de hotărâtă să devii adultă. Voiai romantism. Pasiune. Toate prostiile astea.

Am ajuns şi la mama ta. O mică surpriză care ştiam că o va face paranoică. Am făcut-o să-şi sune ofiţerul supraveghetor pentru a se asigura, în timp ce părea un pic nebună. Apoi, când momentul a fost potrivit şi scena pregătită, n-a mai fost nevoie decât de un brânci dat unui copil ca să cadă în râu şi, bum, o fotografie în ziar şi un apel anonim spunând că am recunoscut-o pe Charlotte Nevill.

Şi iată-ne aici. Încă aşteptând. O să vină în curând, ştiu că o să vină. Aşa că ia-ţi poziţia, da? Pregăteşte-te pentru spectacol.

65.

— LISA —

— Eu sunt.

Pentru un moment, de partea cealaltă a liniei e liniște. Strâng tare receptorul aproape de ureche şi mă înghesui mai mult în colţul cafenelei, atât de aproape de geam încât apare imediat condens de la respiraţia mea fierbinte, acoperind murdăria.

— Charlotte, zice ea. Ai reuşit.

— Vreau să vorbesc cu Ava.

— O s-o faci. Când ajungi aici. La ascunzătoarea noastră. Bonnie şi Clyde în sfârşit fugari.

— Nu mai suntem copii, Katie. Nu vreau să mai joc jocurile astea. Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea. Vreau să ştiu că e în siguranţă. „Vreau să-ţi crăp capul, târfă proastă."

— Zici că eşti într-un thriller din acela de mâna a doua.

Tonul ei e relaxat. Încă vorbeşte elegant. Atât de Katie. Impecabil şi perfect.

— Relaxează-te. E bine. Abia aştepţi să mă vezi?

— A trecut mult timp, zic eu.

— Nu şi pentru mine, te-am *văzut*, răspunde ea. Vocea ei devine mai serioasă, mai profundă, fără urmă de umor: O să-ţi dau adresa. Dacă vii aici singură, o s-o las pe Ava să plece. Îţi promit. Nu mă interesează. Dar dacă spui altcuiva, o să fie moartă înainte să intre pe uşă, îţi jur, Charlotte. Mă înţelegi?

O cred. După tot ce a investit în planul ei, nu o să dea înapoi.

— Înţeleg, zic.

— Nu pierde vremea, Clyde, îmi zice, după ce mi-a dat adresa şi mi-a spus că uşa de la intrare va fi descuiată. O să intru la idei. Şi, pe lângă asta, abia aştept să vorbim.

— Stai liniştită, vin. Poţi fi sigură de asta.

66.

— MARILYN —

Mă simt de parcă aş fi aici de ore bune, aceleaşi întrebări, aceleaşi răspunsuri, iar şi iar. Le-am spus tot ce puteam spune – despre Lisa, cel puţin. Avocatul trimis de Simon spune că aşa a fost cel mai bine şi probabil că are dreptate. Le-am spus că a intrat în maşina mea şi că i-am închiriat o cameră de hotel. Le-am spus ce mi-a povestit despre Katie. Dar nu le-am pomenit nimic de Skegness. Dacă o găsesc pe Lisa acolo înainte ca ea să o fi găsit pe Katie, atunci Ava o să moară. Am avut zece minute de linişte atunci când Bray a fost chemată afară din cameră, dar s-a întors. Mă întreb ce o să urmeze. Ce-au descoperit?

— Clienta mea este conştientă că a făcut o gravă eroare de judecată când nu a luat legătura cu dumneavoastră imediat după ce a fost abordată de Charlotte Nevill, dar astăzi avea de gând să vă contacteze. Bunăstarea Avei Buckridge este principala ei îngrijorare, şi a acţionat în conformitate cu asta. Cred că, ţinând cont de situaţia ei personală – o femeie care a trecut printr-o traumă domestică gravă, precum şi urmările dezvăluirii noii identităţi a lui Charlotte Nevill –, nu aveţi nimic de câştigat dacă o puneţi sub acuzare. Regretă cu adevărat acţiunile sale, care au fost provocate de judecata afectată de oboseală emoţională şi loialitate greşit înţeleasă faţă de o persoană pe care o considera a fi cea mai bună prietenă a ei.

— Mi-a îngreunat mult investigaţia, zice Bray. Charlotte Nevill e o criminală periculoasă.

— Nu e ea, spun, pentru a nu ştiu câta oară, în ciuda privirii urâte pe care mi-o aruncă avocatul. E Katie. Katie nu e moartă. Nu există un cadavru. Ea e mama lui Jodie. Vă tot repet asta. Dacă aţi fi văzut-o pe Lisa, aţi fi ştiut. E convinsă de asta.

— Sunt sigură că e, zice Bray. Poate chiar crede că e

adevărat. Poate că vorbim despre două personalităţi care acţionează aici. Poate că e atât Charlotte, *cât şi Katie* acum. Dar am cercetat casa Ameliei Cousins cu atenţie şi nu am găsit nimic suspect. Totuşi, există o dovadă că Charlotte a fost acolo. O casetă cu iniţialele ei şi ale lui Katie a fost găsită pe patul Ameliei, lângă o scoică mare. Se îndreaptă spre un oraş de pe ţărmul mării?

— Nu ştiu, răspund, chiar dacă Skegness îmi stă pe limbă. Poate Katie le-a lăsat acolo ca un mesaj pentru Lisa? Nu o să-i spun Charlotte. E Lisa pentru mine.

— Sau Charlotte le-a lăsat acolo ca să ne inducă în eroare?

— Aţi vorbit cu Amelia Cousins?

— Atât telefonul ei, cât şi al lui Jodie sunt închise sau nu au acoperire. Ştiam că amândouă sunt plecate. Amelia a spus că s-ar putea să i se alăture fiicei sale la moşia din Spania. Nu găsesc nimic suspect în asta. Se apleacă peste masă. Încerc să am răbdare cu tine, Marilyn, chiar încerc. Dar trebuie să accepţi că îi pui viaţa Avei în pericol prin acţiunile tale. Poate că şi vieţile Ameliei şi lui Jodie Cousins. Trebuie să ne ajuţi.

— Chiar dacă clienta mea crede că această versiune a evenimentelor este adevărată, *face* tot ce poate pentru a vă ajuta. Vocea lui e uscată.

Răspunde cu calm şi calculat la nervozitatea lui Bray şi la oboseala mea.

— Să mai discutăm o dată despre asta. De la început. Fiecare detaliu. Trebuie să fie ceva ce ne scapă. Porneşte din nou înregistrarea.

Respir adânc şi oftez. O să fie o după-amiază lungă.

67.

— LISA —

Mă aşteptam ca locuinţa să fie aproape de plajă. În copilărie, visam că eram acolo cu Katie, singurul lucru bun în existenţa mea mizerabilă. Mi-am imaginat mereu că uşa de la intrare ducea către nisipul pârjolit de soare, de parcă ar fi fost o insulă tropicală, şi nu o staţiune maritimă din Anglia, unde aerul miroase a sare şi a mâncare prăjită ieftină. Nu e aproape de mare, totuşi. Nu e nici în oraş, ci înspre zona rurală.

Drumul e mai mult o potecă, iar casa se conturează deasupra mea. E elegantă, mare şi aproape în stil art déco. Arată mai modern decât ar fi trebuit să arate ţinând cont de vechimea ei. Când a fost construită? Poate în anii douăzeci? Mă opresc şi îmi analizez variantele. *Uşa din faţă va fi deschisă*. De ce îi e teamă? Că o să sun la uşă, iar când o să răspundă, o să-i înfig un cuţit în piept înainte să aibă ocazia să spună ceva? Nu s-ar înşela, dar nu am de gând să o înjunghii mortal. Vreau doar să o slăbesc, să mă asigur că o pot găsi pe Ava.

Din locul în care stau, puţin spre partea dreaptă a clădirii, caut semne de camere de luat vederi care să-mi anunţe sosirea. Nu văd niciuna. Poate că are una deasupra uşii, ca să ştie unde sunt. Ferestrele, iazuri negre în întuneric, nu divulgă nimic. Poate că sunt obloane trase sau draperii în interior; nu-mi dau seama de la distanţa asta. Nu există cale de acces către uşa din spate, grădina se opreşte printr-un gard înalt. Nu mi-a dat de ales. Intră, urmează-i instrucţiunile sau fugi şi cheamă poliţia. Dacă intru, o să încerce să mă omoare. Dacă plec, o s-o omoare pe Ava. Katie, maestra de ceremonii. Katie, cea care face planuri.

Palmele îmi transpiră. Ava e înăuntru, ştiu asta. Ava şi Katie, aşteptându-mă. Mi-a promis că o va lăsa să plece. Nu pe Ava o vrea. Mă gândesc la Daniel. La ce am făcut. La povara pe care am purtat-o în toţi anii ăştia. Să o salvez pe

Ava e singurul lucru care contează. Dacă trebuie să mor pe parcurs şi ca să pun capăt acestor lucruri, aşa să fie. Totuşi, scot cuţitul, ţinând strâns mânerul.

E o linişte sinistră în timp ce urc pe cărare, se aud doar ploaia care pică în jurul meu şi sunetul slab al încălţărilor mele pe pietriş. Mă uit în toate părţile, căutând ceva sau nimic. O ameninţare nevăzută. „N-o să mă omoare direct", îmi spun. „Vrea să vorbim. Are multe de povestit." Ăsta e avantajul meu. Ştiu asta. Dacă pot s-o grăbesc, să o rănesc, să o *slăbesc*, atunci am o şansă.

Sunt trei trepte albe către uşa de la intrare vopsită într-un alb luminos, şi respir adânc în timp ce o deschid. Păşesc puţin înăuntru, lăsând uşa deschisă în spatele meu. E frig, şi chiar dacă podelele din lemn sunt lustruite şi lucioase, atmosfera părăsită mă duce cu gândul la casa de pe Coombs Street. Câteva fotografii, câteva lucrări de artă abstractă agăţate pe pereţi şi un şifonier împins la perete, dar toate sunt obiecte uitate, neimportante. Mai scumpă decât ruina de pe Coombs Street, şi totuşi la fel. Timpul se întoarce împotriva lui. Nu, mă corectez singură. Timpul se întoarce mereu împotriva lui, la fel ca umbrele, nici de trecut nu putem scăpa, iar acum le simt cum mă înconjoară, fantome care s-au întors să mă sugrume. *Katie, Daniel, Tony, mama.*

E un hol mare, deschis, o cameră în sine, care pare şi mai spaţios fără mobilă. Deasupra, scările duc spre întuneric. Ferestrele sunt închise, doar fâşii subţiri de lumină cenuşie pătrund de afară. Îmi aud propria respiraţie. Ce urmează?

Fac un pas înainte, apoi altul. Nicio siluetă nu se ascunde în întuneric. Nu e nimeni aici. Să urc? „Care e următorul indiciu, Katie? La ce te aştepţi de la mine aici?"

Ea apare atât de brusc, o siluetă strălucitoare în faţa mea, încât icnesc şi fac un pas înapoi. Katie, dar aşa cum era copil. O fantomă a lui Katie a mea acolo, pe ultima treaptă. „Ce e asta?" e tot ce am timp să gândesc înainte ca podeaua să dispară cumva de sub picioarele mele.

„O casă de magician, îţi aminteşti?", îmi şopteşte vocea lui Katie în ureche. „Plină de trucuri."

M-am lăsat păcălită. Toanta, proasta de Charlotte. Simt o plasă în jurul meu şi aud o buşitură înfundată când capul meu loveşte betonul, iar lumea e înghiţită de întuneric.

68.

— MARILYN —

Mi-au reţinut telefonul, dar măcar mi-au dat drumul.

— Mulţumesc, spun.

Simon Manning e aici, aşteptând în maşină. Mă întreb cât de mult l-a costat avocatul. Aş putea să plâng de recunoştinţă.

— E posibil să mă găsească vinovată, dar pentru moment, sunt o femeie liberă. Le-am spus că mă pot găsi la hotel. E în regulă, nu-i aşa?

— Bineînţeles, urcă. Se uită dincolo de mine, la Bray, care a ieşit şi şi-a aprins o ţigară, şi îi spune: Nu-ţi face griji. Nu o să fugă.

— Sunt sigură de asta. Avem oameni care verifică înregistrările din gară şi din staţiile de autobuz din Elleston căutând-o. Sper să găsim ceva în ele şi că acest fiasco nu o să ne coste alte vieţi.

Îi aud, dar nu ascult. Altceva mi-a atras atenţia. Altă maşină, parcată discret peste drum, o siluetă în umbră la volan. Richard.

— Tot ce vreau e un duş lung şi să dorm, murmur, întorcându-mă spre ei. Deci putem pleca?

Richard. Exact ce-mi lipsea. Cum a ştiut că sunt aici? Nu coboară din maşină, dar porneşte odată cu noi.

— Ştie cineva că m-a luat poliţia?

Încerc să par relaxată.

— Toată lumea, mă tem. Aruncă o privire spre mine. A apărut la ştiri.

Oftez şi mă las pe spate pe scaun.

— Cum?

— Nu Bray a anunţat presa. Ea a vrut să păstreze tăcerea în cazul în care Lisa ar fi luat legătura. Cred că a fost Karen Walsh, javra aia îngâmfată. Nu-ţi face griji, e concediată deja.

— Mulţumesc pentru asta, spun.

În oglinda laterală văd maşina lui Richard urmându-ne, rămânând aproape, dar nu prea aproape.

— Şi eu am fost ocupat, zice Simon. Am o echipă de contabili criminalişti, avocaţi şi detectivi particulari care cercetează familia Batten şi, în special, ce a făcut Katie cu proprietăţile moştenite. Identităţi ascunse în spatele unui labirint de companii şi conturi offshore. Erau destul de bogaţi, dar nu atât de mult încât ceva de genul ăsta să fie necesar. Mă rog, toate hârtiile astea îmi spun un lucru – cineva ascunde ceva.

— Cum ar fi că nu e moartă?

— Exact.

— Skegness, spun. Familia lui Katie avea o casă în Skegness. Cred că acolo s-a dus Lisa. Nu am spus poliţiei. Nu vreau să se ducă acolo şi să o prindă pe Lisa înainte ca ea să ajungă acolo. Ştiu că e o prostie, dar ei nu…

— E în regulă. Te cred. O cred *pe ea*. O să găsesc… face o pauză şi uitându-se într-o parte, observă că mă uit agitată în oglinzi. Ce e? Se încruntă. Poliţia?

Clatin din cap.

— Mai rău. Soţul meu.

Nu spune nimic, dar maxilarul i se încleştează în timp ce încetineşte, ieşind de pe strada principală.

— Ce faci? Ignoră-l.

Mă panichez fără să ştiu de ce. „Ignoră-l.” De parcă ar fi uşor. Simon continuă să încetinească şi, de îndată ce vede un refugiu, opreşte.

— Nu, spun cu vocea mea plângăcioasă pe care o detest. Să mergem la hotel. Haide.

Nu vreau ca Richard să-l rănească. A făcut destul rău.

— Aşteaptă aici.

Nu se uită la mine când coboară din maşină.

Vreau să mă fac una cu scaunul, dar trebuie să văd, aşa că deschid fereastra şi mă răsucesc să arunc o privire. Richard a coborât din maşină, furibund. Ştiu asta din postura corpului. Cunosc privirea pe care o are atunci când renunţă la mască.

— Te fuţi cu soţia mea?

Cuvintele lui răsună clar şi mă cutremur când se îndreaptă spre Simon, care avansează relaxat spre el. Pumnii lui sunt încleştaţi. O să piardă controlul complet.

— Am spus, *te fuţi cu târfa aia grasă de nevastă-mea*?

Stomacul mi se întoarce şi îmi vine să vomit. O să-l omoare pe Simon, apoi o să mă tragă din maşină de păr şi o să mă omoare şi pe mine.

Simon se mişcă repede şi nu pot procesa ce se întâmplă. Nu vorbeşte, dar, din senin, are mâinile la vedere. Richard abia are timp să-şi arate uimirea când o lovitură precisă îi atinge coastele şi stomacul, scurtă, ascuţită, puternică. Se apleacă, încercând să respire. Fără să spună vreun cuvânt, Simon se întoarce spre maşină la fel de relaxat.

Îl privesc fix, aproape fără aer, în timp ce soţul meu e întins pe asfalt, la câţiva paşi în spate.

— Acum ştie şi *el* cum e să ai câteva coaste rupte, spune el calm, maşina torcând sub noi.

— Unde ai învăţat asta? întreb.

„Şi poţi să mă înveţi şi pe mine?”

Mă uit la mâinile lui cu atenţie pentru prima dată. Piele aspră. Înăsprită de ani.

— Nu am fost închis niciodată, zice el, întorcându-se pe drumul principal. Dar ar fi trebuit. Cum crezi că ştiu să găsesc oameni? Cei care ştiu cel mai bine să găsească oameni sunt cei care se distanţează de trecuturile lor. Care au învăţat să-şi ascundă sursele venitului. Ştim câteva trucuri.

— Trebuie să o găsim pe Katie, spun. Poliţia nu o va face. Privesc norii care se adună deasupra noastră: Şi trebuie să ne mişcăm repede.

69.

— LISA —

Aproape îmi vine să râd când deschid ochii şi o văd. Bineînţeles. Ar fi trebuit să ştiu. Proasta de Charlotte, mereu cu un pas în urmă. Un val de greaţă mă loveşte, iar capul îmi bubuie când încerc să mă ridic.

— Ai căzut rău şi te-ai lovit la cap, zice ea zâmbind. Trapă. Una dintre micile invenţii ale bunicului meu. Cum să faci o persoană să dispară? Un pic mai primitivă decât metodele mele, dar eficientă. Ai aterizat doar pe jumătate în plasă şi ai căzut. Am uitat cât de neîndemânatică eşti.

Cum de nu am văzut asta înainte? Zâmbetul ei. Mişcarea delicată cu care îşi dă părul după urechi. Cu toată precauţia mea, am crezut că ameninţarea va veni de la străini. Ziare. M-am protejat de ce nu trebuia, iar şarpele a ajuns în cuibul meu.

Gâtul mă ustură, iar corpul îmi e ca de plumb. Mi-a dat ceva, mi-a îndesat o pastilă pe gât cât timp eram leşinată. Simt cum îmi stă undeva în piept. E întuneric şi îmi mijesc ochii ca să văd pe întuneric când ea aprinde o mică lampă de birou.

— Mai bine.

Un scâncet vine din colţul îndepărtat al încăperii şi chiar dacă vederea mi-e înceţoşată, pot să o văd. Fetiţa mea. Ava mea. Stă întinsă pe o saltea murdară aşezată pe jos, cu mâinile şi picioarele legate, cu căluş la gură. Ochii îi sunt larg deschişi şi plini de lacrimi, iar eu vreau să alerg s-o îmbrăţişez. Mă uit la ea şi vreau să-i spun că totul o să fie bine, dar nu o să-i dau satisfacţie lui Katie. Trebuie să fiu puternică. Mica şansă de a o învinge e să fiu din nou Charlotte. Iar Charlotte era dură. Nu îi lăsa pe oameni să-i ajungă la inimă.

— Ai zis că-i dai drumul.

Cuvintele îmi sunt neclare, un amalgam, limpezimea pe care o au în mintea mea se pierde până ajung pe buze. Ce

dracu’ mi-a dat? Încerc să îmi mişc trupul amorţit, şi abia apoi observ cătuşele pufoase cu care m-a legat de scaun. Ceva ce ai cumpăra dintr-un sex-shop. Mă întreb dacă halucinez, dar ea râde. Acel sunet cristalin, ciudat, coborât parcă din *Alice în Ţara Minunilor,* de care eram fascinată. Acum vreau să o omor.

— Sunt ridicole, aşa-i? Dar nu vreau să-ţi rămână semne. Nu vreau ca totul să se sfârşească şi să pară că ai fost în pericol.

Sunt prea ameţită ca să conştientizez cât de panicată sunt, şi mă întreb, în schimb, unde mi-e cuţitul. În cele din urmă, îl văd, pe o bancă lungă pe care mai e ceva ce seamănă cu un coşciug. Un coşciug? Asta are de gând cu mine? Să mă îngroape de vie? „Katie, Katie, asta vrei?” Mă uit în jur. Nu sunt ferestre. Sub pământ, suntem undeva sub pământ. Un ceas ciudat stă într-un colţ, orele sunt în ordine greşită. O maşinărie cu o cameră într-alta. O cutie din sticlă, cât un om de mare.

— Aici lucra bunicul meu la iluziile lui, zice ea, aplecându-se pe masă, cu şoldul ei îngust lângă cuţitul meu. Un loc ascuns. Era paranoic să nu-i fure cineva ideile. S-a îmbogăţit proiectând iluzii care erau folosite pe scenă. Complet izolată fonic, normal. A trebuit să o leg la gură pe Ava, totuşi. A tot strigat după ajutor. Începuse să mă ia durerea de cap şi mă îndoiesc că îi făcea vreun bine.

Sunt fascinată de ea. Katie. După tot acest timp. Nu aş fi recunoscut-o niciodată, dar acesta era şi scopul. S-a operat. Mult. Nasul îi era mult mai mic, ca un nasture. Nu i-am spus niciodată, dar când eram copii, nasul ei era prea mare pentru faţa ei. O făcea să nu fie frumoasă, doar drăguţă. Poate că asta a ajutat-o la tribunal. Nimeni nu are încredere într-o fată frumoasă, dar cele drăguţe sunt inofensive.

— Las-o să plece, am murmurat. Ai spus că o s-o laşi să plece.

— Să nu ne pripim, zâmbeşte ea, cu ochii luminoşi, scăpărători.

Katie e pregătită. Împinge masa pe care stă, care se desparte în două, iar coşciugul e tăiat pe jumătate. Nu era

un coşciug până la urmă. Trucul unui iluzionist.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, dacă mai ştii. Doamne, ce plictisitor era! Un boşorog pe moarte. Dar acum pot să-l respect pentru mintea lui meticuloasă. Am învăţat şi eu să fiu atentă la detalii. M-am chinuit mult s-o conving pe mama să nu vândă casa. Apoi am avut ani la dispoziţie să fiu proprietar, nu-i aşa? Mă priveşte cu o expresie asemănătoare cu afecţiunea. Regret? Aici trebuia să venim, zice încet. Nu-i aşa? Vocea i se înăspreşte: Dacă nu ai fi stricat totul. Respiră adânc. Dar acum suntem aici. Abia pot să cred. Am aşteptat foarte mult timp.

Lumea se învârte din nou. Să fie contuzia sau pastila pe care mi-a dat-o? În timp ce totul se cufundă din nou în întuneric, îmi dau seama că nu contează. Orice ar fi, voi leşina. Îmi las capul în jos, prea greu ca să-l menţin drept. Katie începe să dispară.

— Charlotte? Cuvintele ei ajung la mine parcă de sub apă: Charlotte? La dracu', erai mai bună de atât.

Leşin din nou.

70.

— MARILYN —

— Mulţumesc! E minunat, spune şi închide telefonul. Am aflat.

Mă ridic în picioare, toată oboseala şi frustrarea dispărând.

— Serios?

— Bunicul din partea mamei. Harold Arthur Mickleson. Drept dovadă, îmi întinde o bucată de hârtie pe care a notat adresa. Skegness.

— La naiba, zic ridicând hârtia şi holbându-mă la ea. Oamenii tăi sunt buni.

— Sunt cei mai buni, dar acum e momentul să sun la poliţie.

E zăpuşeală în biroul lui, în care ne-am baricadat aşteptând telefoane de când ne-am întors de la gară, şi văd broboane de transpiraţie pe fruntea lui. Au fost două ore lungi ca o eternitate. Mă doare tot corpul din cauza tensiunii în care am stat.

— Lisa are probleme şi amândoi ştim asta, zice el. Dacă această Katie a făcut atât de multe ca s-o descopere, nu îi poate face faţă.

— De acord. O sun pe Bray.

Mă întind după telefonul pe care mi l-a dat el după ce poliţia l-a luat pe al meu.

— Nu poţi suna tu. Nu o să te asculte.

— Bine, fă-o tu. Nu-mi pasă cine sună atât timp cât sunt atenţi la ce spui.

Sună, iar eu, mişcând frenetic un picior, ascult.

— ...Nu, nu are nimic de-a face cu Marilyn. A luat o pastilă şi s-a culcat. Am căutat informaţii despre Katie Batten ca să-mi satisfac propria curiozitate. Da, e un avantaj să fii bogat, dar acum împărtăşesc ce am aflat, aşa că v-am scutit de muncă. Ar trebui măcar să cercetaţi casa. E goală. Se pare că trebuia să fie transformată în muzeu –

proprietarul a fost un iluzionist celebru –, dar nu s-a mai întâmplat asta. Aşa cum nici noul proprietar nu s-a făcut cunoscut. Cineva se ascunde în spatele unui munte de hârţogărie, detectiv Bray, iar dacă e sau nu Katie, tot cred că e o probabilitate mare ca Lisa să se fi dus acolo, la Skegness. Probabil că ea şi Katie au vorbit despre locul ăla. Bunicul lui Katie murise la începutul *acelui* an, iar dacă plănuiau să fugă împreună, o casă goală poate fi un loc bun în care să stea ascunse pentru o zi sau două, nu? Ce vă costă să trimiteţi doi agenţi să cerceteze? Într-un astfel de caz, îi puteţi trimite acolo în zece minute, nu-i aşa?

După o pauză lungă, ochii ni se întâlnesc. În sfârşit, încuviinţează din cap, triumfător.

— Mulţumesc. Da, aşa voi face. Mulţumesc din nou.

A fost o lungă aşteptare şi rămânem tăcuţi, tot mai încordaţi. Mă întreb dacă îşi dă seama că e îndrăgostit de Lisa. Crede că face toate astea ca să-şi răzbune propria judecată, să facă din atracţia, din flirtul şi din faptul că se întâlnea cu ea ceva mai *puţin rău*, dar e ceva mai mult. E ceva motivat de un sentiment mai profund, chiar dacă nu ştie asta încă. Şi eu o iubesc pe Lisa, chiar şi ştiind totul despre trecutul ei. Cineva poate face un lucru îngrozitor, de neiertat, şi totuşi poţi să-l ierţi, dacă îl iubeşti. Inima funcţionează foarte ciudat.

În final, Bray sună înapoi. Simon ascultă, apoi, după câteva replici formale, apelul se încheie. Pot să-mi dau seama că nu a primit veşti bune după umerii lui aplecaţi.

— Nu e nimeni acolo. Locul e părăsit. Singura chestie ciudată pe care au găsit-o e că uşa de la intrare era descuiată. Vor încerca să ia legătura cu proprietarii ca să trimită un lăcătuş acolo mâine-dimineaţă, dar nu e niciun semn că ar fi cineva închis acolo, şi nici urmă de Ava.

— Le scapă ceva, spun. Trebuie să fie acolo. Simt asta.

— Caută o ucigaşă, zice şi se prăbuşeşte pe scaun. Au fost atenţi. Nu sunt acolo. Ne întoarcem de unde am plecat. Să sperăm că vom afla ceva despre Amelia Cousins. Până atunci, nu putem face nimic. Să ne agităm fără să avem informaţii nu o să ne ajute la nimic.

Privesc fix hârtia cu adresa casei, pe care încă o mai am în mână. Nu-mi pasă ce spune, le-a scăpat ceva. Măcar un indiciu. Katie a atras-o pe Lisa în casa aia. Şi trebuie să existe un motiv.

— Pari terminată. Poate ar trebui să urci ca să faci un duş şi să te odihneşti. Poate chiar să mănânci ceva. Dacă Bray hotărăşte să vină aici să vadă ce pun la cale, n-ar fi o idee bună să te vadă cu mine.

Încă privesc hârtia.

— Ai dreptate, spun, cu un zâmbet slab. E târziu, iar migrena asta mă omoară. Poate dacă mă întind o oră o să-mi revin.

Ridic telefonul de pe masă.

— Numărul tău e aici, nu? O să-ţi trimit un mesaj dacă îmi vine vreo idee care ar putea fi de folos.

Încuviinţează din cap şi îmi spune cum totul o să fie în regulă, aşa cum fac uneori bărbaţii cu femeile, de parcă am fi copii, de parcă nu ştim şi singure că nu totul o să fie în regulă, de parcă ar putea să ne apere de toate relele lumii, dintre care cele mai multe sunt din cauza lor. Are dreptate, sunt obosită. M-am săturat de o mulţime de lucruri. Să fiu o victimă. Să mă bazez pe bărbaţi. Să aştept.

— Cred că o să adorm imediat, spun, îndreptându-mă spre uşă. Dar sună-mă dacă afli ceva util.

— Aşa o să fac, răspunde.

Aştept până când se întoarce şi mai iau ceva de pe biroul lui înainte să plec.

Câteva minute mai târziu, sunt în maşina lui, setând adresa bunicului lui Katie în sistemul de navigaţie ultramodern. Nu sunt naivă, ştiam că poliţia a pus pe cineva să-mi supravegheze maşina care e parcată în faţa hotelului, aşa că am ieşit prin spate, prin bucătărie, în parcarea rezervată angajaţilor. Nimeni nu supraveghea maşina lui Simon. Oare cât timp o să-i ia să-şi dea seama că i-am luat cheile de la maşină de pe birou? Poate o oră? Mai mult, dacă am noroc. Nu o s-o dezamăgesc pe Lisa. Skegness e cam la şaizeci de minute distanţă, poate chiar mai puţin la ora asta din noapte. Nu o să aştept ca un

bărbat să salveze situaţia. La dracu’ cu asta!

71.

— LISA —

Gâtul îmi e uscat şi mă dor ochii când încerc să-i deschid, chiar dacă e foarte puţină lumină în cameră.

— Bea asta, spune ea, şi iau o înghiţitură mare.

Arsura subită mă face să tuşesc şi să scuip. Nu e apă. Pentru un moment cred că e vreun acid sau ceva la fel de letal, dar apoi îmi amintesc. Votcă. Seacă. Ieftină. Şocul mă trezeşte şi îmi scutur capul, ignorând durerea.

Katie ia o gură şi se strâmbă.

— Niciodată nu am înţeles cum puteai să bei asta.

— Îşi făcea treaba, răspund.

— Mereu ţi-a plăcut să fii amorţită. Să nu mai ai energie.

Mă uit la saltea, iar Katie îmi citeşte îngrijorarea. Ava e acoperită toată cu o pătură. „Dumnezeule, te rog, nu…”

— Nu-ţi face griji, nu e moartă. Întoarce capul. Mişcă-te pentru mama ta, Ava, ca să ştie că trăieşti.

Pătura se mişcă şi aud un suspin. Mă bucur să desluşesc şi furie, nu doar groază. „Asta-i fata mea.”

Katie se apleacă spre mine.

— Şi ea a băut nişte votcă.

— Când o să-i dai drumul? întreb. Vocea îmi e clară acum. Bolborosesc pentru că vreau ca ea să creadă că orice mi-a dat, încă mai are efect asupra mea. Ai spus că o să-i dai drumul.

— Aşa am zis, nu? Îşi trage un scaun mai aproape de mine. În ciuda tuturor operaţiilor estetice pe care şi le-a făcut, cum de nu i-am recunoscut ochii? Acea bucurie prea sclipitoare faţă de lume, despre care ar fi trebuit să ştiu chiar şi atunci că e atinsă de nebunie. Dar oamenii se răzgândesc, nu-i aşa, Charlotte?

— Ştiu că am încălcat pactul, spun, îmi pare rău că te-am dezamăgit. Îmi pare rău că am sunat la poliţie. Dar eu am făcut toate astea, nu Ava. Nu are nimic de-a face cu Ava.

— M-ai trădat şi nici măcar nu ştii. Te-am iubit, iar tu m-ai

trădat. Lacrimile se adună în colţurile ochilor ei. Şi pentru ce? Pentru viaţa asta? Puteam să avem totul. Puteam să fim *învingătoare*. Dar uită-te la tine. O femeie atât de banală şi sperioasă.

Îmi las capul moale şi mă prefac că mă chinui să-l ridic, de parcă nu mai am control. Ceva din ceea ce a spus mă face atentă.

— Ce vrei să spui că nici nu ştiu?

— Ce-ţi aminteşti, Charlotte? şopteşte ea, trăgându-mă de păr şi turnându-mi nişte votcă pe gât.

— Nu-mi amintesc, zic eu. Ştiu că am făcut-o, aşa că de ce-aş vrea să-mi amintesc? Mi-am petrecut o viaţă întreagă fără să-mi amintesc. Nu vreau să mă gândesc la asta. Niciodată.

— Bineînţeles că îţi aminteşti, toarce ea. Doar că nu-ţi aminteşti corect.

72. ATUNCI

— 1989 —

Katie nu se bucură să-l vadă pe Daniel. E timid şi sâcâitor, dar până la urmă se aşază pe jos cu Peter Rabbit şi se joacă cu nişte cărămizi vechi pe care Charlotte le-a adus de afară. Ochii lui sunt şocaţi şi agitaţi, dar lui Charlotte nu îi place să-i privească. Fac să se zvârcolească ceva în ea. Poate trebuia să-l fi lăsat acasă.

Bea mai multă votcă, iar Katie scoate încă o jumătate de sticlă şi două pastile de-ale mamei, ceva împotriva anxietăţii şi antidepresive.

— Le-am păstrat pentru o ocazie specială, zice ea, zâmbind. Să ne drogăm împreună!

— Joacă-te cu mine, Mocov, zice Daniel, aşezând în echilibru perfect cărămizile una peste alta. Construim o staţie de pompieri.

— Vorbesc cu Katie, zice ea, luând o pastilă şi înghiţind-o cu băutură. Joacă-te singur. Uite, bea. Îi întinde sticla cu votcă, iar el bea puţin înainte ca ea să i-o ia.

Tuşeşte, pare pe punctul de a plânge, dar se opreşte. Poate că a învăţat că plânsul nu te ajută prea mult în familia asta. Poate că o cunoaşte suficient de bine pe Charlotte încât să ştie că nu-l va mângâia.

— Nu-mi place, zice el.

Cumva, reacţia lui îi oferă satisfacţie.

— Atunci, taci şi joacă-te liniştit, mârâie ea, fără să-l privească.

Nu vrea să-i fie milă de el. Vrea să simtă milă doar pentru ea.

Dispoziţia lui Katie este electrizantă, în timp ce lumea se învârte un pic prea aiuritor pentru Charlotte. Beau mai mult, iar Katie pune caseta lor în casetofonul ei roz, muzica zumzăind în casa umedă şi rece. O briză intră prin fereastra spartă, iar pe Charlotte o cuprinde un fior plăcut.

— Nu pot să cred că facem asta, zice ea.

— Ce să facem?

Lui Charlotte îi e greu să se concentreze. E plăcut totuşi să simtă căldura asta chimică în ea. Nu mai simte durerea de jos de noaptea trecută. Doar o zvâcnire, ca un puls. Chiar şi furia ei e plăcută. Katie se sprijină de ea şi bea încă o gură de votcă înainte să i-o dea ei.

— Pactul nostru! Katie se apropie mai mult. De asta l-ai adus aici, nu? O s-o facem astăzi!

Charlotte se încruntă. De asta l-a adus? Vrea asta?

— Doar a venit după mine, zice ea. Nu am furat nimic. Nu am bani.

— Am tot ce ne trebuie. O să ne ascundem câteva zile în casa bunicului meu. Cunosc perfect locul. O strânge de braţ. Să ne îmbătăm şi s-o facem. Şi apoi o să facem acelaşi lucru cu mama, când se întoarce în după-amiaza asta. După care suntem libere! Suntem Bonnie şi Clyde!

Charlotte se gândeşte o clipă. Nu-şi doreşte nimic mai mult decât să scape de aici cu Katie. Fără Tony. Fără mama. Îl priveşte pe Daniel cum se joacă mormăind ceva către Peter Rabbit. Îl urăşte. Ştie că aşa e.

— Poate ar fi mai bine doar să fugim. Să uităm de tot rahatul. Dă-i dracu'!

— Nu mă vor lăsa niciodată, bolboroseşte Katie. Mama o să mă ţină pentru totdeauna, dacă poate. Îşi lasă capul frumos mirositor pe umărul lui Charlotte. Şi am făcut un pact. Jur pe inima şi pe viaţa mea. Îţi aminteşti?

— Jur pe inima şi pe viaţa mea, mormăie Charlotte. Să ne îmbătăm mai întâi. Nu vrea să se gândească la planul lor. A fost un joc care acum pare prea real. Vreau să scap de mine.

Efectul pastilelor o copleşeşte, o copleşeşte din plin, şi, preţ de o clipă, o panică oarbă o face să-şi spună că a luat prea multe. Dispare şi reapare din întuneric, o ceaţă o împresoară, aproape desprinzând-o de trup.

— Ce-i asta? încearcă să spună, şi pentru un moment i se pare că Katie îi zâmbeşte, *radiază*, după care adoarme sprijinită de perete.

Pierde noţiunea timpului, plutind între luciditate şi

confuzie. Totul e în ceaţă.

— Mocov? Chipul lui Daniel îi apare în faţa ochilor. Ochii lui, ochii lui Tony, îi acaparează vederea distorsionată. E rău, Mocov.

Sau oare a întrebat-o pe ea dacă îi e rău? Orice ar fi, nu vrea să-l vadă. Nu vrea să se gândească la el.

— Taci, Daniel, bolboroseşte ea.

Prea mult. A băut prea mult cu pastilele alea. Închide ochii, chiar dacă e conştientă că Daniel trage de ea.

„E doar vina lui”, îi spune o voce din mintea ei. Totul. „Bordelul. Mama ta care nu te mai iubeşte. Tony şi cureaua lui. Nimic din toate astea nu existau înaintea lui. Nu şi-au dat seama cât de puţin te iubeau până când nu l-au iubit pe el, ăsta e adevărul. E doar vina lui.”

Se chinuie să-şi deschidă ochii, să scape de vocea care o tulbură. E în mintea ei, trebuie să fie vocea ei. Daniel e încă în faţa ei. Şi el pare ameţit. I-a mai dat ceva de băut? Nu-şi aminteşte. Poate. Nu-şi aminteşte nici cât de mult a băut ea. E doar vina lui? Da, gândeşte ea. Da, aşa e. Ştie asta, la fel cum o ştie şi vocea din mintea ei, dar e doar un copil, nu poate să fie cu adevărat vina lui. Pare speriat, sugând vârful urechii lui Peter Rabbit. Nu vrea ca el să fie speriat. O tulbură.

Vocea din mintea ei încă vorbeşte, amintindu-i de toată iubirea şi grija pe care mama ei i-a oferit-o lui şi toată suferinţa pe care a simţit-o ea. Despre cum, dacă ceva i s-ar întâmpla lui Daniel, ar fi pedeapsa perfectă pentru mama. Despre cum asta este ceea ce ea îşi doreşte. Nu ştie ce vrea. Vrea să leşine. Să doarmă. Să uite de tot. Dar vocea nu tace, croindu-şi drum prin mintea ei. „E un prost şi ştii asta. E un răsfăţat. E motivul pentru care ei îţi fac rău ţie.”

Totul dispare în ceaţa neagră – „Fă-o, încearcă, strânge-l de gât şi fă ca totul să fie mai bine”. Îşi vede mâinile în jurul gâtului său, îi simte pielea moale, vocea din ea urlă, iar ochii lui mici sunt şocaţi, nu e sigură ce se întâmplă. Întuneric din nou. E aici, şi totuşi nu. O face, şi totuşi nu. Creierul nu îi funcţionează cum trebuie şi îşi simte trupul

ciudat. La un moment dat, aude bufnitura unei cărămizi. Apoi nimic, doar înoată în întuneric.

Când deschide ochii, vede din nou clar, dar creierul stă să-i explodeze şi îi vine să vomite. Ce căcat de pastile ia mama lui Katie? Nu mai vrea să ia niciodată aşa ceva. Katie doarme lângă ea, sprijinită de perete, cu picioarele într-o poziţie neobişnuită pentru ea.

— Katie? întreabă ea, totul învârtindu-se în jurul ei în timp ce un nou val de greaţă o cuprinde. Katie, eşti trează?

Peter Rabbit îi atrage atenţia, abandonat pe podea lângă picioarele ei. O explozie scurtă de lumină: *mâini*, *gât*, *Daniel*. Un vis? Greaţa lasă loc groazei. Zăreşte cu coada ochiului un pantof. Un picior complet nemişcat. Nu vrea să se uite, ah, nu vrea deloc să se uite, dar nu se poate abţine.

„O, rahat, Daniel.” Faţa lui e întoarsă, dar pe podea e sânge, iar el nu se mişcă deloc, e mort, ştie că e mort, şi vrea să ţipe sau să…

— Dumnezeule, Charlotte! Katie se chinuie să se ridice, deschizându-şi larg ochii împăienjeniţi. Ai făcut-o. Chiar ai făcut-o.

Charlotte tremură, tot corpul îi tremură de parcă stă lângă un picamer ca acelea pe care le-au folosit pe strada principală, şi „e aşa suprarealist, totul e aşa suprarealist, nu poate să fie mort, nu cu adevărat, nu aşa cum am vorbit noi, cu mâinile în jurul gâtului său, ah, Doamne, Daniel, ţânc prost, îmi pare foarte rău”, Katie îi cuprinde faţa cu mâinile ei reci.

— Uită-te la mine, Charlotte.

Se uită. Vrea să se uite oriunde altundeva, în afară de locul unde se află Daniel, şi, „ah, Doamne, ce o să spună mama”, aşa că se holbează în ochii perfecţi ai lui Katie.

— S-a terminat, şopteşte ea, respiraţia ei caldă atingându-i faţa.

„Daniel nu o să mai respire niciodată, la dracu’, la dracu’.”

Katie o sărută uşor pe buzele-i întredeschise.

— Ai făcut-o. E începutul, Charlotte. Putem fi libere! Nu pot să cred că ai făcut-o, dar aşa e. Ah, Charlotte, eşti

eroina mea. Nu mai putem da înapoi acum. Urmează mama mea. Apoi, fugim. Zburăm ca vântul. Doar noi două. Eu şi cu tine pentru totdeauna. Nu ne mai întoarcem.

Lui Charlotte încep să-i clănţăne dinţii. Nu poate fi real, cum să fie real, a fost doar o fantezie, un joc nebunesc. Totul era prea strălucitor, prea real, şi, în acelaşi timp, prea *suprarealist*. Nu e cale de întoarcere.

— Trebuie să merg acasă înainte, se aude spunând. Să fac ca totul să pară normal. Dacă mama e acasă, o să-i spun că merg să-l caut pe Daniel. Apoi, vin la tine. Nu ştiu de tine. Nu mă vor căuta acolo. Cum de vorbeşte atât de normal, de calm? O să ne ocupăm de mama ta, apoi plecăm, da? O sărută şi ea pe Katie, chiar dacă îşi simte respiraţia acră şi amară. *Putrezită*.

— Jumătate de oră? La mine?

Charlotte încuviinţează. Trebuie să iasă de acolo. Trebuie să fugă. Unde i-a dispărut furia? Unde a dispărut totul? „În mâinile tale şi în jurul gâtului mic al lui Daniel, acolo au dispărut şi nu mai poţi da înapoi.”

— Te iubesc, zice Katie cu un zâmbet, în timp ce ies în aerul rece de octombrie.

— Şi eu te iubesc, răspunde Charlotte, zâmbetul ei, o grimasă bolnăvicioasă. Şi poate că aşa e. *Aşa e*. Dar totul e distrus acum. Ea e distrusă acum. Daniel e distrus şi nu mai poate fi reparat niciodată, Dumnezeule. Ne vedem în jumătate de oră.

Se despart, dar Charlotte ştie că nu o s-o mai vadă niciodată pe Katie. Nu aşa. Vomită undeva după colţ, votcă şi bilă împrăştiindu-se pe pământ, lăsând-o goală. Secătuită.

Priveşte în spate la casă, o ruină, care nu este şi nu poate fi iubită. Nu vrea să-l lase acolo pe Daniel singur doar cu Peter Rabbit. O să-i fie frică. Nu va înţelege. „E mort, proasto, nu va mai înţelege nimic niciodată, din cauza ta, şi a pastilelor tale, şi a vocii din capul tău, şi a mâinilor tale tâmpite, şi a furiei tale prosteşti, el nu ţi-a făcut niciodată rău, nu cu adevărat, Daniel nu te-a dus niciodată la bordel, nu te-a bătut şi nici nu ţi-a făcut ceea ce ţi-a făcut Tony

aseară.” De ce e totul atât de clar acum? De ce ea e mereu cu un pas în urmă?

Ştie ce trebuie să facă. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă. *Nu e cale de întoarcere.* Fuge, mai repede decât a făcut-o vreodată, până la gară. E un telefon public acolo. Pieptul o doare la fiecare respiraţie. Capul încă i se mai învârte din cauza alcoolului, a pastilelor şi a şocului, dar degetele ei tremurânde formează 112. „Îmi pare rău, Katie”, se gândeşte ea, după ce închide telefonul. „Îmi pare atât de rău, Katie.”

„Daniel. Îmi pare atât de rău, Daniel.”

Îşi doreşte să poată plânge. Îşi doreşte să moară. Dar merge acasă târându-şi picioarele amorţite, inima amorţită şi aşteaptă până aude sirenele. Nu după mult timp, mama începe să plângă, împingându-l la o parte pe Tony.

Când o iau în maşina poliţiei, nu se uită înapoi.

Nu o să se mai întoarcă niciodată.

73. ACUM

— MARILYN —

Parchez pe strada retrasă, departe de casă, o siluetă neagră în bezna din jur, şi îmi iau lanterna din portbagaj. O sting acum, în timp ce păşesc cu atenţie pe aleea accidentată. Picioarele îmi sunt invizibile, niciun felinar stradal nu sparge întunericul apăsător al nopţii. Nu plouă, dar aerul e umed şi greu, norii atârnând jos de atâta greutate. Nu văd nici o altă maşină când intru pe potecă, în mod cert nimic care să semene cu o maşină de poliţie, şi, pentru prima dată, laud toate reducerile guvernamentale recente. Nicio lumină. Niciun semn de viaţă. Dacă sunt aici, Katie şi-a lăsat maşina undeva unde să nu fie văzută. Fără să ezit şi fără să-mi las timp să mă panichez şi să fug înapoi, urc scările. Nici urmă de banda poliţiei sau de plăci bătute de uşă. Niciun semn că poliţia a luat sugestia asta în serios.

Când deschid uşa, înţeleg de ce. Casa e goală. E pustie. Aprind lanterna, o baltă de galben în întuneric. Nu sunt multe de văzut; parchet din lemn şi pereţii deschişi la culoare, apoi o scară modernă lată care duce către următorul etaj. Nu aud decât sunetele propriului corp în urechile mele.

Nu există multă mobilă, majoritatea încăperilor sunt goale, dar în timp ce cercetez cu atenţie de jos în sus, există câteva obiecte care au fost abandonate aici. Oglinda fără reflexie dintr-una din camere mă face să tresar. „Iluzionist”, îmi amintesc. Era oare parte dintr-un truc sau a fost pusă aici ca să-i sperie pe oaspeţi? Câteva cărţi încă se află pe rafturile bibliotecii într-una dintre camerele de zi. Câteva piese de veselă în dulapurile din bucătărie. Dacă trebuia să fie un muzeu, unde sunt celelalte lucruri? Într-un depozit, undeva? Şi nu era totul prea anost şi modern ca să atragă vizitatori? Putea fi casa unui bancher sau a unui om de afaceri, dar nu a unui magician.

Mă întorc în hol şi cercetez metodic cu lanterna. Un covor pe podea. Un proiector vechi pe perete, deasupra uşii, aşezat într-un suport de lemn vopsit cu alb pentru a se potrivi cu pereţii, o iluzie pentru a-l ascunde. Viclean. Aşa bunic, aşa nepoată. Până acum, totuşi niciun indiciu.

Găsesc uşa către pivniţă după ceea ce probabil a fost cândva o spălătorie, o deschid cu atenţie, ciulind urechile după orice semn de viaţă. Nimic. „Nicio creatură nu se mişca, nici măcar un şoarece.” Mă înfior fără să vreau. Sunt femeie în toată firea. E doar un beci. Tocmai vreau să cobor, când telefonul din buzunar începe să vibreze. La naiba! Simon!

— Unde dracu’ eşti? mă întreabă. Am crezut că mergi la culcare. Mi-ai luat maşina?

Pentru o clipă, părea a fi Richard, dominator şi supărat, iar primul meu impuls a fost să-mi cer scuze, dar nu o fac.

— Sunt în Skegness. Vorbesc încet, dar sunetul vocii mele e aproape prea puternic pentru casa asta mausoleu. La casă.

— Unde eşti? Dumnezeule! Marilyn, dacă poliţia…

— Poliţia nu e aici. Nu e niciun semn că a fost. Dar nu pot să aştept şi să nu fac ceva. Iar casa asta e implicată, sunt sigură de asta. Un indiciu. Trebuie să fie. Dar dacă nu găsesc nimic, o să mă întorc. Nimeni nu va şti că am fost aici.

— Nu-mi place să ştiu că eşti acolo singură. Aş fi vrut să-mi spui. Aş fi venit cu tine.

Nu seamănă nimic cu ceea ce ar fi spus Richard. Nu e nervos, e îngrijorat. Cealaltă parte a aceleiaşi monede. Richard îşi ascundea paranoia în îngrijorare. „Nu purta rochia aia astăzi, ştii cum sunt bărbaţii.”

— Ascultă, zice el. Avem ceva. Urmează să sun la poliţie să le spun. Amelia Cousins…

— Poţi să dovedeşti că era Katie?

Respiraţia mi se opreşte din cauza vitezei cu care îmi bate inima.

— Nu chiar, dar povestea ei nu se susţine. Nu şi dacă mergi cu câţiva ani în trecut. E subţire ca hârtia – ai

încredere în mine, e multă hârtie, dar nu e ce trebuie.

— Şi ce e?

După o pauză, zice:

— Cred că s-a dat drept *două* persoane.

74.

— AVA —

Jodie. Scorpie nebună. Îmi scapă un suspin. Jodie. Am avut încredere în ea. Era prietena mea. Cea mai bună prietenă. Mă doare capul şi sunt îngrozitor de beată, îmi vine greu să gândesc. Nu, nu a fost niciodată prietena mea. A fost cea mai bună prietenă a *mamei*. Katie. Fata B. Mă rog.

O să mor aici, ştiu asta. Împreună cu mama. Jodie o să ne omoare, pentru că Jodie nu e Jodie, e nebună de legat, şi mi-e aşa ruşine, şi mi se face rău, şi îmi pare atât de rău că mama o să moară aici cu mine, şi mă gândesc la bebeluşul din mine, care o să moară şi el aici, fără vină. Poate că a murit deja. Lacrimile ameninţă să iasă şi le reţin. Nu pot să respir când plâng. Mi-e frică să plâng. Mi-e frică să mor. Mi-e foarte frică, şi tot ce vreau e ca mama să facă toate lucrurile să fie bine, dar nu cred că poate. Nici măcar nu-mi mai e ruşine. Mesajele alea pe Facebook par din altă viaţă. Eram diferită atunci. Eram proastă.

Mă ustură faţa de la lacrimi şi muci, iar maxilarul mă doare din cauza căluşului şi mă urăsc pentru că sunt atât de neajutorată. Ar fi trebuit să mă lupt. Ar fi trebuit să ştiu că ceva era în neregulă când am văzut-o în maşină, însă totul s-a întâmplat prea repede, iar eu eram prea confuză. Înainte să ştiu, m-am trezit cu o cârpă pe faţă, apoi întuneric, şi m-am trezit aici, vânătă şi îndurerată.

Nu o urăsc pe mama. O iubesc. Vreau să-i spun. O să moară crezând că o urăsc. Nu o pot lăsa să moară crezând asta. Crede că toată lumea o urăşte. Mi se face rău. Nu pot să vomit, o să mă înec. Pătura e grea pe faţa mea şi încerc să o dau jos, dar nu pot. Vreau să o văd pe mama. E foarte puternică. Nu seamănă deloc cu mama pe care o ştiam eu. A venit aici ca să moară pentru mine. Atât de mult mă iubeşte. Zile întregi am auzit despre viaţa ei ca Charlotte, dinainte de a deveni mamă. A vrut ca mie să-mi fie bine,

indiferent de tot ce a făcut, *îngrozitorul lucru pe care l-a făcut*, am fost egoistă, şi nepăsătoare, şi îngrozitoare, şi acum simt că am din nou cinci ani. Jalnic. Sunt jalnică.

O aud pe Katie Nebuna vorbind cu ea. Vorbeşte despre ziua în care Daniel a murit. N-o mai interesez acum, că mama e aici. E totul despre mama. Nu însemn nimic pentru ea. Mai rău decât nimic. Am fost doar o marionetă de care o să scape. Tot acest timp la clubul de înot, *Gagicile mele*, *Cele patru magnifice*, toate prostiile pe care mi le-a îndrugat despre clubul mamelor ciudate, toată admiraţia pe care i-o purtam, toate o admiram – nimic nu a fost real. Furia ia locul autocompătimirii. Cum dracu' a îndrăznit să ne facă asta?

„N-o mai interesez acum, că mama e aici." Îmi tot repet asta în mintea ameţită. Nici nu mă poate vedea. Sunt sub o pătură. Când mi-a legat din nou mâinile? Acum o zi? Mai multe? Mai puţin? Timpul şi-a pierdut însemnătatea. Nu s-a întâmplat recent. Îmi mişc degetele ca să văd dacă cedează. E cald aici şi transpir. Transpiraţia e bună, e lubrifiantă.

75.

— MARILYN —

Sunt prea distrasă de ceea ce mi-a spus Simon ca să-mi fie frică de pivniţă. Luminez scările cu lanterna şi mă furişez jos. Jodie Cousins nu a urmat niciodată cursurile la Universitatea Allerton. S-a înscris, a parcurs etapele ca să obţină documentele şi legitimaţia de student etc., dar nu s-a dus la niciun curs. Când Ava a dispărut, era vacanţa de vară, aşa că poliţia nu a mers şi acolo ca să investigheze. Probabil că i-au obţinut numărul de la una dintre prietenele de şcoală ale Avei ori de la clubul de înot. Jodie le-ar fi dat numărul mamei sale – plecată mereu la serviciu sau cu iubitul ei – şi asta ar fi fost totul. Până la urmă, fetele nu erau suspectate.

Katie era atât Jodie, *cât şi* Amelia Cousins. Mamă când a cumpărat casa şi s-a ocupat de facturi, apoi, când dispărea într-o lume imaginară la Paris, şi fiică atunci când s-a introdus în viaţa Lisei cu ajutorul fiicei sale. Nimeni nu *a cunoscut-o* niciodată pe Amelia, doar pe Jodie. Jodie cea slabă, niciodată machiată, cu un corp suplu băieţesc. Scundă. Tăcută. Mereu în fundal. Vezi ceea ce vrei să vezi. Crezi ceea ce e în faţa ta. Îmi dau seama brusc de încă ceva. Se presupune că Katie a murit înecată. O înotătoare puternică. Probabil că şi-a zis că a lovit-o norocul când a aflat că şi Ava face înot. *Destin*.

Pivniţa e destul de aglomerată şi prăfuită. Mobilă veche depozitată lângă perete. Un şifonier, care probabil valorează ceva, acoperit cu un cearşaf. Cutii cu mărunţişuri. Fâşii de viaţă pe care nu mai are cine să şi le amintească. Dacă există vreun indiciu aici, o să-mi ia mult până să-l găsesc.

Însă ceva pare ciudat. Plimb raza lanternei în jur, căutând în colţuri, firide şi crăpături. Tencuiala de pe un perete e umedă şi crăpată. „Trebuie să rezolv asta”, îl aud pe Richard spunând. Mă uit şi la peretele din partea opusă, cel

mai departe de scări. Tencuiala e la fel. Mă apropii şi dau la o parte nişte cutii care sunt lipite de el, fără să-mi pese că le răstorn conţinutul. E *aproape* la fel. Nu există nicio crăpătură pe suprafaţa peretelui, care e chiar puţin mai fină. Mă răsucesc şi mă uit din nou la acest spaţiu. Nu e suficient de mare. Ar trebui să fie mult mai mare. Casa unui iluzionist.

O iau la fugă pe scări şi mă întorc în spălătorie. De îndată ce am semnal la telefon, îl sun pe Simon.

— Trebuie să trimiţi poliţia aici. Acum. Îi întrerup întrebările şi protestele. Există încă o cameră, una secretă. Undeva la subsol. Mă entuziasmez. Sunt aici. Foarte aproape de mine. Acolo sunt. Trebuie să o găsesc. Trimite poliţia aici, acum. Nu-mi pasă cum, spune că sunt aici cu Lisa sau orice îţi trece prin cap. Doar trimite-i aici!

Închid, iar faţa îmi arde în timp ce privesc în jur. O casă a iluziilor. Trebuie să fie o intrare pe undeva. Şi abia aştept să ajungă poliţia ca să o găsească.

76.

— LISA —

Sunt beată şi o porcărie de drog mă încetineşte, dar nu sunt atât de terminată pe cât crede Katie. Am luat o mulţime de pastile de-a lungul anilor. Medicamente împotriva anxietăţii, antidepresive, Valium, somnifere – orice îţi trece prin minte am luat. Şi culeg roadele acum. Cu tot planul ei, Katie crede că am nevoie de aceeaşi doză ca la unsprezece ani. „Nu ţi-a ieşit perfect, Katie.” Alunec puţin în scaun şi îmi las ochii să nu focalizeze. Aici, şi nu aici.

— Crezi că m-ai trădat sunând la poliţie? Mă priveşte mirată. Ah, da, era parte din plan. Dar ai stricat totul înainte. Am încercat să repar, dar ai distrus totul.

— Despre ce vorbeşti? întreb.

— Te-ai răzgândit.

Rosteşte cuvintele dezgustată. Schimbă tonul de la relaxat şi amuzat la aspru şi încrâncenat.

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar Ava nu e…

— Ba nu ştii! Nu ştii nimic! Tresar când răcneşte, apropiindu-şi faţa de a mea, după care şopteşte: După tot ce ţi-au făcut, tu tot nu ai putut. Îmi vede confuzia. Nu te-ai răzgândit după. Te-ai răzgândit *înainte*. Nu tu l-ai omorât pe Daniel. Zâmbeşte, dar ochii îi sunt reci. Eu am făcut-o. Am făcut-o pentru tine.

Pentru o clipă, totul încremeneşte. Despre ce vorbeşte?

— Nu, spun, cu inima bătându-mi repede. Nu poate avea dreptate. Mi-am ucis fratele mai mic. Aşa a fost. E adevărul pe care mi-am construit toată viaţa de nimic. Nu, spun din nou. Îmi amintesc mâinile mele în jurul gâtului său. Toate gândurile de furie… şi pe doamna Jackson de la magazin. Ea *m-a văzut*. A văzut ce-am făcut în timp ce tu dormeai.

A pufnit.

— Fii serioasă, doamna Jackson te ura. Şi nu era nicio şansă ca părinţii mei să mă lase să pic odată cu tine. Nu îngeraşul lor. Mami i-a spus lui tati să vorbească cu ea. Au

avut o înţelegere. Doamna Jackson a fost mai mult decât fericită să te trimită la închisoare.

— Nu. Mi se învârte capul. Nu, nu se poate, nu… Nu are sens. Familia Batten a plătit-o pe vânzătoare ca să mintă la tribunal? Dar îmi amintesc… Eu…

— „E doar un copil, Katie. Nu am vorbit serios, nu? Nu putem omorî pe cineva.” Vocea ei suna batjocoritor. Îţi aminteşti?

Cuvintele şi-au găsit ecoul undeva adânc în subconştientul meu. Există ceva *real* în ele.

— Dar, spun, în timp ce întreaga mea existenţă, fiecare persoană care am fost vreodată, pâlpâie şi se dezintegrează, am fost atât de furioasă pe el. Îmi amintesc mâinile mele în jurul gâtului său.

— Îţi aminteşti ceea ce te-am făcut eu să-ţi aminteşti. Credula Charlotte. Mereu o victimă. Erai ruptă de realitate şi ai crezut că şi eu eram, dar n-a fost aşa. Nu mi-a plăcut niciodată să pierd controlul. Oricine poate să-ţi facă orice când nu deţii controlul.

— Nu, mormăi. Eu l-am omorât, ştiu asta. Toate gândurile din mintea mea…

— *Eu* eram vocea din capul tău, Charlotte. Cuvintele alea erau ale mele. Ţi-ai pus mâinile în jurul gâtului său doar o secundă înainte să începi să râzi ca de o glumă, chiar dacă *am jurat* s-o facem, iar tu l-ai adus. Spuneai doar „Nu am vorbit serios, nu-i aşa, Katie? E doar un copil. Nu putem omorî pe cineva”. Îţi poţi imagina cum m-am simţit? Erai slabă. Dar asta era cel mai bine pentru tine, pentru noi. Te-am iertat, dar a trebuit să fac ce era corect. Aveam un plan. Am făcut un pact.

Se plimbă de colo colo, amintirea sau asta fie o enervează, fie o entuziasmează, nu-mi dau seama. Şi nici nu-mi pasă. Abia pot să gândesc coerent după tot ce spune. Întreaga mea viaţă se destramă şi cumva asta mă înspăimântă.

— Te-ai răzgândit şi ţi-am cântat în strună până când ai amorţit, continuă ea. M-am prefăcut că leşin atunci când încă mai erai conştientă de ce se întâmpla în jur, apoi, în

timp ce te prăbuşeai în starea aia de stupoare, când am ştiut că nu mai poţi să faci diferenţa dintre ce e real şi ce nu, am fost vocea din mintea ta. Provocând, linguşind. Totuşi, nu ai vrut s-o faci. L-ai ales pe *el*, în locul meu. Ştii cât de mult m-a rănit asta? Cât de mult a trebuit să-mi calc pe mândrie ca să trec peste? După tot ce spuseseşi, după tot ce plănuiserăm, dintr-odată nu mai voiai să continui. Se holbează la mine. Nebuneşte. Am ştiut că nu *credeai* cu adevărat asta, ridică ea din umeri. Aşa că am făcut-o în locul tău. Era adormit şi speriat. Nu i-a plăcut băutura. Era îngrijorat pentru tine. Mi-a fost uşor să-l conving să vină la mine. Şi asta a fost tot. După, ţi-am strâns mâinile în jurul gâtului său şi am ridicat cărămida ca să mă asigur că terminasem ce am început. Ţi-am mai şoptit câteva lucruri la ureche, am plantat seminţele crimei făcute de tine, asigurându-mă că strângi suficient de tare cărămida ca să laşi amprente, apoi m-am prefăcut că dorm până când te-ai trezit tu.

Toate firele identităţii mele descoperindu-se. Nu eu l-am omorât pe Daniel. Să fie adevărat? Să îndrăznesc să cred asta? Să fi fost totul doar o halucinaţie din cauza drogurilor şi a alcoolului? Sunt mai puţin vinovată decât îmi dau seama?

— După toate astea, spune ea printre dinţi, tot m-ai dezamăgit.

„Nu eu l-am omorât pe Daniel. Nu eu l-am omorât.” Nu ştiu cum să procesez informaţia asta. Nu ştiu dacă pot.

— Las-o pe Ava să plece, spun. Nu ai nevoie de ea.

— Ah, dar am!

Se luminează la faţă, iar mie mi se strânge stomacul.

„Ce joc ai mai pregătit, Katie, scorpie nebună? Ce-ai mai plănuit?”

— O s-o faci din nou, Charlotte, zâmbeşte ea, în timp ce mă trage de păr ca să-mi mai poată turna nişte votcă pe gât. La fel ca înainte. Săraca Charlotte Nevill, şi-a distrus fostul iubit şi l-a omorât, apoi şi-a omorât fiica, la fel cum a făcut cu frăţiorul ei. O să putrezeşti la Broadmoor. Poţi să spui ce vrei despre mine, nimeni n-o să te creadă. Katie

Batten e moartă. Tu eşti ucigaşa nebună de copii. Cred că e ceea ce meriţi pentru ce mi-ai făcut, nu eşti de acord? Pentru că m-ai lăsat cu mama mea atunci. Atâţia ani de căcat.

Ochii îmi sunt înceţoşaţi şi totul se învârte în jurul meu şi mă panichez. Poate că sunt obişnuită cu pastilele, dar toleranţa mea la alcool este non-existentă. Nu trebuie să leşin. Nu.

— Şi ştii care e cea mai bună parte? şopteşte ea. Ava e însărcinată. Şi tu îmi *datorezi*, până la urmă, o mamă. Omor doi iepuri dintr-un foc.

Ochii mi se închid, iar gura mi se deschide puţin.

— Eşti aici, Charlotte? mă întreabă. Culcă-te, dacă vrei. Mă ocup eu de aici. E timpul să încep. Vom avea nevoie de amprentele tale pe gâtul ei, normal. Diavolul se ascunde în detalii.

Scoate o cheie din buzunar şi începe să-i descuie cătuşele.

„Nu eu l-am omorât pe Daniel. Nu eu l-am omorât pe Daniel.” Uşor, uşor, înţeleg. Toată viaţa mea tristă s-a construit în jurul unei minciuni. „Ah, da, Katie, cred că”, gândesc în timp ce furia mi se strânge ca un ghem de foc în stomac, dar mă forţez să rămân moale, „e timpul să începem.”

77.

— MARILYN —

„Gândeşte, gândeşte, gândeşte.” Alerg dintr-o cameră în alta, căutând orice mi-ar fi putut scăpa. Găsesc ceva ce seamănă cu o trapă în podeaua din hol, dar nu există niciun mâner ca să o pot deschide şi pare grea. Duce la camera secretă? E parte dintr-o altă capcană? Cum dracu’ să o deschid? Am încercat fiecare întrerupător să văd dacă vreunul declanşează vreo scară ascunsă şi nimic. Nu e electricitate. Fără lumină nu se deschide uşa.

Se deschide din interior, asta e singura concluzie la care am ajuns. Nu aşa se coboară. Am încercat în pivniţă, din nou, dar e prea evident. Timpul trece. Timpul lor. *Poate au murit deja*. Nu duc mai departe gândul. Nu cred că e adevărat, e doar mintea mea panicată care mă duce în cele mai întunecate locuri. Dacă erau moarte, Katie ar fi şters orice urmă şi ar fi plecat. Şi dacă erau moarte, ar fi vrut să afişeze cadavrele lor. Şi-a pregătit scena, iar ăsta e spectacolul cel mare. Faţă de bunicul ei, este un tip diferit şi mai periculos de iluzionistă, dar asta tot o scenă e. Nu ar alege un loc unde să fie găsite greu. Vrea ca lumea să vadă rahatul bolnav pe care l-a plănuit.

Încă mai am timp. Respir. „Gândeşte, gândeşte, gândeşte.” Foloseşte-ţi creierul. Luminând cu lanterna, mă întorc în cămară şi privesc în jos în pivniţa mică. Are o scară lată totuşi, ceea ce presupune, în ce mă priveşte, un beci mare. Spaţiu. Mereu m-am descurcat cu spaţiile. Priveşte *spaţiul*. Ce camere de la parter ar trebui să fie deasupra pivniţei? Nu bucătăria. Când casa era locuită, ar fi fost prea aglomerată pentru a mai fi loc de o trapă secretă. Mai ales dacă avea bucătăreasă, menajeră sau ce dracu’ aveau familiile alea vechi simandicoase. Altundeva.

— Vin, Lisa, vin, şoptesc în timp ce urmez cu degetele pereţii şi coridoarele pe lângă care trec, ciocănind şi ascultând orice ar putea părea nelalocul lui.

Nimic. Ajung în camera de zi, şi acolo îmi dau brusc seama. Aproape zâmbesc.

Biblioteca. Cărţile alea vechi n-au fost lăsate acolo fără motiv. Dacă proiectai o casă cu o încăpere ascunsă, intrarea secretă trebuia să fie într-o bibliotecă.

Cu inima bătându-mi mai tare, scot cărţile, aruncându-le pe podea, eliberând rafturile. Una refuză să se mişte de parcă ar fi lipită de raft. *Parte din raft*. Mă opresc, respirând greu, şi o luminez cu lanterna. O împing cu mare atenţie. Se aude un click şi tot raftul se deschide în interior. Rămân cu gura căscată în timp ce aerul rece mă loveşte.

Am găsit-o.

Am impresia că aud sunetul unei sirene în depărtare. Abia dacă e puţin mai tare decât un bâzâit de ţânţar. Dacă e poliţia, încă sunt departe. Simt că picioarele îmi iau foc în încălţări. Mă mănâncă tot corpul de nerăbdare. Singura mea armă e lanterna. Ar trebui să aştept poliţia. *Ştiu* că ar trebui să fac asta. Să cobor neînarmată e nebunie curată.

Dar un ţipăt de dedesubt ajunge până sus şi mă trezesc că fac asta oricum.

78.

— LISA —

Voia ca eu să fiu din nou Charlotte. Dar nu sunt. *Am fost* ea. Acum sunt Lisa. Nu simt doar furia mea, o simt şi pe a lui Charlotte, iar în secunda în care îmi scoate a doua cătuşă, o canalizez pe *toată*, scuturându-mă numaidecât de moliciunea mea simulată, şi mă năpustesc ţipând asupra ei.

— Scorpie nenorocită! Cuvintele mele o scuipă pe faţă, în timp ce o împing în spate. Scorpia naibii! Căcat de om!

Voiam să-i spun foarte multe, să urlu pentru toată durerea, pentru toţi acei ani de vinovăţie, pentru ce mi-a făcut mie, pentru ce i-a făcut lui Daniel, dar doar asta am putut să spun.

Se izbeşte tare de masă, iar eu mă clatin, mai puţin stabilă pe picioare mele decât mă aşteptam. Mă opresc, dar nu şi lumea. *La naiba*. Un rânjet ia locul surprizei şi şocului lui Katie şi, în timp ce greaţa ameninţă să mă doboare, văd de ce. *Cuţitul. Cuţitul meu*. Se întinde spre el, iar eu sar să o opresc, dar ea nu e beată şi drogată şi, răsucindu-se uşor, îl ia. Zâmbeşte triumfător, în timp ce eu mă balansez încercând să mă concentrez.

— Niciodată nu ai putut să ţii pasul, zice ea.

— Du-te naibii.

Văd mişcare sub pătură, în spatele ei. Nu zvârcolire panicată, ci concentrată. Trebuie să-i distrag atenţia lui Katie. Trebuie să rămân în viaţă suficient de mult timp ca fetiţa mea să scape.

— O să mă înjunghii? Asta ţi-ar strica planul perfect, nu?

— O să improvizez ceva, zice ea, dar îmi dau seama că e nervoasă. Mai multă mişcare sub pătură. Ava are o mână liberă? Aş prefera să mergi la închisoare, dar nu mă deranjează nici să muriţi amândouă.

Se aruncă spre mine, iar eu reuşesc să mă dau la o parte din calea ei. Râde şi îmi dau seama cu disperare că îşi bate joc de mine. Abia pot să mă ţin pe picioare.

— Lisa?

Sunt atât de surprinsă să aud vocea, încât mă întorc din reflex. Stă în cadrul uşii, în spatele nostru, cu ochii larg deschişi, şocată, cu o lanternă atârnându-i moale în mână. *Marilyn*. Marilyn ne-a găsit. Las să-mi scape un mic suspin la vederea celei mai bune prietene, adevărata mea prietenă cea mai bună, dar face brusc un salt spre mine, lanterna căzându-i inutilă din mână, şi mă dă la o parte cu putere.

Mă învârt şi cad pe spate la pământ, la timp ca să o văd pe Katie, cu faţa ei urâţită de înverşunare, cum întinde cuţitul în spaţiul în care în urmă cu doar o secundă mă aflam eu. Acum spaţiul e ocupat de Marilyn.

O aud icnind. Nu e durere, ci uimire. Se uită în jos. Mânerul a rămas în pieptul ei. Pentru o clipă, totul încremeneşte, apoi ea întoarce capul spre mine. Încearcă să zâmbească. Gura ei se mişcă, încercând să rostească un cuvânt, iar din locul unde mă aflu pe podea îi aud şuieratul greoi al respiraţiei.

— Fugi, zice în sfârşit, înainte să se prăbuşească la pământ ca o marionetă căreia i-au fost tăiate sforile.

Nu fug. Nu pot. Nu o să mai fug. Îmi desprind privirea de trupul rănit al frumoasei mele prietene şi zbier. Aud sunetul şi ştiu că vine din mine, dar e ca şi cum vine de altundeva, de la altcineva, de undeva departe de mine. Nu gândesc raţional. Sunt o armă de suferinţă pură, sar în picioare, nu mă mai clatin acum şi mă arunc asupra lui Katie, doborând-o la pământ, scoţându-i aerul din plămâni cu greutatea mea peste ea. Mâinile mele îi cuprind gâtul şi încep să strâng.

Marilyn. Daniel. Eu. Ava. Toţi aceşti ani. Întreaga mea viaţă. Se zvârcoleşte, dar strânsoarea mea e puternică pe gâtul ei subţire. Îi văd frica din ochi şi mă desfăt cu ea.

— Du-te dracu', Katie Batten, spun printre dinţii încleştaţi, în timp ce lacrimile îmi curg. Du-te dracu', javră nebună!

Se sufocă, sunete îngrozitoare ieşindu-i din corzile vocale zdrobite în timp ce încearcă disperată să respire, dar strânsoarea mea e mai puternică, muşchii mâinilor încep

să-mi protesteze de la efort. O s-o omor. Ştiu asta. Şi mă simt bine.

— Mamă, nu! Palme pe braţele mele căutându-mă, încercând să mă tragă de pe ea. Nu, mamă, nu o face!

Ava. Ava mea. E murdară, are faţa pătată de lacrimi şi muci, părul soios şi încurcat, dar ochii îi sunt senini când îmi ia faţa în mâini.

— Nu eşti o ucigaşă. Nu o lăsa să te transforme într-una. Te iubesc, mamă. Nu o face.

O privesc fix în ochi, seamănă atât de mult cu Jon, dar, în spatele faţadei, în adâncul a ceea ce este, seamănă mult cu mine. Fetiţa mea.

— Te rog, mamă, zice ea. Te rog.

Slăbesc strânsoarea. Sub mine, Katie începe să tuşească în timp ce-i dau drumul, nu pot să fiu aşa de aproape de Ava şi să nu o îmbrăţişeze. O trag lângă mine şi ne lipim una de cealaltă, plângând una în părul celeilalte, în timp ce îi şoptesc: „E bine, e bine, draga mea, mami e aici, s-a terminat, s-a terminat”. De deasupra se aud voci, paşi pe scări şi ştiu că acum suntem în siguranţă.

Katie se încordează sub mine şi dă să se ridice. Mă desprind de Ava şi, într-o fracţiune de secundă, îi trag un pumn în faţă. Nu mai încearcă să se mişte.

EPILOG

Coşmarurile nu au încetat. Probabil că o să aibă multă vreme coşmaruri, deşi sunt diferite acum, dar ea îşi reaminteşte că sunt doar vise. Katie este închisă departe. Katie nu va scăpa şi nu le va găsi. I-au spus că îi scrie scrisori, dar nu le citeşte. Le-a transmis angajaţilor închisorii să le ardă. Nu o interesează niciun cuvânt de la Katie.

Este din nou Charlotte şi acum e împăcată. De data asta, terapia a funcţionat, chiar dacă încă îi e greu după o viaţă întreagă de ruşine şi vinovăţie. Vorbesc mult despre copilăria ei. Vorbesc despre Daniel. Ea plânge.

Atunci când nu are coşmaruri despre cum o caută Katie, visează că îl ţine de mână pe Daniel. Crede că visele nu vor dispărea. Dar şi asta e în regulă. Daniel e în sufletul ei şi acolo va fi mereu, iar ea s-a împăcat cu asta. A plecat şi nimic nu va schimba asta. E momentul să privească în viitor. Să trăiască. Să înceapă o nouă viaţă. Trebuie să încerce să fie fericită. *Poate* să fie fericită acum. Are tot dreptul să fie aşa. Astăzi, e fericită. Astăzi, e plină de speranţă.

Ava, palidă, frumoasă şi copleşită, ţine bebeluşul, atât de mic, de fragil şi de pur, iar lui Charlotte i se pare că tânăra ei fiică şi fiul ei sunt două dintre creaturile cele mai frumoase din întreaga lume. Sunt puterea ei. Vor fi mereu. Courtney s-a întors acasă de la spital, oarecum mişcat şi tulburat, dar Charlotte crede că va fi bine. E un băiat bun şi are sentimentul că, dacă va primi puţin ajutor, va fi şi un tată bun. Acestui copil nu-i vor lipsi oameni care să-l iubească.

— E frumos, spune ea, cu lacrimi fierbinţi în ochi, în timp ce îi zâmbeşte fiicei sale.

Îi e uşor să plângă zilele astea. Curios cum se schimbă lucrurile.

— Am adus Jelly Babies!

Uşa salonului se deschise, iar Marilyn intră, fluturând

punga cu jeleuri cu mâna funcţională. A fost un drum lung şi pentru ea, dar e o luptătoare. A trebuit să fie. Strălucirea ei naturală îi revine treptat. Zâmbetul nu-i mai e forţat. Şi ea are coşmaruri. Charlotte o aude plângând în somn. După ce a ieşit din spital, a părut perfect normal ca Marilyn să se mute la ea, iar ceea ce trebuia să fie ceva de scurtă durată s-a transformat tacit în ceva permanent. Charlotte, Ava şi Marilyn; o mică familie ciudată, dar la care nu ar schimba nimic. Sunt supravieţuitoare. Vor supravieţui împreună. Restul lumii poate să aştepte. Ştie că Simon vrea să ducă lucrurile mai departe, dar nu e sigură că asta se va întâmpla. Poate într-o zi. Depinde de cât e de răbdător.

— Deci un băieţel se mută la noi, zice Charlotte, aşezându-se pe marginea patului.

Şi-a strecurat degetul în mânuţa ridată a bebeluşului, fascinată de drăgălăşenia lui. Nu s-a pus problema unui avort, Ava nu a putut să-l facă, iar Charlotte nu s-a împotrivit deciziei. Într-un alt moment, într-o altă viaţă, poate. Dar nu în viaţa ei sau a Avei.

— Ce nume i-ai pus? întreabă Marilyn.

Charlotte ridică privirea, curioasă. Ava a păstrat secrete variantele de nume în perioada sarcinii, neştiind dacă avea să fie băiat sau fată. Ava încuviinţează, părul transpirat lipindu-i-se de faţă.

— Daniel, răspunde. Vreau să-l cheme Daniel.

Mânuţa bebeluşului îi strânge degetele lui Charlotte, refuzând să-i dea drumul, în timp ei îi curg lacrimi fierbinţi, sărate, proaspete.

Daniel. E perfect.

MULŢUMIRI

Le mulţumesc, ca întotdeauna, lui Veronique Baxter, agentul meu literar de la David Higham, şi lui Grainne Fox, de la Fletcher & co. Doamnelor, sunteţi cele mai tari – şi împiedicaţi-mă să oscilez prea mult dintr-o parte în alta! Multe mulţumiri şi echipei de la Editura HarperFiction UK, în special lui Jaime Frost şi, bineînţeles, redactorului meu minunat – Natasha Bardon. De asemenea, îi mulţumesc lui David Highfill, de la William Morrow din SUA, pentru că a îndrăgit atât de mult cartea şi pentru că m-a promovat în cadrul familiei globale HarperCollins.

Le mulţumesc tuturor celor din familia mea şi prietenilor mei care m-au încurajat să continui şi cărora nu le pasă că mă îmbrac ca naiba şi că foarte rar se întâmplă să mă schimb de hainele cu care ies să îmi plimb câinele. Vă datorez tot vinul din lume.

Lisa trăiește pentru fiica ei Ava, pentru slujbă și pentru cea mai bună prietenă a sa, Marilyn.

Un client chipeș se arată interesat de ea, iar Lisa începe să viseze la o viață alături de el. Poate acum e pregătită. Poate ar trebui să aibă din nou încredere în cineva. Poate a venit vremea să lase în urmă secretul îngrozitor din trecut.

Atunci când fiica ei salvează un băiețel de la înec și imaginile apar la toate emisiunile de știri, unde le poate vedea oricine, lumea Lisei se prăbușește.

Pe neașteptate, tot ce a realizat e în pericol, iar Lisa se vede nevoită să-și înfrunte trecutul pentru a salva ceea ce iubește, fără să știe în cine poate avea încredere.

Dar cineva trage sforile. Și acel cineva a hotărât că atât Lisa, cât și Ava trebuie să sufere.

Pentru că, în urmă cu mult timp, Lisa și-a încălcat o promisiune. Iar unele promisiuni nu trebuie încălcate...

•

„Un roman incitant și plin de tensiune... Angoasa se construiește implacabil... *Prietena mea de suflet* este fără rezerve feminist, pus în mișcare de relațiile puternice dintre femei, la bine și la rău. Amatorii de romane psihologice de suspans îl vor adora."
Booklist

„Pe măsură ce narațiunea se țese în jurul celor trei personaje, cititorii sunt atrași tot mai mult în înlănțuirea lor de secrete și minciuni... Fanii fulminantului roman de debut al lui Pinborough, *Prin ochii ei*, nu vor fi dezamăgiți. *Prietena mea de suflet* e un thriller plin de nerv și de răsturnări de situație..."
Library Journal

„Cartea lui Pinborough posedă invariabil o calitate suprarealistă, ca de vis... Felul cum jonglează cu perspective multiple arată un entuziasm enorm, iar modul de a povesti este tot atât de sigur ca întotdeauna."
The Guardian

Recomandat de
AMC

Tradiție din 1989
ISBN 978-606-93-5789-3